

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEKİZ MİLYONDAN FAZLA OKUNAN SERİ

TARA SUE ME

Dominant

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tariy.org>

Geçmişteki korkunç sırlar gün ışığına çıkmak üzereyken insan, arzularından ne elde edebilir ki?

Ülkenin önemli şirketlerinden birinin CEO'su olan çapkın milyarder Nathaniel West gündüzleri toplantı salonlarında, geceleri ise yatak odasında hâkimiyetini göstermekten hoşlanır. Hayatını paylaşacak kadın ise ona koşulsuz itaat etmeli ve yatak odasındaki karanlık fantezilerine eşlik edebilmelidir.

Nathaniel itaatkârlarının muhakkak deneyimli olmasını istese de Abby'nin başvurusu masasına geldiğinde Nathaniel onun cazibesine kapılır ve genç kadına bir şans vermekten kendini alıkoyamaz. Bir hafta sonu yapılan denemeye başlayan ilişkileri kısa sürede ikisini de alabora edecek güce sahip fırtınalı bir aşka dönüşür.

Duyguları ile prensipleri arasında kalan Nathaniel'in bir seçim yapması gerekmektedir çünkü hafta sonlarında oynadıkları oyunlar ve adım attığı bu nefes kesici yeni dünya Abby'ye yetmemektedir. Üstelik Nathaniel'in sekiz yıldır sakladığı sırrı ortaya çıkmak üzeredir ve bu sır geç bulduğu aşkını elinden alacak güçtedir.

"Nathaniel tanıdığınız hiçbir erkeğe benzemiyor..."

Mind Reader

"*Dominant*'ı tekrar tekrar okumak isteyeceksiniz."

The Book Reading Gals

"Bu erotik ve heyecan verici hikâyeye doyamayacaksınız."

Martini Reviews

"Abby ve Nathaniel arasındaki çekimi kıskanmaktan
kendinizi alamayacaksınız."

Night Owl Reviews

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-936-3

9 786053 439363

EROTİK ROMANS
YETİŞKİN OKURLAR İÇİN

Pegasus Yayınları: 1416
Bestseller Roman: 621

Dominant

Tara Sue Me

Özgün Adı: The Dominant

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Zeynep Şehiraltı

Düzeltili: Cengiz Alkan

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2016

ISBN: 978-605-343-936-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Tara Sue Me, 2013

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Penguin Group (USA)'un alt yayıncısı
NALSignet'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TARA SUE ME

Dominant

İngilizceden çeviren:

Lale Baydal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

UYARI:

Kitabın içeriği yetişkin okurlara uygundur. Cinsel sahneler barındırır.

*Bana okuma sevgisi veren anne babama ve yazarlık
kariyerimi destekleyen kayınvalidem ile kayınpederime
teşekkür ederim.*

*Belki bir gün sizinle gerçek adımı paylaşırım. Pek
sanmıyorum ama.*

Birinci Bölüm

Masamdaki telefon iki kez çaldı.

Saatime bir göz attım. Dört buçuktu. Sekreterim söylediğim iki kişiden biri aramadıkça beni rahatsız etmeme konusunda net talimat almıştı. Yang Cai'nin Çin'den araması için epey erkendi, dolayısıyla geriye bir kişi kalmıştı.

Konuşma düğmesine bastım.

“Evet, Sara?”

“Bay Godwin birinci hatta efendim.”

“Bugün ondan bir paket geldi mi?” diye sordum.

Arkadan kâğıt hışırtıları geliyordu. “Evet efendim. Şimdi mi getireyim?”

“Sonra alırım.” Ahizeyi kaldırdım. “Godwin, daha önce aramanı bekliyordum. Altı gün kadar önce.” Yollaması gereken paketi de aynı süre boyunca beklemiştim.

“Kusura bakmayın, Bay West. Gecikmiş bir başvurunuz vardı. Onu da bu gönderiye eklemek istedim.”

Çok güzel. Oysa ki kadın başvuru için son bir tarih olduğunu biliyordu. Bunu Godwin'le daha sonra tartışacaktım.

“Bu sefer kaç kişi var?” diye sordum.

“Dört.” Gecikme konusunun üstünde durmamış olmamdan rahatlamış gibiydi.

“Üçü deneyimli, biri ise deneyimsiz ve referanssız.”

Koltuğuma dayanıp bacaklarımı uzattım. Gerçekten bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyordum. Godwin şimdiye kadar benim tercihlerimi çoktan öğrenmiş olmalıydı. “Deneyimsiz itaatkârlar hakkındaki görüşümü biliyorsun.”

“Biliyorum efendim,” dediğinde onu gözümde, kaşlarından terler süzülürken canlandırdım.

“Ama bu seferki farklı; özellikle sizi istedi.”

Bacaklarımdan önce birini sonra diğerini uzattım. Uzun, güzel bir koşuya ihtiyacım vardı ama akşamüstüne kadar beklemesi gerekiyordu.

“Hepsi beni istiyor zaten.” Kendini beğenmişlik yapmıyordum sadece dürüst davranıyordum.

“Evet, efendim, ama bu seferki sadece size hizmet vermek istiyor. Başka herhangi biriyle ilgilenmiyor.”

Koltuğumda doğruldum. “Öyle mi?”

“Başvurusunda sizden başka kimseye itaatkârlık yapmayacağını özellikle belirtmiş.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Önceki deneyimler ve referanslar konusunda kurallarım vardı, dürüst olmak gerekirse, bir itaatkârı eğitecek vaktim yoktu. Bu yüzden deneyimli birilerini tercih ediyordum, benim tarzımı çabuk öğrenebilecek birilerini. Çabuk eğitebileceğim birilerini. Başvuru formuna başvuru sahipleri ne tür bir işin içine girdiklerini iyice anlasınlar diye uzun bir yapılacak şeyler listesi koyuyordum.

“Öyle sanıyorum ki yapılacaklar listesini düzgün bir şekilde doldurmuştur? ‘Ne olsa yaparım’ dememiştir umarım?” Daha önce böyle bir şey olmuştu. Godwin artık ne istediğimi daha iyi biliyordu.

“Evet efendim.”

“Sanırım bir bakacağım.”

“En sondaki başvuru efendim.”

Paketi onun için bekletmişti demek. “Teşekkürler Godwin.” Telefonu kapatıp ofisten çıktım. Sara bana paketi verdi.

“Neden eve gitmiyorsun Sara?” diye sordum zarfı kolumun altına alırken. “Bu saatten sonra pek arayan olmaz nasıl olsa.”

Tekrar ofisime girerken bana teşekkür etti.

Bir bardak su aldım, masaya koydum ve zarfı açtım. Hızlıca ilk üç başvurunun sayfalarına bir göz attım. Pek özel bir şey yoktu. Bu üç kadından herhangi birisiyle denemek için bir hafta sonu geçirsem büyük ihtimalle hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemeyecektim. Ensemi kaşıyıp iç çektim. Belki de bunu çok uzun zamandır yapıyordum. Belki de durulmalı ve “normal” biri olmalıydım. Bu sefer Melanie dışında başka biriyle. Problem şu ki bu hayat tarzını istiyordum. Sadece yanında özel bir şeyler de olsun istiyordum.

Suyumdan büyükçe bir yudum aldım ve saatime baktım. Saat beşti. Son başvuruda özel bir şeyler bulabileceğim bir hayli şüpheliydi. Kadının hiç tecrübesi olmadığına göre başvuru belgelerine bakmak için bile vakit harcamaya değ-

mezdi. Bakmadan başvuruyu aldım ve ögütülecek kâğıtlar yığınının üstüne koydum. Kalan üç tanesini de masamın üstüne koyup ön sayfalarına tekrar göz attım.

Hiçbir şey. Gerçekten bu üç kadını birbirinden farklı kılacak hiçbir şey yoktu. Sadece gözlerimi kapatıp içlerinden birisini rastgele seçebilirdim. Ortadaki olabilirdi. Ama onun bilgilerine göz gezdirirken bile bakışlarım ögütülecek kâğıtlar yığına kaydı. Elediğim başvuru benim itaatkârım olmak isteyen bir kadına aitti. Benim istediğim detaylı başvuru belgesini doldurmak için vakit harcamış ve Godwin *Bayan Hiç Deneyimim Yok Ve Sadece Nathaniel West İle İlgileniyorum* yüzünden gönderiyi geciktirmişti. En azından ona saygı gösterip bilgilerini okuyabilirdim.

Elediğim başvuruyu alıp üstündeki ismi okudum. Abigail King. Kâğıtlar elimden kayıp yere saçıldı.

Dünyanın gözünde tam bir başarı örneğiydim.

Uluslararası bir menkul kıymetler şirketinin sahibi ve yöneticisiydim. Yüzlerce insanın işvereniydim. *Architectural Digest* dergisinin sayfalarını süsleyen bir malikânede yaşıyordum. Muhteşem bir ailem vardı. Hayatımın yüzde doksan dokuzunda mutluydum. Ama işte yüzde birlik bir eksik vardı...

O yüzde bir, bana tam bir başarısız olduğumu, etrafımda yüzlerce insan olduğu halde çok azının beni tanıdığını, yaşam tarzımın kabul edilebilir olmadığını, sevebileceğim ve beni sevecek birisini asla bulamayacağımı haykırıyordu.

Dominant hayat tarzını seçmiş olmaktan dolayı asla pişman olmadım. Genelde kendimi oldukça tatmin olmuş hissediyordum. Öyle hissetmediğim zamanların sayısı da çok az ve seyrekti.

Sadece halk kütüphanesine gidip Abby'yi izlediğim zamanlar eksik hissederdim. Tabii ki başvurusu masama gelinceye kadar, benim varlığımdan bile haberi olup olmadığını bilmiyordum. O zamana kadar, Abby benim için o eksik yüzde biri simgeliyordu. Dünyalarımız çok farklıydı ve asla kesişemezlerdi. Ama tabii Abby bir itaatkârsa ve benim itaatkârım olmak istiyorsa durum değişirdi...

Zihnimin yıllar boyunca kapatmış olduğum kapılardan girmesine izin verdim. Hayal gücümün kapılarını açtım ve hayallerin beni ele geçirmesine izin verdim.

Abby çıplak halde yatağıma bağlı.

Abby diz çökmüş halde önümde.

Abby kendisini kamçılama için yalvarırken.

Ah, evet.

Başvurusunu yerden alıp okumaya başladım.

İsim, adres, telefon numarası ve meslek detaylarına hızlıca göz gezdirdim. Tıbbi geçmiş sayfasını açtım, karaciğer fonksiyonları ve kan sayımları normaldi, HIV ve hepatit negatif, idrarda madde taraması negatif. Kullandığı tek ilaç benim kullanılmasını istediğim doğum kontrol haplarıydı.

Sonraki sayfaya geçtim, yapılacaklar listesi doldurulmuştu.

Godwin, Abby'nin hiç deneyimi olmadığını söylerken yalan söylemiyordu. Listede sadece yedi maddeyi işaretlemişti: vajinal seks, mastürbasyon, göz bağlama, kamçılama,

meni yutma, oral seks ve seksten mahrumiyet. Seksten mahrumiyet maddesinin yanındaki yorum hanesine, “Ha ha, tanımlarımızın aynı olduğundan emin değilim,” yazmıştı. Gülümsedim. Espri anlayışı vardı.

Birkaç madde işaretlenmişti “Kesinlikle karşı değilim.” Buna saygı duydum, benim kırmızı çizgilerim vardı. Listeyi gözden geçirince, bazılarının onunkilerle eşleştiğini keşfettim. Bazılarının da öyle olmadığını. Bunda bir sorun yoktu, eğer uzun süreli bir ilişki için beraber olursak kırmızı çizgiler de değişir, yapılacaklar listesi de.

Neler düşünüyordum? Abby’yi gerçekten bir deneme yapmak için çağırmak mı istiyordum?

Evet, lanet olsun ki öyleydi. Ama şunu biliyordum ki eğer başvuru Abby dışında başka birisine ait olsaydı, ikinci kez bakmazdım bile. Yığının içine koyar ve varlığını unutturdum. İtaatkârları eğitmezdim. Ama bu başvuru Abby’ye aitti ve onu bir kenara koymak istemedim. Başvurusunu ezberleyene kadar incelemek istedim. Onun “denemeye gönüllü” olarak işaretlediği her şeyin listesini yapıp ona bunların hazzını tattırmak istedim. Vücudunun tüm hatlarını beynime tamamen kazınana kadar ezberlemek, her tepkisini öğrenmek istedim. Gerçek itaatkâr doğasına boyun eğişini izlemek istedim.

Onun hâkimi olmak istiyordum.

Bunu yapabilir miydim? Abby’yle ilgili hayallerimi, ona asla sahip olamayacağım düşüncesini bir kenara koyabilir ve onun yerine Abby’yi itaatkârım yapabilir miydim?

Evet. Evet yapabilirdim.

Çünkü ben Nathaniel West'tim ve Nathaniel West hata yapmazdı.

Tabii karşısında Abby King olmadığı sürece. Ama belki de onun yerine Abigail King geçerdi.

Ahizeyi kaldırıp Godwin'i aradım.

"Evet, Bay West," dedi. "Kararınızı verdiniz mi?"

"Abigail King'e benim kişisel yapılacaklar listemi gönder. Eğer inceledikten sonra hâlâ ilgileniyorsa önümüzdeki hafta randevu almak için Sara'yı arasın."

İkinci Bölüm

Abigail, salı günü akşamüstü saat dörde randevu aldı. Pazartesi bütün gün Sara'nın Abigail'in arayıp iptal ettiğini söylemesini beklesem de salı günü saat birde Abigail'in gerçekten geleceği gerçeğini kabul etmiştim. Bu beni sabırsızlandırmıştı.

Pencere ile masam arasında gidip gelmeye başlayıp Abigail'i son gördüğüm haliyle gözümün önüne getirdim; bir lise öğrencisini çalıştırırken son derece sabırlıydı, çocuğun söylediği bir şeylere hafifçe gülüyordu. Sonra onu yapmam gerektiği şekilde hayal ettim; bana hizmet etmeye hazır, tüm talimatlarımı yerine getirecek itaatkârım olarak. Tekrar masama gidip oturdum. Son bir saat içinde üçüncü kez onun için hazırladığım bilgileri çıkarıp tekrar okudum. Her şeyin düzenli olup olmadığını üç kez kontrol ettim. Kuzenim Jackson saat üç buçukta arayıp beni tamamen kafayı sıyırmaktan kıl payı kurtardı.

“Selam,” dedi. “Cumartesi duvar tenisi oynuyor muyuz?”

Sızlandım. Jackson'a cumartesi günü maç sözü verdiğimi unutmuştum. Eğer Abigail hafta sonu denemesini

kabul ederse, gerçekten onu bırakmak ister miydim? Diğer yandan, belki birkaç saatliğine ondan uzaklaşmak, yoğun olacağı belli olan bir hafta sonunda kendime biraz vakit ayırmak da iyi olabilirdi.

Jackson tereddüdümü sezdi. “Eğer gelemezsen sorun değil. Hava dalışına gidebilirim.”

En son hava dalışına gittiğinde, oyun kuruculuk kariyeri nerdeyse bitecekti, bu yüzden şaka yaptığını biliyordum.

En azından şaka yaptığını umuyordum.

“Beni tehdit etme,” dedim. “Kurtulmaya çalışmıyordum. Sadece başka bir işim olmadığından emin olmak istiyordum. Belki birisiyle çıkabilirim.”

“Çıkmak mı? İnci kızdan sonra tekrar sahalara mı dönüyorsun?”

“Böyle demen Melanie’ye büyük saygısızlık.” Gerçekleri ancak bu kadar az bilebilirdi, çünkü Melanie’den sonra aynı sahalarda epey top koşturmuşluğum vardı.

“Demek istediğim şu, onu başından attığın için mutluyum.”

“Benden ve aşk hayatımdan bu kadar bahsetmek yeter,” dedim çünkü Jackson’ın seks hayatımın aslında nasıl olduğu hakkında en ufak bir fikri olduğunu sanmıyordum. “Annenin yardım gecesine kimi getireceksin?”

“Şu an için kimseyi. Bunu yüzüme vurduğun için sağ ol,” dedi biraz alaycı bir tonla.

Bir süre daha konuştuk ve cumartesi günü duvar tenisi oynamak için buluşmak üzere sözleştik.

Jackson benim hiç sahip olmadığım erkek kardeşim gibiydi. Annem ve babam ben on yaşındayken trafik kazasında ölmüştü. Ondan sonra beni teyzem Linda büyütmüştü.

Todd Welling ve karısı Elaina, ailem kadar yakın arkadaş grubumun üçüncü üyeleri idi. Todd ve ailesi büyüme çağımızda Clarksların yan kapı komşusuydu. Elaina da yakında oturuyordu ve Todd ile lise ve üniversite boyunca beraberlerdi. Elaina okuldan mezun olduktan sonraki ay evlendiler. Todd psikiyatr, Elaina da moda tasarımcısıydı. Todd ve Elaina'nın birbirleri ile olan ilişkisini hep kıskanırdım. Birbirlerine karşı hissettikleri tutku ve aşk dışarıdan da fark ediliyordu. Onları gibi bir ilişki yaşayabileceğim birisini aramaktan çoktan vazgeçmiştim, ancak yaşadığım hayat tam da buydu.

Abigail'in itaatkârım olması bunu bir anlamda telafi edebilirdi. Telefonum iki kez hafifçe öttü.

"Ne vardı Sara?" Saatime baktım; üçü kırk beş geçiyordu. Abigail çok dakikti. Bu bir artı daha demekti.

"Bayan King geldi, efendim."

"Teşekkürler Sara. İçeri almanı istediğimde sana haber vereceğim." Telefonu kapattım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Biraz su içtim ve sayfalara bir kez daha göz gezdirdim. Her şey hazırды. Başvurusunu alıp tam olarak neden yaptığımı bilmesem de tekrar okudum. Ezberlemiştim.

Saat dördü beş geçtiğinde Sara'yı arayıp Abigail'i içeri almasını söyledim.

Derin bir nefes aldım, bilgisayarımda boş bir belge açtım ve yazmaya başladım.

Nathaniel King dünyanın en büyük lanet olası aptalıdır.

Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aptal.

Abigail kapıyı açtı ve yavaşça içeri girip arkasından kapıyı kapattı.

Koca. Lanet olası. Salak.

Onu buraya hangi akla hizmet çağırdın?

Bu şimdiye kadarki en büyük hatan olacak.

Ofisimin ortasına doğru yürüdü, yandan elleri iki yanında, bacakları omuz hizasında açık halde durduğunu gördüm.

Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Lanet Olsun. Lanet Olsun. Lanet olsun.

Kahretsin.

Göz ucuyla ona bakarken yazmaya devam ettim. Derin bir nefes aldı. Gözleri kapalıydı.

Topla kendini West diye yazdım. Senin için geldi. Senin itaatkârın olmak için. En azından hanımevladı gibi davranmayı kesebilirsin.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bunu defalarca yaptın. Senin itaatkârın olmak istiyor. Sen bir dominantsın. O farklı biri değil. Özel değil.

Çok basit, hem de çok, o yüzden şimdi bunu karmaşık hale getirmemek için yazmayı kes.

Ona istediği şeyi ver. İhtiyacı olan şeyi.

Onun vereceği şeyleri kabul et.

Hatta henüz vereceğini bilmediği bazı şeyleri de...

Yazmak kafamı boşaltmama yardım ediyordu. Aynı piyano çalmak gibi. Birkaç satır daha yazdıktan sonra derin bir nefes aldım ve başımı kaldırdım.

“Abigail King,” dedim.

İrkildi. Bu gerçekten beklendik bir şeydi. Başı hâlâ yere eğikti ama bedenini hafif bir ürperti almıştı. Uzanıp ona dokunmak, ona asla zarar vermeyeceğim konusunda rahatlatmak istedim.

Başı hâlâ eğikti.

Çok güzel.

Masamdan kalkıp yürüdüm. Titremesi yoğunlaştı. Arkasında durup elimi uzattım. Ona dokunup et ve kemikten oluşan bir kadından daha fazlası olmadığını anlamanın zamanı gelmişti. Ne eksikliği ne de fazlası.

Uzun, koyu renk saçlarını okşayarak yana aldım ve yaklaştım.

“Hiç referansın yok,” dedim. Çünkü gerçek buydu ve boğazındaki o hassas noktada atan nabzın hızlandığını hissetmek istemiştım.

Evet. Aynen öyle.

Biraz daha yaklaştım, dudaklarım neredeyse boynuna değecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Bir itaatkâr eğitmeye hiç niyetim olmadığını biliyor olmalıydın. Şimdiye kadar sahip olduğum bütün itaatkârlarım her zaman tecrübeli olmuştur.”

Ona neden ayrıcalık tanıdığımı bilmek istiyor muydu? Sözlerim onun diğerlerinden farklı olduğuna dair bir şey hissettirmiş miydi?

Büyük ihtimalle hayır. Ama hissettirmeliydi. Bu normalde yaptığım bir şey değildi. Onun için kuralları değiştiriyordum.

Ama o bunu bilmiyordu.

Saçlarını kavrayıp hafifçe çektim. “İstediğinin bu olduğundan emin misin, Abigail? Bunu istediğinden emin olmalısın.”

Bir yanım hayır demesini, yüzüme bakıp bir daha asla dönmek üzere buradan gitmesini istemişti. Ama büyük bir yanım kalmasını istiyordu. Onu istiyordu.

Kıpırdamadı. Gitmedi.

Yutkunup masama geri döndüm. İkimiz de oldukça inatçıydık. Belki bu her şeye rağmen işe yarardı.

Lanet olsun, işe yaramasını da istiyordum.

“Yüzüme bak, Abigail.”

Gözlerimiz ilk kez buluştu. Kalın kirpiklerle çerçevelenmiş gözleri koyu kahverengiydi. Bütün düşüncelerinin o gözlerden yansıdığını görebiliyordum. Bakışları üzerimde dolaşırken hissettiği ürkekliği, açlığı, içtenliği.

Parmaklarımla masada ritim tuttum. Gözleri koyulaştı, hafifçe utanmış göründü.

Yaramaz, çok yaramaz şeyler düşünüyordu. Bu beni gülümsetti – ama şimdilik bu kadarı yeterdi.

“Başvuru yapmaya neden karar verdiğin beni ilgilendirmez. Eğer seni seçersem ve koşullarda anlaşırsak geçmişin beni ilgilendirmeyecek.” Çünkü artık geçmiş yoktu. Önemli olan şimdiydi. İki raporu üst üste koydum. “Ben neye ihtiyacım olduğunu biliyorum.”

Hâlâ hareketsizdi. Hiçbir şey söylemedi.

“Hiç eğitimin yok,” dedim. “Ama oldukça iyisin.”

Pencereye döndüm. Dışarıda sokaklara karanlık çökmüş ama ofisimin ışığı pencereyi bir aynaya çevirmişti. Abigail’in yaptığı her şeyi görebiliyordum. Bir saniye için gözlerime baktıktan sonra yine başını eğdi.

Böyle devam edemezdik.

“Ama yine de senden hoşlandım, Abigail King. Sana başka yere bakmanı söylediğimi hatırlamıyorum.”

Evet, diye düşündüm gözlerimiz tekrar buluştuğunda. Daha ileriye gidecektik.

O ellerimdeydi ve gitmesine izin veremezdim.

“Evet, sanırım sırada bir hafta sonu testi var.” Pencereye sırtımı döndüm ve kravatımı gevşettim. “Eğer kabul edersen bu cuma akşamı saat tam altıda benim evime geleceksin. Seni evinden arabayla aldırırım. Birlikte akşam yemeği yer ve sonra ne yapacağımıza bakarız.”

Kravatı masaya koydum ve gömleğimin üst düğmesini çözdüm. Biraz bile rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, belki heyecanlıydı ama rahatsız değildi.

“İtaatkârlarımdan bazı beklentilerim vardır.” Benim itaatkârım. Abigail King de benim olmak üzereydi.

“Pazardan perşembeye kadar her gece en az sekiz saat uyuyacaksın. Dengeli besleneceksin, sana e-posta yoluyla bir beslenme planı yollanacak. Ayrıca haftada üç kez bir buçuk kilometre koşacaksın. Haftada iki gün benim spor salonumda güç ve dayanıklılık eğitimine gireceksin. Yarından başlamak üzere adına bir üyelik açılacak. Bunların herhangi biriyle ilgili bir sorunun var mı?”

Sessiz kaldı.

Güzel.

“Açık olabilirsin.”

Dudaklarını yaladı, pembe dili dudaklarının kıvrımlarında gezindi. Bu görüntü beni sertleştirmişti. *Yavaş olmalıyım*, diye düşündüm. Bunun için zaman vardı. Lütfen Tanrım, bunun için zaman olsun.

“Ben pek atletik... Bay West, aslında ben pek koşamam.”

“Zayıflıklarının seni kontrol etmesine izin vermemelisin, Abigail.” Bunu dile getirdiğine göre, ona yardım edebilirdim.

Masama geri gidip spor salonundaki yoga eğitmeninin adını ve numarasını yazdım.

“Ayrıca haftada üç kez yoga dersine katılacaksın. Spor salonunda yoga dersi de veriliyor. Başka bir şey?”

“Çok güzel. O zaman cuma akşamı görüşürüz.” Kâğıtları ona verdim. “Bilmen gereken her şey burada.”

Masama yaklaşıp kâğıtları aldı. Sonra bekledi.

Harika.

“Gidebilirsin.”

Üçüncü Bölüm

Hiç erkek izcilik yapmamış olduğum halde onların “Hazır ol” sloganını tüm kalbimle doğru bulmuştumdur. Hazırlık, işimde başarılı olma sebebimin yarısıydı. Bu biraz da hiçbir itaatkârıma güvenli kelimesini kullanmak zorunda bırakmayışımın sebebiydi. İnsanlar biraz daha hazırlıklı olsalar, dünya daha rahat dönerdi.

Bu sebeple, çarşamba gününün bir kısmını en sevdiğim kuyumcu dükkânlarında geçirdim. Eğer Abigail’in hafta sonu testi iyi geçerse, gerdanlığını şimdiden hazır etmek istiyordum. Ofisteki testte ne kadar başarılı olduğunu gördükten sonra hafta sonunun da iyi geçeceğinden emindim. Gerdanlık tablasında sergilenen gerdanlıklara baktım. Önceki itaatkârlarım sade gümüş gerdanlıklar takıyorlardı ama Abigail için daha fazlasını istiyordum.

“Bay West,” dedi mağaza müdürü bana yaklaşarak. “Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?”

Gördüklerimin hiçbirinden etkilenmemiştim.

“Bir gerdanlık bakıyorum. Platin. Pırlantalı bir şey var mı?”

Müdürün gözleri heyecanla parladı. “Tam da istediğiniz gibi bir şeyim var. Bu sabah geldi. Henüz onu vitrine koymaya fırsatım bile olmadı.”

Hızla fırlayıp saniyeler sonra deri kapaklı bir kutuyla geri döndü. İçinde iki sıra birbiri içine geçmiş baştan aşağı pırlanta işlemeli platin bir gerdanlık vardı.

Bunu Abigail’in üstünde hayal edebiliyordum.

Benim tasmam.

Benim itaatkârim.

“Mükemmel,” dedim mağaza müdürüne.

Cuma gecesi Abigail için akşam yemeği yapmaya karar verdim. Herhangi bir şeye başlamadan önce rahatlamasını istiyordum. Aklındaki soruları sorması ve kaygılarını dile getirmesi için ona bir şans tanımak istiyordum. Hafta sonu boyunca rahat olmasını istiyordum, en azından olabildiğince rahat.

En sevdiğim yemeklerden birini yaptım ve hafta sonu için yaptığım planların üstünden geçtim. Abigail ile henüz cinsel birleşme yaşayamazdım. Ben diğer şeyleri denerken bu biraz bekleyebilirdi. Böylece kendi kontrolümü de sınamış olurdu, bu kadar yakınında olup ona dokunmamayı.

Ayrıca yeni bir kural daha koydum; onu öpmeyecektim. Pek çok diğer kuralı yıktığıma göre yeni bir kural koymak mantıklı gelmişti.

Bir yanım, Abigail’i öpmemenin, onunla olan duygusal mesafeyi korumaya yardımcı olacağını düşünmenin aptalca

olduğunu biliyordu. Ama işin aslı, o benim sevgilim değil itaatkârım olmak istemişti. Hafta sonunu düşünüp ilişkimizin seks ilişkisinden daha fazlası olmayacağını hatırladığım sürece sorun yaşamazdım.

Araba beş kırk beşte kapımın önüne yanaştı. Kapıyı açtığımda onu eğilmiş Apollo'yu okşarken buldum. Genelde yabancılardan çekinen Apollo'nun ondan uzak duracağını sanmıştım. Ona yaklaşması ne kadar da ilginçti. Ayrıca köpeklerin insanlarla ilgili altıncı hisleri olduğu söylenir. Apollo'nun ondan hoşlanmış görünmesi beni hafta sonunun iyi bir fikir olduğu konusunda ikna etti.

"Apollo," diye seslendim. "Gel buraya."

Kapıyı açtığımı duymamıştı. Bunu kafasını kaldırış şeklinden anladım. Apollo yüzünü yalayınca gülümsedi.

"Demek Apollo'yla tanıştınız, ha!" dedim.

"Evet." Ayağa kalktı ve pantolonunu silkeledi. Batmakta olan güneşte gözleri ve saçları daha koyu, daha gizemli görünüyordu. "Çok tatlı bir köpek."

"Hayır, değil. Genelde tanımadığı insanlara pek de nazik davranmaz. Seni ısırmadığı için çok şanslısın."

Apollo onu elbette ısırmazdı. Eğer ısıracığını düşünseydim zaten onu dışarıda bırakmazdım. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Belki de bir yanım gitmesini istiyordu.

Abigail'i içeri aldım. "Bu akşam mutfakta yiyeceğiz. Mutfak masasını özgür alanın olarak düşünebilirsin. Yemeklerinin çoğunu burada yiyeceksin ve sana katıldığım zaman bunu rahatça konuşmak için bir davet olarak kabul edebilirsin. Çoğunlukla bana yemek odasında servis yapa-

caksın ama akşama daha rahat şartlarda başlamalıyız diye düşündüm. Hepsi anlaşıldı mı?”

“Evet, efendim.”

Arkamı döndüm. Bu yanlışlık beni hazırlıksız yakalamıştı. “Hayır. Henüz bana o şekilde hitap etme hakkını elde etmedin. O zamana kadar bana ‘Bayım’ ya da ‘Bay West’ diyeceksin.”

“Evet, bayım. Özür dilerim, bayım.”

Hâlâ yaptığı hatadan dolayı şaşkın bir halde yürümeye devam ettim. Umarım hafta sonunun kalanı bundan daha iyi olurdu.

Onu mutfağa götürüp oturmasını bekledim. Sandalyesini çekerken elleri titriyordu. Tedirgindi, hepsi bu. Bu anlaşılır bir şeydi.

Ama buradaydı. Burada, benim mutfağımda. Benim itaatkârım olmak için gelmişti.

Durumun absürtlüğü beni sessizleştirdi.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yemek yedik. Tavuğu silip süpürdü. Onun için yaptığım yemeğin tadını çıkartarak sandalyemi onu görecektir şekilde kaydardım.

“Bunu siz mi yaptınız?” diye sordu.

Nihayet konuşmuştu.

“Ben çok yetenekli bir adamım, Abigail.” *Ve bu yeteneklerimi seninle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.*

Bir şey söylemedi.

“Sessizliği gereksiz konuşmalarla bölmeye gerek duymamana sevindim,” dedim yemeğimiz bitmek üzereyken.

“Açıklamak istediğim birkaç şey var. Unutma, bu masada sen de özgürce konuşabilirsin.”

Durup bekledim.

“Evet, bayım.”

Aferin sana.

“Yapılacaklar listemden de görmüşsündür ki ben oldukça muhafazakâr bir hâkim sayılırım. Toplum içinde küçük düşürücü hareketler yapmam, aşırı acı verici oyunlara katılmam ve itaatkârımı paylaşmam. Asla.” Sanki benim olsaydı Abigail’i başkasıyla paylaşmışım gibi. “Yine de bir dominant olarak, bu durumu her an değiştirebilirim.”

“Anlıyorum, bayım.”

Öyle mi, diye soracaktım az kalsın.

“Bilmen gereken diğer şey,” dedim, “dudaktan öpmem.”

Bu sözüme epey şaşırmış göründü. “*Özel Bir Kadın*¹ gibi mi yani? Fazla kişisel olduğu için mi?”

Evet kesinlikle. Bu çok kişiseldi. Ve özel şeyleri olabildiğince bu ilişkinin dışında tutmaya ihtiyacım vardı.

“*Özel bir Kadın* mı?”

“Bilirsiniz hani, film olan”

“Hayır. O filmi hiç görmedim,” dedim. “Dudaktan öpmem, çünkü bu gereksiz.” *Bizim için gereksiz. Hadi bana sebebini sor.*

Hayal kırıklığına uğramış görünse de tavuğundan bir ısırik daha aldı. Devam ettim. “Senin kendi umutları, hayalleri, tutkuları, istekleri ve fikirleri olan biri olduğunun

1 Başrollerinde Julia Roberts ile Richard Gere’in oynadığı 1990 yapımı Amerikan filmi. (yay. n.)

farkındayım. Bu hafta sonu bana itaat etmek için bütün bunları bir kenara koymalısın. Böyle bir durumu kabullenmek saygıyı hak eder ve ben sana saygı duyuyorum. Sana yaptığım ya da senin için yaptığım her şeyi seni düşünerek yapıyorum. Uyumak, yemek yemek ve egzersiz yapmakla ilgili kurallarımın hepsi senin yararına. Bütün cezalarım senin daha iyi olman için.” Bir parmağımı şarap kadehinin ağzında gezdirerek gözlerinin hareketlerimi izleyişine içimden güldüm. “Ve sana verdiğim her haz...” *Sana haz vereceğim Abigail, bunu bilsen iyi olur, hem de çok fazla haz.* “...hazla ilgili herhangi bir endişen olduğunu sanmıyorum.”

Evet. Anlamıştı. Gözleri koyulaştı ve soluk alıp veriş değişti. Onu tam anlamıyla istediğim yere çekmiştim.

Geceye devam etmeye hazır bir şekilde sandalyemi geriye ittim. “Yemeğin bitti mi?”

“Evet, bayım.”

“Apollo’yu dışarı çıkarmalıyım. Odam yukarıda, soldaki ilk kapı. On beş dakika içinde orada olurum. Beni orada bekleyeceksin. Beşinci sayfa, ilk paragraf.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafamı dağıtmak ve kendimi yatak odasında olacıklara olabildiğince hazırlamak için Apollo’yu dışarı çıkardım. Aklımdaki planın üstünden geçtim. Abigail oral seks yapmaktan hoşlanıyordu, bunu onun listesinden biliyordum. Bu benim itaatkârlarımla yaptığım ilk şey olduğuna göre hafta sonuna bu şekilde başlamak mantıklıydı.

Bir itaatkâr oral seks yaparken ona rolü ve sorumlulukları hatırlatılıyordu. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş bana zevk vermek için kullanılması bunu doğrulardı. İtaatkârımı istediğim gibi kullanabilirdim ama bu yine de hafife almadığım bir sorumluluktur. Yatak odasını bıraktığım haliyle gözümün önüne getirdim; her yerde mumlar yanıyordu, odanın ortasında bir yastık ve onun için aldığım gecelik vardı. Onu üzerinde gecelikle diz çökmüş halde bulabilecek miydim? Öyle umuyordum. Belki de onu evin antresinde, bana fikrini değiştirdiğini söylemek üzere beklerken bulacaktım. Korktuğum şey de buydu.

“Buraya gel, Apollo.”

Eve döndüğümüzde çamaşır odasına uğrayıp kazağımı çıkardım ve yardımcımın kuru temizlemeciye götürmesi için sepete attım. Abigail ortalarda değildi. Ayağımın altında dolaşan Apollo’yla birlikte yukarı çıktım. Yatak odamın kapısına gelince yeri işaret ettim. İç çekerek yere yatıp başını patilerinin üstüne koydu.

Odaya girdiğimde Abigail’i geceliği giymiş ve yastığın üzerinde diz çökmüş halde beklerken buldum.

Güzel.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapıyı kapattım. “Çok güzel, Abigail. Ayağa kalkabilirsin.”

Yavaşça ayağa kalktı. Gecelik kalçasından biraz aşağıdaydı ve şeffaf kumaşın arasından görünen uçuk pembe teni heyecanını ele veriyordu.

“Geceliği çıkar ve yere bırak.”

Titreyen parmaklarla geceliği başının üstünden çıkarttı. Gergindi ama göğüs uçları sert, dudakları hafifçe aralıktı.

“Bana bak.” Gözlerimiz buluştu, evet, o da benim kadar heyecanlıydı. Kemerimi çıkarıp ona yaklaştım. “Ne düşünüyorsun, Abigail? ‘Efendim’ dediğin için sana ceza vermeli miyim?”

Kemerini şaklattım. Bacağına vurdu. Henüz onun efendisi değildim ve bunu anlaması gerekiyordu.

Belki çok yakında bir gün...

“Nasıl isterseniz, bayım,” diye fısıldadı.

Güzel cevap.

“Nasıl istersem, ha?” Pek çok şey istiyordum, ama şimdilik...

Abigail’in önünde durup pantolonumun düğmelerini çözdüm, iç çamaşırla birlikte yere indirdim. Sertleşmiş penisim serbest kaldı.

“Dizlerinin üstüne çök.” Beni izlediğini bilerek bekledim. Bu iyi bir şeydi. Görmesi gerekiyordu...

“Ağızına al.”

Öne doğru eğilince penisim dudaklarının arasından içeri kaydı. Ağızının içi sıcak ve ıslaktı. Bu beni daha da sertleştirdi. Lanet olsun, çok zevk veriyordu. Boğazının derinlerine dokunuyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Hepsini al.” Bunu yapabiliirdi.

Yapacaktı.

Bir an tereddüt ettikten sonra penisimin kökünü tutmak için ellerini kaldırdı. Tereddüt etmesinden hoşlanmamıştım.

“Eğer ağızına alamazsan başka hiçbir yerine alamazsın,” dedim. Onu tam olarak neresinde istediğini biliyordum. Bu

düşünceyle boğazının daha da derinlerine soktum. “Evet. İşte böyle.”

Aşağıya bakıp Abigail’i diz çökmüş, penisimi ağzına almış halde görünce neredeyse boşalacaktım. Daha fazla dayanamazdım. “Ben sert ve zorlayıcı olmayı severim ve sırf sen yenisin diye sana anlayışlı davranmayacağım.” Saçlarını yakaladım. “Sıkı dur.”

Kollarını kalçama sardı. Tekrar ağzına sokmak üzere kendimi hızlıca dışarı çektim.

Ağzını sert ve şiddetli bir şekilde becerirken ellerimle başını hareket ettiriyordum. Tam da sevdiğim gibi.

“Dişlerini kullan,” dedim. Ben ağzına girip çıkarken penisimi baştan köke içine emdi. Sonra diliyle kavrayıp emmeye devam etti.

“Evet,” diye inledim gözlerimi kapatıp daha da sert davranarak.

Evet, işte böyle.

Lanet olsun.

Hayalarım gerildi, yaklaştığımı biliyordum. Ağzının içinde olma hissinin sürmesini isteyerek kendimi tuttum, yaklaşan rahatlama duygusu beni ele geçirmeye başladı, boşalmaya çok yaklaşıp da kendini tutmanın sarhoşluğuna kapıldım.

Daha sert emdi. Artık daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

Onu hazırlamaya çalışarak “Hepsini yut,” dedim. “Sana vereceğim her şeyi yut.”

Birkaç uzun fişkırmayla boşaldım. Tek bir damla bile kaçırmadan hepsini yuttu.

Nefes nefese bir halde penisimi dışarı çektim, gerçekten çok iyiydi. “Bu, Abigail,” dedim, “işte istediğim buydu.”

Bir sonraki talimatımı beklediğini fark ederek pantolonumu giydim.

Onu yatağa fırlatıp bir güzel becermek istiyordum. Ellerini başının üstünde tutup onu verdiğim zevkle çığlık çığlığa bağirtana dek tekrar tekrar içine girip çıkmak istiyordum. Sonra...

Yeter!

Bir gece için bu kadarı yeterdi.

Alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Her ne kadar bunu istiyor olsa da bu dünyada hâlâ oldukça yeniydi. Bunu asla unutmamalıydim.

Nefesim düzelene kadar bekledim. “Senin odan soldan ikinci kapı,” dedim. “Benim yatağında sadece davet edildiğin zaman yatabilirsin. Şimdi gidebilirsin.”

Geceliği giyip giysilerini topladı.

“Kahvaltıyı saat tam yedide yemek odasında yapacağım.”

Dördüncü Bölüm

Hiçbir zaman çok uykuya ihtiyaç duymadım. Çoğu gece dört ya da beş saat uykuyla idare ederdim ki bu da gayet yeterliydi, çünkü Abigail'in penisimi kavrayan dudaklarını hissettikten sonra zaten uyumama imkân yoktu. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip bilgisayarımda açık olan dosyaya yoğunlaşmaya çalıştım ama rakamlar beynimde dönüp duruyordu. Hayal kırıklığıyla küfür ettim.

Lanet olsun. Ben ne yapmıştım?

Abigail'e diz çöktürüp ne düşündüğünü, nasıl hissettiğini ya da bunu yapmak isteyip istemediğini bile sormadan penisimi ağzına sokmuştum.

İstediğinin bu olduğu konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım. Kendi özgür iradesi vardı. Bana durmamı söylediği an dururdum. Bunu biliyordum, ama işin aslı, durmamı istememişti. Onun üzerinde hâkimiyet kurmamı istiyordu, yoksa evimde olmazdı ve adım gibi eminim ki iki yan odamda uyumazdı.

Bilgisayarı kapatıp koridora çıktım.

Kapısı kapalı, ışığı da sönüktü. Uyuyordu.

Demek ki istediği buydu.

Bunu daha fazla sorgulamadım. Oyun odasına gidip ertesi gece için hazırlık yaptım.

Yattığımda vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Dört, dört buçuk saat kadar sonra, saat beş buçukta uyandım. Abigail'in odasına gitmeden önce birkaç esneme hareketi yaptım.

Kapı kapalıydı; hâlâ uyuyordu. Kahvaltıyı hazırlamak için zamanında kalkabilecek mi diye merak ettim ve bir an için onu uyandırmayı düşündüm. Sonra bunu alışkanlık haline getirmesini istemediğime karar vererek dönüp spor odama gitmek üzere merdivenlerden indim.

Altı buçukta antrenmanım bittiğinde Abigail'in mutfakta koşuşturduğunu duydum. İsteddiği kadar erken kalkmamış olabilirdi ama kahvaltımı zamanında hazırlamaya kararlıydı. Spor odasından çıkıp hızlı bir duş aldım. Saat tam yedide yemek odasına girdiğimde kahvaltımın hazır olduğunu gördüm.

Yerken göz ucuyla onu izliyordum. Gelişigüzel giyinmiş, saçlarını rastgele atkuyruğu yapmıştı. Büyük ihtimalle duş almamıştı. Hâlâ biraz soluk soluğa olsa da kahvaltıyı hazırlamak için yataktan nasıl fırladığını anlamayayım diye kontrollü olmaya çalışıyordu. Bu sabah çok çalışmıştı.

Bu da hafta sonunun devamının ne kadar umut vadedtiğini gösteriyordu.

Acele etmeden yedim. Acele etmeye gerek yoktu. Böylece Abigail'e de düşüncelerinin durulması için ihtiyacı olan süreyi vermeye çalışıyordum.

“Kendine bir tabak hazırla ve mutfakta ye,” dedim kahvaltım bitince. “Bir saat içinde de odamda ol. Beşinci sayfa, ikinci paragraf.”

Apollo’yu dışarı çıkarırken Jackson’ı aradım.

“Programı iptal etmek için aramıyorsun değil mi?” diye sordu.

“Hayır. Oyundan sonra öğlen yemeği yemek ister misin diye sormak için aradım.”

“Öğlen yemeği harika olur.” Sesi alçaldı. “Buluşma yolunda gitmedi mi?”

Güldüm. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

“Buluşma yolunda gitti. Hatta iyiden de öte, bu gece için de plan yaptık.”

“Harika!” dedi. “Sana bir puan.”

Olanların yarısını bile bilseydin...

“Peki, nasıl biri?” diye sordu. “Güzel mi? Kız kardeşi var mı?”

Apollo’yu okşamak için eğildim. “Sana yemekte her şeyi anlatacağım.”

Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Abigail’i yatağında sere serpe yatarken hayal etmeye çalıştıkça gözümün önüne gelen manzara beni sersemletti. Geç sabah güneşi yatağa vurmuş, vücudunu aydınlatarak onu ıslıl ıslıl parlatıyordu.

Gözleri, beni fark etmeden birkaç saniye onu izlememe yetecek kadar kapalı kaldı. Sanki kendi kendisine konuşmuş gibi hafifçe aralanmış dudaklarından başladım. Bakışlarım gezinmeye devam etti. Narin ensesinden aşağıya doğru indi. Yutkunuşunu izledim, kaslarının derisinin altından nasıl gerildiğini. Ellerinin hareketi dikkatimi çekti, yatak örtüsünün üzerinde parmaklarını gezdiriyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı.

Göğüsleri tam avuçlarıma sığacak mükemmel boydaydı. Ben izlerken göğüs kafesini şişirerek derin bir nefes aldı. Koyu pembe renkteki göğüs uçları bariz bir heyecanla sertleşmişti. Bir tanesini ağzıma almak için, tadına bakmak için can atıyordum ama bunu sonra yapacaktım.

Yumruklarımı sıkıp gözlerimi aşağıya, göbeğinin altındaki kavisli bölgeye, oradan da tam bacaklarını ayırdığı yere indirdim. Gözlerim daha aşağıya inince çoktan ıslanmış olduğunu gördüm.

Benim için ıslanmıştı.

Benim için hazırды.

Penisim bu düşünceyle sertleşti.

Sonra West, dedim kendi kendime. Biraz kendini kontrol etmeyi öğren.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Eğer planıma sadık kalmasaydım üstümdekileri yırtıp onu hemen oracıkta becerirdim. Ama planım bu değildi ve her zaman her şeyi plana uygun yapardım.

Hemen hemen her zaman.

Abigail'in evimde olması koyduğum bütün kuralları ve yaptığım tüm planları yıkmıştı.

Bu seninle ilgili değil, dedim kendi kendime. Yani büyük kısmı seninle ilgili değil. Sadece ona ihtiyacı olanı ver.

Yumruğumu gevşettim ve yatağa yürüdüm. “Gözlerini kapalı tut.”

Sıçradı. Öylesine dalmıştı ki içeri girdiğimi duymamıştı bile.

“Böyle sere serpe yatışını sevdim. Ellerini benim ellerimmiş gibi kullanarak kendine dokun.” *Bana neden hoşlandığını, ne istediğini göster.*

Tekrar tereddüt etti.

“Hadi, Abigail.” Normalden daha sabırlı olmalıydım. Sonuçta bu işte yeniydi.

Ellerini göğüslerine götürdü. Başta yumuşak hareketlerle göğüs uçlarını birer birer yuvarlarken dokunuşu giderek sertleşti. Göğüs uçlarından birini tutup sıkarken aldığı zevkle hafifçe inledi.

Tanrım, evet. Sert seviyordu işte.

Bir eli karnına doğru inerken diğeriyle göğüs uçlarıyla oynamaya devam etti. Bir parmağını bacaklarının arasına götürdü.

Sadece bir tane mi?

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Abigail.” Yaklaştım. Nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Gözleri kırıştı. “Gözlerini kapat.”

Aşaağıya, hızla atan kalbine baktım. Daha da hızlı atmasını sağlayabilir miydim?

“Dün akşam tüm ağızını benimle doldurmuştun, şimdi penisimin verdiği hissi tek parmakla mı vermeye çalışıyorsun?”

Evet, kalbinin daha hızlı atmasını sağlayabilmişim.
Şu kalbin atışına bir bak.

İçeriye bir parmak daha soktu.

“Bir tane daha.”

Nefesi kesilse de üçüncü parmağı ekledi ve yavaşça hareket ettirmeye başladı.

Ama yavaş hareketlerle olmazdı.

“Daha sert. Ben olsam seni daha sert becerirdim.”
Çünkü gerçek olan buydu. Çok yakında ona ne kadar sert olduğunu gösterecektim.

Yanaklarına soluk bir kırmızılık yayıldı. Evet, onunla ahlaksızca konuşmamdan hoşlanıyordu. Ahlaksızca, sert ve hükmedici sevişmek hoşuna gidiyordu. Kendimi parmaklarının yerinde hayal edince, penisimin onun içine girip çıkışını, onu inletişini düşündükçe daha da sertleştim.

Çok yaklaşmıştı. Soluk alıp veriş sıklıkla dudakları açılıp kapandı.

Ona yaklaştım. “Şimdi.”

Kendisini bıraktı, lanet olsun, dünyada orgazma ulaşmış Abigail kadar güzel bir şey olamazdı; yüzündeki konsantrasyon, boşalma hissi tüm bedenine yayılırken gerilen kasları, dudaklarından dökülen yumuşak inleme...
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gelecek sefer, diye söz verdim sertleşmiş penisime. Gelecek sefer orgazm olduğunda, onun içinde olacaksın.

Gözlerini açtı ve bana baktı. Bakışları pantolonuma doğru indi.

Görüyor musun, demek istedim. Bana yaptığını görüyor musun?

“Bu kolay bir orgazm oldu, Abigail,” dedim gözleri benimkilere bakarken. “Bunun çok sık olmasını bekleme.”

“Bu öğleden sonra önceden verilmiş bir sözüm var. Öğlen yemeğinde burada olmayacağım. Dolapta biftek var. Saat tam altıda yemek salonunda servis yapacaksın.” Hâlâ kırmızı, terden biraz ıslanmış bedenine baktım.

“Bu sabah vaktin olmadığına göre şimdi duş almalısın. Ve spor odasında yoga DVD’leri var. Onları kullan. Şimdi gidebilirsin.”

Böbürlenmek gibi olmasın ama duvar tenisinde Jackson’ı tam anlamıyla ezip geçtim. Bunu büyük cinsel tatminsizliğime bağladım.

“Lanet olsun,” dedi Jackson en sevdiği spor barına girdiğimizde. “Senin içine ne kaçtı?”

“Abigail King.”

“Abigail,” menüye bakarken gözleri daldı.

“Sen Abby diyeceksin. Benim Abigail dememe izin veriyor ama diğer herkes ona Abby diyor.”

Bir kaşını kaldırdı.

“Sadece aramızdaki ufak bir şey.” Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> Konuyu değiştirmeye çalışarak menüye baktım.

“Her zamankinden mi?”

“Evet. Neden sevdiğim şeyi değiştireyim ki?”

İşletmeci, Jackson’la konuşmak için uğradı. Bazen ünlü birisinin akrabası olmak sinir bozucu oluyordu. Telefonuma baktım, birkaç e-postaya göz attım. Acil bir şey yoktu.

“Ee,” dedi Jackson işletmeci siparişlerimizi alıp yanımızdan ayrıldığında. “Bana şu Abby’den bahset. Nerede tanıştınız?”

“Merkez Manhattan Kütüphanesinde çalışıyor.”

“Kütüphaneci mi? Kütüphaneci fantezin olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Benimle ilgili bilmediğin çok şey var.”

Sanki bana inanmamış gibi güldü. “Onu annemin yardım balosuna götüreceksin?”

“Eğer kabul ederse evet. Sen kimi götürüyorsun?”

“Soracak kimse gelmiyor aklıma. Birilerini bulursan bana da haber ver.”

Sanki çok fazla uygun kadın tanıyormuşum gibi. Melanie’den sonra beraber olduğum kadını düşündüm, şiddetli acı isteyen bir itaatkâr. Anlatmaya gerek yok, çok kısa bir ilişki olmuştu.

“Elbette Jackson. Seni arayacağımdan emin olabilirsin.”

Öğlen yemeğinden sonra ofise gittim. Bir sebeple evde olmak istemiyordum. Abigail’in evime alışması için vakti olmasını istiyordum ve eğer ben etrafında olmazsam bunun için daha fazla fırsatı olur diye düşünüyordum. Saat altıda, yemek odasına girdiğimde Abigail’i masamda ağız sulandırıcı biftekle beklerken buldum.

“Kendine bir tabak hazırla ve bana katıl,” dedim eti keserken. Bu benim için yaptığı ilk gerçek yemekti ve beni hayal kırıklığına uğratmamıştı; biftek sulu ve yumuşaktı.

Bana katıldı ve birlikte sessizlik içinde yemek yedik. Düşünceli görünüyordu. Bu beni biraz endişelendirdi. Onu bu düşünceli ruh haline neyin soktuğunu merak ettim. Belki ayrılmayı düşünüyordu. Belki bıkmıştı. Belki artık bunu yapmak istemiyordu.

Bunu anlamanın tek bir yolu vardı. “Benimle gel, Abigail,” dedim yemeğimiz bittikten sonra.

Yemek odasından çıkıp yukarıya oyun odasına gittik. Kapıyı açıp kenarda durdum, girmesi için yol verdim.

İçeri üç adım attıktan sonra dönüp şaşkınlıkla bana baktı, bu tam da beklediğim tepkiydi.

“Bana güveniyor musun, Abigail?”

Dönüp prangalara baktı. “Be... ben...”

Hızlıca yanından geçip bir tanesini çözdüm. “Buluşmalarımızda neler yaşanacağını düşünüyordun ki? Ne tür bir şeyin içine girdiğinden gayet emin olduğunu sanıyordum.”

Cevap vermesini beklemiyordum elbette. Sadece konuyu sevgili olmadığımız noktasına getirmeye çalışıyordum.

“Eğer ileri gideceksek bana güvenmelisin.” *Güven bana Abigail.* “Buraya gel.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yine tereddüt etti, artık eninde sonunda bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.

“Ya da,” dedim, ona bir seçenek daha sunmak isteyerek, “şimdi gidebilir ve bir daha dönmezsin.”

Bana doğru yürüdü. Gitmek istemiyordu.

“Çok iyi. Şimdi giysilerini çıkart.”

Bluzunu ve sutyenini çıkarırken vücudu titriyordu. Bana bakmadan, kot pantolonunu ve külotunu bacaklarından indirip çıkardı.

Kollarını tutup başının üstünde zincirledim. Her anın tadını çıkarmak için yavaşça hareket ettim. Her dakikadan haz almasını istiyordum. Gömleğimi çıkarmak için önünde durduğumda beni azgın, heyecanlı gözlerle izledi.

Hayır, henüz izlemesini istemiyordum.

Sağ tarafımdaki büyük masaya gidip bir çekmece-sini açtım. İşte oradaydı; kalın siyah bir eşarp. Bu beni izlemesini engellerdi. Elimdekini görmesi için eşarbı ona gösterdim. “Gözlerini bağladığımda diğer duyuların daha keskin olacak.” Gözlerinin iyice kapandığından emin olarak eşarpla gözünü bağladım. Evet, böyle daha iyiydi. Ellerimi savunmasız bedeninde gezdirdim. Şu anda tamamen benim merhametime teslim olmuştu. Bağlanmış, benim ona yapacaklarımı bekliyordu. Ah, Abigail, sana yapmak istediğim şeyler. Sana yapacağım şeyler...

Tekrar masaya gidip en sevdiğim kırbacı aldım.

Yavaş adımlarla Abigail’in arkasına geçip ensesindeki saçları okşadım. Dokunuşumla yerinden zıpladı. Her dokunuşumda sıçramaktan ne zaman vazgeçeceğini merak ettim.

“Ne hissediyorsun, Abigail?” diye sordum. “Açık ol.”

“Korku. Korkuyorum.”

Elbette korkacaktı. Hangi mantıklı insan korkmazdı ki?

“Anlaşılabilir ama tamamen gereksiz,” diye onu rahatlatmaya çalıştım. “Sana asla zarar vermem.”

Önüne geçtim. Soluk soluğa bir haldeydi; ne yaptığımı anlayabilmek için epey uğraşıyor, bana hâlâ güvenmiyordu.

Kırbaçla göğüs uçlarında daireler çizdim. Bu hisle iç geçirdi.

“Şimdi ne hissediyorsun?”

“Beklenti.”

Bu çok daha iyiydi. Göğsünü tekrar okşadım. “Eğer sana bunun bir binici kırbacı olduğunu söylesem ne hissederdin?”

Bu benim en sevdiğim oyuncaklardan biriydi. *Onunla neler yapabildiğimi, sana nasıl zevk verebileceğimi göstereyim. Sana dünyanın zevklerini göstermeme izin ver.*

Derin bir nefes aldı. “Korku.”

Kırbacı hafifçe bileğimde fiskeleyip sertçe göğsüne indirdim. Bazı şeyler sözcükler olmadan daha iyi anlatılıyordu.

İnledi, ama acıdan inlemiyordu. Bu daha çok şaşkınlıktandı.

“Gördün mü? Korkacak hiçbir şey yok. Sana zarar vermem.” Yavaşça dizlerine vurdum. “Bacaklarını ayır.”

Bu sefer tereddüt etmedi. Hemen dediğimi yaptı.

Harika. Yüzünü inceledim; yüzünde heyecan, merak ve heves vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kırbacı teninden ayırmadan dizlerinden ıslak organına indirdim. “Seni tam buradan kırbaçlayabilirim. Buna ne dersin?”

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ben... ben bilmiyorum.”

Bilmene yardımcı olayım.

Kırbacı şişmiş, hazır bekleyen tenine vurmak için bileğimden savurdum.

Bir.

Tekrar soluk aldı.

İki.

İnleyerek nefesini verdi.

Üç.

“Ya şimdi?” diye sordum ama aslında sormama gerek yoktu, her şey yüzünden anlaşılıyordu. Kendini nasıl hissettiğinin benim için önemli olduğunu ve onun düşünceleri ile isteklerini her zaman aklımda tutacağımı bilmesini istiyordum.

“Daha fazla. Daha fazlasını istiyorum.”

Kamçıyı tekrar gezdirdikten sonra klitorisinde şaklattım. Dayanamayıp zincirlere asılarak bir çığlık attı.

Tepkisi beni şaşırttı. Bu kadar hassas olabileceği, yaptığım şeylerden bu kadar hoşlanacağı, bu derece arzulu olacağı aklıma bile gelmezdi.

Onu bütün gece zincirli tutmak, bayılıncaya kadar tekrar tekrar zevkin doruklarına çıkartmak istiyordum. Ama bunun onun için ne kadar yeni bir şey olduğunu ve bu tepkisini sabah nasıl sorgulayabileceğini kendime hatırlattım. Onu çok fazla zorlayamayacağımı biliyordum.

“Benim evimde, karşımda böyle zincirlenmiş halde seni kırbaçlamam için yalvarırken muhteşem görünüyorsun.” Kırbacı yine göğsüne değdirdim. “Bedenin boşalmak için yalvarıyor, değil mi?”

“Evet,” diye iç geçirdi.

“İstediyini alacaksın.” Kendime engel olamayarak kırbacı bir kez daha klitorisine vurdum. “Ama bu gece değil.”

Uzaklaştım ve kırbacı tekrar masaya koydum. Çekmeden bir merhem alıp cebime koydum. Arkamda zincirlerin birbirine çarptığını duyuyordum.

O da en az benim kadar tatminsizdi.

“Şimdi seni çözeceğim,” dedim tekrar yanına giderek. “Doğruca yatağa gideceksin. Çıplak uyuyacaksın ve kendine hiç dokunmayacaksın. Eğer itaat etmezsen bunun çok sert sonuçları olur.” Zincirleri çözüp göz bandını çıkardım. “Anlaşıldı mı?”

Yutkundu. “Evet, bayım.” dediğinde anladığından emin oldum.

“Güzel.” Merhemi cebimden çıkarıp açtım. Karışımı bileklerine sürüp hafifçe ovdum. Zincirlere çok sert asıldığını sanmıyordum ama yine de temkinli olmakta fayda vardı.

“Tamam, bitti,” dedim işim bittiğinde. “Odana gidebilirsin.”

İnce, çıplak bedenini kapıdan çıkarken izlerken işimin bittiğini anlamıştım. Onu yanımda tutmak için ne gerekirse yapardım.

Beşinci Bölüm

Kötü bir şey yapacaktım. Bunun için kendimden nefret etsem de yine de yapacağımı biliyordum. Abigail'e sahte bir güvenli kelime verecektim.

Yatağımdan kalkıp yürümeye başladım. Bu yanlıştı. Son derece yanlıştı. Daha önceki itaatkârlarımla standart yeşil, sarı, kırmızı güvenli kelimelerini kullanmıştım. Abigail'e vermeyi planladığım ilişki bitirici kelime aldatıcıydı. Ve yanlıştı. Öyle yanlıştı ki eğer duyulursa beni aralarından atarlardı.

Ama bu kelimeyi başkası nasıl duyabilirdi ki? Abigail kimseye söylemezdi.

Ben de kesinlikle kimseye söylemevecektim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Daha önce hiçbir itaatkârım güvenli kelimesini kullanmak zorunda kalmamıştı. Abigail'in sinyallerini kolayca anlayabileceğimi ve bu sayede onu asla çok zorlamayacağımı düşündüm. Onu sık sık yoklayacaktım. Bu şekilde düşününce kimin güvenli kelimeye ihtiyacı vardı ki zaten?

Bu işin güvenilir, akli başında insanlarla yapılması gerekiyordu ve iki taraf da onaylamalıydı.

Ama güvenli kelime olmadan da güvenli, akli başında ve iki kişinin de onayının alındığı bir durum olabilirdi. Olabileceğini biliyordum. Abigail ayrılması gerektiğini düşünürse güvenli kelimeyi kullanmak için iki kez düşünmek zorunda kalacaktı. Bu benimle kalmasını sağlamanın en iyi yoluydu.

Evet, diye düşündüm, güvenli kelimeler olmadan gayet iyi olacaktık. Tamamen güvendedik.

Şifonyerime gidip üst çekmeceyi açtım. Karşımda duran deri kutunun kapağını kaldırdım. Ertesi gün Abigail'e tasmamı vermeyi planlıyordum.

Bu kırdığım diğer kural olacaktı. Daha önce, tamamen elde etmeden hiçbir itaatkârıma tasma takmamıştım. Asla. Abigail'i tamamen elde etmeden ona tasma takarak tam olarak ne yapıyordum?

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Sadece bunu yapacağımı biliyordum.

Tasmayı avucumun üstüne koyup onun boynunda nasıl duracağını hayal etmeye çalıştım. Onun uzun, hassas boynu benim tasmamla nasıl görünecekti? Bunu bütün hafta takacaktı ve herkes onun sadece güzel bir gerdanlık olduğunu düşünse de o ve ben gerçeği bilecektik; o benimdi. Ona istediğim gibi davranabilirdim. Ona istediğim gibi zevk verirdim. O da bana istediğim gibi zevk verirdi.

Tasmayı tekrar kutusuna koydum ve çekmeceyi kapattım. Bir itaatkârı tasma altına almak...

En son birisine tasma taktığımdan bu yana bir yıldan fazla zaman geçmişti. Beth ile olan ilişkim, Melanie ile çıkmaya karar vermeden hemen önce bitmişti. Beth daha

fazlasını istiyordu ama ben bunu istemiyordum. Sonunda yollarımızı ayırmaya karar vermiştik. O gittikten kısa süre sonra Melanie aramıştı. Ben de, lanet olsun, neden normal bir ilişkiye şans vermiyorum ki, diye düşünmüştüm.

Sanki Melanie ile olacak herhangi bir şey normal olabilirmiş gibi. Ama kaderin cilvesiyle Melanie hüküm altına girmek istediğine karar verdi. Ya da en azından verdiğini sandı.

“Bağla beni Nathaniel.”

“Kamçıla beni Nathaniel.”

İlişkımız daha ilk telefon konuşmasında ölüme mahkûm edilmişti. Ben ne kadar itaatkâr değilsem Melanie de o kadar itaatkâr olmaya uygun değildi.

Birisine tasma vermek benim için önemliydi. Bir itaatkâra tasma taktıktan sonra daima tek eşli olurdum. İlişki ne kadar sürerse sürsün tek eşli kalırdım. Tasma taktığım itaatkârlarımı diğer dominantlarla asla paylaşmadığım gibi benim itaatkârlarım da benim başkasıyla olmayacağım konusunda tedirgin olmak zorunda kalmazlardı. İç çekip yatağa oturdum. Anne Brontë'nin *Şatodaki Kadın* kitabının deri kaplı cildini alıp göz gezdirdim. Gözlerim rastgele bir satıra takıldı:

Resim malzemelerim yarın kullanılmak üzere köşedeki masanın üstüne dizilmişti, üstlerine bir örtü örtülmüştü. Çok geçmeden onları fark edip yere bir mum koyarak kasten odayı ateşe vermişti: Palet, boyalar, kalemler, vernik, kâseler, hepsi yanmıştı. Spatulalar ikiye ayrılmış, yağ ve terebentin kokusu her yeri kaplamıştı. Sonra zili çaldı.

Arthur resim malzemelerini yaktığında Helen nasıl hissetmişti? Abigail beni terk ettiğinde ben nasıl hissedersem aşağı yukarı öyle.

Terebentin.

Yanmış terebentin gibi.

Hepsi yanmıştı.

Ne kadar absürt olsa da bu mükemmel bir güvenli kelimeydi.

Ertesi sabah saat beş buçukta uyandım. Kısa bir düşün ardından kahvaltı yapmak için mutfağa indim. Abigail'in vermesi gereken önemli bir karar vardı ve bu kararı kolaylaştırmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Saat altı buçukta yukarıda dolaştığını duydum. Şüphesiz benim ne yaptığımı merak ediyordu.

Ah Abigail, ne planladığımı bir bilseydin...

Belki de bu sabah kahvaltı hazırlayacağımı dün akşam ona söylemeliydim ama aklım başka şeylerle öylesine doluydu ki kahvaltı aklıma bile gelmemişti.

Mutfak masasına iki kişilik yer hazırladım. Abigail'in özgürce konuşmasını istiyordum. Soruları olduğundan emindim. Öpüşmeme konusu hakkında, neden onunla seks yapmadığım hakkında ve düşüncelerim ile beklentilerimin ne olduğu hakkında sorular...

Saat yedide mutfağa girdiğinde beni mutfak masasında otururken buldu.

O gün bugün, Abigail. Bugün benim olacaksın.

“Günaydın, Abigail.” Karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. “İyi uyudun mu?”

Gözlerinin altı morarmıştı. Hiç de iyi uyumamıştı ama yine de doğrudan gözlerimin içine bakıyordu; son talimatıma uymuştu.

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Otur, ye lütfen.”

Masaya şöyle bir baktı, sonra da tek kaşını kaldırarak bana baktı. “Sen uyudun mu?”

“Ara ara.”

Çenesinin hareketlerini ve çöreği ısırdığında aldığı hazzı izledim.

Benimle konuş, demek istedim. Bana sorular sor.

Ondan konuşmasını istersem ısrarcı olduğumu mu düşünürdü? Sadece ben dominant o da itaatkâr olduğu için mi konuşmuş olurdu?

Kim bilir? Belki değişik bir taktik denemek zorunda kalacaktım.

“Güzel bir hafta sonu geçirdim, Abigail. İlişkimizde ilerlemek istiyorum.”

Tıkandı. “Öyle mi?”

Benim söylediklerimi neden şaşırtıcı bulmuştu? Bana ne kadar zevk verdiğini nasıl bilemezdi?

“Senden oldukça memnunum. İlginç bir duruşun var ve öğrenmeye isteklisin.”

“Teşekkür ederim, bayım.”

Aklım tekrar bir önceki güne gitti, yatağımda sere serpe, çıplak, azgın ve soluk soluğa yatışına.

Tasmamı takar takmaz...

Kes şunu!

Önce sormalısın.

“Bugün vermen gereken önemli bir karar var,” dedim.

“Detayları kahvaltı yaptıktan ve sen banyodan çıktıktan sonra tartışırız. Eminim bana soracak bazı soruların vardır.”

“Size bir şey sorabilir miyim, bayım?”

Ona bana istediğini sormasını henüz söylememiş miydim?

“Elbette,” diye rahatlattım onu. “Bu masada istediğin gibi konuşabilirsin.”

“Dün sabah ve bu sabah banyo yapmadığımı nereden anladınız? Hafta içleri de burada mı yaşıyorsunuz yoksa şehirde başka bir eviniz daha var mı? Peki nasıl oldu da...”

“Bir seferde tek soru sor, Abigail,” dedim kendimi gülmek için zor tutarak. Konuşmaya bir başladı mı susmak bilmiyordu. “Ben son derece gözlemci bir adamım. Dün saçların yıkanmış gibi görünmüyordu. Bu sabah da banyo yapmadığını düşündüm çünkü mutfağa sanki arkandan şeytanlar kovalıyormuş gibi koşarak geldin. Hafta sonları burada kalıyorum, şehir merkezinde de ayrı bir evim var.”

“Dün geceki talimatlarınıza uyup uymadığımı hiç sormadınız.”

Doğru. Belki de söylediklerime uyduğunu bildiğim halde bunu yine de sormalıydım.

“Uydun mu?”

“Evet.”

Kahvemden bir yudum aldım. “Sana inanıyorum.”

“Neden?”

“Çünkü sen yalan söyleyemezsin, yüzünden her şey okunuyor.” Bunu kendisi de biliyor olmalıydı. “Sakin poker oynayayım deme çünkü kaybedersin.”

“Başka bir soru sorabilir miyim?”

İstedğin kadar. “Hâlâ masada olduğuma göre.”

“Bana ailenizden bahseder misiniz,” dedi.

Gerçekten mi, diye sormak istedim. Sorabileceğin o kadar şeyin arasında ailem hakkında mı soru soruyorsun? Ama istediği buydu. Ben de biraz ailem hakkında konuştum. Ölümlerinden ve teyzem Linda’dan bahsettim. Abigail arkadaşının Jackson’dan hoşlandığından bahsettiğinde gafil avlanmışım. Tüm belgeleri okuyup anladığını ve görüşmemizden kimseye bahsetmeyeceğini sanıyordum. Ailesi ve en yakın arkadaşları dâhil.

“Arkadaşına benden ne kadar bahsettin? Sanırım Godwin’den gelen belgeler gizlilik hususundaki tavrım konusunda yeterince aydınlatıcı olmuştur,” dedim elimden geldiğince temkinli bir ses tonuyla.

“Hayır, öyle bir şey değil.” Kelimeler ağzından fırlayarak çıkıyordu. “Felicia başıma bir şey gelirse arayacağım kişi; ona söylemek zorundaydım. Ama anlayışlıdır, kimseye bir şey anlatmaz. Güvenin bana. Onu ilkokuldan beri tanırım.”

“Başına bir şey gelmesi durumunda mı?” Bu neden arkadaşının durumdan haberi olduğunu açıklıyordu. “O da mı bu işlerle ilgileniyor?”

“Aslında tam tersi ama bu hafta sonunu yaşamayı istediğimi biliyor ve benim için bunu yapmayı kabul etti.”

Kararını onaylamasa da Abigail'e destek olan Felicia'nın ne tür bir arkadaş olduğunu düşündüm. "Jackson benim yaşam tarzımı bilmiyor ve evet bekâr. Bazen biraz fazla korumacı olabiliyorum ama o da çok sayıda servet avcısıyla uğraştı."

Bana Felicia'dan bahsetmesi bittiğinde, onun adını ve telefonunu Jackson'a iletebileceğime karar verdim. Bana tanıdığım birileri var mı diye sormuştu ve Abigail'in arkadaşı ona uygun olabilirmiş gibi görünüyordu.

Jackson ve Felicia'dan daha fazla bahsetmek istemiyordum. Konuşmanın tekrar bize dönmesini istedim. "Daha önce de dediğim gibi tasmamı takmanı istiyorum. Lütfen banyo yaparken bunu düşün. Bir saat içinde odama gel, daha detaylı konuşalım."

Mutfaktan çıktığında, tabakları yıkadım ve hazırlanmak için yatak odama gittim. Abigail'in banyoya girdiğini duyduğumda yatağına bir sabahlık ve uygun renkte bir sutyen külot takımı bıraktım.

Yatak odasına tam zamanında girdi. Gümüş rengi, teninin soluk güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Koyu renk saçları hafifçe omuzlarına dökülmüş, gözleri odayı inceliyordu. Yine gergindi.

"Otur," dedim. Asil bir prenses gibi yastıklı sandalyeye oturdu.

Tasmayı kutusundan çıkarıp yüzüne baktım. "Eğer bunu takmayı kabul edersen, benim olacaksın." Görmesi için gerdanlığı tuttum. "Benim dilediğim gibi hareket edecek, beni asla sorgulamaksızın bana itaat edeceksin. Hafta sonların tamamen bana ait olacak ve ne istersem onu yapacaksın."

Bedenini istediğim gibi kullanabilirim. Sana karşı zalim olmayacağım ve sana kalıcı zarar vermeyeceğim ama ben kolay bir efendi de değilim, Abigail. Sana asla yapmam dediğin şeyleri yaptıracak ama aynı zamanda sana asla hayal edemeyeceğin zevkleri tattıracağım.”

Seni istiyorum, diyordum. Ve senin olmak istiyorum.

“Anlaşıldı mı?” diye sordum.

“Anladım, bayım.”

Tam olarak anlamadığını bilsem de heyecan damarlarımnda yayılmaya başladı. Sorulacak tek bir soru kalmıştı.

“Bunu takacak mısın?”

Başını salladı.

Kahretsin, evet. İstiyordu.

Cevabının beni ne kadar heyecanlandırıldığını görmesini istemediğimden arkasına geçtim. O benimdi. Benim itaatkârım olmayı kabul etmişti. Tasmayı boynuna taktım ve saçlarını kenara çektim.

Lanet olsun, tasmam ona çok yakışmıştı.

Benim tasmam.

Onu kendime çevirip beni ne kadar memnun ettiğini söylemek için dudaklarımı dudaklarına yapıştırmak istedim ama gözlerinin içine bakacak kadar kendime güvenemedim, ayrıca o öpüşmeme kuralını koymuştum.

“Bir kraliçeye benzedin,” dedim ve sabahlığını omuzlarından düşürdüm.

Kahretsin, ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Teni ipek gibi yumuşaktı ve duş sonrası hâlâ biraz nemliydi.

“Ve şimdi benimsin.” Sözlerimi kanıtlama isteğiyle ellerimi sutyeninin içine daldırıp sertleşen göğüs uçlarından zevk alarak göğüslerini avuçladım. “Bunlar benim.”

Ellerim vücut hatlarını takip ederek aşağılara doğru inmeye devam etti. “Benim,” dedim. Bütün bedeni benimdi. İçimi kaplayan şehvet hissiyle uzanıp ensesini öptüm ve tadına baktım.

Onu ısırdım. Dokunuşlarımla inleyip titriyordu. “Benim,” dedim. *Bunu asla unutma.*

Parmaklarım istedikleri yere vardı. Külotunun ince saten lastiğini sıyırdım. “Ya bu?” İçine bir parmağımı soktum. “Hepsi benim.”

Kahretsin, evet, bu benimdi.

Dar ve ıslaktı. Parmağımın çevresinde umduğumdan daha iyi hissettiriyordu. Penisim sertleşti. İçine bir parmak daha soktum. Sıkı ve sıcaktı. Parmaklarımı daha derine soktum, olabildiğince derine. İnleyerek başını arkaya attı.

Evet Abigail. Sana neler yapabileceğimi gör.

Elimin çevresinde sıkılaşmaya başlayana kadar parmağım ile okşamaya devam ettim; sonra elimi çektim.

“Orgazmların bile benim.” O da bunu çok yakında anlayacaktı.

Hayal kırıklığıyla inledi.

“Yakında,” diye fısıldadım. “Çok yakında. Söz veriyorum.”

Uzanıp gerdanlığa dokundu.

“Sana çok yakıştı.” Dönüp yataktan bir yastık aldım. Şimdi söyleyeceklerimden sonra bana bağıırıp çağırarak mıydı yoksa kabul edecek miydi? “Senin güvenli kelimen

terebentin. Bu kelimeyi söylediğin an her şey biter. Gerdanlığı çıkarır, buradan gider ve bir daha da asla dönmezsin. Aksi takdirde buraya her cuma geleceksin. Bazen saat altıda geleceksin ve yemeği mutfakta yiyeceğiz. Bazen de sekizde geleceksin ve doğruca odamda buluşacağız. Uykun, yiyeceklerin ve egzersizlerinle ilgili talimatlarım her zaman geçerli. Anlaşıldı mı?”

Nefesimi tuttum. Başıyla onayladı.

“Güzel. Sıkça sosyete partilerine davet edilirim. Bu partilere benimle katılacaksın. Önümüzdeki cumartesi gecesi bunlardan biri var, teyzemin derneklerinden birinin yardım gecesi. Eğer gece elbisen yoksa, sana bir tane ayarlarım. Hepsi anlaşıldı mı? Eğer sorun varsa sor.” Ya da bana güvenli kelime konusunda ne kadar çılgın olduğumu söyle.

Dudağını ısırıldı. “Hayır, hiç sorum yok.”

Hımmmm. Dudakları. Yaklaştım. “*Hiç sorum yok...*”

Söyle. Söylediğini duymak istiyorum. Söylemeni istiyorum.

Ama neden bahsettiğimi bilmiyordu.

“Söyle, Abigail,” diye fısıldadım ona. “Bunu hak ettin.”

Anlayarak öne uzandı. “Hiç sorum yok, efendim.”

Efendim. Bu sözcüğün ağzından çıktığını duyduğumda zevkten haykırabılırdim.

“Evet. Gayet güzel.” Penisim dayanılmaz şekilde sertleşti ve pantolonuma baskı yapmaya başladı. Düğmelerimi çözdüm. “Şimdi gel ve gerdanlığımı taktığın için ne kadar mutlu olduğunu göster bana.”

Sandalyeden inip yastığın üstünde önümde diz çöktü. Dili hızla dudaklarının arasından çıktı.

Kahretsin, o da bunu en az benim kadar istiyordu. İç geçirme ve inleme arası bir sesle uzanıp beni ağzına aldı. Beni ağzının içinde daha derinlere alırken kendimi sabitlemek için başına tutundum.

“Tamamını Abigail. Tamamını al.” Penisimin tamamını ağzına almasının zor olmadığını biliyordum. Bedenimi ve ruhumu bile içine alabilecek kadar güçlüydü ama şimdi bunları düşünemiyordum. Tek odaklanabildiğim beni içine çeken dudaklarının verdiği histi. Boğazına dokunuyordum. İçeri dışarı girip çıkmaya başladım.

“Bu hoşuna gidiyor mu?” diye sordum. “Küçük sıcak ağzını becermem hoşuna gidiyor mu?”

Boğazının derinlerinden bir inilti geldi ve titreşimleri tüm bedenime yayıldı. Saçlarına daha sıkı yapıştım. Abigail beni daha sert emerken ağzına girip çıkan penisimi izlemek için aşağıya baktım. Gözleri yere eğikti. Penisimi tamamen içine alan görüntüsüyle ürperdim. Dudaklarını dişleriyle boylu boyunca penisimi sıyrarak şekilde oynatıyordu.

Hatırlamıştı.

“Lanet olsun, Abigail.”

Hayalarımın derinlerinde büyüyen hisse karşı koya-bilmek için penisimin Abigail’in ağzındaki manzarasını görmemeye çalışarak gözlerimi kapattım. Ama görüntü hafızama kazınmıştı ve bana yaptıklarını inkâr etmeye çalışmak faydasızdı.

“Geliyorum,” dedim penisim ağzında çırpınırken. “Dayanamayacağım...”

Ağzına son bir kez daha girip içine boşalırken derinlerinde hareketsiz kaldım. Boğazını oynatarak sıvılarımı yuttuğunda haz içinde dişlerimin arasından nefes verdim.

Bittiğinde pantolonumu yukarı çektim. “Gidip giysilerini tekrar giyebilirsin.”

Yüzü heyecandan kızarmış bir halde ayağa kalktı.

Biliyorum, demek istedim. Ben de aynı şeyi hissediyorum.

Evden ayrılırken cuma akşamı saat altıda tekrar gelmesini söyledim. Gelecek haftadan bahsederken heyecanımı saklamak için elimden geleni yaptım. Sonuçta ne planladığımı bilmiyordu. Onun bedenine tamamen sahip olmak için sabırsızca beklerken haftanın bitmek bilmeyeceğini bilen sadece bendim.

Ayrılmadan önce ona bir sorusu olup olmadığını sorduğumda eğer çok zahmet olmayacaksa gelecek hafta sonu için kendisine bir tuvalet ayarlayıp ayarlayamayacağımı sordu. Çocukluk arkadaşım Todd Welling’in karısı Elaina moda tasarımcısıydı ve elinde mükemmel bir şeyler olduğundan emindim.

“Elbette. Cumartesi günü giymen için bir şeyler ayarlayacağım. Başvurunda ölçülerin yazıyordu.”

“Teşekkürler, efendim.”

“Sen bunu dert etme, eğer bu hafta herhangi bir sorun ya da sıkıntın olursa beni rahatlıkla cep telefonumdan arayabilirsin.”

Dominant

Gerçekten aramasını ümit ediyordum ama aramaya-
cağını da biliyordum.

Ara beni Abigail. Aramanı istiyorum.

Altıncı Bölüm

“**E**laine,” dedim pazartesi günü aradığımda. “Kız arkadaşımın cumartesi günkü bağış gecesi için bir kıyafete ihtiyacı var, bir şeyler getirebilir misin?”

“Kız arkadaşın mı var?” diye sordu. “Gerçekten mi?”

Telefonuma dik dik baktım ama sonra pes ettim. Telefondan beni göremezdi nasılsa.

“Bunu bir aşağılama olarak kabul etmemeye karar verdim,” dedim.

“Sadece Melanie’den ayrıldıktan sonra birisiyle çıktığını bilmiyordum. Ayrıca, sen normalde bu tarz şeylere yalnız gelirsin.”

Haklıydı. Bu konuda onun haksız olduğunu öne süremezdim. Ama normalde yanımda tasmalı itaatkârım olan Abigail olmuyordu. Normalde itaatkârlarımı aile etkinliklerine götürmezdim, tasmamı takarlarken bile. Aralarından sadece Paige ile Beth’i ailemle tanıştırmıştım.

“Pekâlâ, çeneni yerden topla ve bir balo elbisesi bul,” dedim, “çünkü bir kız arkadaşım var.”

Neredeyse telefonu kapatacaktım. Buna değmezdi. Ama Abigail bir elbise istemişti ve birkaç hiç de komik olmayan yoruma katlanmak zorunda kalsam da, istediği elbise Elaina'da vardı. Elaina'nın kötü bir şey kastetmediğini biliyordum. Sadece bana takılmaktan hoşlanıyordu.

“Elbiseyi unutma,” diye hatırlattım.

“Tamam. Tamam,” dedi. Arka planda bazı kâğıtların hışırdadığını duyabiliyordum. “Nasıl bir şey istiyor?”

Benim bulacağım her türlü şeyi ister, demek istediysem de demedim, Elaina'nın hayatımın ince detayları hakkında hiçbir fikri yoktu. “Seksi bir şeyler, ama çok da dekolte olmasın. Sofistike ve seksi bir şeyler.”

“Ah Nathaniel, tekrar söyle.”

“Neyi söyleyeyim?”

“Seksi. Seksi dediğini duymak istiyorum.”

“Kes sesini. Elinde uygun bir şey var mı yok mu?”

“Hangi beden?”

“Dört.”

“Bekle.”

Biraz daha hışırtı duydum. Ofisinde dolanıyor ve büyük ihtimalle malzemeleri ya da elbiseleri inceliyordu.

“Tam da öyle bir şeyim var,” dedi nihayet. “Siyah renk.”

“Gümüş.” Saten sabahlığı düşündüm. “Gümüş rengi tenine çok yakışıyor.”

“Kız arkadaşın mı gümüş rengi elbise istedi yoksa benim işkolik yönetici arkadaşım bir rengin bir kadının tenine ne kadar yakıştığını mı fark etti?”

Kalemimi masama vurdum. “Tamam, yakalandım. Ben, bir kadının ten rengini neyin ortaya çıkardığını sonunda keşfetmiş işkolik bir yöneticiyim.” İç geçirdim. “Gümüş rengi var mı yok mu?”

“Kusura bakma. Sadece siyah var. Seni temin ederim ki eğer zamanım kısıtlı olmasaydı güzel ten renkli kız arkadaşın için gümüş rengi bir elbise ayarlardım.”

“Teşekkürler Elaina.” Bu dedikodunun ne kadar sürede yayılacağını merak ediyordum. Telefonu kapatır kapatmaz Elaina’nın Todd’u arayacağından emindim.

“Uygun ayakkabı ve çantaya da ihtiyacı var mı?” diye sordu Elaina.

“Bu harika olur. 37 numara ayakkabı giyiyor.”

Daha fazla hışırtı duyuldu. “37 numara siyah topuklu hazır.”

“Teşekkürler Elaina.”

“Onunla ne zaman tanışacağım?” diye sordu.

“Cumartesi gecesi, diğerleriyle beraber tanışırsın.”

Gelecek hafta sonu ve Todd’un çalışmaları hakkında biraz daha konuştuk. Telefonu kapattığımızda önümdeki rapora odaklanmaya çalıştıysam da hemen pes ettim. Hiçbir şeyi bitiremeyecektim, bunu kabul etmiştim.

Kuzenimi aradım.

“Jackson,” dedim telefonu açar açmaz. “Gel öğlen yemeği yiyelim.”

“Bugün mü?”

“Evet.” Saate baktım, daha on birdi. “Benimle bir saat içinde Delphina’nın yerinde buluşur musun?”

“Elbette. Orada olacağım.”

Delphina'nın yerini seçmiştim çünkü orası benim en sevdiğim yerdi ve bir spor barı değildi. Jackson'ı çok sevsem de bazen on ayrı televizyondan maç yayınlarının verilmediği güzel bir yerlerde yemek yemek istiyordum

“Selam,” dedi bir saat sonra masaya otururken. “Neler oluyor?”

“Her zamanki şeyler. Ekonomi kötü gidiyor. Çalışanlarım endişeli. Yardım gecesine bir kız arkadaşımı getiriyorum.”

“Senin yardım gecesine kız arkadaş getirmen hiç de normal değil.” Menüü alıp göz attı. “Burada sadece düzgün yemekler mi var?”

“Bazılarımız sağlıklı yemek sever,” dedim. “Normal bir salata seni öldürmez.”

“Kahretsin, evet, öldürür.” Menüü çevirdi. “Neyse tamam. Kırmızı etleri de var.”

Garson siparişlerimizi almak için yanımıza geldi ama sohbetimize devam edemedi telefonum çaldı.

Telefonun sesini kapatıp iç geçirdim. Bu iş bekleyebiliirdi. Şu anda Wall Street'le ilgilenecek havada değildim.

“Açman gerekiyorsa sorun değil,” dedi Jackson kaşlarının çatıldığını fark edince.

“Öğlen yemeğimizi borsadaki düşüşleri tartışarak mahvetmeyeceğim.”

“Ekonomi gerçekten kötü ha?”

“Herkes yılda milyonlarca dolar kazanmıyor, biliyorsun.”

“Bana kendimi kötü hissettirme,” diye uyardı. “Sen de en az benim kadar kazanıyorsun. Belki daha fazla.”

“Bu yıl değil.”

“Ne?”

“Bu sene maaş almayacağım.” Omuzlarımı silktim.
“Sonuçta maaşa ihtiyacım yok. Yıllık gelirim çalışanların durumunu idare etmek için kullanılacak.”

Bana inanmaz gözlerle baktı. “Vay be, sen ciddisin.”

“Evet öyleyim.”

“Çalışanların bunu yaptığını biliyor mu?”

Garson içeceklerimizle döndü. Suyumdan bir yudum aldım.

“Hayır,” dedim. “Ama yıllık bilanço geldiğinde görecleklerinden eminim.”

“Şirket tehlikede mi?”

“Hayır,” dedim. “Hiç de değil. Aslında pek çok şirketten daha iyi durumdayız. Ben sadece temkinli davranıyorum.”

“Bay Hazırlıklı, işte sen busun.” Güldü ve sonra bana baktı. “Felicia konusuna gelirsek...”

“Evet?”

Yüzüne bir sırıtış yayıldı. “Erken olduğunu biliyorum ama teşekkürler. Telefonda sesi bir hayal gibi geliyordu.”

“Aradın mı?” diye sordum.

“Dün gece. Bu hafta sonu benimle gelmesini istedim.”

“Abigail onun kızıl saçlı olduğunu ve anaokulu öğretmenliği yaptığını söyledi.”

“Bir kadında başka ne istersin ki?”

“Yardımcı olabildiysem ne mutlu.”

Arkasına dayandı. “Biraz şu senin Abby’nden bahset.”
Senin Abby’n demişti.

Benim Abby'm.

Boğazımı temizledim. "Çok güzel biftek pişiren, güzel, zeki bir kadın."

"Sana şimdiden yemek bile mi yaptı?" Jackson meraklı bakışlarla beni izliyordu. "Ciddi misin?"

Ayrıca bana iki kez oral seks yaptı. Gerçekten.

Sadece düşüncesi bile penisimin kalkmasına yetti. Oturduğum yerde doğruldum. "Bir hafta sonuyla olabileceği kadar ciddiyim."

Garson ızgara tavuklu salatamı ve Jackson'ın hamburgerini getirdi. Peçetemi dizime yerleştirip Jackson'a baktım. Gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Hay lanet olsun ya!"

"Hamburgerinde bir sorun mu var?" Oturduğum yerden gayet iyi görünüyordu ama belli olmazdı.

"Koçum," dedi kısaca sanki yapmam gereken bir şey olduğunu biliyormuş gibi.

"Ne var?"

Tekrar bana baktı, sonra başını salladı. "Boş ver."

Kaşlarımı çatıp yemeye başladım. Jackson normalde bana tuhaf davranmazdı. Belki de bir gün önce maç sırasında başına çok fazla top çarpmıştı.

Perşembe akşamüstü ofisten normalden erken çıktım ve çıkarken Sara'ya cuma günü beni beklememesini söyledim. Ağzı hafifçe açık kalsa da hemen toparlandı ve kısaca başını salladı. Cuma sabahının bir kısmını Apollo'yla bahçemde

önümüzdeki bahar ne ekeceğime karar vermeye çalışarak ve yürüyüş yaparak geçirdim. Lale dikmek için çok geçti, bahçıvanım da zambak önermişti. Bu egzotik görünümlü çiçeğin diğer sıradan bitkilerimin yanına yakışmayacağından korkarak tereddüt ettim. Yürüyüş sırasında yaklaşan geceyi düşünerek enerji doldum. Sıradanlık sıkıcıydı. Bahçeme biraz egzotiklik gerekiyordu. Tıpkı Abigail'i tasmam altına almanın hayatıma renk getirdiği gibi. Beni aramamıştı. Her ne kadar Abigail'i yoklamak istediysen de kendime engel olmuştum. Onu sıkboğaz etmek istememiş, böylece tekrar düşünmesi için ona zaman vermiş de olmuştum.

Saat iki civarı bir arabanın yanaştığını duyunca evin önüne çıktım. Todd ve Elaina gelmiş olmalıydı. Apollo arkamdan koşuyordu.

"Nathaniel," dedi Elaina bana sarılmak üzere hamle yaparak. "Nasılsın?"

"İyiyim, Elaina," dedim. "Teşekkürler."

Todd'un elinde bir elbise çantası ve ayakkabı kutusu vardı. "Nathaniel," dedi gülümseyerek.

"Hey, Todd." Çanta ile kutuyu aldım. "Sanırım bunlar benim için?"

"Elbette dostum," dedi. "Gümüş senin rengin."

Lanet olsun. Elaina ona söylemişti.

"Ten rengine yakıştığını duydum," dedi.

Elaina kolunu cimcikledi. "Uslu ol."

"İçeri gelin," dedim, ten rengi konusunu duymazdan gelip içeriye doğru yürüyerek.

Çantayı portmantoya astım. Onu Abigail'in odasına sonra çıkarırdım. Mutfığa girip masaya oturdum. Birkaç saat sonra bu masada Abigail ile oturuyor olacağımız ve ondan kısa bir süre sonra da yukarı çıkacağımız düşüncesini aklımdan atmaya çalıştım.

"Eee," dedi Elaina düşüncelerimi bölerek. "Bugün evde ne yapıyorsun?"

Kalkıp hepimize çay koydum. "Bugün çalışmıyorum."

"Sen hiç kendine izin vermezsin ki," dedi Todd.

"Elbette veririm." Bardaklarını masaya koydum. "Yılbaşı günü izin aldım. Noel'de izin aldım." Sanki derin derin bir şey düşünüyormuşum gibi alnımı kırıştırdım. "Ve gayet eminim ki Şükran Günü izin aldım. Hatta ertesi günü de izin aldım."

Demliği dolaba geri koydum.

"Ne kastettiğimi biliyorsun," dedi Todd.

Omuzlarımı silktim. "Sadece bir gün izin almak istedim. Apollo'yla takılmak filan için, anladın mı?"

Todd ve Elaina bakıştılar. Kahretsin. Bu hafta başında Jackson'ın gözlerinde gördüğüm bakışın aynısıydı. Herkesin dâhil olduğu bir şeyler mi dönüyordu?

"Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey," dedi Todd. Elaina'ya göz kırptı. "Yarınki golf planımız hâlâ geçerli mi?"

Abigail'e gerdanlığını takmadan önce bu hafta sonu Jackson ve Todd'la golf oynamak üzere sözleşmiştik. Bundan kolay kolay kurtulamazdım. "Kesinlikle," dedim. "Yarın golf oynuyoruz."

Yarın kimin umurundaydı ki? Kim bu geceden sonrasını düşünebilirdi?

Saat altıya daha ne kadar vardı? Saatile baktım. Çok vardı.

“Her şey yolunda mı?” siye sordu Elaina. “Kafan karışık görünüyor.”

Kahrolası kafam karışıktı evet. Bağırarak istiyordum. Kimin kafası karışmazdı ki?

Onun yerine oturup çayımın bir yudum aldım. Sakindim. Sakin olabilirdim. “Hiç de değil,” dedim. “Sana böyle düşündüren ne?”

Bana inandıklarını sanmıyordum.

Evin önüne gelen arabanın sesini duyunca kapıyı açtım. Arabadan inerken Abigail’in gözleri ön kapıya dikildi ve bana ürkekçe gülümsedi.

“Abigail,” dedim. “Bu akşam seni görmek çok güzel.”

“Teşekkürler.”

Gergindi. Etrafa bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Bana her baktığında gözleri özlem ve tutku ile karanıyordu. Büyük ihtimalle onun haftası da bir türlü geçmek bilmemişti. Daha sormadan geçen hafta ayrılmadan önce ona verdiğim talimatı yerine getirdiğini söyleyebilirdim, hafta içi kendisine dokunmamıştı.

Onu mutfağa götürdüm. Elaina ve Todd gittikten sonra yaptığım istiridye soslu makarnayı yemek için oturduk. Yemek yapmak beni rahatlatmıştı.

“Nasıl geçti haftan?” diye sordum yemeye başlayarak. Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

“Uzun. Seninki nasıldı?”

Benim için de aynı olduğunu, bu geceyi planlamak ve hayal etmek için çok zaman harcadığımı ona söyleyemedim. Bunu yapmak kendimden çok fazla ödün vermek olacaktı. O yüzden sadece omuz silkip soğukkanlı davrandım. Benim kontrolü elimde tutmama ihtiyacı vardı. Yemeye devam ettik.

“Apollo bir sincap öldürdü,” dedim. Oldukça şaşırmış göründü. Yanakları pespembe oldu. Benim normal bir konuşma yapmamı beklemiyordu. Bu onu daha aciz ve heyecanlı hale getirdi. Abigail’le oynamak tam bir zevk olacaktı. Her saniyenin tadını çıkaracaktım. Seks yatakta başlamazdı. Seks hareket edişinde, konuşmada başlar. İnce bir bakışla anlatılır, fısıldanır.

“Arkadaşım Todd’un eşi Elaina biraz önce bir elbise getirdi,” dedim. Yemekten sonra yardım yemeği hakkında konuşacak başka fırsatımız olmayacaktı.

“Seninle buluşmak için sabırsızlanıyorlar.”

“Arkadaşların mı? Bizi biliyorlar mı?” Sesi tedirgindi. Bir lokma makarnayı ağzımda döndürüp durdum. *Bu konu kontrolüm altında Abigail. Güven bana.* Cevap vermeden önce ağzıma bir çatal dolusu makarna attım. “Seninle görüştüğümü biliyorlar ama aramızdaki anlaşmayı bilmiyorlar.”

Arkama dayanıp yemek yemesini izledim. Zoraki olarak makarnasını kesip birkaç küçük lokma aldı. Bir ara bakıp onu izlediğimi görünce makarnasıyla oynamaya başladı. Birkaç saniye sonra tam da istediğim yerde olacaktı.

Aniden çatalını bıraktı. “Peki bu hafta sonu bana dokunmayı planlıyor musun planlamıyor musun?” diye ağzından kaçııverdi.

Evet.

“Bu soruyu bana daha saygılı bir üslupla sor, Abigail. Bu senin masan diye benimle istediğın şekilde konuşamazsın.”

Bakışlarını masaya indirdi. “Bu hafta sonu bana dokunacak mısınız, efendim?”

“Yüzüme bak,” dedim. Gözlerini görmek istiyordum.

Bakışları çelişkiliydi; hatalı konuştuğunu biliyordu ama bu seferlik bunu göz ardı edecektim. Hem madem sormuştu...

“Sana dokunmaktan daha fazlasını yapmayı planlıyorum. Seni becermeyi planlıyorum. Sert bir şekilde ve durmaksızın.”

Dudakları aralandı ve gözleri heyecanla büyüdü. Akşam yemeğı unutulmuştu.

Evet...

Masadan kalktım. “Başlayalım mı? Ne dersin? On beş dakika içinde seni çıplak bir şekilde yatağında bekliyorum.”

Yedinci Bölüm

Zamanı gelmişti. Bu anı uzatmak için merdivenleri çıkarken oyalandım. Apollo'yu kapının dışında bırakıp içeride mumların yandığı odaya girdim. Abigail beni yatağın üstünde bekliyordu. Tam istediğim gibi çıplaktı.

Hafta başında, Abigail ile ilk ilişkiye, gözlerini kapatmadan giremeyeceğimi fark ettim. Bu benim için çok fazla olurdu, kendimi ele verirdim. Bana dokunmasını da istemiyordum. Bu da çok özel bir şey olurdu. Bedenine alışabilmek için onunla ilk olarak gözleri kapalıyken sevişmeliydim. Bana dokunması, beni izlemesi için ileride zamanımız olacaktı.

Yatağa yaklaşırken bakışlarıyla beni izlediğinde doğru karar verdiğimi anladım. Yatak ucuna gidip bir zincir aldım. Gözleri büyüdü. Bir an için odayı terk edeceğini sandım. İçinden bir şeyler ona bunun yanlış olduğunu, bunu yapmama izin vermemesi gerektiğini söylüyor, ama daha büyük bir kısmı ne istediğini biliyordu. Ne istediğini bilen yanı ağır basmıştı.

“Bu akşam bunu yapmayacaktım,” dedim onu kol ve bacaklarından yatağa bağlarken. “Ama hâlâ tam olarak

anlamadığını görüyorum. Sen benimsin ve ben ne istersem onu yapmak zorundasın. Bir daha benimle saygısızca konuşursan sana şaplak atacağım. Anladıysan başını sallla.”

Onu bağlayıp gözlerini kapatmak için bu iyi bir mazeret gibi gelmişti ve dayak konusunda da ciddiydim. Daha önce bir çok kez yakayı kurtarmasına izin vermiştim zaten

Onaylarcasına başını salladığında yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı.

“Son itaatkârım beni gecede üç kez orgazma ulaştırırdı.” Abigail’in onu geçmesini istedim. “Dört kere orgazm olmayı denemek istiyorum. Ve şimdi kendini tamamen bana bırakmanı istiyorum.”

Cebimden siyah bir eşarp çıkardım. Kahverengi gözlerinden kendiyile çatıştığını görebiliyordum.

Güven bana.

Gözlerini kapattım ve geri çekildim.

Benim, tümüyle yabancı birinin kendisini öylece bağlayıp gözlerini kapatmasına izin verdi. Olabilecek en açık şekilde kendisini bana sunuyordu.

Bana güvenmişti.

Onun güvenini hak etmiyordum.

Gözlerim çıplak bedeninde dolaştı. Ona istediğini vererek kendini iyi hissettirmek istiyordum.

Fermuarımı indirince sertleşmiş organım serbest kaldı. Öyle sertti ki canım yanıyordu.

Yatağa çıkıp yanına oturdum. Artık ona istediğim gibi dokunabilirdim. İkimiz de hazırдық. Nihayet. Kalp atışlarını hissederek ellerimi omuzlarına koydum. Çok hızlı atıyordu.

Aynı benimki gibi.

Parmak uçlarımı yan tarafından, göğüslerinin dış kıvrımları boyunca dolaştırarak göbeğine indim. Geçen haftadan çok daha iyiydi. Şimdiye kadar sabahlıkla oturduğu için engelim vardı ama şimdi... Şimdi cırılçıplak karşımda duruyordu.

Bir parmağımı vajinasına soktum, çoktan ıslanmıştı. “Söyle bana, Abigail, ne kadar oldu?” *Şimdi benim sahip olduğum kadına en son ne zaman başka bir adam dokundu?*

“Cevap ver bana.”

Parmağımı ağzıma götürüp tadına baktım.

Çok tatlıydı. Yüzümü bacaklarının arasına gömüp tadına doyasıya varmak istiyordum, yapardım da, ama penisimin başka planları vardı.

“Üç yıl.”

Üç yıl mı?

Lanet olsun. Bu kadar sıkı olmasına şaşmamalı. İçine bir parmağımı daha soktum ve fısıldamak için uzandım.

“Daha hazır değilsin. Hazır olman gerek yoksa seni istediğim kadar sert beceremem.”

Derin bir nefes aldıktan sonra üzerine eğilip boynunun tadına baktım. Teni dudaklarımda yumuşacıktı. Dudaklarımı açıp köprücük kemiğine kadar ısıklar kondurdum. Mum ışığı gerdanlığındaki elmaslara yansırken boğaz çukurunda dilimi gezdirebilmek için gerdanlığı kenara ittim. Göğsünün düzenli iniş çıkışı, yükselen göğüslerini ve sertleşen göğüs uçlarını izleyerek aşağıya indim. Bir göğsünü öptüm ve dilimi göğüs ucunda dolandırdım.

Aman Tanrım. Tadı muhteşemdi. Bana hissettirdiği zevkin tadına vararak göğsünü içime çekerek emdim.

Hımmm.

Dilimle darbeler yaparak göğüs ucunu yaladım. Kalçasını yatakta kaydırarak inledi. Dişlerimle hafifçe ısırıktan sonra diğer göğsünü emdim. Göğsünü ağzımın içine çekip daha sert ısırdım. Karşımda umutsuzca kıvranıyordu.

Parmaklarımı içine sokmadan önce bedeninde dolaştırarak ona istediği şeyi kısmen verdim. Kalçasını tekrar kaldırdığında içimden güldüm. Artık hazırды. Göğüslerinden kendimi ayırıp penisim göğüslerinin arasında, tam kalbinin attığı yerde kalacak şekilde vücudunu kaldırarak üstüne çıktım.

“Hazır mısın, Abigail? Çünkü beklemekten yoruldum. Hazır mısın? Cevap ver bana!”

“Evet, efendim. Lütfen. Evet.”

Penisimi hissetmesi için dudaklarına değdirdim. “Penisimi öp. Seni becermeden önce öp onu.”

Dudakları yumuşakça penisime dokundu ve ben izlerken dilini çıkarıp onu yaladı.

Neredeyse bütün yüzüne boşalacaktım.

Lanet olsun. Böyle şeyler yaparak bana itaatsizlik etmeyi sürdüremezdi. Hafifçe yanağına vurdum. “Sana bunu yapmanı söylemedim.”

Vücudunda kayıp bacak arasına indim. Bir elimle kalçasını kaldırıp diğeriyle penisimi vajinasının girişine yerleştirdim. Derin bir nefes aldım. Abigail nefesini tuttu.

Son derece yavaş bir şekilde kendimi içeri ittim. Sıkı, ıslak ve sıcaktı. Herhangi başka bir kadından çok daha iyi hissettiriyordu. Hem tadına varmak için gözlerimi kapatmak hem de nihayet Abigail King'e sahip oluşumu izleyebilmek için onları açık tutmak arasında gidip gelerek daha derine girdim.

Sıkı. Çok sıkıydı. Lanet olsun. Açı yanılttı. İçine tamamen sığamıyordum.

"Kahretsin." Biraz daha derine kayarak ileri geri girip çıktım ama yeterli değildi.

"Benimle hareket et."

Kalçasını kaldırdı. Evet, işte böyle. Daha derine kaydım.

Aşağıya baktım, neredeyse tamamen içindeydim. Gözlerimi kapatıp daha sert yüklendim. Tamamen içine girdiğimde gırtlığımdan bir inilti koptu. Onun tadını çıkarmak ve beni çevreleyen sıcak ve ıslak hissi hafızama kazımak için bir an hareketsiz kaldım. Birleşen bedenlerimize, yatağında bağlı duran Abigail'in görüntüsüne baktım. Şimdiye kadarki tüm fantezilerimden daha iyiydi.

Bu gerçek olamaz, dedim kendime. Penisimi dışarı çekip tekrar içine girişini izledim. Aç ve çaresizce altımda kalçasını oynatıyordu. Bir anda ben de aç ve çaresiz olmuştum.

"Sence hazır mısın?" Penisimi neredeyse tamamen dışarı çektim, kendimi doğrulttum ve tekrar içine girdim. Aynı hızla geri çıktım.

İyi olup olmadığından emin olmak için bir bakış attım. İyiydi. Prangalara asıldı. Aferin sana. Sonra bedenimin beni yönlendirmesine izin vererek içine girmeye devam ettim.

Kalçasını kaldırıp beni karşılayarak yanıt verdi. Alnımda ter damlaları birikmişti. Daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Altımda, Abigail'in dudakları aralıktı. Orgazm olmaya çok yakındı. Onu da benimle birlikte zevkin sınırına getirmek için tempomu arttırdım ve daha sert yüklendim. Soluk soluğa inlemeye başladı.

“İstedğin zaman boşal,” dedim. Orgazm olurken beni çevreleyen kaslarını sıkıyordu.

İçine girip hareketsiz kaldım. İçine yayılan zevkle geriye kıvrıldı. Ona daha fazlasını verebileceğimi biliyordum, tekrar tekrar içine girip çıktığımda ikinci orgazmıyla ödüllendirildim.

Başımı eğip nefesimi içime çekmeye çalıştım.

Tekrar nefes alabildiğimde üstüne eğilip kulağına fısıldadım. “Bir.”

Bedeni ona vermiş olduğum zevkle ısıldamış ve dudaklarına bir gülümseme yayılmıştı. Vücudunu kaydırduğında zincirleri kontrol ettim. Çok da rahatsız görünmüyordu. Hatta iyi görünüyordu. Hem de feci derecede iyi.

Yataktan kalkıp şifonyere doğru yürüdüm. Üstünden el kremini alıp yatağın baş ucuna gittim. Sağ bacağını çözdüm, yumuşakça elimin içine alıp kelepçelerin olduğu yerleri ovdum. Yaralanmadığından ve canının yanmadığından emin olana kadar ovmaya devam ettim. Aynı hareketi sol bacağına da yaptım.

“Bacaklarını neden serbest bırakıyorum, biliyor musun?”

Başını salladı.

Baş ucuna doğru yürüdüğümü duyduğundan emin bir halde kremi yerine koydum. “Çünkü o bacakları belime sardığında penisim içinde daha derine girebilecek, boğazında bile hissedeceksin.”

Bir şeyler mırıldandıysa da yüzü parlıyor, kalbi küt küt atıyordu.

“Bacaklarını uzat,” dedim ve ağrılarının dinmesi için zaman tanıyarak yanına gittim.

Tekrar yatağa çıktığımda ellerimi omuzlarına koyup onları ovarak zincirlerin acıtmadığından ya da çok sert asılmadığından emin olmaya çalıştım. Yüzüne baktığımda dudaklarının aralandığını gördüm. Eğilip bedenini parlatan tuzlu terin tadına bakarak boyun çukurundan hafifçe öptüm. Daha iyi konsantre olmak için gözlerimi kapatıp koltukaltının yanındaki hassas deriyi ısırdım.

Soluk aldı.

“Bu iyi hissettiriyor mu, Abigail?”

İnildeyerek mırıldandı.

“Daha iyi hissettirmemi istiyor musun?”

“Evet, efendim,” dedi zar zor duyabileceğim kadar alçak bir sesle.

Bir göğsünün ucunu parmaklarımın arasında yuvarladım. Dokunuşuma verdiği tepkiyle zevkleniyordum. “Bu iyi hissettiriyor mu?”

“Evet, efendim,” dedi geriye kıvrılarak.

“Peki, bu zevkli mi?” diye sordum hassas tenini hafifçe ısırarak.

İç geçirmesiyle diğeri gibi emerek, göğsünün en ucunu yalayarak daha sert ısırdım.

“Ah, ah, evet,” diye kekeledi.

Bir elimi aşağıya kaydırıp bir parmağımı içine soktum. Beni daha derinine alma isteğiyle kalçasını yukarı kaldırdı.

“Ne kadar derine gidebileceğimi görmeye hazır mısınız?” diye sordum.

“Eğer... isterseniz.”

“Ah, Abigail,” dedim, üstünde oturarak. “Hem de nasıl isterim.” Kalçamı oynattıkça sertleşmiş organım karnına değdi. Ben bile ilk seferden sonra nasıl bu kadar çabuk toparlandığıma şaşıırıyordum. “Bana ne kadar zevk verdiğine bak.”

Tekrar mırıldanarak kalçasını kaldırdı.

Bir elimle penisimin ıslak vajinasına girmesine yardım ettim. “Bacakların. Onları belime sarmanı istiyorum. Beni bütünüyle içine al.”

Dediğimi yaptı. Kendimi onun daracık sıcaklığına soktum. İlk seferimizden sonra bunun çok erken olabileceğini düşünürken kafasını geriye atıp bir inilti kopardı. Daha derine girdiğimde kendi iniltimi duydum.

Dışarı çıkıp ilki kadar ısrarlı olmasa da düzenli bir tempo yakaladım. Yavaşlamak ve daha derine girmek istiyordum. Birbirimize ne kadar derinden bağlı olduğumuzu hissetmesini istiyordum. Kalçasını kaldırdı ve ben içine girdikçe bacaklarını gevşetti.

Lanet olsun.

Tempomu arttırdım. Kahretsin, bana ne yapmıştı. Her darbemde kalçama çarpan topuklarıyla kontrolün elimden kaydığını hissettim. Daha da hızlandım. İnlediğinde yüz ifadesini görmek için bekledim. Bu çok zevkliydi. Daha da hızlandım. Kalçasını oynatmaya başladığında neredeyse kontrolü kaybediyordum.

“Benim için boşal, Abigail.”

Olabildiğince derine girerken etrafımı saran kasları hissettim.

“İşte böyle,” dedim tekrar içine girerek. “Şimdi.”

Ben içindeyken boşaldı. Saniyeler sonra da ben boşaldım. Tüm ağırlığımı ona vermemeye dikkat ederek yanına yığıldım.

Onun yanımdaki varlığının tadını çıkararak öylece birkaç kalıp dakika soluklandım. Şifonyerimin alt çekmesindeki kalın yorgan ve çarşafı çıkartıp yatağımın yanına yere koydum. Üstüne de kendi yastıklarından birini koydum. Yapabileceğim en rahat yer yatağı buydu.

“Bu gece benim odamda uyuyacaksın, Abigail,” dedim kollarını çözüp gözlerindeki bandı çıkarırken. Her hareketimi izliyordu. “Gecenin bir vakti seni tekrar isteyeceğim ve bunun için koridor boyunca yürümek zorunda kalmak istemiyorum. Sana yer yatağı yaptım.”

Bir kaşını kaldırdı. Artık buna bir son vermek zorundaydım.

“Bu konuyla ilgili bir sorunun mu var?”

Başını salladı. Beni zorlayacak bir şey yapmadığı için memnundum.

Yine de...

Dikkatlice ayaklarının üstüne basarak yataktan indi, hafifçe sallanarak yorganın üstüne kıvrılıp üstünü örttü. Ağır ve sabit soluk alıp verişini duyup da uykuya daldığını anlayana kadar yatakta kaldım. Sonra yataktan kalkıp bir tanesi hariç tüm yanan mumları söndürdüm.

Neredeyse gece yarısı olmuştu ve birkaç saat uykuya ihtiyacı vardı. Herkes benim gibi az uykuyla yaşamaya alışık değildi. Yatağıma yatıp kollarımı başımın altına koydum gözlerimi tavana diktim. Ancak o zaman Abigail King'in benim yatak odamda uyuduğu ve az önce onunla sevişmiş olduğum gerçeği hakkında düşünebilirdim. Hem de iki kez.

Uzanıp onu izledim. Dudakları aralanmış, saçları yastığın üstüne dağınık bir şekilde saçılmıştı. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadındı.

Uykusunda inlemeye başladı. Başta hafif, neredeyse fısıltı gibi bir sestti ama sonra gitgide yükseldi. Kıpırdamaya başladığında omuzlarından düşen çarşaf göğüslerini açıkta bıraktı. Sırtüstü yatıp gözlerimi kapattım.

Onu henüz uyandırmayacaksın.

Onu henüz uyandırmayacaksın.

Onu henüz uyandırmayacaksın.

O günün borsa kurlarını düşünmeye çalıştım.

İkiye kadar bekle. Onu ikide uyandırabilirsin.

İç geçirdim. Uzun bir iki saat olacaktı.

“Uyan, Abigail.”

Saat iki buçuktu. Abigail uyurken iki saatten fazla beklemiştim. İki saat boyunca onun hafif “becer beni” inlemelerini dinledikten sonra Abigail yanımda yerde yarım yamalık örtülü halde yatarken iki saat karanlıkta uzanmıştım. İçine iki kez boşaldıktan sonra bile hâlâ olmam gerekenden çok daha serttim.

“Yatağa gel ve ellerinle dizlerinin üstünde dur. Hızlıca.”

Birkaç kez göz kırptıktan sonra göz teması bile kurmadan yatağın üstüne çıktı. Onu dört ayak üstünde beni beklerken görünce daha da sertleştim.

“Dirseklerine dayan.”

Hemen dirseklerinin üstüne düştü. O tatlı poposu ve vajinası tam karşımdaydı.

Bu sefer yumuşak olmayacaktım. Bu sefer nazik davranmayacaktım.

Ellerimle arkasından bacaklarını ayırdım. “Diğer türlü de dardın ama şimdi daracık olacaksın.”

Ellerim tekrar bedenine tırmanıp göğüslerini avuçladı. Onlarla oynadım. Bir parmağımı içine soktum. Çoktan ıslanmıştı.

Tatlı rüyalar gördün mü, Abigail?

Islaklığından parmağımla biraz alıp poposuna doğru sürüdüm. “Seni daha önce hiç kimse buradan becerdi mi?”

Hayır. Hayır. Yapmamıştı. Listesinden bildiğim kadarıyla öyleydi ama yine de bana söylemesini istiyordum.

Başını salladı.

“Ben becereceğim.”

Ellerimin altında gerilmesi beni şaşırtmıştı. Anal seks kırmızı çizgilerinden biri değildi. Aklımdan listesini geçirdim. Hayır, bu onun kırmızı çizgilerinden biri değildi.

“En kısa zamanda,” dedim, parmağımı indirip titreye titreye rahatlamasını izleyerek.

Korkmuştu. Bu güzeldi. Korkularla başa çıkabilirdim. Bu korkunun üstüne giderken nazik ve sabırlı olacaktım. Ve sonunda bunu sevecekti.

Ama bu gece değil. Penisimi ıslak vajinasına sokup son iki saattir yastığımın üstüne dağılmış saçlarını avucuma doladım. Hatırladığımdan daha yumuşaktı. Saçlarını çekerek üçüncü kez içine girdim. Onun içine girmekten hiç yorulmayacak mıydım?

Kahretsin, öyle olmasını umdum. İnledi. O da benim kadar zevk alıyor muydu? Böyle olmasını umuyordum.

Çıkıp tekrar içine girdim. Lanet olsun, daracıktı. Hareket ettikçe başım geriye düştü. Sıkı, sıcak ve ıslak. Kendisini geriye doğru itmeye başladı. İnledim. Onu çok sert becerdiğimden korktum ama çıkardığı sesler öyle olmadığını söylüyordu. Daha sert darbelerle devam ettim.

İnildeyerek beni tekrar içine aldı.

Offf, evet.

İçine bir kez daha girdim ve boşalırken attığı çığlıkla hareketsiz kaldım. Kilitlenen kasları boşalmamı tetikledi ve bu hisle nefes nefese kaldım. Ben içinden çıkar çıkmaz yatağa yığıldı. Birkaç uzun dakika boyunca onu izlerken bu akşam için çok mu aşırıya kaçtım diye düşündüm. Sonra

her seferinde orgazm olduğunu kendime hatırlattım. Ve hepsinden de zevk almıştı.

Sadece saniyeler önce nasıl görüldüğünü düşündüm; saçları avuçlarımda, penisim ta derinlerine gömülmüş. Zevkten çılgılık attığı son birkaç saniyeyi düşündüm.

Lanet olsun, tekrar sertleşiyordum.

Ama onu tekrar beceremeyeceğimi biliyordum. Zaten şimdiden ertesi gün bunun acısını hissedecekti.

O halde planlarda değişiklik yapmalıydım...

Onu sırtüstü yatırdığımda gözleri açıldı.

Uykuya mı dalmıştı?

Emin değildim ama şu anda tamamen uyanıktı. Kalçamı yüzüne doğru ittim.

“Dördüncü raunt, Abigail.”

Odada etrafına bakındı. Ne yapıyordu?

“Bana bak.” Başını tutup tekrar kendime çevirdim. “Senin tek derdin benim şu anda. Ben ve sana söylediklerim. Ve şimdi ağzınla beni rahatlatmanı istiyorum.”

İtaat ederek ağzını açtı, kendi de istiyordu. Başımı yatak başına dayayıp üstüne oturarak dizlerimin üstüne çöktüm.

Başını arkaya atarak beni ağzının içine aldı. Ellerini hayalarımaya götürüp ben içine girip çıktıkça onları okşadı.

Lanet olsun.

Elleri, o kahrolası elleri büyülüydü. Ağzı kendi sihrini yaparken onlar da beni okşayarak tahrik ediyordu. Dudaklarının penisimde yarattığı en güzel sürtünmeyle ve ağız hareketleriyle uyumlu bir şekilde içine girerken inilledim.

Hemen sonra orgazmımın yaklaştığını hissetmeye başladım.

“Boşalacağım,” diye uyardım son bir kez daha içine girerken. Penisimi boğazının derinine bir kez daha soktum ve hareketsiz kalıp birkaç uzun fişkırmayla boşaldım.

Lanet olsun, bu gerçek olamazdı. Hele de üç kez boşaldıktan sonra. Soluk soluğa yanına düştüm. Yüzünü bana dönünce ona yaklaştım.

“Sanırım şu an benim rekorumu kırdın,” dedim.

Gülümsedi ve bir sonraki emrimi beklemeye başladı.

“Yerdeki yatağına geri dönebilirsin.” Biraz kötü hissediyordum. Onun odamda kalmasını istesem de yatağımla onunla paylaşmaya henüz hazır değildim. Bu kadar kısa sürede bu çok fazla olurdu. Bir şekilde kontrolü elimde tutmam gerekiyordu. Yatağımdan inip yerdeki yatağa kıvrıldı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah yediye kadar aralıksız uyudum. Yataktan kalkınca muhteşem hissederek gerindim. Dün gece, en rahat uykularımdan birini uyumuştum.

Dört kez orgazm olmanın da bununla yakından ilgisi olduğundan emindim. Abigail yana kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Duyduğum kadarıyla hiç inlememişti. Ben onu izlerken uykusunda gülümsedi. Rüyasında ne gördüğünü, onu güldüren şeyin ne olduğunu merak ettim. Belki uyandığında hatırlamayacaktı bile. Gecenin bir yarısı çarşaf omuzlarından düşmüş ve muhteşem göğüsleri bir kez daha ortaya çıkmıştı. Uzanıp çarşafı çenesinin altına çektim – üşümesini istemiyordum. Bir şeyler mırıldanıp döndü.

Duş alıp golf için hazırlanmam gerekiyordu ama önce taze yaban mersinli çörek yapmaya karar verdim. Abigail geçen hafta çöreklerimi çok sevmişti.

Abigail'in yukarı çıktığını duyduğumda saat neredeyse dokuzdu. Fazladan uykuyu ondan esirgemedim. Onu geç saate kadar becermiş, gecenin bir yarısı da uyandırmıştım.

Bu geceki yardım balosu yine uzun bir gece yaşayacağı anlamına geliyordu, bu yüzden dinlenmeliydi.

O duştayken iki yumurta haşlayıp sıcak kalsınlar diye ısıtıcı fırına koydum.

Tam Abigail'in ayak seslerini merdivenlerde duyduğumda Jackson bana bir mesaj gönderdi. Telefonuma göz attım, Felicia ile buluşacağı için heyecanlanıyordu. Açıkçası, dünyaca ünlü bir sporcu olan kuzenimin bir kızla buluşacağı için strese girmesini komik buluyordum ama Jackson için bunun zor olduğunu da biliyordum. Her zaman kadınların gerçekten kendisiyle mi yoksa şişkin banka hesabı ya da şöhretiyle mi ilgilendiklerini merak ederdi. Ona büyük bir olasılıkla Felicia'nın da en az kendisi kadar heyecanlı olduğunu ve bu gece hepimizin onun yanında olacağımızı yazdım. Felicia Abigail'in en yakın arkadaşı olduğuna göre kötü biri olamayacağını söyledim.

“Kütüphaneci rüya kızı nasıl?” diye mesaj attı.

Bundan ona bahsederse onu anasından doğduğuna pişman edeceğimi yazdığım sırada Abigail mutfığa girdi.

Yorgun görünüyordu, içim acımişti. Sonuçta, onun uykusuz kalmasının, yürürken acı çekmesinin sebebi bendim. Ama hâlâ o muhteşem seksin büyüü altındaydım.

“Zor bir gece miydi?” diye sordum, gözlerimi telefonumdan ayırmadan.

“Tekrar söyler misin?”

Gülümsedim. Buna engel olamıyordum. Yorgun, ağrılı ve huysuz olmasına rağmen hâlâ espri yeteneği vardı.

“Zor bir gece miydi?” diye tekrar sordum.

Tezgâhtan bir çörek alıp karşıma oturdu.

Yaban mersinini iyi akıl ettin West, ama bir çörekten daha fazlasına ihtiyacı var.

“Proteine ihtiyacın var,” dedim.

“Ben iyiyim,” diye karşılık verdi daha ben yumurtaların hazır olduğunu söylemeden.

“Abigail,” diye uyardım. Kahretsin, onu cezalandırmak istemiyordum. Hele de dün gecedan sonra.

Kalktı, temkinli bir şekilde buzdolabına gitti ve bir paket pastırma çıkarttı. Buna sevinmişim. Canı yanıyor olsa bile sırf ben söyledim diye protein yiyecekti.

“Isıtıcıda senin için iki tane haşladığım yumurta var,” dedim. Pastırmayı yerine koyarken rahatladığı yüzünden okunuyordu.

“İbuprofen mikrodalganın yanından ikinci dolabın ilk rafında.”

“Özür dilerim.” Raftan şişeyi alıp eline iki hap döktü. “Sadece... çok uzun zaman olmuştu.”

“Özür dilemek için ne kadar da komik bir konu. Ama bu sabahki tavrın beni hayal kırıklığına uğrattı. Geç vakte kadar uyumana izin vermemeliydim.”

Başını eğdi, gözlerinin önüne bir tutam saç düştü.

“Bana bak,” dedim. “Gitmem gerek. Yardım yemeğine gitmek üzere, giyinmiş halde saat tam dört buçukta beni girişte bekle.”

Başıyla onayladı. Elaina'nın getirdiği elbisenin içinde nasıl görüneceğini merak ettim. Kim bilir kaçınıcı kez ailemle

golf oynama ve öğlen yemeği yeme sözü vermemiş olmayı diledim. Bütün günü Abigail ile geçirmeyi istiyordum.

Normal olmayı diledim.

Normalden kastedilen neydi ki? İsteddiği bu değildi, ben de bunu yapamazdım.

İç geçirdim. “Odanın karşısındaki misafir odasında büyük bir kuvvet var. Onu kullanabilirsin.” Belki uzun bir banyo ona kendini daha iyi hissettirirdi.

Tahmin ettiğim gibi öğlen yemeği uzun sürdü. Golf daha da uzun sürmüştü. Genelde ailemle ve Todd’la vakit geçirmekten hoşlanırdım ama Abigail’in evde yalnız olduğunu bilince gün bir türlü geçmek bilmedi. Evet, Todd’a kız arkadaşımın bir kütüphaneci olduğunu, Jackson’a da beşinci kez kütüphaneci fantezim olmadığını söyledim.

Saat üç buçukta eve varır varmaz doğruca yatak odama gittim. Abigail’in odasının kapısı kapalıydı. Dördü çeyrek geçe koridora inip beklemeye başladım. Merdivenlerden gelen topuk seslerini duyunca dönüp baktım. Şaşkınlıktan neredeyse elimdeki şalı düşürecektim.

Elbise, kıvrımlarını tam da olması gerektiği gibi sarmış, düşük yakası zarif köprücük kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Saçları ensesinde gelişigüzel bir topuz yapılmıştı ve sarkan birkaç tutam saç ensesine değiyordu.

“Güzel görünüyorsun.” Gerçekten baş döndürücüydü.

“Teşekkür ederim, efendim.”

Şalını tuttum. “Gidelim mi?”

Bana doğru yürüyüp yanımda durdu. Parmak uçlarımla yumuşak tenine dokunarak çiçek kokusunu içime çeke çeke şalı omuzlarına örttüm. Keşke evde kalabilseydik... Ama hayır. Büyük ihtimalle hâlâ ağırları vardı. Bunu unutmamalıydım. Bunu aklımda tutmalıydım.

Bizi bekleyen arabaya doğru yürürken normal bir gecede, normal bir şekilde dışarı çıkan normal bir çiftmişiz gibi hissettim. Bu akşam için ne olacağımıza karar vermiştim. Normal olacaktık.

Yolcu koltuğunda, yanımda Abigail'le birlikte sessizce arabada giderken aileme tanıştırdığım diğer iki itaatkârımı düşündüm. Beth ve Paige, ikisi de teyzem Linda, Jackson, Todd ve Elaina ile tanışmışlardı, ama onları kız arkadaşlarım olarak tanıştırmıştım, daha fazlası olarak değil. Eğer herhangi biri onlarla olan ilişkimle ilgili farklı bir şeyler olduğundan şüphelendiyse bile bunu söylemediler.

Onları ailemle tanıştırmadan önce beklentilerimin yazdığı uzun bir liste vermiştim; ailemle nasıl konuşacakları, hangi davranışların uygun olacağı hangilerinin olmayacağı gibi. Abigail'e böyle talimatlar vermemiştim.

Abigail'in kendisi gibi olmasını istiyordum. Onu değer verdiğim insanlarla tanışırken izlemek, en yakın arkadaşıyla konuşurken ve şakalaşırken görmek istiyordum. Bir parça normallik istiyordum.

Radyoyu açtım. En sevdiğim piyano konçertolarından biri çalıyordu, kendi piyanomda çalışmakta olduğum parça. Abigail'in ne tür müzik dinlediğini merak ettim. Başvurusunda yazdıkları dışında hakkında çok az şey biliyordum.

“Ne tür müzikten hoşlanırsın?”

“Bu çalan iyi.”

Ona daha fazla soru sormak istiyordum; nasıl bir çocuktu, yemek yapmayı nasıl öğrenmişti, en sevdiği renk neydi. Hiçbir şey ifade etmeyen ama bütün olarak düşünüldüğünde Abigail adındaki kadını oluşturan detayları.

Eğer sorular sorsaydım, dürüstçe mi, yoksa benim duymak isteyeceğimi düşündüğü şekilde mi cevap verirdi?

İşte bu yüzden normal olamazsın, dedim kendime. Bu çok karmaşıktı. Çok fazla gri alan vardı. Griyi sevmezdim; hayat siyah beyaz daha iyiydi.

Vardığımızda ceketimi ve Abigail’in şalını vestiyere bırakırken Elaina’yı bize doğru gelirken gördüm.

“Nathaniel! Abby! İşte buradasınız!” diye seslendi Elaina arkasından Todd’u sürükleyerek.

“İyi akşamlar, Elaina,” dedim. Abigail’e sarılma şekline şaşırmıştım. Tek kaşım havaya kalktı. Yeni mi tanışmışlardı yoksa eski arkadaşlar mıydı? “Görüyorum ki Abby ile tanışmışsınız bile.”

“Hadi, rahatla artık,” dedi Elaina göğsüme vurarak. “Bugün evine uğradığımda Abby ile birer fincan çay içtik – yani evet, Nathaniel, çoktan tanıştık.”

Abigail, Elaina’nın uğradığından bahsetmemiştii. Ama neredeyse bütün günü ayrı geçirmiştik. Ayrıca düşündüklerini kolay dillendiren biri değildi. Bir şey söylemek yerine durup eski arkadaşım ile Abigail’i izledim. Todd’la nazıkçe sohbet etti. Gülümsüyor ve herkese karşı rahat davranıyordu. Todd geçmişteki Abigail’den bahsettiğimi duyduğunda onun bu

gece tanıştığı kadının ta kendisi olduğunu bilmiyordu. Linda yanımıza geldiğinde onu Abigail ile tanıştırdım. Abigail teyzemin ona Abby demesinde ısrarcı olmuştu. Bu duruma sadece gülmekle yetindim.

Linda ve Abigail kitaplar hakkında konuşurken Todd ve Elaina'nın birbirlerine tuhaf bakışlar attıklarını fark ettim. Aynı dün benim evimdekine benzer bakışlar. Ama en çok Linda'nın, beni kendi oğlu gibi seven, canım teyzemin ifadesi aklımı karıştırmıştı. Yüzünde anlam veremediğim tatlı bir rahatlama ve mutluluk ifadesi vardı. Yani sonuçta sadece kitaplardan bahsediyorlardı. Abigail'e bir adım yaklaştım. Evet, sadece kitaplardan konuşuyorlardı. O bakışı hâlâ anlayamamıştım. Şarap. Şarap içmeliydik.

"Bize şarap alacağım," dedim Abigail'e. "Kırmızı mı beyaz mı?"

Gerildi. Şaşırarak ona baktım. Gayet basit bir soruydu.

Sonra dank etti. Sen normal biri değilsin ki. Sen onun efendisisin. Büyük ihtimalle belli bir üslupla cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu.

Lanet olsun.

"Özel bir niyetim yok," diye fısıldadım onu rahatlatmak için. "Sadece bilmek istiyorum."

"Kırmızı."

Bu kadar zor muydu gerçekten, diye düşündüm.

Evet, lanet olsun ki, öyleydi. Kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı istediği sorusu, sıkıntı sebebi olmamalıydı. Sadece onu daha iyi tanımaya çalışmak için sorulan basit bir

soruydu. *Peki, aramızdaki basit bir şey miydi*, diye sordum kendi kendime.

Hayır, kahretsin ki değildi.

İçkileri almaya giderken yanıma Kyle geldi. Üniversiteden beri Kemik İliği Bağıışı için kaydım vardı ve birkaç yıl kadar önce sekiz yaşında, nakil bekleyen bir çocuk ile iliğimin uyumlu olduğunu bildiren bir telefon almıştım. Zor bir süreç olmuştu ama geçen yıl Kyle ile tanıştığımda –kemik iliğimin alıcısı olan çocuk– bütün bu zorluklara değdiğini anlamıştım. Şimdi hayattaydı ve gayet sağlıklıydı. Bu insana ne olduğunu hatırlatan bir durumdu.

“Nate,” dedi bana sarılarak.

“Kyle,” dedim gülerek. “Nasılsın?”

“Harikayım, dostum. Tek kelimeyle harikayım.” Takımının yakasını çekiştirdi. “Bu kıyafeti giymek zorunda kalsam bile.”

“Çok yakışıklı görünüyorsun. Keşke sınıfındaki kızlar şu halini görebilseydi.”

Kıkırdayarak yere baktı. Genç bir ergen olmanın zorluklarını hatırladım. Hayatımın o dönemine kesinlikle dönmek istemezdim.

“Eğer Jackson’ı görürsen,” dedim, “mutlaka Süper Kupa’yla ilgili sıkıştır. Eğer New York kazanırsa bizim için birkaç bilet ayarlayabilirim sanırım.”

Gülümsedi ve Jackson’ı bulmaya gitti. İki kadeh şarap kapıp Abigail’in yanına geri döndüm. Kadehi alırken kısık bir sesle teşekkür etti ve şarabından küçük bir yudum aldı. Yemek sırasında etrafında dönen sohbete katılışını izledim;

bazen hararetli bir şekilde konuşuyor, bazen de sadece arkasına dayanıp dinliyordu. Felicia ile yakın bir ilişkileri vardı, birbirleriyle şakalaşmalarından bunu görüyordum. Rahatsız görüldüğü tek an tuvalete gitmek için ayağa kalktığında masadaki bütün erkeklerin de onunla birlikte ayağa kalkmasıydı. Önceki ilişkilerinde hiç kimsenin ona bir hanımefendi gibi davranmamış olması beni sinirlendirmişti.

Tabii, diye lafa girdi mantığım, sanki sen dün gece ona hanımefendi gibi davrandın.

Buna diyecek bir şeyim yoktu ama insanların içinde bir kadına nasıl davranmam gerektiğini bilecek kadar iyi yetiştirilmiştim. Neyse ki Elaina ayağa kalkıp onunla birlikte tuvalete gitti. Kendime sonra Elaina'ya teşekkür etmem gerektiğini hatırlattım.

“Felicia,” dedim Abigail’in en yakın arkadaşına dönerek. “Anladığım kadarıyla anaokulu öğretmenisin?”

“Evet.” Neredeyse yüzüme bile bakmıyordu.

“Bu kadar küçük çocuklarla çalışmak zor olmuyor mu?”

“Bazen,” diye cevap verdi donuk bir sesle.

Felicia’nın neden bu kadar soğuk davrandığını merak ettim. Jackson’dan gerçekten hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. İkisi, gecenin büyük bir kısmını samimi bir sohbete dalarak geçirmişti. Linda ya da Elaina ile konuşurken bile arkadaşçaydı.

Bunun üzerinde düşünmeye pek de vaktim olmadı; Abigail ile Elaina kısa bir süre sonra masaya geri döndü. Abigail’in yanaklarında hafif bir pembelik vardı, Yanımdan

ayrıldıktan sonra Elaina'yla neler konuştuklarını merak ettim. Abigail'i böylesine utandıran şey ne olabilirdi ki?

Abigail otururken sandalyesini çektim. Ona dokunmamak çok zordu, elbisesinin arkası yumuşak, kadınsı omuzlarını ortaya çıkartacak kadar alçaktı. Oradaki hassas tene dokunmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

Sonra. Bunu sonra yapabilirsin.

Yemeğimizi bitirdik. Tabaklar toplandıktan sonra orkestra çalmaya başladı. Genelde pek dans eden biri değilimdir. Bir kadını dansa kaldırdığım zamanların sayısı tek elimin parmaklarını geçmezdi. Pek benlik bir şey değildi.

Ama bu gece farklıydı. Abigail farklıydı. Ben farklı hissediyordum. Ve dans etmek istiyordum.

Yavaş tempolu bir müzik çalmaya başladığında sandalyemi geriye itip Abigail'e baktım. "Benimle dans eder misin, Abigail?"

Bir efendi olarak değil, erkek arkadaşı olarak soruyordum ve bu benim için oldukça zor bir konuydu. Ya hayır derse?

Peki ya evet derse?

Linda'nın masanın diğer tarafında nefesini tutup beklediğini gördüm. Elaina Todd'a bir şeyler fısıldamak için eğildi. Lanet olsun, çılgın insanlar.

O sırada Abigail elimi tuttuğunda insanların ne dediği ya da yaptığı o anda tüm önemini yitirmişti.

"Evet," dedi.

Dans pistine gider gelmez bir kolumu ona sarıp kendime çektim, elini elimin içine aldım. Karşımda titriyordu.

“Güzel zaman geçiriyor musun?” diye sordum onu sakinleştirmek için.

“Evet geçiriyorum. Oldukça güzel.”

“Herkes sana bayıldı.” Tabii ben de öyle. Şarkı sürerken onu biraz daha kendime yaklaştırdım. Eve döndüğümüzde ben de ona ne kadar bayıldığımı gösterecektim. Sonra, kadınlar masada beklerken Todd ve Jackson’la birlikte ceketlerimizi almaya gittik. Todd omzumu yumrukladı. “Ondan hoşlandım,” dedi.

“Abigail’den mi?” diye sordum.

“Felicia da gayet iyi,” dedi. “Ama evet, Abby’den bahsediyordum.”

“Teşekkürler,” dedim tuhaf bir şekilde memnun olarak.

“Sağ ol,” dedi Jackson yanıma gelerek. “Felicia muhteşem.”

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Sadece gülümsedi. “Senin Abby de bambaşka bir kadın.”

Öyleydi tabii.

Ön kapıyı açarken Apollo bize doğru koştu. Abigail geriye doğru zıpladı. Abigail’e odaklanmadan önce Apollo’yu dışarı çıkarmalıyım.

“Elbiseni çıkartmadan odamda bekle,” dedim. “Ofisimde yaptığın gibi.”

On dakika sonra odama girdiğimde Abigail’i başı eğik, ayakta dururken buldum. Sadece ona bakmaktan bile sertleşmişim.

Bedeninin hafif titremesini hissederek etrafında yavaşça yürüyerek daire çizdim. Arkasına geçtim, parmaklarımı yukarıdan aşağıya doğru usulca gezdirerek gece boyunca dokunmak istediğim yere götürdüm.

“Bu gece göz kamaştırıcıydın.” Uzanıp saçlarını kokladım. Hımm. Usulca tokalarını çıkarırken dalgalı saçlarının omuzlarına düşüşünü izledim.

“Ailem şimdi senden başka bir şey konuşmayacak.”

Hâlâ titriyordu. Korkmuş muydu?

“Bu gece beni hoşnut ettin, Abigail,” dedim dudaklarım neredeyse tenine değerken. Tadını alabiliyordum. “Şimdi memnun etme sırası bende.”

Fermuarını tutup aşağıya indirdikten sonra elbiseyi omuzlarından düşürdüm. Sırtının tadına bakarak onu öptüm. Hafif tuzla karışmış tatlıydı. Hâlâ titriyordu. Artık bu titremenin beklentiden olduğunu biliyordum.

Elbise yere düşünce onu kucağıma alıp yatağa götürdüm. “Uzan.”

Dediğimi yaptı. Ona doğru emekler şekilde giderek ayakkabılarını çıkardım. Bacağını kıvrıp bileğini öpmeden önce gözlerine baktım. Güçlkle soluk alıyordu. Bacağından yukarıya öpücükler kondururken bunu daha önce hiç kimsenin yapmamış olduğunu hatırladım. Vajinasına beklediği ilgiyi vermek için uğraşmamış olan ne çeşit adamlarla beraber olmuştu? Kendilerini nasıl tutmuşlardı?

Uzanıp külotunu çıkardım.

Elini elimin üstüne götürdü. “Yapma.”

Dişlerimi sıktım ama sonra kendime bunun onun için yeni olduğunu ve onu korkuttuğunu hatırlattım.

“Bana ne yapacağımı söyleme, Abigail.”

Tek hamleyle külotunu bacaklarından indirip bacaklarının arasına yerleştirdim. Çoktan ıslanmıştı. ıslanmış ve şişmişti.

Beni ne kadar memnun ettiğini, beni memnun ettiği zaman nasıl ödüllendirileceğini ona göstermeye hazır bir şekilde yüzüne baktım.

İşe klitorisini öpmekle başladım. Neredeyse yataktan sıçrayacaktı. Durmadım. Klitorisine hafifçe vurdum, vajinasına yumuşak öpücükler kondurdum. Bana alışması için zaman tanıyarak yavaş ve sakın hareket ediyordum. Bu tecrübenin tadını çıkarmak istiyordum. Ona zevk vermek istiyordum.

Usulca parmaklarımla tamamen ayırarak dilime yer açtım. Tek bir uzun dil darbesiyle, bütün vajinasını yaladım. Çok lezzetliydi. Bal kadar tatlıydı. Tekrar yaladım.

Dudaklarımı geri çekip hafifçe ısırđım. Hâlâ canı yanıyordu, yumuşak olmalıydım. Bacakları başımın etrafında kapanmaya başladı. Dizlerinden tutup bacaklarını tamamen ayırdım. “Beni seni bağlamak zorunda bırakma,” dedim.

Bütün ıslaklığını yalayarak, her bir damlasını içerek ağzımla onu tatmin etmeye devam ettim. Gözlerimi kaldırdığımda yorgana yapıştığını gördüm. Şişmiş klitorisini hafifçe ısırđıkça bacakları titredi. Zevk almaya başlamıştı – nihayet.

Ellerimi bedeninde gezdirirken dilimi içine kaydırarak iki kat güç sarf ettim. Karnını okşayarak göğüslerine yöneldim, göğüs uçlarını okşadım. Şaşırdı içini çekti, vücudu gerildi.

Evet güzelim. Benim için boşal.

Dışlerimle hafifçe sıyrarak klitorisini, en çok istediğini bildiğim yeri yalayarak emdim.

“Ahh...” Kendisini bana doğru iterek sırtını geriye attı.

Ellerimi vücudunda dolaştırdım, orgazmın ürpertisi bedenine yayılırken kollarımı bacaklarına sarıp ağzımı ona dayadım.

Birkaç dakika boyunca hareketsiz kaldı. Kaya gibi sert olmasaydım kendimi beğenmişliğe kapılabılırdım. Hafifçe oturup pantolonumu düzelttim.

“Sanırım artık odana gitme vaktin geldi,” diye fısıldadım.

“Peki ya sen?..”

“Ben iyiyim.”

“Ama karşısındakine hizmet etmesi gereken bendim.”

Beni mutlu etmek istiyordu. Bütün gece boyunca beni zaten mutlu etmiş olduğunu, bu anın sadece ona zevk vermesini istediğimi nasıl bilmezdi? Anlaşmamızın sadece onun beni mutlu etmesinden fazlası olduğunu, benim de onu önemseddiğimi ona göstermek istemiştim. Neye ihtiyacı olduğunu bilme sorumluluğunu bana vermişti ve bu gece karşılıksız zevke ihtiyacı vardı.

“Hayır,” dedim. “Şu anda ne söylersem onu yapman gerekiyor, ben de sana odana gitme vaktinin geldiğini söylüyorum.” Uzatmadan yataktan kalktı ve dışarı çıktı, giderken de kapıyı arkasından kapattı. İnledim. Apollo hâlâ koridordaydı. Smokinimi çıkarıp banyoya gittim. Dayanabileceğim kadar sıcaklığı açıp birkaç dakika boyunca öylece altında durarak Abigal’in orgazm olma anını aklımda tekrar canlandırıp durdum. Yüzümü duş başlığına dönünce, dün

gece, ben en derinlerindeyken benimle birlikte boşaldığında nasıl hissettiğimi hatırladım. Penisimi iki elimin arasına alıp gözlerimi kapattım.

Oyun odasında, elleri bağlı halde yastıklı masada yatıyordu. Saatlerdir birbirimizle oynuyor ve soluk soluğa rahatlamayı bekliyorduk.

“Hazır mısın, Abigail?” diye sordum penisimi arkasına sürterek. “Bana ne istediğini söylemen beni mutlu eder.”

“İstediğim...”

“Söyle hadi.”

Poposunu bana doğru itti. “Penisini istiyorum.”

Pis pis güldüm. Göğsümü sırtına bastırarak ona dayandım.

“Elbette istiyorsun. Onu nereye istediğini söyle.”

Hâlâ sessizdi.

Kalçasına bir şaplak attım. “Söyle yoksa hiçbir şey alamadan seni odana gönderirim.”

“Popoma,” diye fısıldadı.

“Daha yüksek sesle söyle.” Kalçasına daha sert vurdum.

“Seni duyamadım.”

“Lütfen, efendim.” Bu sefer daha yüksek sesle konuştu.

“Lütfen beni arkamdan becerin.”

“Nasıl istersen,” dedim kayganlaştırıcıyı alıp parmaklarım yayarken. Hafifçe deliğine doğru parmağımı kaydırarak önce birini sonra da ikincisini derine soktum. Daha fazlasını isteyerek kendisini geriye itti. Beni istiyordu.

“Sabırlı ol.” Yavaşça onu esnettim. “Sabırlı olmalısın.”

Hazır olduğunda penisimin kaygan başını yavaşça içeri kaydırdım. Direncini zorlayıp tamamen içini doldurdum. İnledi.

“Aletimi arkana almayı seviyor musun?” Dışarı çıkıp tekrar girdim. “Bu şekilde çok darsın.” Dışarı çıktım. “Böyle çok zevkli.”

Beni daha derinine almak için kendisini geriye doğru iterken başını geriye itti.

“İşte böyle, Abigail,” dedim, hızlanarak. “Öyle derin ki. Muhteşem.”

Zevkten nefesi kesildi.

“Lanet olsun.” Daha sert daldım. “Boşalıyorum. Bu güzel kışını dolduracağım.”

İnleyerek boşaldım.

Kurulandıktan sonra koridora çıktım. Apollo hâlâ sessizce oturuyordu. Abigail’in kapısı kapalıydı. Aşağıya inip kütüphaneye girdim. Apollo da benimle geldi.

Kütüphane en sevdiğim odalardan biriydi. Ailemin evdeki en sevdiği yerd. Buraya ölümlerinden bu yana hiç dokunmamıştım. İçimden bir şeyler Abigail’in de kütüphaneyi seveceğini söylüyordu. Önümüzdeki hafta sonu burayı ona göstermeye karar verdim.

Sonra birden piyano çalmak istedim. Tabureye oturdum ve parmaklarımı tuşların üstünde gezdirdim. Bitirir bitirmez gözlerimi kapatıp Abigail’in az önceki görüntüsünü hayal ettim; dans ederken kollarımda narin ve savunmasızdı. Ben ona zevk verirken bedenini ve başını arkaya atmıştı. Onu hayal ederek kafamda dönüp duran melodiyi çaldım.

Abigail’in şarkısı.

Abby’nin şarkısı.

Dokuzuncu Bölüm

Ertesi sabah spor odasına inmeden önce oyun odasından kırbaçlama sandalyesini çıkarıp yatak odama götürdüm. Bunun zorunlu olduğunu düşünüyordum, dün gece Abigail'i Abby olarak düşünmek ilişkiyi doğru konumlandırmam gerektiğini düşündürmüştü. Dil sürçmelerini, tereddütlerini ve tavırlarını görmezden gelerek oldukça cömert davranmıştım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ve Abigail'e bunların bedelini ödetmiyor olmaktan hoşlanmamıştım.

Ona hafif bir gözdağı vermeye karar verdim. Ona kırbaçlama sandalyesini gösterecektim; onun efendisi olduğumun ve beklentilerimin bir göstergesi olarak. Büyük ihtimalle bu yeterli olacak ve kırbaçlamaya gerek kalmayacaktı. Oyun odasından tıkaçı da aldım. Duştaki fantezim, ona verebileceğim zevki gösterme arzumu daha da kamçılamıştı. Asla düşünemeyeceği bir zevk. Bir şişe kayganlaştırıcı kremle birlikte tıkaçı çekmeceme koydum.

Saat yedide Abigail yemek odasında kahvaltımı servis etti. Mükemmel pişmiş yumurtalı ekmeğin üstüne leziz görünen bir sos döktü. Bir ısırık almak için sabırsızlanıyordum.

“Kendine bir tabak hazırla ve otur.” Abigail mutfığa gittiğinde yemeye başladım. Hımmmm.... Muzlu. Gerçekten harika yemek yapıyordu.

Masaya oturup kendi kahvaltısını yapmaya koyuldu.

“Bugün senin için planlarım var, Abigail. Beni tatmin edebilmen için seni hazırlayacağım.”

Senin zevk alman için.

“Evet, efendim.”

“Yemeğini ye, Abigail, boş mideyle bana hizmet edemezsin.”

Biraz daha yedi ama yeteri kadar değil. Onun yeme hızına ayak uydurmak için daha yavaş yemeye başladım. İkimiz de hemen hemen aynı zamanda kahvaltımızı bitirdik. Masayı toplamak için neredeyse hemen yerinden fırladı.

Evet, bu işe yarayacaktı. Sadece kamçılama masasını görmek bile yetecekti.

Yemek odasına geri gelip yanımda durdu. Vücudu hafifçe titriyordu.

“Üstünde çok fazla kıyafet var,” dedim ona. “Odama git ve hepsini çıkar.”

Odama girdiğimde Abigail çıplak halde durmuş masaya bakıyordu.

“Bu bir kırbaçlama sandalyesi,” dedim. Sesimle irkildi. “Ben bunu ceza vermek için kullanıyorum ama başka şekillerde de kullanılabiliyor.”

Beni bunu sana ceza vermek için kullanmak zorunda bırakma.

Büyük ihtimalle sözlerimin ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak bakakaldı.

“Ayağa kalk” dedim. “Ve sırtüstü uzan.”

Buna alış Abigail. Bunu ceza için kullanmak istemediğimi ama gerekirse kullanacağımı anla. Kurallarımın gerçek olduğunu, itaatsizliğin bedeli olacağını gör.

Sonra sana yatağında zevk vermek için buradan kalkmana izin vereceğim.

“Abigail,” dedim iç çekerek. “Bu yorucu olmaya başladı. Seni tekrar zorlamayacağım. Ya dediğimi yap ya da güvenli kelimeni söyle.”

Güvenli kelimesini kullanmayacaktı, öyle değil mi? Ya yaparsa? Sandalyeye uzanmadan önce tereddüt etmesini beklemiştim ama dediğimi yapacağını varsaymışım. Ya yanlış hesaplamışsam? O zaman ne yapardım?

Daha ben karar veremediğim, derin bir nefes alıp sandalyeye çıktı ve dediğimi aynen yaptı.

Güzel. Çekmeceye gidip tıkaçı çıkardım. Üstüne krem sürüp yanına koydum.

“Sana cuma akşamı ne söylediğimi hatırladın mı?” Uzanmış beni bekleyen çıplak bedenine baktım. Penisim sertleşip pantolonumu zorlamaya başlamıştı. Cevap vermesini beklemiyordum elbette ama konuyu nereye getirmeye çalıştığımı bilmesini istiyordum. Anladığını gösteren bir hareket ya da işaret görmek için onu izledim. Ama hiç tepki yoktu. Belki de hafızasını tazelemeliydim. Ellerimi beline koyup poposuna doğru indirdim. Gerildi. Evet, anlamıştı.

“Rahatla.” Elimi sırtına götürüp hafifçe okşadım. Elbette rahatlamamıştı. Geri çekilip kendi giysilerimi çıkardım. Beklediğim gibi daha da gerildi.

Kırbaçlama sandalyesi deneyimi sona ermişti. Büyük ihtimalle beni anlamıştı ve onu kırbaçlamak için bu aleti çıkarmak zorunda kalmayacaktım. Şimdi planımın ikinci aşamasına geçme zamanı gelmişti.

Bir an için, çıplak halde, sandalyede uzanmış Abigail’e bakarken hayal kurdum.

Tavşan kürkünden, püsküllü kırbaç.

İlk seferinde basit bir şeylerle başlardım. Yumuşak ve tüylü kırbaç, bacaklarını, kalçasını ve belini hafifçe gıdıklayacaktı. Ateşi onunla tutuşturur, onu hazzın zirvesine getirir ve orada bırakırdım. Ve sonunda, birlikte zevkin doruklarına sürüklenirdik.

Penisimi elimle tutup kafamdaki fanteziyi biraz daha uzatarak sertçe sıvazlarken iç geçirdim. Bir gün. Belki de çok yakında bir gün.

“Yatağa geç, Abigail.”

Sandalyeden indi. Evet anlamıştı. Tekrar bu durumda olmak istemeyecekti. Kafası karışmıştı, titreyerek, gergin bir şekilde yatağa çıkışını izledim.

Onu kollarımın arasına alıp tıkaçı yanına koydum.

“Rahatlamalısın. Eğer rahatlamazsan yapamayız.”

Ensesini öperken beni sıkıca tuttu. Dudaklarımı boyundan ve köprücük kemiklerinden aşağıya, gövdesine doğru gezdirdim. Dudaklarım üzerinde dolaşırken gerginlik

yavaş yavaş bedenini terk etti. Onu böyle etkileyebildiğim için kendimi güçlü hissettim.

Ellerimi kullanarak korkusunu yatıştırmaya çalışırken arzularını tutuşturmak için de ağzımı kullandım. Başını arkaya attı.

Evet, işte böyle.

Tekrar üstüne çıktım. “Yaptığım her şey benim kadar senin de zevk alman için. Güven bana, Abigail.”

Sana asla yalan söylemeyeceğim. Bana güvenmene ihtiyacım var. Uğruna yanıp tutuştuğun, hak ettiğin zevki sana verebilmem için bana güvenmene ihtiyacım var.

“Senin için en iyisini istiyorum,” dedim göbeğini öperken. “Sana en iyisini vermeme izin ver.”

Bir parmağımla ona dokunup ıslaklığını tadarken iç geçirdi.

“Sana zevk verebilirim, Abigail.” Dizlerini ayırıp aralarına oturdum. “Hem de hiç hayal edemeyeceğin bir zevk.”

Bu sefer gözlerini görmek istiyordum. İçine girerken gözlerime bakmasını istedim. Bu önemliydi. Bu dersi anlaması gerekiyordu. Zevk almasının ve iyi olmasının benim için her zaman öncelikli olduğunu, yatağında beraberken zevkten başka bir şey olmayacağını bilmesi gerekiyordu.

Gözlerinde cevaplarını bilmediğim bir sürü soru vardı. İçine girerken kendimi gözlerinin içine bakmaya zorladım. Gözlerimi kapatıp her şeyden koparak sadece onun beni saran daracık sıcaklığını hissetmek çok kolay olurdu. Ama yapamadım. Birleştığımızda aramızdaki bu yakınlığa, bu bağlantıya ihtiyacı vardı.

Kollarını sıkıca sarıp bir elini popoma götürürken meraklı gözlerle bakıyordu. Evet.

“Kendini rahat bırak, Abigail.” Lanet olsun, çok zevkliydi. Diğer eliyle popoma dokunurken, derinlerine giren penisimden aldığı zevkle rahatlıyordum.

“Yatağında korkuya yer yok.” Asla.

Kalça hareketlerim hızlandıkça ona daha da yaklaştım.

“Evet, Abigail.” İçine daha sert girdim. “Sana verdiğim zevkin tadına var.” Daha sıkı sarılmaya başladı. “Zevkli değil mi?” tekrar girdim. İşe yarıyordu. Büyük ihtimalle planlarımı çoktan unutarak korkusunu yenmişti. Durup kalçasını kaldırarak daha da derine girdim. Bacaklarını belime sararak daha da yaklaştı. Tıkacı dizlerinin yanından alıp içine tekrar girerken alttaki deliğine soktum. Orgazmı boyunca attığı çığlık beni de boşalttı, sonra ikimiz birbirine dolaşmış bir yığın halinde yatağa düştük.

Kalp atışlarım yavaşladığında oturup onun kocaman, soru soran gözlerine baktım.

“Bu bir tıkaç,” dedim hâlâ biraz soluk soluğa kalmış halde. “Bunu her gün birkaç saat tak. Seni esnetecek ve hazırlanmana yardım edecektir.”

Dudağını ısırды.

“Güven bana,” dedim. Başını salladıysa da hâlâ bana inanmadığını görebiliyordum. Daha fazlasını yapamazdım, güvenmesi için zamana ihtiyacı vardı.

Yataktan inip pantolonumu giydim. “Apollo’yu içeri almalıyım. Öğlen yemeğini mutfak masasında yiyelim.”

Öğlen yemeği sırasında fazla konuşmadı ama iştahı kahvaltıdakinden daha açıktı. Büyük ihtimalle verdiğim ders işe yaramıştı.

Sonraki birkaç haftaya baktığımda daha rahat bir rutine gireceğimizi düşündüm. Her ilişkinin başlangıcında birkaç zor dönemeç olur ama sonra, taraflar birbirlerini tanıdıkça birbirlerine karşı daha rahat olmaya başlarlar.

Abigail çok konuşuyordu demek; bu zamanla değişirdi. Zaman geçtikçe kafamda canlandırıdığım Abby'yi bir kenara koyup onu Abigail olarak görmemin daha kolaylaşacağını biliyordum.

Yeni bir ilişkinin detaylarının ve zorluklarının üstesinden gelmek zorunda kalmayalı çok uzun zaman olmuştu. Beth ile olan uzun süreli ilişkimden hemen sonra uzun yıllardır tanıdığım Melanie ile olan ilişkim başlamıştı. Melanie'den hemen sonra oynadığım ama gerdanlık takmadığım acı sever itaatkârı saymaya gerek duymadım bile. O ilişki gerçekten hiç başlamadan bitmişti.

“Cuma günü saat altıda görüşürüz,” dedim Abigail evden ayrılırken. Anladığını göstermek için başını salladı.

O gece Jackson'ı akşam yemeğine davet etmiştim. Ev öyle sessizdi ki biraz gürültü istiyordum. Jackson, gürültü için her zaman iyi bir seçimdi.

Yemek yerken durmadan konuştu. Takımıyla ilgili anlattığı komik hikâyelerle beni birkaç kez güldürdü. Normalde futbol hakkında konuştuğu zaman ilgimi kaybederdim ama bu sefer dinledim. Jackson'da farklı bir şeyler vardı ve bunun Felicia sayesinde olduğunu hissediyordum.

“Felicia nasıl?” diye sordum yemekten sonra koltuğa geçtiğimizde. Jackson günün skorlarını öğrenmek için kanalları geziyordu.

“Harika.” Cebine uzanıp telefonunu çıkardı. “Bu o.” Yazdığı mesajı sesli okudu. “Senin kütüphaneciyle film izliyor.”

“Jackson, yemin ederim...”

“Tamam. Tamam.” Elini kaldırdı. “Merak etme bunu yüzüne söylemem.”

Felicia'ya cevap yazarken gözüm televizyonun üstündeki saate takıldı. On otuz üç.

On otuz üç mü?

Kafamda zamanı hesapladım. Abigail normalde işe gitmek için saat altıda uyanıyordu. Bunu başvurusundan biliyordum. Eğer film on bire kadar sürerse uyumak için sadece yedi saati olacaktı.

Lanet olsun.

Sinirlenmeye başladığımı hissettim. Gözdağı vermek için onu kırbaçlama sandalyesine götürdüğüm gün buna kuralları çiğneyerek ve benim istediğimden daha az süre uyuyarak mı tepki veriyordu? Bu ne demek oluyordu?

Gelecek hafta sonunu düşününce hazırlanmak için beş günüm olmasına sevinerek inledim. Kendimi hazırlamak için beş günüm vardı.

Onuncu Bölüm

“Nathaniel,” dedi Jackson konsantrasyonumu bozarak. “İyi misin? Bir dakikadır donup kaldın.”

“Ne?” Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. “İyiyim, sadece biraz yorgunum.”

“Sen? Yorgunsun ha?” İkna olmamış göründü. “Yok canım. Hayatta olmaz.”

Bir anda artık gürültü istemediğime karar verdim. Sessizlik istiyordum. Sessizlik olmalıydı ki düşünebileyim. “Aslında Jackson, sanırım yukarı çıkacağım. Yarınki oyun için bol şans.”

Bana komik bir bakış attıktan sonra kalkıp ceketini düzeltti. “Peki, nasıl istersen.”

Onu kapıya kadar geçirdim. Apollo’yu son bir defa dışarı çıkarıp yukarı çıktım. Kırbaçlama sandalyesi hâlâ odamdaydı. Onu öylece bırakabilirdim. Cuma gecesi ona ihtiyacım olacakmış gibi görünüyordu.

Lanet olsun, Abigail.

Belki, sadece belki bir şekilde sekiz saat uyumayı başarırdı. Hiç sanmıyordum ama yine de ümit ediyordum.

Yatağa oturup Paul'le geçirdiğim zamanı düşündüm. Benim akıl hocam olan dominant. İtaat edeceğim tek kişi. Bana cezalandırma ile ilgili çeşitli talimatlar vermişti. Birinci kural sinirliyken cezalandırmamaktı. Bunu şimdiye kadar hiç yapmamıştım ve de cuma gecesine kadar sakinleşmiş olacağımdan emindim.

Abigail için hazırladığım listede itaatsizliğin sonuçları da yazıyordu. "Uykusuz kalma"nın karşısında kaçırılan her saat için yirmi kırbaç yazmıştım.

O zaman mantıklı gelse bile geriye dönüp baktığımda bu biraz fazla geldi. Yirmi kırbaç darbesi biraz fazlaydı. Değiştirmeli miydim? Abigail bunu fark eder miydi? Hayır. Değiştiremezdim ve ne olursa olsun bunu uygulayacaktım. Bunu onun dominantı olarak yapmalıydım. Olması gerektiği gibi yirmi kırbaç.

Paul'un bana söylediği bir şeyi hatırladım – *ilk cezayı öyle unutulmaz yap ki bir daha yapmak zorunda kalmayasın.*

Evet. Bunu unutulmaz kılacak ve böyle yaparak büyük ihtimalle sonraki hareketlerini düzenleyecektim; bir daha kaşlarını kaldırma, tereddüt gibi hatalar olmayacaktı. Aklımın derinliklerinden bir ses onu bu şeyler için cezalandıramayacağımı söyledi. Onlar geçmişte kalmıştı. Onların cezasız kalmasına izin vermiştim ve bu benim hatamdı. Bunları tekrar gündeme getirmek yanlış olurdu. Ama cezayı yeterince unutulmaz kılırsam caydırıcı bir etkisi olabilirdi. İç geçirip oyun odasına deri bir kayış almaya gittim. Sonra odama dönüp onu şifonyerimin üstüne koydum. Eğer bütün hafta

boyunca bunlara bakarsam belki cumaya kadar kendimi hazır hissederdim. Bunu yapabilirdim. Yapabileceğimi biliyordum.

Ben Abigail'in hâkimiydim sonuçta ve sonunda kendi rolümü oynamaya başlama zamanı gelmişti.

Paul bana üç kırbaçlama çeşidi öğretmişti; erotik, ısındırma ve ceza.

Geçirdiğimiz ilk hafta sonunda Abigail'e erotik kırbaçlamayı biraz tattırmıştım. Erotik kırbaçlama kamçılanan kişinin zevkini tahrik ederek arttırır, diğer iki çeşitten farklı olarak onu yeni bir aşamaya taşırdı.

Isınma, Abigail için çok kritik olabilirdi. Teni soluk, hassas ve güzeldi. Bunu hesaba katarak kalıcı bir iz bırakmayacağımdan emin olmalıyım.

Deri kayışla yirmi kırbaç darbesi eğer poposunu iyice hazırlamazsam onu yaralardı. Isındırma kayışıyla bile tenine, tepkilerine ve duygularına dikkat ederek temkinli olmalıyım. Duyguları... Ağlayabilirdi.

Onu ağlatacaktım. Bunu yapar mıydım?

İlişkimiz ilerleyecekse bunu yapmak zorundaydım. Eğer gözyaşlarını görmeye dayanamayacaksam onu itaatkârım olarak tutmanın bir anlamı yoktu. Bu ilişkimizin soğuk, acımasız gerçeği.

Çarşamba günü Sara'ya Abigail'i arattım. Gelecek hafta sonu, diğerlerinden farklı olarak mutfak masasında yenecek

yemekle başlamayacaktı. Birincisi, Abigail'i cezalandırmadan hemen önce onunla yemek yiyebileceğimden emin değildim. İkincisi, sekizde gelmesini sağlayarak doğruca yatak odamıza gitmek gecenin gidişatını belirlerdi.

Apollo'nun bir gece orada kalmasını ayarlamak için yerel bir köpek bakımevini aradım. Eğer Jackson ve takımı finale kalırlarsa zaten gelecek hafta sonu onu oraya bırakmam gerekecekti. Öncesinde denemek için orada kalırsa daha kolay alışırdı. Ayrıca onun hafta sonu evde olmasını istemediğimi de kendime itiraf ettim. Cuma akşamı pencere kenarında durup yola bakarak Abigail'i beklemeye koyuldum. Nihayet, arabanın sesini duydum. Gözlerimi kapattım.

Bunu yapabilirsin. Bunu yapmak zorundasın.

Araba kapısının kapandığını duyunca gerildim. Apollo kendisini karşılamayınca şaşırmış mıydı? Saatte yaptığım değişiklikten itaatsizliğini bildiğimi anlamış mıydı? Eve girerken pişman olmuş görünüyor muydu?

Kapı zili çaldı. Kapıyı açtım. Akli karışmış ama pek de pişman olmamış bir halde karşımda duruyordu. Belki de pazartesi günü uyumuş ve sekiz saat uykusunu almıştı.

"Abigail," dedim onu içeri alırken.

İçeri girip etrafa bakındı.

"Haftan iyi geçti mi?" diye sordum bana anlatmasını isteyerek. "Cevap verebilirsin."

"İyi idi."

Belki onun haftası iyi geçmişti ama benimkisi kesinlikle öyle değildi. Benimki pazar akşamı olan şeyin üstesinden

en iyi nasıl gelebileceğimi bulmaya çalışırken son derece yorucu bir hafta olmuştu.

“İyiymi, demek?” diye sordum verdiği cevaptan rahatsız olmuş bir şekilde. Ama belki, belki de hiçbir kuralı çiğnememişti. Ona doğrudan sormadan önce son bir şans verecektim. “İyiymi,’ demenin uygun bir cevap olduğundan emin değilim.”

Yüz ifadesi şaşkınlığını yansıtıyordu.

Evet. İyi geçmişti. Bana itaatsizlik yapmamıştı. Onu cezalandırmama gerek kalmayacaktı. Beş gündür ilk kez nefes alabileceğimi hissettim.

Nefesini tuttuğunda tüm ümitlerim söndü.

“Abigail.” Derin bir nefes aldım. “Bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

Yere baktı. “Pazar gecesi yedi saat uyudum.”

Gözlerimi kapattım. Felicia’yla çıktığı için Jackson’a lanet olsun. Kuralları çiğnediği için Abigail’e lanet olsun.

Eksik uyunan her saat için yirmi kırbağı uygun bulduğum için lanet olsun, Ve Abigail’in hâkimi olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için bana lanet olsun.

Ama...

Kuralları ben koymuştum. Cezaları yazmıştım ve lanet olsun ki ben onun hâkimiydim.

Omuzlarımı dikleştirdim. “Konuşurken yüzüme bak.”

“Pazar gecesi sadece yedi saat uyudum,” dedi net bir şekilde bu sefer. Abigail kendi hatalarına sahip çıkan bir kadındı.

“Yedi saat mi?” Ona doğru yürüdüm. “Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için ya da canım sıkıldığı için mi senin sağlığın için bir plan yaptığımı sanıyorsun? Cevap ver bana.” Belki olay buydu. Belki her şey onun için bir şakaydı. Eğer onu cezalandırmazsam bizi asla ciddiye almayacaktı.

“Hayır, efendim.”

Kurallarımdan birini çiğnediğin için özür dile.

Ama o sadece kızarmış ve korku içinde orada öylece duruyordu.

“Bu akşam için planlarım vardı, Abigail,” dedim. “Sana göstermek istediğim şeyler vardı.” Kütüphane şimdilik bekleyecekti. “Onun yerine akşamı benim odamda seni cezalandırarak geçirmek zorunda kalacağız.” Hafta sonunun bu şekilde geçmeyeceğini bilmesini istiyordum. İtaatsizliği her şeyi değiştirmişti.

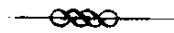
Özür dileyecek miydi?

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, efendim.”

Evet. Teşekkürler. Yaptığı tam anlamıyla buydu. Beni hayal kırıklığına uğratmak.

“Seninle işim bittiğinde daha da üzgün olacaksın. Odama git. Hemen.”

Merdivenlerden çıkıp yatak odama giderken onu izledim. Sonra hiddetle ya da öfkeyle davranmamak için kendimi topladım. Abigail yeterince korkmuş olmalıydı, kontrollü davranmam gerekirdi. Kollarımı sıvayıp yukarı çıktım.

Kırbaçlama sandalyesinin üzerinde çıplak uzanıyordu. Önceki hafta, çıplak poposunun görüntüsü fantezilerimi süslüyordu. Bu hafta sonu ise fanteziler ne kadar güzel olursa olsun ilişkimizin kuralları olduğunu ve Abigail'in bu kurallardan birini çiğnediğini hatırlatıyordu. Kuralları çiğnemenin de bedeli olurdu. Kural koyucu olarak, kuralları ben koymuştum, hükmü de ben verdim.

Bir elimi saçlarıma götürdüm. Bundan hoşlanmak ya da zevk almak zorunda değildim ama yapmak zorundaydım.

Masaya gidip hafifçe Abigail'in poposunu okşayınca zıpladı. Gergindi.

Benim de halim ondan farklı sayılmazdı.

"Üç farklı çeşit dayak kullanırım," dedim metotlarımı açıklamak isteyerek.

"İlki erotik dayaktır. Zevki arttırmak için kullanılır, seni azdırmak için. Binici kırbacı gibi."

Parmaklarımı poposunda gezdirerek nasıl ve nereden vuracağımı planlayarak sıcak vajinasına doğru indirdim. Bu gece ne kadar kötü olursa olsun, kırbacın güzel bir şey de olabileceğini bilmesini istedim; onu kırbaçlayarak cezalandırdığım gibi heyecanlandırabilirdim de.

Dokunuşum sertleştikçe derisinin renk değiştirdiğini gördüm. Teninin ne kadar kızarabildiğini görmek için onu çimdikledim. Onun bedenini henüz çok iyi tanıımıyordum ve bunu yapmak teninin nasıl tepki verdiğini anlamama yardımcı olacaktı.

"İkinci dayak şekli ceza içindir. Hiç zevk hissetmezsin. Amaç sana itaatsizliğin sonuçlarını hatırlatmaktır. Kuralları

senin iyiliğin için koyuyorum, Abigail. Pazardan perşembeye kadar geceleri kaç saat uyuman gerekiyordu? Cevap ver bana.”

“Sekiz,” dedi heyecanla.

“Evet, sekiz. Yedi değil.” *Benim kurallarına saygı göstermemek bana saygı göstermemektir.* “Öyle görünüyor ki unutmuşsun. Belki kalçandaki ağrı ileride hatırlamana yardımcı olur.”

Büyük ihtimalle ikimiz de bazı şeyleri unutmuştuk ve bunun ikimize de yardımı olacaktı.

“Üçüncü dayak şekli ısınma dayığı. Cezadan önce yapılır.” Eğilip yerden kayışı aldım.

“Neden ısınmak için dayak atmam gerekiyor, biliyor musun?”

Sessizlik.

Kayışı masaya yüzünün tam yanına koydum. Bunu görmesi gerekiyordu.

“Çünkü kığın önceden ısınmadan kırbaçlamaya dayanamaz.” Ya da bir başka deyişle yaralanabilirsin.

“Deri kayışla yirmi kamçı, Abigail.” Ama ona bir kaçış yolu olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Güvenli kelimeyi kullanabilirdi. İkimiz de bunu yapmak zorunda değildik.

“Tabii, söylemek istediğin bir şey yoksa.”

Bu düzenin içine benim itaatkârım olmak dışında başka bir sebeple girmiş olsaydı, hükmedilmek istediğinden yüzde yüz emin olmasaydı, bunu anlardım. İlişkimizi bitirmek için tek yapması gereken bir kelime söylemekti.

Sessizdi.

“Çok iyi.” Eğer bununla başa çıkabiliyorsa ben de yapabilirdim.

Kendimi topladım ve elimin her seferinde farklı bir yere konduğundan emin olarak onu kırbaçlamaya başladım. Kırbacı vuracağım yerleri yavaş yavaş ısıtmak için önce yumuşak başladım. Çok yukarı çıkmadan, tam bacaklarının poposuyla buluştuğu yerdeki en etkili noktasına odaklandım.

Darbelerin zevk verici olmaktan acı verici olmaya ne zaman geçtiğini her bir şaplaktan sonra büzülüp kıvranmasından anlayabiliyordum. Poposu pembeleştiğinde biraz daha sert vurmaya başladım. Birkaç dakika sonra durdum. Devam edip edemeyeceğime karar vermek için tenini yoklayıp sıcaklığını ölçmek için ellerimi teninde gezdirdim. Dokununca kendisini geri çekmedi. Teni kızardı ama sonraki darbeye dayanabileceğini biliyordum.

En azından öyle olacağını umuyordum.

Kayıışı yanından aldım.

“Say, Abigail.” Kolumu kaldırdım ve kayışı savurdum. Sert ve gürültülü bir şekilde derisine indi.

“Ah!”

“Ne?” diye sordum tekrar kolumu kaldırarak.

“Bir,” dedi hızlıca. “Bir’ demek istedim.”

Kolumu tekrar indirdim.

“Kahretsin!” dedi. Sonra hemen düzeltti. “Yani, iki.”

“Söylediklerine dikkat et,” dedim üçüncü kırbacı indirirken.

“Üü... üç,” diye kekeledi.

Dördüncü darbe teninin farklı bir noktasına konsun diye uğraştım. Sonraki birkaç darbenin nereye ineceğini hesaplayarak arka tarafına odaklandım.

“Dö... dört,” dedi. Elimi tam beşinci için kaldırdığım sırada kendisini korumak için elini kaldırdı. Durup önümdeki kızarmış deriye baktım.

Hâlâ iyiydi. Hareket etmemesi gerektiğini biliyordu. Lanet olsun. Bunu öğrenemeyecek miydi?

Yanına yanaşıp fısıldadım, “Bir daha elinle kalçanı kapatmaya çalışırsan seni bağlarım ve on kırbaç daha eklerim.” Kendini korumaya çalışmasından yorulmuştum. Bu tavır burada son bulacaktı. Bugün. Şimdi.

Beş, altı ve yedinci kamçı için kayışı indirdim. Hızlı ve bunu bir iş gibi görerek. Her birini saydı.

Sekizinci yeni bir noktaya kondu. İç çekmeye başladı.

“Se...sekiz.”

Neden yirmi şaplağın makul bir ceza olduğunu düşünmüştüm ki? Elimi ikinci kez teninde gezdirdim. Hâlâ iyiydi. Morarmayacaktı.

Dokuz, on, on bir ve on ikinci şaplaklarda beynimi susturmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Çok sert davranmadığımdan emin olmak için ona, onun tepkilerine odaklanmak zorundaydım. Şok geçirdiği için ağlıyor muydu? Gerçekten çok mu fazla acı çekiyordu?

“On... üç.”

Tekrar durdum. Kahretsin. Yedi tane daha vardı.

Durmalı mıydım?

Güvenli kelimeyi kullanmalı mıydım?

Hayır, hayır henüz değil. İyiydi. Devam etmeliydim.

“On dört.”

On beşincide saymayı bıraktı.

“Abigail,” diye yutkundum.

“Affedersin.” Soluğu kesildi. “On be... eş.”

Beş tane daha vardı. Konsantrasyonum darmadağın olmuştu. Ve önümdeki kadın Abigail King'di. Yıllar boyunca hayran olduğum, arzuladığım kadın.

Onu ağlatmıştım ve daha da ağlatabilirdim.

Sadece şunu atlat yeter.

Darbelerim artık daha hafifti ama Abigail'in bu farkı ayırt edemediğini biliyordum. Öylesine bir tokat şimdiye kadar yaptıklarımın sonrasını üzerdi.

“Aman Tanrım. On altı.” Düzensiz bir soluk aldı.
“Lütfen.”

Durdum, iki elimi bedeninin iki yanına koyup dinlendim. Artık hiçbir şeyden emin değildim. Devam edebileceğimden emin değildim. Devam etmem gerektiğinden emin değildim. Sonunda güvenli kelimeyi kullanacak mıydı? Bu onu yıkar mıydı? Deri kayışla yirmi darbe?

Bir saatlik uykusuz kalma yüzünden?

Geri çekilip elimi tekrar indirdim.

Bedeni titredi. “On yedi. Ahh, lütfen,” diye ağladı.
“Daha iyi, daha iyi olacağım.”

Sadece şunu atlat yeter.

Elimi tekrar, yoklayarak teninde gezdirdim. Üç tane daha darbeye dayanabilir miydi? Belki. Eğer çok sert olmazlarsa.

“On sekiz,” diye fısıldadı. “On saat uyuyacağım.”

İki tane daha kaldı West. Hallet şunu.

“Yalvarmayı kes.” Yalvarmasına dayanamıyorum.

Tekrar, şimdiye kadarki en yavaş şekilde vurdum.

“Ooo... on... dokuz.”

Doğrudum. Bu hiç bitmeyecek miydi?

Boğazımı temizledim. Kendimi konuşmaya zorladım.

“Geceleri kaç saat uyuman gerekiyor, Abigail? Cevap ver bana?”

Vücudu masada sarsılıp titredi.

“Oo... on,” dedi yarı boğuk yarı horuldar bir sesle.

Bir tane daha, dedim kendi kendime. Bir tane daha. Bir tane daha yapabilirsin elbette. Bunu söylerken sadece kendimden bahsettiğim kesindi çünkü aklımda Abigail’in benden daha güçlü olduğuna dair hiç şüphe kalmamıştı. Ona yaptığım her şeye dayanmıştı.

Kayışı son bir defa daha indirdim.

“Yırrr... miii.”

Hıçkırıkları odayı inletti.

Aman Tanrım. West. Sen ne yaptın? Bu güzel yaratığa ne yaptığına bir bak. İğreniyordum.

Kendimden ve yaptığımdan iğreniyordum.

Odadan çıkmalıydım. Ona bakamadım. Yaptığım şeye bakamadım.

Çıkartabileceğim en katı sesle konuştum. “Yüzünü yıka ve odana git. Uykusuz kaldığın zamanları telafi etmelisin.”

Abigail odadan çıkana kadar bekledikten sonra sandalyeye dayanıp başımı ellerimin arasına aldım.

On Birinci Bölüm

Akan suyun sesinin yavaşça bilincime sızmasıyla yavaşça kendimi topladım. Abigail bir kez daha benden daha güçlü olduğunu kanıtlamıştı. Yüzünü yıkayıp yatağa gitmesini söylediğimde hiç tereddüt etmeden bunu yapmıştı. Bense tam tersiydim. Kendimi odama kapatıp kendime acıyarak debelendim.

İçimden bir ses ona gitmemi fısıldadı. Çaresizce muhtaç olduğu bakımı yapmamı söyledi. Ama gururum buna engel oldu.

Eğer ona gidip açılsaydım, bu kadar yıl tecrübesi olan bir dominantın kendisini cezalandırdıktan sonra neden bu kadar perişan olduğunu bilmek isteyecekti. Olayları birbirine bağlar ve sonra da gerçeği bulurdu; başvurusu masama gelmeden çok önce kendisini tanıdığımı.

Odasındaki banyodan gelen su sesi kesilene kadar bekledikten sonra koridora çıkmadan önce durup biraz daha dinledim.

Ağlıyordu.

Yine.

Kapısına gittiğimde ağlama kesildi.

Kapı kolunu çevirmek için elimi uzattım ama içimdeki suçluluk onu açmama engel oldu. Abigail'in nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordum.

Akmış burun, ıslak gözler. Yanaklardan süzülen yaşlar.

Ama en kötüsü, yüzündeki ifade ne olacaktı? Nefret mi? Korku mu? Acı mı?

Ona dokunmaya çalışsam benden çekinir miydi? Konuşsam dinler miydi?

İç çektim.

Yapamazdım. Onunla yüzleşemezdim.

Uzanıp elimi kapıya dayadım.

Yapamam Abigail. Yeterince güçlü değilim. Affet beni.

Yatmak için çok erkendi, saat daha dokuz bile olmamıştı ve ev çok sessizdi. Apollo'yu bu gece bakım çiftliğine gönderdiğim için pişman olmaya başladım. Mutfığa gidip onu yoklamak için telefonumu aldım.

"Merhaba Bay West," dedi görevli kendimi tanıttıktan sonra. "Nasılsınız?"

Sohbet edecek havam yoktu.

"Apollo nasıl?" diye sordum.

"Oldukça iyi efendim. Geçen seferkinden çok daha iyi."

Mutlu olacak enerjiyi bile toplayamıyordum.

"Yarın on buçukta onu alacak mısınız?" diye sordu.

"Evet."

“Ve önümüzdeki cuma tekrar bırakacaksınız.” Sesindeki tebessümü hissedebiliyordum. “Bu hafta sonu maçı kazandığımızı varsayarsak, elbette.”

Burada futbolla ilgili zekice bir espri yapmam gerekiyordu ama ne yazık ki içimden hiç espri yapmak gelmiyordu.

“Yarın görüşürüz,” diyerek telefonu kapattım.

Kilitleri ve güvenlik şifrelerini iki kez kontrol ederek evin içinde dolandım. Yukarıdan gelecek ayak seslerini duymak için dinledim, ama hiç ses gelmiyordu. Aslında bu iyiydi. Eğer bu gece sadece birimiz uyuyacaksak bunun Abigail olmasını istiyordum.

Düşünmeden kütüphaneye, piyanomun başına gittim. Hafta sonunun nasıl geçmesini hayal ettiğimi hatırlayınca canımın yandığını hissettim. Eğer şansım varsa ve Abigail benimle kalırsa belki ona sonra kütüphaneyi bile gösterirdim.

Piyanonun başına oturup ne çalacağıma karar vermeye çalıştım. Geçen hafta Abigail’in güzelliğinden aldığım ilhamla bestelediğim parça benimle alay ediyordu. Ne cüretle onun güzelliğiyle ilgili bir şey çalabilirdim? Yaptıklarımın sonu buna ne hakkım vardı?

Buna hakkım yoktu.

İçimi öfke kapladı ve kafamda çalan öfkeli notalarla hayal kırıklığımı piyano tuşlarına akıttım. Uzun bir süre, öfkenin içinde kaybolmuştum. Her zamanki gibi, piyano çalmak beni rahatlatmıştı. Nihayet, bütün tatlılığı ve varlığıyla beni sardı ve karşı koyamayarak beni ele geçirmesine izin verdim.

Ertesi sabah kendime bir korkak olmadığımı söyledim. Sadece Abigail'e zaman veriyordum. Ama ne için zaman verdiğimi söyleyemiyordum. Tek bildiğim onunla yüzleşmeye hazır olmadığım. Onun da aynı durumda olduğunu düşünüyordum.

Altıyı biraz geçe evden çıkıp şehirdeki ofisime gittim. Üç saat sonra, hiçbir işimi halledememiştim. Mutfakta bıraktığım notu düşündüm. Abigail onu bulmuş muydu? Öğleden sonra döndüğümde onu hâlâ evde bulabilecek miydim?

Birisiyle konuşmalıydım, beni anlayacak birileriyle. Saate baktım, telefonuma sarıldım ve aylardır yapmadığım bir şey yaptım; Paul'u aradım.

"Merhaba," dedi telefonun diğer ucundaki güler yüzlü kadın sesi.

"Merhaba Christine," dedim. "Ben Nathaniel." Christine, Paul ile üç yıldır evliydi. Aynı zamanda da onun itaatkârıydı.

"Nathaniel. Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum," dedim, hâlâ muhabbet edecek havamda değildim. "Paul oralarda mı?"

"Burada. Bir saniye."

Boğuk konuşmalar ve sonra da bir öpücük sesi duydum.

"Nathaniel," dedi Paul. "Neler oluyor?"

Her şey ağzımdan döküldü. Uzun uzadıya Abigail hakkında konuştum, deneyimsiz olduğundan, onu itaatkârım

yaptığımdan bahsettikten sonra dün gecenin detaylarına girdim; koyduğum kurallardan, kurallarımından birini nasıl bozduğundan, verdiğim cezadan bahsettim.

Bu süre boyunca Paul beni dinledi ve uygun yorumlar yaptı. Evet, ceza gerekiyordu ve evet, bir itaatkârı cezalandırmak her zaman zordu.

Evet, ben normaldim. Evet, üstesinden gelebilirdim. Ve evet, ilişkimiz ancak bu şekilde ilerleyebilirdi.

Paul'e güvenmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Dakikalar içinde iyi hissetmeye başlamıştım.

"Sonrasında rahatlatmak için ne yaptın?" diye sordu.

"Seninle konuşuyorum işte," dedim düşünmeden. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz hata yaptığımı anladım.

"Orası tamam," dedi. "Dün gece onu rahatlatmak için ne yaptın?"

Konuşamadım. Hayatımda ilk defa, söyleyecek sözüm yoktu.

"Nathaniel," dedi sessizlik sürerken. "Lütfen bana cevapsız kalmanı yanlış yorumladığımı söyle. Sonraki bakım nasıl geçti?"

"Yapmadım... Yani... Yapamadım..."

"Bakım Nathaniel," dedi daha zorlayıcı bir şekilde. "Yarasını dindirmek için ne yaptın?"

Gözlerimi kapattım. "Hiçbir şey."

"Deneyimsiz itaatkârını yirmi kez deri kayışla kırbaçladıktan sonra ona bakım yapmadın mı?"

"Onunla yüzleşemedim... İsteyeceğini sanmıyordum..."
Durdum. Davranışımın affedilir yanı yoktu.

“Ben, ben, ben,” dedi Paul benimle alay ederek. “Bunun seninle ilgisi yok Nathaniel ve eğer bunu anlayamıyorsan bir itaatkârın olmayı hak etmiyorsun demektir.”

Haklıydı. Onunla tartışamazdım.

“O kadın sana itaat etmeye söz vermiş, o itaatkâra hak ettiği saygıyı vermek senin sorumluluğun.” Masaya ya da bir rafa yumruğunu indirdiğini duydum.

“Lanet olsun, Nathaniel. Ben seni daha iyi eğittim. Bütün itaatkârlarına aynı özensizlikle mi davrandın? Kendi ihtiyaçlarının onlarınkinden sonra geldiğini unuttun mu?”

“Hayır,” diye fısıldadım.

“Bir şeyi anlamanı istiyorum,” dedi memnuniyetsizliğini ifade ettiği soğukkanlı, sakın bir sesle. “New York’a giden ilk uçağa atlayıp deri kayışla kışına kırk kamçı atmamamın tek sebebi, Christine’in birkaç gün içinde ilk çocuğumuzu doğuracak olması.”

Yapardı da. Eminim yapardı. Hiçbir zaman benim efendim olmamıştı ama bunu yapmasına izin verirdim. Bunu, içimi yiyip bitiren acıya tercih ederdim. Deri kayışla kırk kamçı olayı bitebilirdi. İçimi kemirip duran bir acı bırakmazdı.

“Sana inanamıyorum. Gerçekten.” Bir an için durdu. “Nerede o? Onunla konuşayım.”

“Burada değil. Ben şehirdeki ofisimdeyim.”

“Onu yalnız mı bıraktın? Kendi başına?”

“Evet.”

Telefonun diğer ucunda sessizlik oldu, sonra nihayet, “Bir yanım sen eve döndüğünde evde olmamasını, seni terk etmiş olmasını ümit ediyor,” dedi.

Bu en büyük korkumdu.

“Ama diğer yanım,” diye devam etti, “bunun senin için çok kolay olacağını, bu yüzden de onun evde kalmasını ve senin onunla uğraşmak zorunda kalmanı istiyor.”

Sessiz kaldım.

“Ne yapacaksın?” diye sordu. “Bunu nasıl telafi edeceksin?”

Derin bir nefes alıp o gün için planladıklarımı saydım. Her şeyi detayıyla anlattıktan sonra gün içinde tekrar arayacağıma söz vererek sonunda telefonu kapattım.

Apollo’yu köpek yuvasından alıp eve gittim. Eve yaklaşıırken mutfak penceresindeki hareketleri görünce rahatlardım. Sessizce eve girdim. Apollo önümden fırlayıp tınaklarını ahşap zemine sürterek mutfağa koştu. Koridordan boğuk bir çığlık ve arkasından yüksek sesli bir havlama geldi. Kendime rağmen gülümsedim.

Hâlâ evdeydi. Hatta mutfakta öğle yemeğini hazırlıyordu. Eğer koridora yayılan kokudan yanlış anlamadıysam ekmek pişiriyordu. Bu bana korktuğum şeyi hatırlattı; muhtemelen bütün gün oturmamıştı. Ve buna ihtiyacı vardı. Oturup poposunun kafasında canlandığı kadar acımayacağını görmesi gerekirdi. Oturma odasına gidip koltuktan bir yastık aldım. Alt kattaki nevresim dolabından bir yığın havlu alıp ısıtmak için kurutma makinesine

koydum. Sonra da yemek odasına gidip yastığı benimkinin yanındaki sandalyeye koydum.

Dikkatimi tekrar ona vermeliydim. Hem de hemen.

Öğle yemek odasına girdiğinde kalbim ağırlaştı. Çünkü bir anda dünyada Abigail'in acısını, korkusunu ve hatta nefretini belli eden yüz ifadesinden daha kötü şeyler olduğunu anladım.

En kötüsü Abigail'in hiçbir duygusunu belli etmeyen yüzüydü.

Tabağımı önüme koyarken elleri hafifçe titrediyse de gözleri bomboştu.

Ne yaptığına bir bak. Onun ışığını öldürdün.

"Benimle birlikte ye," diyebilirdim ancak.

Tekrar mutfağa gittiğinde gözlerimi kapatıp düşüncelerimi toplayacak vakit buldum.

Hâlâ buradaydı. Kalmak istemişti. Hâlâ onun efendisi olmamı istiyordu.

Yemek odasına geri döndü. Sandalyeyi çekip de üstündeki yastığı görünce bir an duraksadı.

Otur, Abigail. Bunun düşündüğün kadar kötü olmadığını görmek gerek.

Temkinli bir şekilde oturdu. Otururken rahatlamağını neredeyse hissetmişim.

Eğer iyi bir hâkim olmuş olsaydım kahvaltıda evde olup onu o zaman oturturdum.

Sessizlik içinde yemek yedik. Tabii ki sessizlik içinde yiyecektik; bu masada konuşmazdı ki. Neden mutfak yerine burada yemek yemeyi tercih etmişim ki?

Çünkü sen bir korkaksın. Çünkü onun aklından geçenleri söylemesini istemedin. Şimdi sen onunla konuş bakalım.

“Bana bak, Abigail.”

İrkildi.

Kahretsin. Yine aynı yere dönmüştük.

Boş gözleri bana baktığında gücümü toplayıp devam ettim. “Sana ceza vermekten hoşlanmadım.” Ne kadar hoşlanmadığımı söylesem korkardın. “Ama kurallarım var ve onları çiğnediğin zaman sana ceza vereceğim. Sert bir şekilde hem de.”

Dün gece ikimizin de canını yaktığına göre, eğer devam edeceksek bu konuyu anlamalıydı. “Ayrıca sebepsiz iltifat etmem ama dün gece iyi iş çıkardın. Tahmin ettiğimden çok daha iyiydin.”

Sözlerim içinde bir şeyler uyandırmış olmalı ki bir an için gözlerinde bir kıvılcım çaktı.

Bu kıvılcımı hak etmemiştim.

“Yemeğini bitir ve yarım saat sonra bornozunla kapının önünde ol.”

Masadan kalktım, havluları çıkardım ve jakuziyi açtım. İçeri girer girmez bornozumu giyip Abigail’in bana katılmasını bekledim.

“Beni izle,” dedim buluştuğumuzda.

Gözlerinde bir sürü soru vardı ama oturma odasından geçip dışarı çıkarken tek kelime etmedi. Kapıyı açtığımda tereddüt bile etmedi, ocak ayında bornozla dışarı çıkmak normalmiş gibi sadece yürüdü.

Jakuzinin yanına geldiğimizde durup talimatları bekledi. Ona bir adım yaklaşıp muhteşem kokusunu içime çektim. Evet, hâlâ oradaydı.

Evet, bunu sürdürebilirdik.

Verdiğim cezanın kalıcı izler bırakıp bırakmadığını merak ederek bornozunu çözdüm.

Lütfen hiç yara izi olmasın.

“Arkanı dön,” dedim.

Neredeyse utanmış bir şekilde yavaşça döndü.

“İyi,” dedim poposundaki solgun deride elimi gezdirerek. Kendisini çekmedi. “Morarmayacak.”

Bornozunu çıkarıp elinden tutarak onu jakuzinin içine soktum.

“Biraz canın yanacak,” diyerek uyardım. “Ama çabuk geçer.” Suyun içine girip biraz rahatlamasını istiyordum.

Havuza girerken inledi. Suyun verdiği hafif yanmayı hayal edebiliyordum ama bedeninin neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Sonrasında daha iyi hissedeceğinden emindim.

“Bugün acı yok. Sadece zevk var,” dedim, onu kendime doğru çekip çapraz olarak kucağıma oturturken. Böylelikle poposunda herhangi bir baskı olmayacaktı.

Kucağıma oturmasını da hak etmiyordum. Bu hakkım olandan çok daha fazlasıydı. Ama ben açgözlü bir pisliktim ve daha fazlasını istiyordum. Bana dokunmasını, ellerini üzerimde hissetmeyi istiyordum.

Boynunu ısırdım. “Dokun bana,” diye fısıldadım. Dokun bana. Her şeyin yolunda olduğunu söyle. Dün geceyi unutabileceğimizi söyle.

Lütfen.

Göğsümden aşağıya yumuşak bir el indi. Zevkten inledim.

Evet.

Elleri daha aşağıya inip beni kavrayınca nefesimi tuttum. “İki elle...”

Penisimi iki eliyle tutup sıktı. Lanet olsun, beni çok iyi tanıyordu.

“Çabuk öğreniyorsun.” Onu, pozisyonun poposunda gereksiz bir baskı yaratmayacağından emin olarak hafifçe kucağımda oturur şekilde kendime döndürdüm. Zevkten uçuyordum. Abigail hâlâ benimle beraber olduğu ve tekrar bu şekilde beraber olabildiğimiz için mutluydum.

Kollarını okşadım. “İyi misin? Eğer istersen sadece burada böyle oturabiliriz.”

Başını salladı.

“Konuş benimle,” diye yalvardım. Tam penisimin üstünde otururken düzgün düşünmek çok zordu. Eğer sadece oturmak istiyorsa bunu bana bir an önce söylese iyi ederdi.

“Ben...” diye söze başladı. Sesini duymanın verdiği hazzı içime çektim. “Bana dokunmanı istiyorum.”

İkinci kez söylemesine gerek kalmadan ellerim okşayarak ve masaj yaparak vücudunun aşağılarına doğru kaydı. Kasları sıkı ve gergindi. Onun ellerimin altında rahatladığını görmekten, bedenine zevk vermekten daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

Yavaşça göğüslerini ve göğüs kafesini okşarken dudakları aralandı. Bana sorgulayan bakışlarla baktı.

“Ne oldu?” diye sordum. “Konuş benimle.”

Dudaklarını yaladı. “Sana dokunabilir miyim?”

Gülümsedim ve ellerini jakuzinin yanından alıp göğsüme götürdüm. “İstedğin gibi dokun.”

Sonraki birkaç dakika boyunca suyun üstünden ve altından yumuşak okşamalarla birbirimizi keşfettik. Yavaş hareketlerimle vücudunun rahatladığını hissettim. Nihayet gerginlik ve acı yerini arzu ve tutkunun kıvranışına bıraktı. Vücudu dokunuşlarıma karşılık verdikçe kendi acımın çözüldüğünü, arzularımın alevlendiğini hissettim.

Bunu yapabilirim, dedim kendi kendime. Onun efendisi olabilirim. İlk cezasının üstesinden gelmiştik, şimdi kaldığımız yerden devam edebilirdik.

İçine bir parmağımı soktuğumda bana direndi.

“Hazırsın değil mi, Abigail?” diye takıldım.

“Evet, lütfen devam et,” diye fısıldadı.

Kalçalarını tutup penisimin üstüne bastırdım. Sudan bile sıcaktı. Yükselip poposuna dokunmamaya çalışarak onu ellerimle kendime çektim. Ellerini boynuma sarıp üzerimde kendisini bastırdı. Hareket etmek zorunda kalmasın diye kalçalarını tuttum ve yavaşça içine girip çıktım.

“Bırak ben yapayım, Abigail. Sen sadece hisset.”

Başı öne düşmüş, elleri saçlarıma gömülmüşken yumuşak bir sesle, “Tamam,” dedi.

Onu tahrik ederek, zevkin mümkün olabilecek her bir parçasını hissettiğinden emin olarak kalçamı onunkine yapıştırdım. Suyun içinde çok hafifti. Yüzünde beliren ter damlalarını görünce onu rahatlatmak için daha sert girdim.

Dün geceki acının yerini zevkle doldurmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

“Benim için boşal,” dedim kalçamı kaldırıp daha derine kayarken. “Boşaldığını görmek istiyorum.”

İyice ana odaklanıp dudağını ısırıp ve penisimin çepe-
rinde daralırken inledi. Boşalmasının benimkini tetikleyişini
hissederek tekrar içine girip boşaldım.

Rahatlayıp başını omzuma dayadı. Nihayet onu tutup
tekrar kucağıma oturttum. Buharlı ve sıcak jakuzinin tadına
vararak orgazm sonrası rahatlamamanın keyfini çıkarttık.

“Bir süre sadece böyle oturup dinlenelim,” dedim
birden dün gecenin duygusal bunalımından ve bu sabahın
duygusal çatışmalarından yorgun düşerek.

İkimiz de ilişkimizin hâlâ yolunda olduğuna inanma
ihtiyacı içinde, uzun uzadıya bir sohbetin içine girmek
istemeyerek sessizlik içinde oturduk.

Bir süre oturduktan sonra yüzünün yanmaya başladı-
ğını fark ettim ve jakuziden çıkması gerektiğini düşündüm.
Önce ben çıkıp bir havlu alarak onun için tuttum. “Abigail.”

Küvetin içinden çıkar çıkmaz onu havluya sarıp nazikçe
kuruladım. Sonra kendi havlumu aldım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum bacaklarımı kuru-
larken.

Esnedi. “Yorgun.”

Elbette yorgundu, büyük ihtimalle dün gece pek uyu-
mamıştı, aldığı azıcık uyku da huzursuz bir uykuydu.

“Biraz kestirmek ister misin?” diye sordum.

Yüzünde şaşırmış bir ifadeyle gülümsedi. “Evet.”

Eve doğru yürüdük. Girmesi için kapıyı tuttum. “Gidip dinlen o zaman. Akşam yemeğini de dert etme. Ben hazırlarım.”

On İkinci Bölüm

Pazar gecesi, Abigail'le hafta sonunun geri kalanının nasıl geçtiğini düşündüm. Cumartesi gecesi ne kadar dinlenmiş görüldüğünü, hazırladığım akşam yemeğini ne kadar sevdiğini, hepsinden çok da cumartesi gecesi Paul ile yaptığım konuşmayı düşündüm. Daha sakindi ve beni artık kırk kamçı darbesiyle tehdit etmiyordu. Ama yine de bunu hak ettiğimi düşünüyordum.

Abigail gittikten sonra akşam yemeği için Linda'nın evine gittim. Ayda bir kez Jackson, Todd, Elaina ve ben teyzemin evinde akşam yemeği yerdik. Özellikle o gece Philadelphia'da geçireceğimiz gelecek hafta sonunu konuşacaktık.

Abigail'e sürpriz yapmak istiyordum. Bu yüzden de ona Philadelphia'dan bahsetmemiştim. Cuma akşamı geldiğinde onu havalimanına götürecektim ve birlikte özel jetime binecektik. Hafta sonunu Philadelphia'da geçirecek, pazar günü maçı seyrettikten sonra pazar gecesi yine uçakla New York'a geri dönecektik. Mükemmel bir hafta sonu olacaktı.

Elaina beni Linda'nın evinin girişinde bekliyordu.

“Abby nerde?” diye sordu paltomu portmantoya asarken.

Sadece adını duymak bile tebessüm etmeme yetmişti.
“Bu gece için başka planları vardı.” *Ona sormadım*, demek istedim. Kendisini gelmek zorunda hissetmesini istemedim.

“Jackson Felicia’yı getirdi mi?”

Gözlerini yuvarladı. “Jackson henüz dönmedi.”

“İyi o zaman,” dedim. “Bu Abigail’i rahatsız hissettirirdi değil mi? Yani Felicia yokken bizimle beraber olmak.”

“Abby bu hafta sonu nasıldı?”

“Gayet iyi.” Bu doğrudu. Evimden ayrılırken gayet iyi görünüyordu. Vedalaşmamızı düşündüm.

“İyi haftalar, Abigail,” dedim kollarını okşayarak.

“Teşekkürler.” Yere baktı.

“Bana bak,” dedim. Gözlerime baktığında gülümsedim.

“Cuma günü saat altıda görüşüyoruz değil mi?”

Gözleri büyüdü. “Altıda görüşürüz.”

“Görüşürüz o zaman,” dedim kapıyı açıp kendisini bekleyen arabaya binişini izleyerek.

Beş gün daha vardı.

“Nathaniel?” diye seslendi Elaina.

“Hımm?” dedim. “Pardon. Ben, şey, sadece Abigail’in yumurtalı ekmeğini düşünüyordum.”

“Ha ha. Yumurtalı demek. Bekâr insanlar artık ona böyle mi diyor?”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Hayır, gerçekten yumurtalı ekmek. Abigail harika bir aşçı.”

“Şaka yapıyordum. Hadi ama rahatla artık.”

Yemek odasına doğru gittik. Linda'ya sarılıp yanaklarından öptüm.

“Nathaniel,” dedi. “Abby’yi getirirsin diye umuyordum.”

“Belki bir dahaki sefere. Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır. Todd yardımcı oluyor.”

Todd elinde leziz görünümlü doldurulmuş tavuk olan bir tabakla içeri girdi. Hepimiz büyük yemek masasına yerleştik.

“Nathaniel,” dedi Elaina yerine otururken. “Sen Abby’nin, kent kütüphanesinin merkez şubesinde çalıştığını söylemiştin değil mi?”

“Evet.”

“Güzel.” Peçetesini dizine koydu. “Perşembe günü onu öğlen yemeğine davet edeceğim. Sence gelir mi?”

Bir yanım Elaina’nın benim yaşam tarzım hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu merak ediyordu. Yaşam tarzımı oldukça iyi gizlediğimi düşünüyordum ama Elaina’nın bana bakışlarında bir şeyler vardı. Bazı yorumları, merak etmeme sebep olmuştu.

“Eminim seninle öğlen yemeği yemekten çok mutlu olacaktır,” dedim. “Numarasını ister misin?”

“Hayır. Ona sürpriz yapacağım.”

Elaina perşembe akşamüstü beni aradı. “Şimdi Abby’yle konuştum. Bir saat içinde Delphina’nın yerinde buluşuyoruz. Ona senin tüm karanlık sırlarını anlatacağım.”

“Öyle yap o zaman.” Elaina’nın Abigail’e anlatabileceği hiçbir şeyin onu korkutmayacağından emin bir şekilde

güldüm. Hele de geçen hafta sonundan sonra. “Sonra da bana nasıl geçtiğini anlat.”

Masamda oturup Abigail’i Delphina’ya götürdüğümü düşündüm. Kendimi Abigail’le sadece cinsel güdülerimizle sınırları çizilecek bir ilişkiye mi hapsedmişim? Onu dışarı çıkarıp beni hem bir erkek hem de bir dominant gibi arzulasını mı beklemeliydim?

Paul ve Christine bunu başarmıştı. Ama onların benim Abigail ile olan geçmişim gibi bir hikâyeleri yoktu. Net bir şekilde itaatkâr ve dominant olarak ilişkiye başlamışlardı ve ilişkileri gitgide ilerlemişti.

Nasıl olacak peki, diye sordum kendi kendime. Sıradan bir erkek gibi yaklaşmaya asla cesaret edemediğin kızın ardından yas tutarak mı?

Ama ben normal bir adam değildim. Asla normal bir adam olamayacağımı biliyordum. Her zaman hâkim olacaktım. Belki bu iki isteğimi bir gün birleştirebilirdim. Peki, bunu gerçekten Abigail ile mi denemek istiyordum?

O, bu ikisini bir arada ister miydi?

Hayır, dedim kendi kendime. En iyisi Paul ve Christine’in hayatını masal kitabından bir hikâyeye olarak görmektir; bu benim asla sahip olamayacağım bir şeydi. Denemek ve yanılmaktansa neler olabileceğini hayal etmek daha güvenliydi.

Melanie ile yanılmışım. Hâlâ etkisini üzerimden atmadığım bir deneyimdi. İlişkimizin başlarında Melanie’ye

cinsel doğamdan bahsetmiştim. Gerdanlık taktığım ya da takmadığım bütün eski itaatkârlarımı biliyordu.

Melanie'ye seks hayatımızın beni tatmin etmediğinden hiç bahsetmemiştim ama bildiğinden şüpheleniyordum. Bazen onu bağlayıp kamçılama da ısrar ederdi. Hep gülümseyip belki sonra dedim, o sonranın asla gelmeyeceğini bilerek.

Beş ay boyunca inkâr etmeyi denedim ve bu beş ay boyunca hissettiğim ihtiyaç daha belirgin hale geldi. Gitgide huzursuzlanmaya başladım. Daha sert ve kırıcı oluyordum. Bir perşembe gününü bekledim. Perşembe akşamları Melanie yemeği hep ailesiyle yer ve gecenin geri kalanını büyükannesinin kaldığı huzurevinde geçirirdi. Saat yediye kadar bekledikten sonra oyun odamın anahtarını alıp beş aydır girmekten kaçındığım odaya girdim.

Etrafta dolanıp anılarımı hatırlayarak malzemelere dokundum. Birilerini arayıp bunlarla oynamayı istedim, sadece bir seferliğine, ama yapamadım.

Bunu Melanie'ye yapamazdım. Tekrar oyuna dönmek başarısız olduğum anlamına gelirdi. Melanie'ye geçmişimin tarihte kaldığını söylemiştim ve bunda ciddiydim.

Peki, o zaman neden hâlâ bir oyun odam vardı? Neden her şeyi fırlatıp atmıyordum?

Çünkü vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Duvardan bir püsküllü kamçı aldım ve onu kullandığım son seferi hatırlayarak püsküllerin arasına parmaklarımı geçirdim.

Beth'ten ayrıldıktan kısa bir süre sonra yakın bir dominant arkadaşımı ve itaatkârını oyun odama çağırmıştım. Saatler sonra, işe derinlemesine girmiştik. Jen, Carter'ın önünde diz çökmüş ona oral seks yapıyordu. Carter'ın isteği üzerine ben de onu süet püsküllü kamçıyla kamçılıyordum. Carter'ın kalçalarının her hareketinde gözlerim ve dikkatim Jen'in nefes alışında, hareketlerindeydi.

Carter'ın onun ağzına boşalmasını beklerken sertleştim. Acele etmiyordu. Elleri kadının saçlarında, olabildiğince dayanıyordu.

“Kahretsin, Nathaniel,” dedi.

“Ağzı öyle seksi ki. Eğer sana da muamele yapsın istersen benim için sorun olmaz.”

İtaatkârlarını başkalarıyla paylaşan pek çok hâkim tanıyordum. Bu beni hiç rahatsız etmese de asla kendi tasmalı itaatkârını başkalarıyla paylaşan biri olmamıştım. Carter'ın teklifini kabul etmek ikiyüzlülük mü olurdu?

Dikkatimi tekrar Jen'e verdim. Vücudu kendi arzularını bastırmak için kıvranıyordu.

Kahretsin. Onu kamçıyla uyarıp tahrik ederken penisim pantolonumu zorluyordu.

Bunu yapabilir miydim?

“İşte böyle Jennie,” dedi Carter. “Güzel ve sert.”

Jen vücudunu hareket ettiriyordu. Hepimiz senkron içindeydik, Carter'ın kalçası, Jen ve benim kamçım.

“Daha fazla dayanamıyorum,” diye haykırdı Carter.

“Nathaniel istiyorsan söyle bana. Kesinlikle Jen'in ağzını becermelisin.”

Pantolonumun fermuarını indirdim.

“Nathaniel!”

Zihnimde yankılanan Melanie’nin sesiyle gözlerimi açtım. Püsküllü kamçı yere düştü. Her nasıl olduysa hayal kurarken pantolonumu indirip penisimle oynamaya başlamıştım.

“Bu da ne böyle?” diye çılgık attı Melanie.

Elleri belinde oyun odasının kapısında, bembeyaz bir yüzle duruyordu.

“Aşağıda bekle,” dedim, pantolonumu iliklerken.

“Sen anlatmadan bir yere ayrılmam.”

“Şimdi!”

Söylenerek dönüp gitti. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Melanie volta atarak oturma odasında bekliyordu.

“Bana az önce gördüklerimi açıklamak ister misin?”

Koltuğa yığıldım. Yüz yaşında gibi hissediyordum.
“Biliyorsun. Kim olduğumu senden asla gizlemedim.”

“Bana deneyeceğini söylemiştin. Bir daha yapmayacağını söylemiştin.” Şömineye doğru yürüdü.

“Hiçbir şey yapmıyordum, Melanie.”

“Bana hiç öyle görünmedi. Elindeki o ... o şey... neydi?”

“Bir püsküllü kamçı.”

“Püsküllü kamçı mı?” diye sordu inanmanmış bir şekilde.
Adımları kesildi. “Sen insanları mı kamçılıyorsun?”

“Bana öyle bakma. Eğer seni kamçılayan ne yaptığını biliyorsa sana kendini çok iyi hissettirebilir.”

“Senin yaptığın gibi sanırsam?”

“Elbette ne yaptığımı biliyorum.” İçimin derinlerinde öfkenin kaynamaya başladığını hissettim. “Uzun zamandır yapıyorum.”

Tekrar burnundan soluyarak bana döndü. “O oda... Bütün o malzemelerin olduğu oda... Bilmiyordum.” Omuzlarını silkti. “Bu gece gelip sana sürpriz yaparım diye düşünmüştüm. Büyükanнемin başında annem duruyor. Ama şaşırın ben oldum, değil mi?”

Ayağa kalkıp ona sarıldım. “Özür dilerim. Burada olmayacağını sandım. İstedim ki... Sadece hatırlamak istedim. Bana, yani bize yardımcı olacağını düşündüm. Bilmeni hiç istemezdim.”

Ağlıyordu. Benim yüzümden ağladığını bilmekten nefret ediyorum.

“Melanie,” diye fısıldadım. “Bu yüzden seninle olmayı asla istemedim. Bundan hoşlanmazdın... Yürümezdi.” *İlişkimizin yürümediği gibi*, diye eklemek istedim.

Bana bakmak için döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. “Deneyebilirim Nathaniel. Lütfen denememe izin ver.”

“Yapma. Lütfen. Bu senin hatan değil. Benim yüzümden.” Ağlarken sırtını sıvazladım. “Bu tamamen benimle ilgili.”

Sonraki ay üstünkörü idare ettik. İyiymişiz gibi davrandık. Seviştik, dışarı çıktık, perşembe gecesini arkamızda bırakmaya çalıştık.

Ama işe yaramadı.

Ben neyse oydu, Melanie de neyse oydu.

Ona benden daha iyisini, kendisini sevmek istediği gibi sevebilecek bir adamı hak ettiğini söyledim. Benim ihtiyaç duyduğum çılgın yaşam tarzını istemeyen biri. Ona gerdanlık takmam için yalvardı ve onunla itaatkâr dominant ilişkisini denememi istedi ama yapamazdım. Derinlerde bir yerde Melanie'nin asla bir itaatkâr olamayacağını biliyordum.

Ve ben daima efendi olmak isteyeceğimi biliyordum.

Çalan telefonum beni şimdiki zamana geri döndürdü. Elaina arıyordu.

“Hey, Elaina,” dedim. “Neler oluyor?”

“Abby’ye senin tüm gizli sırlarını anlattım ve umursamadığını söyledi.”

“Şapşal kadın. Sana bunu ben de söyleyebilirdim.”

“Ondan gerçekten hoşlandım. Onu elinde tutsan iyi edersin.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Neredesin sen?”

“Delphina’nın yerinden henüz çıktık. Linda’yı görmeye gidiyorum ve Abby şimdi... Abby!” Elaina aniden çığlık attı. “Dur!”

Ayağa zıplayınca çalışma koltuğum geriye kayd. “Elaina!”

Telefondan korkunç bir çarpışma sesi ve sonra da Elaina’nın mırıldanmasını duydum: “Of, Aman Tanrım. Abby!”

“Elaina!” diye bağırdım telefonda. “Abby nerede? Ne oldu?” Cevap vermedi. “Elaina!”

“Yo. Aman Tanrım Nathaniel,” dedi. “Abby. Bu... bu hiç iyi...”

Kalbim sanki dünyanın en güçlü adamının avuçlarında sıkılıyormuş gibi sıkıştı. Nefes alamadım ve aklımdan tek bir düşünce geçti.

Abby.

Abby.

Abby.

On Üçüncü Bölüm

“Elaina!” diye bağırdım tekrar ama cevap vermedi. Telefonun diğer ucundan heyecanlı sesler ve bir araba kapısının çarpma sesi duydum. “Elaina!”

Abby’ye ne olmuştu? Elaina iyi olmadığını söylerken ne demek istemişti? Abby seslerini duyduğum kazaya mı karışmıştı?

Sonra çığlıklar duydum.

“911’i ara!”

“Nefes alıyor mu?”

“Nabız bulabildiniz mi?”

Nefes var mı? Nabız?

Abby?

“Elaina!” diye bağırdım.

Hiç ses gelmedi.

“Nihayet Elaina’nın “Abby,” dediğini duydum. Sesinin tonunu hiç beğenmemiştim. “Abby, uyan. Uyan Abby.”

Birileri, “Kıpırdatmayın,” dedi. “Boynu kırılmış olabilir.”

Vücutum titredi, dizlerimin bağı çözüldü. Kırık mı? Abby mi? Telaşlı parmaklarla anahtarlarımın uzandım. Arabayı mı almalıydım yoksa taksi mi çağırmalıydım?

“Elaina!” diye denedim tekrar. Anahtarları tekrar çıkarınca masama düştüler. “Elaina! Lanet olsun. Konuş benimle!”

Anahtarları tekrar alıp sıkı sıkı tuttum. Arabayla gidecektim.

“Yaşıyor Nathaniel,” diye inledi Elaina.

Anahtarlar tekrar düştü. Yaşıyor da ne demek? Bu konuda bir şüphesi mi vardı? Anahtarları cebime attım. “Neredesin?” diye sordum ofisten fırlarken.

“Bay West,” dedi Sara masasından fırlayarak.

“Ben gidiyorum! Ne zaman dönerim bilmiyorum.” Tekrar telefona döndüm. “Neresi, Elaina?”

“Lenox,” dedi Elaina sesi titreyerek. “Oraya götürmelerini sağlayacağım. Linda’yı ararım.”

Hastaneye nasıl vardığımı hiç hatırlamıyorum. Yolda birkaç kez Elaina’yı aramayı denedim ama telefona cevap vermedi. Linda da telefonunu açmıyordu.

Otoparka park edip arabadan fırlayarak acil servise koştum. Hastaneye varmış mıydı?

Elaina telefonunu neden açmıyordu?

Çünkü Abby’nin durumu kötüye gidiyordu.

Kendimi çok kötü hissettim.

Daha kötü durumdaydı ya da belki boynu kırılmıştı. Ya da nabzı...

Bunu düşünemedim bile. Yapamadım.

Hastane kapılarını öyle hızlı açıp geçtim ki danışma görevlisi bakıp gülümsedi. Neyse ki Linda'ya yaptığım daha önceki ziyaretlerden tanıdığım birisiydi.

"Bay West," dedi "Nasılsı..."

"Buraya bir hastayı görmeye geldim." Gözlerim deli gibi etrafta aranıyordu.

"Hastanın adı nedir?"

"Abigail King."

"Burada göremiyorum," dedi bilgisayarın ekranına bakarak. "Belki de yeni getirmişlerdir."

"Evet," diye bağırdım kendime engel olamayarak. Kahretsin ne zaman içeri girmeme izin verecekti. "Onu yeni getirdiler."

"Bir saniye." Telefonu kaldırdı.

Bir saniye mi? Bekleyin mi? Herkes mi delirmişti?

Telefonda kısık sesle bana yıllarca sürmüş kadar uzun gelen bir konuşma yaptı. Sonra yüzüme baktı. "Dört numaralı travma odasında. Sizi oraya yönlendireceğim ancak odanın dışında beklemeniz gerekecek."

Sağımdaki kapı nihayet açıldı ve içeri koştum.

Daha önce Linda'yı ziyaret etmek için acil serviste bulunmuştum. Koridor boyunca koşup sola döndüm. Doktor ve hemşireler etrafta koşturup duruyordu ama gözlerim koridorun sonundaki odaya kitlenmişti.

Abby!

Odaya bir ulaşsam. İçeri bir girsem. Bu kadar uzun bir koridor olabilir miydi?

“Nathaniel!” diye bana doğru seslendi Elaina. “O iyi. İyi olacak.”

Onu kenara itip kapıyı açtım. “Abby! Abby!”

Ama durdum.

Travma ekibi deli gibi çalışıyor, odanın etrafında dönüp duruyor ve hepsi aynı anda konuşuyorlardı. Bütün dikkatleri Abby’deydi. Abby çıplak uzanmış, başından sızan kan yatağın beyaz örtüsüne akmış, ölü gibi hareketsiz yatıyordu. Bedeni sadece birisi ona dokunduğunda hareket ediyordu. Öylesine zayıf, öylesine narindi ki.

Abby?

Ayakta durabilmek için kapının çerçevesine yapışmıştım. Mırıltılar. Metalik bir şeylerin sesleri duyuluyordu.

“Çağrı saatler önce geldi,” dedi derin bir erkek sesi. “O hendeğe inmek uzun sürdü. Hâlâ canlı birisinin kalabildiğini düşünemiyorum bile.”

Gözlerimi açamadım. Canım çok acımişti. Annem neredeydi? Babam neredeydi? Neden konuşmaları kesilmişti?

“Muhtemelen buza çarptı. Hendeğe düştükten sonra hiç şansı olmamış.”

Adam ve bir kadın var. Çoktan ölmüş gibi görünüyorlar. Kabretsin her yer kan içinde.”

“Arka koltukta bir çocuk var!”

Bunlar babamın ve annemin sesleri değildi. Kimdi bunlar? Neler olmuştu?

Gözlerimi açtım. Sadece gözlerimi kıpırdatınca çok canım yanmıyordu.

“Hey! Burada ne işin var!”

Kendimi sarsıp tekrar Abby’ye baktım. Nefes alıyor muydu? Damar yoluna bakıyorlar, nabzını alıyorlar ve onu monitörden izliyorlardı.

Bu iyiye işaretti, değil mi? Eğer dursalardı kötü olurdu.

“Ben Nathaniel West,” diyebilirdim ancak. “Linda’nın yeğeni.”

“Kim olduğunuzun önemi yok. Buraya giremezsiniz!” Gözlerimi Abby’den ve kandan alamıyordum. Onca kan.

“Siz neden...” diye başladım.

“Beni güvenliği aramak zorunda bırakmayın!”

İki yumuşak el omuzlarımdan yakaladı. “Nate.”

“Linda!” Arkamı döndüm. “O iyi mi? Neden kanamayı durduramıyorlar?”

“O iyi. Bırak işlerine devam etsinler.” Beni kapıya doğru itti. “Burada kalamazsın. Birkaç dakika içinde dışarı çıkarım.”

Kapı arkamdan kapandığında Elaina ile yüz yüze geldik. Rimeli gözlerine bulaşmıştı. Burnunu çekti. “Abby hâlâ iyi mi?”

Yüzümü kapalı kapıya döndüm. “Bilmiyorum.”

Zaman geçmek bilmiyordu. Geçen zamanı nefesimle sayıyordum. Abby’nin nefes almaya devam etmesini umuyordum. Travma odasına giren çıkan yoktu.

Bu iyi bir şey miydi?

Abby’ye bir şey olursa ne yapardım?

Elbette ona bir şey olmayacaktı. Şimdi değil. Nihayet hayatında bir yer edindiği zaman değil.

Ya onu bir daha göremezsem...

Kes şunu!

Çömelip dizlerimi tuttum. Bunu hayal bile edemedim. Edemezdim.

Nihayet kapı açıldı ve onu dışarı çıkardılar.

“Neler oluyor?” diye sordum yanına koşarak. Henüz bir şey belli değildi ama kanlar temizlenmişti. En azından çoğu.

“O iyi mi?”

Neden kimse cevap vermiyordu?

Koridorda arkasından giderken “Abby,” diye seslendim.

“Nathaniel. Elaina,” dedi Linda bizi izleyerek. “Hadi oturalım.”

Koridoru işaret ettim. “Ben gitmek...”

“Biliyorum ama gidemezsin.” Linda bir banka oturup yanındaki boş yeri işaret etti. “Otur.”

“Of, Tanrım.” Dizlerim yine çözölmeye başladı. Nefes almakta güçlük çekiyordum. “Bu kötü. Bu gerçekten kötü.”

“Nathaniel!” dedi daha sert bir sesle. “O iyileşecek. Otur.”

Oturdum.

“Kırılan bir yeri yok,” dedi Elaina diğer yanına otururken. “Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyoruz ama boyutlarını görebilmek için bilgisayarlı tomografi çekmemiz gerekiyor.”

“Neden uyanmıyor?” diye sordu Elaina.

“Beyin dikkat edilmesi gereken bir organ,” dedi Linda yumuşak, rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Biz anlayamadığımız zaman bile vücudun neye ihtiyacı olduğunu bilir. Eminim

yakında uyanacaktır. Beşinci katta G koridorunda olacak. Neden gidip oraya gelmesini beklemiyorsunuz?” Gitmek üzere ayağa kalktı. “Ve birilerinin Felicia’yı araması gerekiyor.”

Bir saat sonra Abby’yi odaya getirdiler. Görmek ve ona dokunabilmek için arkasından gittim. Arkamdan da hayati fonksiyonlarını ölçmek için bir hemşire vardı.

“Uyanık mı?” diye sordum.

“Henüz değil Bay West.” Çıkmadan önce Abby’nin üstünü örttü. “Daha sonra tekrar kontrol etmeye geleceğim. Eğer uyanırsa beni çağırın.”

Hafifçe yatağına yaklaştım. Üstündeki örtü nefes alıp verişiyile inip kalkıyordu. Başının bir tarafı sargılıydı. Yüzünde küçük yara izleri vardı. Uzanıp alnındaki saçları geriye ittim. İnledi.

“Uyan güzelim,” diye yalvardım. “Benim için uyan.” Kıpırdamadı.

“Sen burada ne halt ediyorsun?”

Arkamı döndüm.

Felicia.

“O iyi,” dedim gülümseyerek. “Abigail iyileşecek.”

“Abigail,” diye laf attı. “Onun adı Abby. Burada hastane yatağında yatıyor ve sen hâlâ ona adıyla bile hitap edemiyorsun. Senin kalpsiz, hayvan herifin teki olduğunu biliyordum.” Ellerini kalçasına koydu. “Ne diye gelmeye zahmet ettiğini bile bilmiyorum.”

Dişlerimi sıktım. “Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun!”

Bana doğru bir adım yaklaştı. “Sen ve Abby hakkında her şeyi biliyorum. Senin küçük hafta sonu oyunlarını. Senin sapıkça emellerine alet oluyor, hepsi bu.”

Tartışmanın, yaşam tarzımı savunmaya çalışmamın bir anlamı yoktu. Bilinci açık olsun ya da olmasın Abby’nin karşısında tartışmamız yanlıştı.

“Bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim.

“Peki, o zaman!” Ayağını yere vurdu. “Bana neden açıklamıyorsun!”

Abby’nin yatağından uzaklaştım. “Burada durup sana kendimi açıklamayı kabul etmiyorum.” Felicia’ya dik dik baktım. “Kimseye hesap vermem ama eğer anlaşılmadıysa diye söylüyorum, ben o kadına gerçekten önem veriyorum ve sen bunu...”

“Bay West!” diye böldü bir hemşire. “Sizi koridorun diğer ucundan duyabiliyorum. İkinizden de sakın olmanızı istemek ve birinizin odadan çıkmasını rica etmek zorundayım. Hastaları rahatsız ediyorsunuz. Bu kargaşa Bayan King için iyi değil.”

Felicia beni işaret etti.

“Sen çık. Ben daha yeni geldim.”

Başımı salladım. “Yirmi dakikan var.”

Bekleme odasındaki Elaina ve Linda’ya katılmak için odadan çıktım.

“Bilgisayarlı tomografi ne gösterdi?” diye sordum.

“Nathaniel,” dedi Linda. “Eğer sen ve Felicia kendinizi kontrol edemezseniz, ikinizden birinin gitmesini istemek zorunda kalacağım.” Bana dik dik baktı. “Ve Abby başına

bir şey gelmesi durumunda aranacak kişi olarak onun numarasını vermiş.”

İç çektim. “Anlıyorum.”

“Güzel. Tomografi hafif bir sarsıntı geçirdiğini gösterdi. Şimdi sadece uyanmasını bekliyoruz.”

“Ne kadar sürecektir?” O güzel gözlerin açılmasına daha ne kadar zaman vardı?

“Çok uzun sürmez. Felicia çıkar çıkmaz gidip bakacağım.” Omuzlarımı sarstı. “O iyi olacak. Söz veriyorum.”

“Teşekkürler.”

Linda çıktıktan sonra Elaina’ya döndüm. “Bana ne olduğunu anlat.”

Lanet şoför kırmızı ışıktaki geçmişti.

Felicia Abby’nin odasından çıktığında hâlâ sinirliydim.

Dudak kıvırdı. “Yirmi dakikaya dönerim. Gidip babasını arayacağım.”

Linda arkamdan kıkırdadı. Odaya girmek üzere kapıyı açtık.

Abby hareketsiz uzanıyordu. Örtünün hareketlerine odaklandım.

Nefes alıyordu.

İyiydi.

Linda onu muayene etsin diye geri çekildim.

Ne zaman uyanacaktı? Neden uyanmıyordu? Ya beyni tomografide görüldüğünden daha fazla hasar gördüyse? Ya hiç uyanmazsa?

Sözcüklerimi göğsünün kalkıp inmesine uydurarak içimden şarkı söylemeye başladım.

Uyan.

Uyan.

Uyan.

Göz kapakları hareket etti.

Evet lütfen.

“Abby?” diye seslendi Linda.

Gözlerini açtı. Neredeyse mutluluktan şükretmek için dizlerimin üstüne düşecektim.

Dudaklarını yaladı. “Doktor Clark?” diye sordu. Sesi çatallıydı.

“Hastanedesin Abby. Nasıl hissediyorsun?”

Gülümsemeye çalışırken acıdan yüzünü buruştu. *Hareket etme Abby. Tamam. İyisin. İçimi bir rahatlama kapladı. Fazla yorulma Abby.*

“Hastanenin başhekimini odamda olduğuna göre durumum çok kötü olmalı.”

“Ya da çok önemli biri olmalısın.” Abby beni görebilsin diye kenara çekildi.

Gözlerine heyecan yayıldı. Tanrım, çok güzeldi. Yüzünde sargılar vardı, haftalarca yara bere içinde kalacaktı, yine de hâlâ gördüğüm en güzel insandı.

Ve beni gördüğüne mutlu olmuştu.

“Merhaba,” dedi.

İçime akan tüm duyguları zapt etmeye çalışarak yavaşça yürüdüm. Elini tuttum. Ona dokunmak çok güzeldi. “Korkuttun beni.”

“Affedersin.” Alnını buruşturdu. “Ne oldu?”

Hatırlamıyordu. Ya hafızasını kaybettiye? Ama beni ve Linda’yı tanımıştı. İyiydi. Kendimi buna ikna etmeliydim.

“Bindiğin taksiye çöp kamyonu çarptı,” dedi. “Kahrolası şoför sinyal vermemiş.”

“Hafif bir beyin sarsıntısı geçirdin Abby,” dedi Linda.

“Seni bu gecelik gözetim altında tutuyorum. Sarsıntı vakalarında alışık olduğumuzdan daha derin bir bilinç kaybı yaşadın. Ama iç kanaman yoktu. Kırığın yok. Önümüzdeki birkaç gün içinde biraz ağrın olacak.”

Abby “Felicia’nın sesini mi duydum?” diye sorunca biraz korktum. Henüz değil. Ellerini bırakıp Felicia’ya vermeye henüz hazır değildim.

Teyzem ona gülümsedi. “Yeni hastane uygulaması. Nathaniel ve Felicia’nın birbirine on metreden fazla yaklaşması yasak.”

Durumu hafife al. İyi düşünmüşsün Linda.

“Aramızda saçma bir yanlış anlaşılma oldu,” dedim. “O, Elaina’yla birlikte. Babanla konuşuyorlar.”

“Ben?..” diye sordu Abby.

Ne? Ne istiyordu? Ne yapabilirdim?

“Dinlenmelisin,” dedi Linda. “Gidip diğerlerine senin uyandığını haber vereyim. Nathaniel?”

Felicia’ya Abby’nin uyandığını söyleyecekti. Birkaç dakikam vardı. Sadece o kadar.

Abby eliyle beni yanına çağırdı.

Ne istiyordu? Onun için her şeyi yapardım.

“Bu akşamüstü yoga dersini kaçırdım,” diye fısıldadı.

Şaka mı yapıyordu?

Yoga dersini kaçırdığı için onu cezalandıracağımı mı düşünmüştü?

Bir tutam saçını kulağının arkasına aldım. “Sanırım bunu bu seferlik mazur görebilirim,” dedim ciddi olma ihtimaline karşı.

“Ve büyük ihtimalle yarın sabahki koşuyu da kaçıracağım.”

İlaçların etkisinden. İlaçlar yüzünden böyle saçmalıyor olmalıydı.

“Büyük ihtimalle,” diyerek takıldım.

“Ama diğer yandan,” dedi esneyerek, “Yeterince uyuyabileceğim gibi görünüyor.”

Ciddiydi. Ciddi bir şekilde bana yeteri kadar uyuyacağını söylüyordu.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

Alnını okşayarak “Şişşt,” diye fısıldadım. Göz kapakları kapandı ve uykuya daldı.

Birkaç uzun dakika boyunca oturup onu izledim. Dünyada bundan daha mükemmel bir yaratık olabilir miydi? İçim rahatladı. İyiydi. İyileşecekti. Kollarını okşayıp ellerini avuçlarımdan içine aldım ve her yerini ezberledim. O yumuşak, soluk tenini. Parmaklarını yüzüme götürüp nabzının en kuvvetli attığı yeri, bileğini öptüm.

“Abby,” diye fısıldadım.

Kapı açıldı.

“Uyandığını duydum,” dedi Felicia. “Ne zaman onu görmeme izin vermeyi planlıyordun?”

Gözlerimi sildim. “Şimdi çıkıyordum.”

“Elbette çıkıyordun.”

“Tekrar uykuya daldı.”

Felicia yatağa gidip Abby’nin diğer elini tuttu. “İyi mi yani?”

O an için, farklılıklarımız, özel hayatlarımız ne olursa olsun Felicia ile aynı düşüncede birleşmiştik.

“İyi olacak.”

Bir saat sonra hepimiz Abby’nin odasına oturuyorduk. Linda ve Felicia kapının yanında sohbet ediyordu. Elaina ve ben Abby’nin yatağının yanındaydık.

“Abby’nin gerdanlığı bende,” dedi Elaina soğukkanlı bir sesle. “Çantamda.”

“Teşekkürler,” dedim. “Onu bana sonra verebilirsin.”

Elaina biliyor muydu? Onun sıradan bir gerdanlıktan fazlası olduğunu biliyor muydu? Bu benim umurumda mıydı?

Hayır.

“Sadece bilmeni istedim.” Yatak örtüsünün gevşemiş bir ipiyle oynuyordu.

“O gerdanlığı çok sık takıyor, ben de onun için önemli olduğunu düşündüm.”

Gerdanlığı pek fazla umursayamayarak başımı salladım. Tek istediğim Abby’nin tekrar uyanmasıydı.

Bir hastane görevlisi elinde tepsiyle odaya girdiğinde hepimiz kapıya baktık.

“Bir saniye bekle,” dedim tepsiyi masaya koymadan önce. Kapağı kaldırdım. “Bu ne?”

“Tavuk çorbası.”

“Bu tavuk çorbası değil.” Kaşığı kaldırıp çorbayı tekrar kâseye döktüm. “Bu üzerine tuz ve biber ekilmiş su.” Tekrar kapağı kapatıp tepsiyi geri verdim. “Bunu köpeğime bile yedirmem.”

“Ben sadece getiren kişiyim,” dedi sözlerimden etkilenmemiş bir halde. “Ama bunu geri götürmüyorum.”

“O zaman ben götürürüm,” dedim.

Elaina kıkırdadı. Felicia gözlerini yuvarladı.

“Hemen dönerim,” dedim kapıdan çıkarken.

Birileri, büyük ihtimalle Linda mutfak personeline benim oraya gideceğimi haber vermişti.

“Burada yemek yapamazsınız,” dedi aşçı kollarını bağlamış, hazinesini korurmuş gibi ocağın önünde durarak.

Tepsiyi kaldırdım. “Bunu içmesine izin vermiyorum.”

“Anlaşamayacağız gibi görünüyor.”

“Hayır. Ben söyleyeceğim siz pişireceksiniz.” Aşçı iç geçirdi ama ben devam ettim. “Önce iki parça kemikli tavuk etini al...”

Abby'nin odasına yaklaşırken farklı bir şey hissettim. Sesler. Heyecanlı sesler geliyordu. Ama hepsinden önemlisi, Abby'nin sesini duydum.

Uyanmıştı!

“Uyuyan Güzel uyandı mı?” dedim kapıdan girerken yüzümde gülümsemeyle. Tepsiyi sehpaye koyup ona doğru ittim. “Burada yemek diye verdikleri şeyleri bir görmelisin. Konserve tavuk suyu çorbası veriyorlar.”

“Bunu sen mi yaptın?”

“Hayır. Bana izin vermediler ama ben tarif ettim.”

Gülümsedi. Yemin ederim ki bu gülüş gökleri aydınlatırdı.

Linda’ya baktım. “Ona söyledin mi?” Abby hastaneden çıktığında herkes Philedelphia’ya giderken hafta sonunu benimle geçirmesine karar vermişdik. Felicia başta yaygara yapsa da sonunda kabul etmişti.

Linda başını salladı. “Hayır, daha yeni uyandı. Hadi, Elaina. Gel gidip bir şeyler yiyelim. Felicia, sen de gelmek ister misin?”

“Birazdan ben de aşağıya gelirim.”

Tepsiyi hazırlamaya gittim. Abby’nin kaşığını ve peçetesini hazırladım. Yeteri kadar doğrulmasını sağlayacak şekilde yatağını ayarladım.

“Ye.”

“Kes şunu, Nathaniel,” dedi Felicia. “O bir köpek değil.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bunu biliyorum.”

“Gerçekten mi?”

Abby’ye köpekmiş gibi mi davranmıştım? Böyle bir eleştiriyi hak edecek ne yapmıştım?

“Felicia,” diye seslendi Abby.

Felicia tekrar ters ters bakıp kapıdan çıktı. Jackson’ın onunla işi vardı ama yine de Abby’nin bu kadar ilgili bir arkadaşı olmasından mutluydum.

“Bunun için özür dilerim. Felicia aslında...” Abby iç geçirdi. “Felicia işte.”

Yakınında olmak isteyerek ayak ucuna oturdum. “Özür dileme. Seni umursuyor ve senin çıkarlarını gözetiyor. Bunda yanlış bir şey yok.” Kâseyi işaret ettim. “Yemen lazım.”

Bir yudum aldı. “Çok lezzetli.”

“Teşekkürler.”

Oturup onu izledim. Hayatta ve uyanık oluşunun, hareket edişinin, nefes alışının tadını çıkardım.

Abby gibi davranmasını seyrettim.

“Gerdanlığımı Elaina almış.”

Açık olmam gerekirse yanında olmak yetmiyordu. Ona dokunmak istiyordum. “Biliyorum. Bana söyledi. Sonra alırsın.”

Bacağında daireler çizerek bileklerinden dizlerine kadar okşadım. Ona dokunarak kendimi iyi olduğuna, hayatta olduğuna inandırıyordum.

“Biraz önce ne demek istedin... bana söylediler mi derken?” diye sordu. “Neyi söylediler mi?”

“Hafta sonunu.” Gözlerinin içine baktım; akıllıca ve uyanık bir şekilde bakıyordu. “Yarın Felicia ve herkes planlandığı gibi Philedelphia’ya gidecek. Ve bu hafta sonu yalnız kalmaman gerektiği için, sen benimle kalacaksın.”

“Özür dilerim. Benim yüzümden Jackson’ın maçını kaçıracaksın.”

Sanki hastanede, onun yanındayken Jackson’ın maçını umursuyormuşum gibi.

“Jackson’ı futbol oynarken kim bilir kaç defa izledim,” dedim.

“Ama bunlar play-off maçları.”

“Sayamayacağım kadar da play-off maçı izlemiştir. Bunu kaçırarak olmam hiç önemli değil. Televizyonda izleyebiliriz.” Gülümsedim. Sürprizimden haberi yoktu. “Ama sen maçı kaçıracaksın diye üzülüyorum.”

“Ben mi?” Tüm tatlılığıyla şaşırmış görünüyordu.

“Sen ve ben yarın akşamüstü jetimle Philedelphia’ya gidecektik ve hafta sonunu şehirde geçirecektik. Pazar günü de maçı seyredecektik.” Bacağına hafifçe vurdum. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. “Artık kanepeye yayılıp dışarıdan yemek söylemekle yetineceğiz.”

Hâlâ yüzünde o şaşkın bakış vardı.

“Ama merak etme,” dedim içimden gülerek. “Eğer bu maçı alırlarsa Süper Kupa maçına gideriz.”

Tekrar yemeye başladı. Yoga ve koşuyla ilgili yaptığı açıklamaları hatırlayınca kendimi doğru ifade etmek istedim.

“Ayrıca Abigail. Bu hafta sonu yapacağın tek şey dinlenmek olacak.”

On Dördüncü Bölüm

Yemeğini bitirip tepsiyi yataktan ileri itti.
“Buralarda ayna var mı?”

“Bilmiyorum,” dedim. Kendisini görmek istiyordu. Bu iyi bir fikir miydi? Ona izin vermeli miydim? Ben onun güzel olduğunu düşünüyordum ama kendisi ne düşünürdü? “Sanmam...”

Bir parmağını yanağında gezdirince ürktü. “Kötü mü? O kadar mı kötü görünüyorum?”

Kalkıp lavaboya doğru yürüdüm. Ben yapmasam da Felicia ona bir ayna getirirdi. Küçük bir ayna bulup ona verdim. Kendisine bakarken onu izledim.

“Zavallı çocuk sadece anne ve babasının ölüşünü duyup izleyerek en azından üç saat arabada sıkışıp kalmış.” Sesler alçak ve yumuşaktı. Dinlediğimi bilmiyorlardı. Uyanık olduğumu bilmiyorlardı. “Böyle bir şey kim bilir onu nasıl etkiler?”

“Iyk,” dedi Abby. “Gözlerim moraracak. Dayak yemiş gibi görünecek.”

“Düşünmeden edemiyorum, sanki çok daha iyi olurdu eğer...”

Neredeyim ben? Annem ve babam burada mı?

“Şuraya bak. Galiba uyanık.”

“Bu da ne? Buraya ne oldu?” diye sordu Abby.

Hafifçe sargısına dokundu.

“Başından yaralandın,” dedim. “Her yer kan içindeydi. Hiç durmadı. Durdurmaya da çalışmadılar zaten. Boynun mu kırıldı ya da iç kanama mı geçirdin diye endişelenmekten ona sıra gelmedi.”

Annemle babamı arabadan çıkarıyorlardı. Neden her yerleri kırmızıydı? Hepsi kan mıydı?

“Baş yaraları çok kanar. Hatırlıyorum.”

“Çocuğu alın! Onu buradan çıkarın!”

Abby bir şeyler söyledi ama duymadım.

“Ne?” diye sordum.

“Kanamam durdu.”

Evet, Abby’nin kanaması durmuştu. O iyiydi. Hayatta ve benimleydi.

“Evet. Boynunu kırmadığını anlayınca başını sardılar.”
Tepsisini kaldırdım. “Bunu dışarı çıkarayım.”

Linda, hemşire masasında durmuş Abby’nin hemşiresiyle konuşuyordu.

Tepsiyi yere koyup ona doğru yürüdüm. “Abby gayet iyi. Bütün çorbayı içti.”

“Güzel.” Gülümsedi. “Bu gece burada kalacak mısın?”

Nereye gidebilirdim ki? “Öyle planlıyordum.”

“Sana bir doktor üniforması ayarlayayım. Üstündeki takım elbiseden daha rahat olur.”

“Doğru ya.” Üzerimde hâlâ takım elbise olduğunu unutmuştum. “Burada ne kadar kalacak?”

“Onu evine götürmek için sabırsızlanıyorsun ha?”

“Her yıl kaç insanın hastaneden bulaşan enfeksiyondan öldüğünü biliyor musun?”

İncelemekte olduğu kâğıtları bıraktı. “Aslını istersen biliyorum. Ama Abby son derece sağlıklı. Hastaneden bulaşan bir mikropla ölmeyecek.”

“Benim evimde olursa onu düzgün besleyebilirim.”

“Mutfak personelime iyi davran. İyi birilerini bulmak zor oluyor.”

“Gidip şu hastane üniformalarından bulmaya ne dersin?” diye homurdandım.

“Her şey yoluna girecek. Bekle ve gör.”

Kim bilir kaçınıcı kez Linda’nın iyimserliğini paylaşmış olmayı diledim.

Kısa süre sonra Elaina ve Felicia geri döndü. Felicia’nın oturması için Abby’nin ayak ucundan kalktım.

“Yemek yedin mi Abby?” diye sordu Felicia.

“Hı hım.” Abby başıyla onayladı. “Şimdiye kadar yediğim en güzel tavuk çorbasıydı.”

Elaina kolumu sıvazladı. “Bir dakika dışarı gelir misin?”

Dışarı çıktık, kapı hafifçe arkamızdan kapandı.

“Benim gitmem gerek. Gitmeden sana bunu vermek istedim.” Abby’nin gerdanlığını çantasından çıkarıp bana verdi. “Bunu ona geri ver.”

O saniye Elaina’nın bildiğinden emin oldum. “Teşekkürler.”

“Yarın gelip ona birkaç kıyafet getireceğim.” Yanağımdan öptü. “Bu gece burada mı kalıyorsun?”

“Evet.”

Güldü. “İyi şanslar. Çünkü Felicia da kalıyor.”

Homurdandım. Elbette Felicia kalacaktı.

Odaya tekrar girdiğimde Felicia yatağın yanına oturmuş Abby ile konuşuyordu. Abby’nin elini sıkıp kulağına fısıldadığını gördüm.

Yanına gidip Abby’nin yanağını okşadım. “Bu gece kalacağım.”

Felicia söylendi.

“Bir sorun mu var?” diye sordum.

“Bu gece Abby’le ben kalacağım.”

“Öyle mi?” diye cevap verdim. “Ben de.”

Odanın köşesindeki büyük çantayı işaret etti. “Ben zaten yanıma gece çantası, yedek kıyafet ve diş fırçası almıştım.”

Benimle yine didişiyordu. Abby’nin yanında. Neyse ki bu sefer umursamadım. “Linda bana giymem için bir doktor üniforması getiriyor.”

“Sanırım hastane malzemelerini bu şekilde kullanmak çok da uygun değil.” Beni işaret etti. “Belki bunu kurula rapor ederim.”

Benimle uğraşıyor ve tehdit ediyordu. Ya da en azından tehdit etmeye çalışıyordu.

“Linda zaten kurulda,” dedim.

Abby’nin hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için odaya giren hemşire, Felicia küstahça yatağın yanındaki yatar koltuğa gömülürken anlamlı bir şekilde etrafımızda dolaştı.

“İkimiz de kalıyoruz.” Felicia’yla odada bir gece daha geçirsem ölmezdim.

“Üzgünüm, Bay West,” dedi hemşire. “Sadece bir refakatçi kabul edebiliyoruz. Kural böyle.”

Kural. Hastane kurallarına karşı çıkamazdım. Hele de benim kurallarına karşı çıktığı için Abby’yi cezalandırdıktan sonra.

“Anlıyorum.” Abby’ye bir bakış attım. Yüzü kızarmıştı. “Felicia, sen kalabilirsin.” Abby’nin yatağına gittim. “Güvenliği çağırmadan gitsem iyi olacak. Sabah ilk iş seni görmeye geleceğim.” Uzanıp kulağına fısıldadım, “İyi uykular.”

Saat on gibi hastanede çalışanlar ve refakatçiler hariç kimse kalmamıştı. Abby’nin nöbetçi hemşiresi sevecen bakışlı, kısa ve tıknaz bir kadındı. Bekleme odasının önünden geçerken önlüğü çıkarıp arkasından gittim.

Beş dakika kadar Abby’nin odasında kaldı. Hafif aralık kalan kapıdan içeri bir bakış attım. Uyuşuk haldeki Abby, hemşirenin fonksiyonlarını ölçmesi için kolunu uzattı. Felicia köşedeki yaslanan koltuğa büzüşmüş oturuyordu. Gözlerimiz kısaca buluştu.

Abby’nin odasından çıktığında hemşireyi durdurdum.

“O iyi mi?” diye sordum, yolunu keserek.

“Siz Nathaniel West’siniz. Tanıştığımıza sevindim.”

“Evet, kusura bakmayın.” Elimi uzattım. “Ben sadece... merak ettim.”

“Abby iyi. Eminim yarın eve çıkacaktır.”

“Teşekkürler,” dedim.

Göz kırptı. “Birazdan tekrar ona bakarım.”

Hemşire uzaklaşırken Felicia kapıyı açtı. “Ziyaret saatleri bitti.”

“Ziyarete gelmedim.” Ona bekleme odasını işaret ettim. “Burada bekleyeceğim.”

“Bu gece burada mı kalıyorsun?”

“Burada derken koridoru kastediyorsan hayır. Hastaneyi kastediyorsan evet.” Önlüğümü gösterdim. “Ben de tam kurul onaylı üniformamı giymeye hazırlanıyordum.”

“İyi bari. Sadece bu gece Abby’yi rahatsız etmemeye dikkat et. Dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Hadi ama Felicia, odasına girip de onunla ilişkiye gireceğimi falan mı sanıyorsun? Akşamüstünden beri bilinçsiz yatan bir kadına kendimi zorla dayatacağımı?” Bir adım daha yaklaştım. “Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Sadece kendimi ve kendi ihtiyaçlarımı düşündüğümü mü sanıyorsun? Onu her şeyin üstünde tutuyorum. Anlıyor musun? Beraber olduğumuz her an Abigail ve onun istekleri aklımın en baş köşesinde.”

İlk kez Felicia’da büyük olmasa da bir değişiklik hissettim. Benden hâlâ hoşlanmadığını ya da Abby’yle yaptığımız şeyleri onaylamadığını biliyordum. Ama belki, sadece belki benim hakkımdaki düşüncesini değiştiriyordum. Nedense bu düşünce beni mutlu etti.

Burnunu kaldırdı. “Sana inanmıyorum.”

“Ben de inanmanı beklememiştim.”

O gece iyi uyuyamadım. Bekleme odasındaki koltuk bana küçük gelmiş ve Linda'nın benim için bulduğu battaniyeler çok kaşındırmıştı. Ama elbette asıl sebebi koridordaki üç oda ötedeydi.

Abby.

Bugünden sonra, onu kaybetmeye bu kadar yaklaştıktan sonra onu artık Abigail olarak düşünemiyordum.

Abby'nin hemşiresi koridorda yürürken kanepeden kalkıp arkasından gittim. Yine Abby yarı uykuda ve Felicia koltuğa kıvrılmış haldeydi.

Gece boyunca dördümüz de bu sahneyi birkaç kez tekrarladık. Altı kırk beş gibi hemşire görev değişimine hazırlanırken Felicia huzursuz bir şekilde uyuyordu. Abby'nin kahvaltısını görmek için mutfağa yürüdüm.

"Yine mi sen?"

"Kahvaltı hazırlanışını denetlemek için geldim."

"Bugün kahvaltıda hindi sosis, yağda yumurta ya da *waffle* var."

"Salamlı ve peynirli omlet," dedim. "Gerçek yumurtalar, taze dilimlenmiş peynir ve şuradaki salam." Mutfaka girdiğimde fark ettiğim jambonu göstermiştim.

"O öğlen yemeği için."

"İnce bir iki dilim kahvaltı için kullanılabilir."

İç geçirdi. "Eğer omleti yaparsam öğlen yemeğini en yakın restorandan sipariş edeceğinize söz verir misiniz?"

“Yani aynı zamanda bu kısa sohbetlerimize de böylece son vereceğime değil mi?”

“En yakın restorandan öğlen yemeği söylersen çok hafif ve kabarık bir omlet yaparım, bayılırsın.” Bir karton yumurta seçti. “Seçim senin.”

Bana güzel bir teklif sunulduğunda bunu fark edecek kadar zeki bir işadamıydım. “Kabul ediyorum. En yakın restorandan öğlen yemeği.”

On beş dakika sonra elimde tepsiyle Abby’nin odasına gittim. Diğer kahvaltısı servis edilmek üzereydi.

“Burada.” Tepsiyi görevlinin ellerine tutuşturdum. “Onun yerine bunu yiyecek.”

Tepsiye baktı ama beni sorgulamadı.

“Kahvaltı zamanı,” dedim odaya girip Abby’nin masasını hazırlarken. Daha belirgin hale gelmiş göz altı halkaları ve morluklarıyla yorgun görünüyordu. Onu buradan çıkarmak için sabırsızlanıyordum. “Bu sabah salamlı ve peynirli omlet var.”

“Gitmem gerekiyor, Abby.” Felicia beni tamamen görmezden gelerek Abby’nin yanaklarından öptü.

“Valizimi hazırlamam lazım. Kendine iyi bak. Bulduğum ilk fırsatta seni ararım.” Arkasını dönüp bana baktı. “Onun canını yak da penisini kesip sana kahvaltıda yedireyim!”

“Felicia Kelly!” diye azarladı onu Abby.

Aslında Felicia’nın çıkışını eğlenceli bulmuştum.

“Pardon,” dedi Felicia ama üzgün olmadığını biliyordum. “Birden ağzımdan çıktı.” Beni işaret etti. “Ama ciddiğim, hilesin.”

Felicia çantasını alıp odadan çıktı.

“Ona ne oldu, anlamıyorum,” dedi Abby.

Sadece bana kalmasından memnun bir halde yanına oturdum. “Dün çok korktu. Sadece sana zarar gelmesini istemiyor.”

“Bana tam olarak aranızda ne olduğunu anlatacak mısın?”

“Hayır.”

Omletten bir ısırık aldı. “Diğer hastalar da kahvaltıda salamlı ve peynirli omlet yiyor mu?”

“Diğer hastaların ne yediğiyle pek de ilgilenmiyorum.” Aslında Abby’nin güvende olması dışında herhangi bir şeyle ilgilendiğimi sanmıyordum.

Abby son tomografi taraması için aşağı indiğinde Elaina birkaç giysiyle geldi.

“Bugün eve çıkıyor mu?” diye sordu.

“Şu anlık plan öyle.”

“Philedelphia’da sizi özleyeceğiz.”

“Belki Tampa’da bir araya geliriz.”

Sıkıca göğsüne bastırarak bana sarıldı. “Abby’ye iyi bak.”

“Felicia’nın sürekli aramasına engel ol. Abby’nin dinlenmesini istiyorum.”

On birden biraz önce çıktık. Hastane Abby’nin kapıdan tekerlekli sandalye ile çıkmasında ısrarlı olunca, itirazlarını kimse dikkate almadı. Park yerine gidip arabamı aldıktan

sonra Abby'yi karşılamaya gittim. Arabaya sağ salım bindiğinden emin olduktan sonra daha geriye dayanabilmesi için koltuğu ayarladım.

“Taksi şoförüne ne oldu?” diye sordu caddeye çıktığımızda.

Bunu bir noktada soracağını biliyordum. Bu yüzden önceden arayıp Linda'yla konuşmuştum. Birkaç başka karar da almıştım.

“Birkaç küçük sıyrık. Dün bıraktılar. Taksileri sevmiyorum. Sana araba alacağım.”

“Ne? Hayır.”

Hayır mı? Abby az önce bana karşı mı çıkmıştı? Nihayet kendini benimle gerçekten konuşacak kadar rahat hissetmiş miydi?

“Sana araba almamda ne sorun var?”

“Bana yanlışmış gibi geliyor.” Burnunu çekti. Şöyle bir baktım. Gözleri mi yaşarmıştı? Lanet olsun.

“Ağlıyor musun?” diye sordum.

“Hayır,” dediyse de iç çekişi onu ele verdi. Gerçekten araba yüzünden mi ağlıyordu? Gerçekten mi?

“Ağlıyorsun. Neden?”

“Bana araba almanı istemiyorum.”

Tam karşı çıkacakken, tekrar konuştu. “Bu bana şey hissettiriyor...”

“Bu seni ne gibi hissettiriyor?”

“Bana beni kötü hissettiriyor, fahişe gibi.”

Arabayı yolda tutabilmek için direksiyona yapıştım. Fahişe gibi mi? Fahişe gibi mi hissetmişti?

“Böyle olduğunu mu düşünüyorsun?” Aman Tanrım. Ona ne yapmıştım?

“Hayır,” dedi nihayet. “Ama ben bir kütüphaneciyim. Sen... Sen New York’un en varlıklı adamlardan birisin. Başka nasıl görünür ki?”

Sakin kalmak ve Felicia’yı arayıp Philadelphia gezisini iptal ederek Abby’yi eve götürmesini istememek için kendimi zor tuttum. Abby fahişe değildi. Bir daha böyle hissetmemesi için ilişkimizi anında bitirebilirdim.

“Abigail.” Sonunda konuşabiliyordum. Oldukça makul bir ses tonuyla, “Bunun nasıl görüneceğini çok daha önceden düşünmüş olmalıydın. Her gün benim gerdanlığımı takıyorsun.”

“Ama bu farklı bir şey.”

Başımı salladım. “Bu aynı şey. Benim sorumluluğum sana sahip çıkmak.” Nasıl oluyor da bunu bilmezdi?

“Bana araba alarak mı?”

Eğer gerekirse. “Senin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olarak.”

Felicia’ya hastanede söylediğim gibi bu benim en önemli sorumluluğumdur. Abby bunu anlamamış mıydı?

Daha fazla tartışmadı. Bir süre sonra gözlerini kapattı ama uyumadığını biliyordum. Yine de sessizlik bana düşünmek için vakit verdi. Her nasılsa, geçirdiği kaza benimle konuşurken daha rahat olmasını sağlamıştı. Haftalar önce ofisime gelen Abby arabada tartışmazdı. Benim yanımda daha rahat hissetmesinden memnundum. Yine de itirazını

anlamamıştım. Ben onun efendisiydim ve ona yardım edecek gücüm vardı. Neden etmeyecektim ki?

Çünkü ona seks karşılığında para ödüyormuşum gibi olacaktı. Sanki o bir fahişeymiş gibi.

İnlememeyi zorlukla başarabildim.

Yaptıklarımız yüzünden kendini basit mi hissetmişti? Daha önce bizimki gibi bir ilişki yaşamamıştı. Bu onun için yeniydi. Mutfak masası sohbetlerimizi düşündüm, bana hiçbir zaman tam olarak açılmamıştı.

Keşke bedenini paylaşıırken olduğu kadar fikrini paylaşıırken de rahat hissetseydi...

Eve vardığımızda arabayı durdurur durdurmaz inip kapısını açtım.

"Araba konusu henüz bitmedi. Ama şimdi içeri geçip dinlenmelisin. Sonra konuşacağız."

Apollo'nun üstüne atlamaması için elimden geleni yaparak onu içeri alıp koltuğa yerleştirdim. Sonra mutfağa gittim. Sabah erkenden evdeki yardımcımı arayıp hafta sonu için dolabı ve kileri doldurmasını istemiştım.

Abby için peynir, hindi ve avokadolu sandviç yapıp tabağını üzüm ve elma dilimleriyle doldurdum. Dolaptan da bir şişe su kapıp oturma odasında ona katıldım. Tabağı elimden aldı. "Bu çok lezzetli görünüyor. Teşekkürler."

Alnına vurup, *nasıl rahat hissedeceksen öyle ye*, dememek için kendimi zor tuttum. Apollo'nun yanına kıvrıldığı koltuğa bir bakış attım. "Burada ya da odanda dinlenebilirsin. Eğer seni rahatsız ederse Apollo'yu dışarı çıkartabilirim."

Başını okşadı. "Sorun yok."

Televizyonu açıp kumandayı ona verdim. “Kendime bir sandviç yapacağım. Birazdan sana katılırım.”

Dakikalar sonra elimde öğlen yemeğimle masama oturdum ve bilgisayarımı açtım. Pazartesi günü işe döneceğimi bildiren kısa bir mesaj gönderdim ve hızlıca diğer e-postalarımı göz gezdirdim.

Yang Cai'den gelen mesajı okuyunca iç geçirdim. Muhtemelen yıl içinde Çin'e bir seyahat yapmam gerekecekti. Hafta sonundan sonra daha detaylı yazacağımı belirten bir cevap gönderdim.

Başımı kaldırdığımda Abby çoktan uyumuştı. Kalkıp tabağını aldım, masaya koydum ve üstüne battaniye örttüm.

Sonra tekrar oturup Abby'yi uyurken izledim.

Geçen hafta sonu ona kütüphaneyi göstermek istemiştim. Peki ya bir adım ileri götürüp kütüphaneyi ona verirsem? Mutfak masasındaki özgürlüğünden pek de faydalanmamıştı, ona bütün bir odayı verirsem daha rahat hisseder miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Üç buçukta uyandı. Etrafa mahmur mahmur bakınırken beni görünce gülümsedi.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

“Biraz,” diye cevap verdi ve uzanıp o uyurken hazırladığım ağrı kesici hapları içtikten sonra ayağa kalkıp gerindi.

“Benimle gel.” Kalkıp ona doğru yürüdüm, elimi uzattım. “Sana evin güney tarafını göstermek istiyorum.”

Sorgulamadan elimi tuttu. Başparmağımla elinin üstünü okşadım. Koridor boyunca kütüphaneye doğru yürüdük.

Bu hoşuna gidecek miydi?

Elini bırakıp çift kanatlı kapıyı açtım, içeri girmesi için kenara çekildim.

Nefesi kesildi.

“Buranın senin odan olmasını istiyorum,” dedim. “Bu odadayken kendin olmakta özgürsün. Düşüncelerin, arzuların, hepsi senin. Piyano hariç; piyano benim.”

Şaşkınlık içinde odada yürüdü. Parmaklarını kitap sırtları boyunca gezdiriyor, kitap isimlerini okumak için yer yer duruyordu. Güneş ışınları saçlarından yansıyıp onu aydınlatıyordu.

Peki, ne düşünüyordu?

“Abigail?”

Döndü. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Bu iyi bir işaret miydi?

“Ağlıyorsun,” diye fısıldadım bunun bende uyandırdığı hisleri bastırarak. “Yine.”

“Burası çok güzel.”

Hoşlanmıştı. Gülümsedim. “Hoşuna gitti mi?”

Tek kelime etmeden bana doğru yürüyüp sarıldı.

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye fısıldadım saçlarının arasından.

On Beşinci Bölüm

Sonraki iki günü Abby'yle ilgilenerek geçirdim. Dinlenirken onu izleyip rahat olmasını sağladım. Zamanını kütüphanede dolaşarak, hatta bazı öğünlerini oradaki koltukta oturup kendini kitaplara kaptırarak yedi. Zaman zaman ona katılıp sohbet açmaya çalıştıysam da belki de onun fahişe ifadesine çok fazla söylendiğim için hiç rahat konuşmadı. Eğer ilişkimiz onun için yolundaysa benim için de yolundaydı. Onun istekleri her zaman önemliydi.

Pazar günü öğleden sonra kütüphanedeki ufak çalışma masasında oturmuş Abby acaba bana katılır mı diye merak ediyordum. Birden yanıma geldi. “Her şey yolunda mı?” diye sordum. “Herhangi bir şeye mi ihtiyacın var?”

“Evet. Sana.”

Tişörtünü çıkardı.

Lanet olsun.

“Abigail,” dedim penisimin sertleşmesini yok saymaya çalışarak. “Dinlenmen gerek.”

Dinlemedi. Aksine pantolonunu indirip çıkardı.

Yutkundum.

Beni istiyordu. Sevişmek istiyordu.

Daha önce seks isteyen itaatkârlarım olmuştu. Bazen kabul etmiş, bazen de etmemiştim. İhtiyaçlarını karşılamak ile istediğim zaman onları geri çevirebileceğimi bilmelerini sağlamak arasında gidip gelirdim.

Abby'yi geri çevirmek istemiyordum.

Peki, o hazır mıydı?

Ona baktığım için kendisini buna zorunlu mu hissediyordu?

Onu aslında geri çevirmem gerektiğini biliyordum. Dinlenmesi gerekiyordu ve sırf zorunluluktan seks yapmasını istemiyordum.

Eğer onu geri çevirirsem tekrar sorar mıydı?

Arkasına uzanıp sutyenini çözdü, usulca omuzlarından düşürdü. Sutyen yere düşerek vücudunun daha fazlasını sergiledi, büyük ihtimalle göstermek istediğinden daha fazlasını. Sağ omzunda bir morluk vardı.

Onun yüzünden olmadığını, onu deli gibi istediğimi ama dinlenmesi gerektiğini açıklayarak onu geri çevirmeye karar verdim. Parmaklarını külotunun lastiğine geçirip kalçasından aşağı indirdi.

Ayağa kalktım. Onu geri çeviremezdim. Ona bu odayı verip içinde kendisi gibi olmasını istedikten sonra olmazdı. Önümde çırılçıplak soyunduktan sonra olmazdı. Eğer beni ve ona verebileceğim zevki istiyorsa bunu alacaktı.

Yarasına dikkat ederek ellerimi omuzlarına koyup parmaklarımı diken diken olmuş tüylerinde gezdirdim ve ellerine kadar indim. Gözlerim vücudunun yumuşak kıvrımlarına

takıldı, boynunun kıvrımı, göğüslerinin şişkinliği, göbeğinin girintisi. Kibarca ellerini tutup prezervatifi avucunun içine sıkıştırdım. Gözleri beni sorguluyordu.

Ah Abby, seni asla geri çeviremezdim. Hiçbir şey için. Bedenim senin. Al onu.

Bu sefer onun yönlendirmesini istediğimi göstererek ellerini göğsüme götürdüm.

“Tamam,” dedim kısaca.

Elini açtı, prezervatifi görünce soluksuz kaldı. Yüzü gülümsemeyle aydınlandı.

Onu geri çevireceğimi düşünmüştü.

Neredeyse başarmıştın.

Sersem.

Prezervatifi yere düşürüp gömleğimin düğmelerini açmaya başladı. Gömleğimi çıkarıp ellerini göğsümden aşağıya doğru gezdirmeye başladığında feryat etmemek için yanaklarımın içini ısırarak zorunda kaldım. Hastanedeyken ona dokunmak için can atsam da onun bana dokunmasına, beni okşamasına ne kadar ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim. Arkama geçip omuz başlarımı tuttu. Ellerini daha iyi hissetmek için gözlerimi kapattım. Ensemi öptüğünde nefesim kesildi.

Sonra omurgam boyunca yalayıp pantolonumun tam üstündeki noktaya kondurduğu hafif bir öpücükle noktaladı. Onu tutup koltuğa fırlatmamak için yumruklarımı kilitledim. Bırak yapsın West. Bırak kendi bildiği gibi yapsın.

Onun yöntemleri beni öldürebilirdi.

Önümde diz çöküp pantolonumun önünü okşadı. Dudaklarımın arasından kaçan inlemeleri tutamıyordum. Kemerimi çözüp oldukça bilinçli bir şekilde pantolonumun düğmelerini çözmeden önce tekrar okşadı. Fermuarımı indirip parmaklarını sertleşmiş penisimde dolaştırmasını izledim. Gözlerim neredeyse kafamın içinde ters dönmüştü ve henüz çıplak bile değildim. Tepkilerinin, hareketlerinin tadını çıkarmak için onu izlemeye zorladım kendimi. Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirmeden hemen önce dudaklarını yaladı. Sonra beni ağzına aldı.

Lanet olsun.

Dudakları.

Penisimin üzerindeki dudakları.

Daha derine girebilmem için kollarıyla popomdan kavrayıp kendisine çekti. Neredeyse düşecekken kafasına tutunarak doğruldum.

Ona hassas davranmam gerektiğini hatırlattım kendime. Hâlâ ağırları vardı.

Birkaç kez beni emdi. Şiddetli bir şekilde eğer durmazsa ağzına boşalacağımı hissettim. Boşaldığımda içine gömülü olmak, kollarım ona sarılı ta derinlerinde ona hak ettiği zevki veriyor olmak istiyordum. Tam onu ayağa kaldırabileceğimi düşündüğüm sırada beni bırakıp prezervatifi açtı. Kendinden emin ellerle penisimi sıkarak taktı. Kalktı, gülümsedi ve göğsümden koltuğa itti. Benimle koltukta sevişmek istiyordu. Ve lanet olsun ki bu sefer üstümde olacaktı. Penisim çok sertleşti. Acıyordu. Kendimi yumuşak deri koltuğa attım. Abby üstüme çıktı. Kahretsin, işte bu.

Göğüsleri gözlerimin önünde zıplarken karşı koyamadım. Uzanıp birini ağzımın içine aldım. Hımm. Tadının ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Dilimi göğüs uçlarının etrafında döndürürken ağzımda sertleştiğini hissettim. Eliyle göğsümden iterek beni koltuğa yatırdı ve kendisini ağzımdan kurtardı. Sonra her iki yanıma ellerini dayayıp kalçasını kaldırdı. Penisim onun içine girme arzusuyla sızladı. Yavaşça hareket etti, daracık sıcaklığına beni alırken öyle yavaş hareket etti üzerimde alçalırken her noktasını milim milim hissettim. Nihayet, en sonunda içine gömüldüğümde hareketsiz kaldı.

İnlemesiyle gözlerim açıldı. Canı acımış mıydı? Gözleri kapalı, ağzı açık ve başı hafifçe geriye düşmüştü.

İyiydi.

Şükürler olsun.

Hareket etmeye başladığında üstümde hareket ederken verdiği zevkten başka hiçbir şey düşünemiyordum. İyi olduğundan emin olmak için ellerimi ondan çekemiyor, ona dokunmadan edemiyordum. İncecik beli, güçlü omurgası, güzel göğüsleri mükemmelden de öteydi ve (o an için) benimdi.

Abby benimdi. Belinden tutup içine daha sert girerek hareket etmesine yardım ettim. Daha fazla dayanamayacaktım ama önce onun boşalmasını istiyordum. Hayalarım rahatlama isteğiyle yanıyordu. Daha seri hareket etmesi için onu hızlandırarak kendimi tuttum. Sonra da yaklaşan orgazmını körüklemek için içine daha hızlı girip derinlerinde hareketsiz bekledim.

Kollarımı titreyen vücuduna sardım. Belki de seks iyi bir fikir değildi. Olduğumuz yerde yuvarlanarak onu kendimle koltuk arasına sıkıştırdım.; eğer ikimizden birisi düşecek olursa bu ben olmalıydım.

Elimi poposuna götürdüğümde gözleri açıldı.

“İyi misin?” diye sordum.

Hâlâ soluk soluğa bir halde bana sırtıp “Şimdi iyiyim,” dedi.

Tam bir afetti.

Göğsüme elini götürdüğünde afet sözcüğünün bile onu tanımlamaya yetmediğini anladım. Başka fikirlerle elleri aşağılara doğru inmesin diye onu durdurdum. Elini tutup kendime dayadım. “Günün geri kalanında biraz dinlenmeni istiyorum.”

Kendini beğenmiş, hafif bir sırtıyla söylediğimi onayladı.

Ondan kaçmam gerekti, yoksa yüzündeki o tatmin olmuş gülümsemeyi sürdürmeyi isteyecektim. Kurtulup ayağa kalktım. Sonra tekrar ona bakma hatasında bulundum, çıplak bir şekilde koltuğumda sere serpe yayılmıştı. Kendi koltuğunda. Lanet olsun. Başka bir şeyler düşün. Hemen.

Saate baktım. Maç. Maç için hazırlık yapmalıydım. “Ne çeşit pizza seversin?” diye sordum dikkatimi gömleğimin düğmelerine yönlendirerek.

Hiçbir şey söylemese de tereddüt ettiğini görebiliyordum.

Doğru ya. Pizza. Beslenme planında olmayan bir şeydi.

“Clark ailesi her play-off maçında pizza ve acılı tavuk kanadı yemek zorundadır,” diye açıkladım. “Eğer yemezsek ve Giants kaybederse Jackson bizi mahveder.”

Ağır ağır koltuktan kalktı. “Daha çılgın batıl inançlar duymuştum. Yeter ki bana her maçta aynı kirli çamaşırlarını giydiğini söyleme.”

Neredeyse kahkaha atacaktım ama sonra kirli çamaşırlarını giyen oyuncuyu hatırladım. “Ağzımdan laf alamazsın.”

“Hımmm.” Parmaklarıyla saçlarını okşadı. “Mantarlı. Mantarlı pizza severim. Ve pastırmalı.”

“Mantarlı pastırmalı o zaman. Yerde piknik yapmaya ne dersin?”

Parmakları durdu ve gözleri uzaklara daldı. Bizi mi düşünüyordu? Yerde?

“Abigail?” Kızardı.

“Efendim?”

Lanet olsun. İkimizi yerde hayal ediyordu.

“Yerde piknik yapmak mükemmel olur,” dedi.

Hem de pek çok açıdan, demek istedim ama yapmamız gerekenden fazlasını zaten yapmış olduğumuzu biliyordum.

“Günün geri kalanında kendini yormayacaksın,” dedim ona. Oyun başlamadan önce pizza ve kanat siparişlerimiz gelmeden, yatak odama gidip Abby’nin tasmaını aldım. Cuma günü onu koyduğum kilitli kutunun içinde annemin bazı mücevherleri de vardı. Kutuyu açıp gerdanlığı cebime koyduktan sonra içinden birkaç parça mücevher aldım.

Bir Noel'de babamın anneme verdiği bir çift elmas küpe iç içe geçmiş duruyordu. Noel Baba o yıl bana bir bisiklet almıştı, o yüzden küpelerin verilmesine dair pek fazla bir şey hatırlamıyordum. Gözlerimi kapatıp hatırlamaya çalıştım. Öpüşüklerini hatırladım. Öpüşmenin ayıp olduğunu düşündüğümünden yeniden ilgimi bisikletime vermiştim.

Küpeleri kenara koyup babamın alyansını çıkardım. Güçlü ve sağlam, aynı kendisi gibiydi. Babam hayatta olsa benimle şirketini nasıl büyüttüğümü görünce gurur duyar mıydı? Yüzüğü sol yüzük parmağıma taktım. Tuhaf durdu. Çıkarıp tekrar kutuya koydum. Sonra annemin alyansını alıp başparmağım ile işaret parmağım arasında tuttum. Öyle küçüktü ki serçe parmağıma takmaya çalıştığımda yarısında takılıp kaldı. Çok komik. Annemin benden çok daha büyük olduğunu hatırlıyordum. Küçük bir çocuğa elbette o zaman büyük görünmüştü.

Yüzüğü çıkarıp kutusuna geri koyarken gözüme bir şey takıldı, yüzüğün içinde bir şey yazıyordu. Yaklaştırıp okumaya çalıştım.

Oysa ben sana krem rengi bir gonca gönderdim.

Devamını görebilmek için yüzüğü döndürdüm, ama hepsi bu kadardı. Başka bir şey yoktu.

Krem rengi bir gonca mı?

Babamın yüzüğünü tekrar aldım. Evet, onun da içinde bir şey yazıyordu.

Uçlarında pembelik olan.

Yüzüğü geri koydum. Bu ne anlama geliyordu?

O sırada zil çaldı. İç geçirerek kutuyu yatağımda bıraktım. Yüzüklerin biraz daha beklemesi gerekiyordu.

Abby futbol hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Pizza ve tavuk kanatlarımızı yerken ona futbol hakkında bir şeyler öğretmek için elimden geleni yaptım.

Sonunda başını sallayıp iç çekti. “Ben ümitsiz bir vakayım. Futboldan asla anlamayacağım.” Ona futbolun kurallarını öğrenmek için yeterince zamanı olacağını söylemek istedim. Futbol benim ailem için çok önemliydi ama çok emin olmamaya karar verdim. Tasmamı geri almak istemeyebilirdi. Hatta görünce gidip kendimi öldürmemi söyleyebilirdi. Ya da Beth gibi tasmayı değil “daha fazlasını” istediğini söyleyebilirdi.

Soğuk soğuk terlemeye başladım.

Ya Abby daha fazlasını isterse? Ona daha fazlasını verir miydim? Televizyonda saatin geri sayımını izledim. Sıfıra geldiğinde kalkıp kapattım. Kimin kazandığını bile bilmiyordum.

Abby yığın olmuş yastıklara dayanmış yerde oturuyordu. Yanına oturup cebimden gerdanlığı çıkardım.

“Elaina bunu bana hastanede verdi,” dedim.

Gözlerime baktı. “Elaina biliyor ama ben söylemedim.”

Doğru tahmin etmiştim. Nasıl öğrendiğini merak ettim.

Ama Abby öyle dürüsttü ki yalan söyleyemezdi.

Senin gibi değil yani. Yalancı herif.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Dürüst olduğun için teşekkür ederim.” Cesaretimi toplamakta zorlandım. “Gerdanlığı hâlâ istiyor olduğundan emin olmak istedim. Emin değildim...” Gözlerinin içine baktım. “Artık daha fazlasını biliyorsun. Belki... istemezsin.”

“İstiyorum.”

Dizlerinin üstüne yükselip başını eğdi.

İstiyor muydu? Hiç soru sormadan mı? Hiçbir şey mi?

“Bana bak, Abigail.”

Başını kaldırdığında ben de onun önünde diz çöktüm, bu daha önce hiçbir itaatkârıma yapmadığım bir şeydi.

İçimi bir rahatlama kapladı. Gerdanlığı istiyordu. Beni istiyordu. Gerdanlığı boynuna takıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

Kahretsin. Gerdanlığım boynundayken çok güzel görünüyordu. Penisim kıpırdamaya başlamıştı. Ona yaklaştım.

Bir öpücük. Küçük bir öpücüğün bir zararı olmazdı.

Kendimi tuttum. Bunu istemiyordu. Yaptığımız şeyi istiyordu, bu yüzden onu öpemedim. Kendimi tutmalıydım.

İç çektim.

Her şeye lanet olsun.

Geri çekilip maçı tekrar açtım.

On Altıncı Bölüm

G ünlerden çarşambaydı. Kütüphaneye uğrayıp Abby'yi işyerinde görmek için uygun bir gündü. Abby'yi ilk gördüğüm gün bir çarşambaydı. Detay vermek gerekirse onu ilk bir kütüphanenin çıkışında görmüştüm.

Kendime tekrar tekrar bunun sadece Süper Kupa için yaptığım planın bir parçası olduğunu söyleyip durdum. Belki yeterince söylersem inanmaya başlardım. Açık alanda seks yapmak, hele ki stadyum gibi bir yerde bunu yapmak çok büyük olaydı. Onu buna yavaşça alıştırmalıyım. İlk adım: "Halka açık ama yakalanma ihtimali daha az olan bir alanda seks yapmak". New York Halk Kütüphanesi'nin nadir kitaplar koleksiyonunda.

Ama bu planımın sadece birinci adımı değildi. Bunu biliyordum. Çarşamba ziyaretimin daha fazla şey ifade ettiğini bilmek için elimi paltomun iç cebine götürmem yeterliydi. Çünkü orada kimsenin göremeyeceği bir yerde muhteşem, krem renginde, sadece uçları pembe olan bir gül vardı.

Abby evimden pazar günü ayrıldıktan sonra anne ve babamın yüzükleri içinde bulduğum yazıyı Google'da araş-

tırdım. Bu sözcükler John Boyle O'Reilly'nin bir şiirinden alınmıştı. Şaşırmış bir şekilde kütüphaneye gidip şairin ince kitaplarından birisini buldum.

O akşamı şairin birkaç şiirini okuyarak geçirdim ama dönüp "Beyaz Bir Gül" adlı şiirini o kadar sık okudum ki sonunda kitap kendiliğinden o sayfaya açılmaya başladı. Şiirin anlamı üzerinde düşündüm ve Abby'nin onu duyup duymadığını merak ettim.

Eğer ona pembeye çalan krem rengi bir gül verirsem bunun ne anlama geldiğini tahmin edebilir miydi? Duygularımın birisi için hissedebileceğimi hayal edebildiğimin çok ötesinde geliştiğini anlar mıydı?

Bunu bilmesini istiyor muydum?

İçimi korku kapladı. Bu çok yeni ve son derece beklenmedik bir histi. Ne kadar korkmuş olsam da Abby'nin de aynı şeyi hissedip hissetmediğini bilmeliydim.

Sonunda kütüphaneye yanımda bir gül götürmeye karar verdim. Onu paltomun iç cebinde saklayacaktım. Onu vermek isteyip istemeyeceğime sonra karar verecektim.

Birkaç dakika boyunca kütüphanenin içinde durup Abby'yi çalışırken izledim. Arkası bana dönüktü. Yanında bir sürü kitap yığılıydı. Özenle çalışıyordu. Bir ara yanına bir adam yaklaştı. Adam her ne dediyse ona güldü. Adam gittiğinde elleri istemsizce boynuna gitti ve gerdanlığıma dokundu.

İçimi tuhaf ve şaşırtıcı bir kıskançlık kapladı. Adam onu güldürmüştü. Ben onu hiç güldürebilmiş miydim? Birlikte

geçirdiğimiz kısa zamanı düşündüm. Hayır, yapamamıştım. Yenilenmiş bir kararlılıkla danışma masasına yürüdüm.

“Nadir kitaplar koleksiyonunda bir şeylere bakmak istiyordum,” dedim arkasından. Arkasını bile dönmedi. Kim olduğumun farkına varmamıştı. “Kusura bakmayın. Nadir kitaplar koleksiyonuna sadece randevu ile girilebilirsiniz ve şu anda yeterli personelimiz mevcut değil. Bu öğleden sonra gerçekten hiç vaktim yok.”

Belli ki sesimi tanımamıştı.

“Bu oldukça üzücü, Abigail.”

Adını söylediğimde arkasını döndü. Ağzı açık kaldı, gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu.

“Gerçekten o kadar kötü bir zamanlama mı?” diye sordum.

“Hayır, ama eminim o kitapların hepsinden evinde vardır.”

Evet, ama orada sen yoksun. Sen buradasın. Bu kadarını söylemek çok fazla kaçır, diye düşündüm.

“Büyük ihtimalle,” dedim.

“Ve,” dedi beni pek de dinlemeyerek, “bu süre içinde birisinin sana eşlik etmesi gerekecek.”

Benim de bütün amacım bu zaten, Abby. Seni burada, kütüphanede becermek istiyorum. Hemen şimdi.

“Kesinlikle öyle umuyorum. Nadir kitaplar koleksiyonu bölümünde tek başıma çok sıkılırım.” Bir eldivenimi çıkardım ve cebime koydum. “Hafta sonu olmadığını biliyorum. Lütfen bana hayır demekten çekinme. Bunun hiçbir cezası

olmaz.” *Beni reddedebilirsin.* Hafifçe gülümsedim. “Bana nadir kitaplar koleksiyonunda eşlik edecek misin?”

“Ee...e...evet,” dedi durumu anlayarak.

“Harika.”

Ama yerinden kıpırdamadı. Durmuş bana bakıyordu. Sanki ortadan kaybolacakmışım gibi.

“Abigail, belki oradaki hanımefendi,” dedim diğer kütüphaneciyi işaret ederek, “sen diğer tarafta... meşgulken senin yerine bu masaya göz kulak olur?”

Hiçbir yanlış anlaşılma olmasını istemiyordum, benim için danışma masasını bırakabilirse, on dakikadan kısa sürede içine gömülmüş olurdum.

“Abigail?”

“Martha?” diye seslendi tezgâhın altından çıkarak. “Benim yerime ödünç kitaplar bölümüne bakabilir misin? Bay West’in nadir kitaplar koleksiyonunu görmek için randevusu var.”

İşte benim kızım. Merdivenlere yürüdük. Abby hemen önümde yürürken onun güzel poposuna hayran hayran baktım.

“Sadece bilmek için soruyorum,” dedim dikkatimi poposunun kıvrımlarına ve yürürken nasıl hareket ettiğine vererek. “Nadir kitaplar koleksiyonda masa var mı?”

“Evet.”

Elbette vardı.

“Sağlam mı?” diye sordum.

“Evet, sanırım.”

“Güzel. Önümde kitaptan daha fazla şey açmayı planlıyorum.”

En üst kata çıkıp iki kapının olduğu bir koridor boyunca yürüdük. Cebinden anahtarları çıkardı. Nihayet doğru anahtarı bulup kapıyı açtı.

“Yo, hayır. Önce sen,” dedim kapıyı açtığımda.

Arkamızdan kapıyı kilitledim. Paltomu çıkarırken etrafa baktım. Odanın ortasında bel yüksekliğinde bir masa vardı.

Yavaş hareketlerle parmaklarımı diğer masalarda gezdirerek başlıkları okuyormuş gibi yaparak odada dolaşım. Her şeyi, Abby’ye yapacağımız şey hakkında düşünmek üzere zaman vermek için bilerek yaptım.

“Bu,” dedim tam uygun yükseklikte görünen, seçtiğim masayı işaret ederek. “Tam da aklımdaki şey.”

Abby’nin yüzünde muzip bir gülümseme vardı.

“Belden aşağıdakileri çıkar, Abigail.”

Hızlıca hareket ediyordu. Masaya çıkarken çıplak poposunu izledim. Lanet olsun, kendimi onun derinlerine gömmek için sabırsızlanıyordum. Sadece düşünmesi bile penisimi sertleştirmişti. Kemerimi çözdüm. “Çok güzel. Topuklarını ve kalçanı masanın kenarına koy ve o güzel bacaklarını benim için ayır.”

Bacakları açık beni beklerkenki görüntüsü hayalarımı sızlattı.

Cebimden prezervatifi çıkarıp pantolonumu indirdim. Abby’nin her şeyi izlediğinden emin olmak için yavaş yavaş hareket ettim. Yine gayet bilinçli olarak, kendimi okşama ihtiyacına karşı koyarak prezervatifi taktım.

“Çok güzel,” dedim, çünkü öyleydi. İtaat ederken ve kendisini bana sunarken çok güzeldi.

Yavaşça masaya yürüyüp dizlerini iyice ayırdım.

“Söyle bakalım, Abigail,” dedim kaşımı oynatıp sanki hipnoz olmuş gibi pozisyonumuzu incelerken. “Daha önce hiç nadir kitaplar koleksiyonunda becerilmiş miydin?”

Vücudu beklentiyle ürperdi. Kalçasına daha sıkı yapıştım.

“Hayır.”

Ona baktım. “Hayır, ne?” Bayım ya da efendi, bana saygılı bir şekilde seslendiğini duymak istiyordum. Herhangi biri olurdu.

“Hayır, efendim.”

Yavaşça içine girdim. “Çok daha iyi.”

Durduğumda gözleri kapandı. Hafif bir iniltiyle alt dudağını ısırduğunda daha fazla bekleyemeyeceğimi anladım. Penisimi sertçe sokarak derine girdim. Kalçasını tutup kendime çektim. “Dirseklerinin üstüne dayan, Abigail. Seni öyle sert becereceğim ki cuma gecesi bile hissedeceksin.”

Sırtını arkaya doğru yay gibi kıvrırken beni daha da içine aldı.

Dışına çıkıp tekrar içine girdim. Tavandaki lambanın ışığı gerdanlığına yansıyor, taşları gözlerimi kamaştırıyordu.

Benim.

O benimdi.

Benim tasmamı takmıştı.

Benim.

Tekrar içine girdiğimde beni daha derine almak için kalçasını kaldırdı.

Belki onu hiç güldürememiştim ama ona bunu yaptırabilirdim; onu azdırıp sonra da içini doldurmak, orgazmın eşiğine tırmandırmak, onu zirveye çıkartıp boşalmasını izlemek.

“Sen benimsin,” diye homurdandım içine tekrar girerken. Bacaklarını daha geniş açarak beni daha da derine aldı. “Benim. Söyle Abigail.”

Herkes duysun.

“Seninim.”

Abigail bunu tekrar tekrar söylerken sabit bir ritim içinde içine girip çıkıyordum.

Seninim.

Seninim.

Seninim.

Benimsin.

Benimsin.

Benimsin.

Hafifçe inleyerek topuklarında yükseldiğinde orgazma çok yaklaştığını anladım. İçine tekrar girdiğimde beni çevreleyen patlamayı hissettim. Kendi orgazmıma ulaşmak için içine girip çıkmaya devam ettim. Sonra durup prezervatifin içine şiddetli bir şekilde boşalırken rahatlamanın beni sarmasını bekledim. Alnımı karnına dayayıp soluklanarak içinden çıktım. Terden vücudu parlıyordu. Bir damlasını öptüm.

“Nadir kitaplar koleksiyonu maceramda bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim,” dedim karnına öpücükler kondururken.

Parmaklarını saçlarıma daldırınca inledim.

“Her zaman,” dedi.

Daha aşağılara inmek istesem de risk almamak için karnını bir kez daha öptüm. Kendi kendime, nasıl olsa hafta sonu bolca zamanın olacak, diye düşündüm.

Yavaşça geri çekilip üstümü giydim. Abby masadan indi. Giyinir giyinmez prezervatifi elimden aldı. “Ben bunu hallederim,” dedi koridora çıktığımızda.

“Cuma günü saat altıda görüşürüz.” Gülün hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için elimi paltomun iç cebine götürdüm.

“Tamam, efendim.”

Kütüphanenin ana salonuna girdiğimde danışma masası boştu. Gülü cebimden çıkardım. Bırakmalı mıydım? Onu alır mıydı? Alt tarafı bir kadına gül bırakan bir adam olacaktım. Çok büyük bir mesele değildi.

Ama öyleydi.

“Aradığınız her şeyi buldunuz mu efendim?”

Arkamı döndüm. Martha önümde durmuş gülümseyordu.

“Ee, evet,” diye kekeledim. “Her şeyi buldum.”

Martha güle bakıp bir kaşını kaldırdı. “Aa, ne gerek vardı.”

“Bu Abby için.”

“Elbette öyle.”

Neler çevirdiğimizi biliyor muydu?

“Bunu onun için tam buraya bırakacaktım.” Gülü Abby’nin üzerinde çalıştığı kitapların üstüne koydum.

“John Boyle O’Reilly mi?”

Yakalanmıştım.

Gülü geri almak için çok geçti. Abby öğrenirdi.

Peki, ne öğrenirdi? Gül bıraktığımı mı? Bir şiirde tasvir edilen güle benzediğini mi? Ne olmuş yani? Dizlerim titredi.

En kötüsü rol yapardım. Hiçbir şey olmamış gibi davranırdım. Taa ki... Taa ki o da benim anlatmak istediğim anlama gelmesini isteyene kadar. Peki, ben ne anlatmak istiyordum? Hissettiğimden çok daha soğukkanlı bir hareketle gülden bir yaprak koparıp Martha’ya göz kırptım.

“Elbette.”

On Yedinci Bölüm

Cuma gecesi Apollo, evin önüne yanaşan taksinin sesine havlamaya başladı. Onu susturup pencereden dışarı baktım.

“Abby’yi görmeye hazır mısınız?”

Başını yana yatırıp inledi. Yemek tabaklarını masaya taşıyıp dışarıya Abby’yi karşılamaya çıktım.

Ön kapıyı açıp merdivenlerden çıkışını izledim. Gözlerinin kahverengisiyle aynı renkte kalın kahverengi bir kazak giymişti. Bakışları benimkilere kilitlenince gülümsedik. Gülü almış mıydı? Onunla ilgili bir şey söyleyecek miydi?

Muhtemelen hayır.

Ama ne düşündüğünü bilmeyi çok istiyordum.

“İyi günler, Abigail.”

Gözleri heyecanla parıldıyordu. Bu kesinlikle iyiye işaretti.

Onu içeri aldım ve bir sandalye çektim. Bu onun zamanıydı. Kaygılarını dile getirip sorular sorarak hafta sonuna alışma zamanı. Hiçbir şey söylemedi ama ara sıra gözleri uzaklara dalıp gidiyordu. O güzel kafasından geçenleri bilmek için neler vermezdim ki. Belki bir gün ona

ne düşündüğünü sorardım. Ama bu gecelik yukarıya çıkma zamanı gelmişti.

Abby'nin ilk dayağını cezalandırılmak için yemiş olmasından nefret ediyordum. Hafta içinde ilk hafta sonumuzu, oyun odasında geçirdiğimiz zamanı düşünmüştüm. Binici kırbacından oldukça zevk almıştı. Onu tekrar kamçılamam gerektiğini biliyordum. Bu sefer eğlence için, yastıkları çoktan yatağıma yerleştirmiştim.

“Bugün nasılsın?” diye sordum. Soruyu iki ayrı şekilde düşünebilirdi, ya kazayı kastettiğimi düşünür ya da çarşamba günü ona bu akşam bile hatırlayacağı ağırlar bırakacağımı söyleyişimi hatırlardı.

“Her yerim ağrıyor,” dedi gülümseyerek.

Harika.

“Abigail,” dedim alaycı bir ifadeyle. “Bu hafta yaramaz bir kız mıydın?”

Aklı karışmış bir şekilde bana baktı.

Tereddütsüz bir ifadeyle ona bakıyordum. “Yaramaz kızların başına ne geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Ağzı biraz açıldı ve başını salladı.

“Dayak yerler.”

Yüzünü korku kaplamıştı. “Ama senin dediğin gibi yogamı yaptım, uykumu aldım, koşu yerine yürüyüş yaptım.” Sustu ve dudağını ısırdı.

Kahretsin. Elbette korkmuştu, bunun bu kadar önemli olmasının sebebi de korkmasıydı.

“Abigail,” dedim olabildiğince rahatlatıcı bir şekilde. “Kaç çeşit dayak vardı?”

Cevap vermedi. Sadece aynı şaşkın ifadeyle bana bakmaya devam etti.

“Üç,” dedim mantığımı anlamasını isteyerek. “İlki neydi?”

Hadi Abby. Benim için hatırla.

“Erotik” sözcüğünü hatırladığı anda bunu yüzünden anladım, gözleri beklentiyle parlarken korku yerini şaşkınlığa bıraktı.

Ah, evet. Bu eğlenceli olabilirdi.

“Kıçını kaldır ve yukarı çık.”

Masadan fırladı. Tabaklarımızı alıp bulaşık makinasına yerleştirdim. Apollo yemekten önce dışarı çıktığı için onu yukarı çıkarıp yatak odamın önünde bıraktım. İçeri girdikten sonra da arkamdan kapıyı kapattım. Abby yatakta çırılçıplak uzanmış beni bekliyordu. Kollarını yanlara açmış beklerken bedenini saran hafif ürpertiye fark ettim. İtaatkarlığı beni yine etkilemişti. Elbette bunu bekliyordum ama kendiliğinden yaptığı zaman daha anlamlı oluyordu.

Gömleğimin düğmelerini çözdüm. “Yüzüstü yastıkların üstüne yat.”

Bu gece yastıklar vardı. Kırbaçlama sandalyesi yoktu. İkimiz de onun tekrar ortaya çıkmasına henüz hazır değildik.

O güzel, çıplak poposunu bana göstererek yatağa çıktı. Cebimden bir prezervatif alıp yanına koydum.

Kahretsin orada yatmış beni beklerken çok ateşli görünüyordu.

Pantolonumu çıkarıp baş ucuna gittim. Beni izlediğinden emin olarak bir sicim çıkarıp ellerini bağladım. “Kendini korumana izin veremeyiz öyle değil mi?”

Bileklerini sağlamlaştırıp dirseklerinin üzerine yerleşmesi için onu kibarca ittim ve geri çekildim. Bu savunmasız duruşunu incelerken, tam anlamıyla mükemmel, diye düşündüm.

Arkasından yatağa çıkıp poposunu avuçladım. “Tıkacını kullanıyor musun, Abigail?”

Daha önceki gibi gerilmemişti. Sadece başını salladı.

“Güzel,” deyip bacaklarını tutup ona daha sağlam bir pozisyon sağlamak için ayırdım. “Benim için açmanı istiyorum.” Açığa çıkan vajinası boyunca parmağımı gezdirdim. “Şuraya bak, Abigail.” Uyarıldığının kanıtı olan ıslaklığını parmağımdan yaladım. “Şimdiden kaygan. Kışını kızartacağım düşüncesi seni heyecanlandırıyor mu?”

Cevap vermedi ama az önceki titremesi cevabı belli etmişti. Bunu istiyordu. Elimi poposuna götürüp o tatlı noktayı okşadıktan sonra arka arkaya üç hızlı şaplak attım. İnledi.

Elimin teninde bıraktığı soluk pembemsi ize bakarak tekrar vurdum. “New York’un iyi insanları sana kütüphanede çalışman için para ödüyor, nadir kitaplar odasına gizlice giresin diye değil.” Elimin her hareketinde istenmeyen bir acı vermemeye özen gösterdim.

Bu sefer sadece zevk var, Abigail. Sadece zevk.

Tekrar inledi ve kendisini bana doğru itti.

Poposunu tutup sıktım. Parmağımı deliğinden içeri sokarken nasıl uyarıldığını hissediyordum. “Çok ıslaksın.”

Tekrar parmak uçlarımı yaladım ve vajinasını tokatlamaya devam ettim.

Daha şiddetli inledi.

Evet, işte bu.

“Bu hoşuna gitti mi Abigail?” diye sordum tekrar tokatlarken. Cevap vermesini beklemiyordum.

Bacaklarının arasındaki yumuşak deriyi tekrar okşadım. Daha fazlası acı verirdi. Acı çekmesini istemiyordum. Önümdeki deri kızarıncaya kadar sert darbelerle tekrar poposuna vurdum.

“Popon şu anda pembenin muhteşem bir tonunda.” Aletimin sertliğini hissedebilsin diye yerimi değiştirdim. “Kısa bir süre sonra buraya vurmaktan daha fenasını yapacağım. Kısa bir süre sonra seni buradan becereceğim.”

Daha fazla dayanamıyordum. Eminim ki o da öyleydi. Prezervatifi açıp sertleşmiş penisime geçirdim. Tek hamlede içine girdim.

İnledi.

İçine tekrar girmek için yanıp tutuşarak kendimi dışarı çektim. “Bu gece gürültü yok. Yoksa penisimi alamazsın,” diyerek tekrar şaplak attım. “Anlıyor musun? Anlıyorsan başını sall.” Çılgınca başını salladı.

“Güzel.” Beni daha derine almak için kendisini geriye ittiğinde bir kez daha içine girdim. “Bu gece doymak bilmiyorsun, değil mi?” diye sordum ıslak ve sıcak vajinasına girerken. “İkimiz de öyleyiz.”

Kalçasına yapışıp olabildiğince derine sokarak sabit bir tempo yakaladım. Vajinasındaki kaslarını, içine her girişimde penisimi kavrayacak şekilde sıkarak karşılık verdi. İçine girip çıkarken birleştiğimiz noktayı izledim.

Kim bilir...

Bedenlerimiz arasından elimi sokup klitorisini okşadım. Arkaya kıvrıldı. Şiddetli orgazmı benimkini tetikliyordu.

Yastıklara yığıldı. Ben de prezervatifi çıkarıp yere koyarak yanına uzandım. Bir elimi gövdesine götürüp kollarının üstüne fazla ağırlık vermediğinden emin olmaya çalışarak omzunu okşadım.

Abby gayet iyiydi.

“Çarşamba günü kütüphanede istediğim her şeyi gördüğümü sanmıyorum. Belki gelecek çarşamba tekrar nadir kitaplar koleksiyonu ziyaretim için bana bir randevu ayarlayabilirsin” Yüzüne baktım. “Bir buçuk nasıl?”

“Evet, efendim,” diye onayladı hınzır bir gülüşle.

“Ah, Abigail. Seni gidi yaramaz.” Yüzü kızardı. Onu çözmek için dizlerimin üstüne yükseldim. “Sanırım bu küçük bir ödülü hak eder. Sen ne düşünüyorsun?”

Yastıkları aradan çekip sırtını dayaması için vücudunu kaldırdım. “Sana bir soru sordum Abigail, ödül olarak ne istersin?”

“Sizi ne mutlu ederse, efendim,” diye fısıldadı.

Kollarını tekrar başının üstüne kaldırıp bağladım. “Beni ne mutlu ederse, demek,” diye fısıldadım alçak sesle.

Önce kolları ve köprücük kemiği boyunca ellerimi gezdirerek göğüslerinden aşağı inip sertleşmiş göğüs uçlarını okşadım, sonra da bacaklarına inip onları ayırdım.

“Tahmin et bakalım beni şimdi ne mutlu eder, Abigail.” Üst dudağını ısırdı.

“İşte bu, yaramaz kızım.” Klitorisine üfledim. “Benim dilime boşalman beni mutlu eder. Şimdi bana ödülünü ne

kadar istediğini göster. Çekinme.” Dilimi içine sokarak onu sertçe yaladım. Ufak bir çığlık atıp kalçasını yataktan kaldırdı. O narin tenine yer yer küçük ısırıklar, yer yer de sert ısırıklar kondurdum. Yumuşak başlayıp giderek sertleşen dokunuşlarla klitorisini okşadım. Nefesi hızlandıkça poposunu bana doğru kaldırdı.

Klitorisini ağzımın için çekip dilimi çevresinde gezdirdikçe, “Ah, lütfen,” diye inliyordu.

Başımı kaldırıp, “Daha yüksek sesle bağır, Abigail. Hiç komşum yok.”

Ona yardımcı olmak için iki parmağımı birden içine sokup döndürdüm. Dayanamayıp çığlık attı.

“Daha iyi,” dedim ve parmaklarım vajinasının derinliklerinde oynasırken kalçasını ağzıma kaldırıp bir kez daha yaladım. Belden aşağısı gerildiğinde boşaldığını görmek için baktım. Sırtı geriye yay gibi kıvrıldı. Bu sefer parmaklarımla klitorisini okşarken dilimi içine soktum.

Ani his değişimi onu orgazma sürükledi ve şiddetli bir şekilde boşaldı.

Boşalmasını izleyerek kalçasını yatağa yerleştirdim. Hassas tenine üfleyince bedenini saran artçı sarsıntıyla inledi.

“Bu tepkinden ödülünü sevdiğini mi anlamalıyım?” diye sordum kollarını çözerken.

“Evet, efendim, teşekkür ederim,” dedi gözleri kapalı nefesini düzeltmeye çalışarak.

Omuzlarından başlayıp bileklerine inerek kollarını okşadım. Eğilip kulağına, “Gelecek çarşamba günü bana daha adanmışlık teşekkür edersin,” dedim.

Duştan sonra yatak odamın ışığını kapatıp bekledim. Ne için beklediğimden emin değildim, Abby bütün gece gülden hiç bahsetmemişti. Belki de Martha ona hiçbir şey dememişti. Bir kıza ilk kez çıkma teklif etmek için cesaretini toplamaya çalışan genç bir oğlan gibi hissediyordum.

Lanet olsun bir de “Benden hoşlanıyorsan ‘evet’ ya da ‘hayır’ı işaretle” yazan not gönder istersen, West.

Koridora kulak kabartıp dinledim. Hiç ses yoktu.

Ne yapacağını sanmıştın ki? Yatak odana dalıp, *ah, pardon. Bıraktığın gülle ne demek* istedin, diye mi soracaktı.

Doğrulup yastığı yumrukladım.

Seni salak.

Güzel, uzun bir koşuya ihtiyacım vardı. Ya da piyano çalmaya. Kalktım. Yatak ile pencere arasında bir oraya bir buraya yürümeye başladım. Apollo başını yerden kaldırıp iç çekerek yatağı zıpladı.

Bak işte, köpeğin bile senin deli olduğunu düşünüyor.

Yatağın yanına çöküp tüylerini okşadım. Ayağı kalktıgımda Abby’nin kapısının hafifçe açıldığını duydum.

Nefesimi tuttum. Bekledim. Odama gelmiyordu. Peki, nereye gidiyordu?

Cevap nefesimi kesti.

Kütüphaneye gidiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Kütüphaneye gidiyordu. Her şeyine bahse girerdim. Dört saniye kadar odamda kalmayı düşündüm ama yapamadım. Ona katılmam gerektiğini biliyordum. Sadece görmek için. Abby'yi deri koltukta kıvrılmış uyur halde ya da şiir kitaplarının olduğu kısımda elinde John Boyle O'Reilly kitabıyla dururken görmek için.

Eğer şiiri bulursa gül yaprağını da bulurdu. Çarşamba gecesi tam o sayfaya koymuştum. Gözlerinde şaşkınlık mı yoksa arzu mu görecektim?

Kapının yanında durup derin bir nefes aldım.

Odamdan çıkmadan hemen önce cebime bir prezervatif sıkıştırdım. Abby ile kütüphanedeki geçen seferi hatırlayınca hazırlıklı olmanın bir zararı olmadığına karar verdim.

Yavaşça merdivenlerden indim. Acele etmiyor, kütüphaneye girer girmez ne yapıp ne söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum.

Ama bu aptalcaydı öyle değil mi? Yaptığım şeylerin Abby'nin yaptıklarına bağlı olması aptalcaydı. Sonra birden her şeyi akışına bırakmaya karar verdim.

Sonunda çuvallamayacağımı umarak hemen indim.
Kütüphaneye girer girmez gözlerim şiir kitapları rafına
kaydı.

İşte oradaydı.

Pencerenin önünde duruyordu. Geceliğinin ince ku-
maşı bedeninin tüm kıvrımlarını belli ediyordu. Ay ışığında
gizlenmiş olsa da benden hiçbir şey kaçmazdı – ne göğüs
uçlarının koyu renk haresi ne de yanaklarının hafif kıza-
rıklığı. Hatta yüzünü kaplayan şaşkınlık bile.

Biliyordu.

Kalbim düzensiz düzensiz atmaya başladı.

Köşe masadaki küçük lambayı yaktım. “Abigail.”

Bir tutam saçı kulağının arkasına attı. “Uyuyamadım.”

Tamam, bildiğini bilmemi istemiyordu.

“Ve şiir okumanın uykunu getireceğine mi karar verdin?”
diye sorduktan hemen sonra yeni bir şey denemeye karar
verdim. “Bir oyun oynayalım mı?”

“Yürüyor güzellikle, sanki gecesi

Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı göklerin,

Karanlığın ve aydınlığın en güzeli

Buluşur onun duruşunda ve gözlerinde...”

Muzipçe güldüm. “Kim bu şair?”

Başını sallayıp kollarını bağladı. “Lord Byron. Senin
sıran.”

*“Seninle uyuyup seninle uyanıyorum,
Ama yine de yoksun sen;
Kollarımı senin düşüncelerinle doldurdum,
Ve boşluğa sarıldım.”*

Beni düşünüyordu. Beni hayal ediyordu. Beni istiyordu. Saat geç olmasına rağmen bunun düşüncesi bile sanki bir demlik kahve içmişim gibi bedenimi ürpertti. Ne yazık ki şairin kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve kendinden emin ifadesine bakılırsa Abby biliyordu.

“Edebiyat mezunu bir kütüphaneciyle böyle bir oyun oynamayı teklif etmeden önce daha iyi düşünmeliydim,” diyerek kabul ettim. “Bunu bilmiyorum.”

“John Clare. Bir puan bana.”

Gözlerimi kapatıp bir şiir bulmaya çalıştım. Herhangi bir şiir. Aklıma bir tane gelince sııttım.

“Tamam bir de bunu dene bakalım,” dedim.

*“İzin verme hissedene yüreğinin,
Beni hasta hissetmesine;
Kader belki yanında olur senin,
Derken korkuların döner gerçeğe.”*

Bana zaman ver Abby. Denemek istiyorum. Ama bizi mahvederim diye korkuyorum. Eğer ilişkimizi bozarsam ne yaparım hiç bilmiyorum.

Gözlerini kıstı... endişeli gibi mi görünüyordu?

“John Donne,” dedi.

Başımla onaylayarak “Senin sıran,” dedim.

Bir John Boyle O'Reilly şiiri okudu. Bunu çarşamba gecesı yaptığım okumalardan hatırladım.

*“Bana kalbinin anahtarını verdin aşkım;
Peki, neden hâlâ kapısını çaldırıyorsun?”*

Gözleri yumuşak ve özlemle doluydu. Ve o dakika işimin bittiğini biliyordum. Sonra ne olursa olsun, ben ya da biz ne yaparsak yapalım ya da neyi mahvedersem edeyim artık işim bitmişti. Ben sadece ve sadece onundum. Bu beni feci şekilde korkutuyordu.

Biraz ağırdan almalıyım. Ağırdan almalıydık. Bu alanda hiçbir tecrübem olmadığı için ne bekleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Ama zamanımız vardı öyle değil mi? Dünyadaki bütün zamanlar bizimdi. Elbette bir yolunu bulurduk.

“John Boyle O'Reilly,” dedim. “Sonraki dizeyi bildiğim için kendime bir puan daha veriyorum:

*‘O dündü, azizler şahit!
Ve dün gece—kilidi değiştirdim!’”*

Neyse ki odanın diğer tarafında duruyordu ve oradan kalp atışlarımı fark edemezdi. Üzerime gömlek giymeliydim. En azından kendimi örtmeliydim.

“Berabere o halde.”

Koltuğun arkasından koltuğun derisine parmağını sürüyerek yavaş ve temkinli bir şekilde yürüdü.

“Peki, sabahın bu saatinde neden benim kütüphaneme geldin?”

Seni görmeye geldim. Tıpkı çarşamba günü yaptığım gibi. Seni. Daima seni.

“Piiano çalmaya geldim,” dedim piyanoya doğru başımla işaret ederek. Piiano çalıp kendimi rahatlamaya çalışır ve durumu müzikle mantıklı hale getirebilirdim.

Koltuğa oturdu. “Ben de dinleyebilir miyim?”

“Elbette.”

Piyanonun oturağına oturdum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Abby’nin şarkısı. Duyabildiğim ve çalabileceğim tek melodi buydu. Bu çılgın, akıl karıştırıcı, bana “şimdi ne bok yiyeceğim” dedirten bu anda anlamlı olacak tek şey.

Her zamanki gibi duygularımı ifade etmeye odaklanarak kendimi notalara kaptırdım. Abby’nin teninin yumuşaklığını, kişiliğinin tatlılığını, bedeninin zarafetini ve kalbime açtığı unutulmaz sızıyı düşündüm ve hepsini notalara döktüm. Müzikle anlatabileceklerimi asla sözlere dökemeyeceğimi biliyordum, ben de piyanonun hislerime tercüman olmasına izin verdim.

Çaldıkça, her zaman dünyamı anlatan siyah ve beyaz tuşlar erimeye başlamış, grinin en güzel, en çekici tonuna dönüşmüşlerdi. Müzik boyunca gri vardı. Gri, farklı dünyalardan, beklenmedik şekilde bir araya gelerek yeni bir şeyler yaratan iki insandı. Gri, ikimizin de en iyi taraflarını

alıp ikimizin tek başına olduğundan daha büyük bir şeye dönüştürdü.

Müzik bitince sessizce oturdum. Burası onun odasıydı. Ona burada kendisi gibi olmasını söylemiştim. Ben de farklı bir şey yapmayacaktım. Bu odada kendimi serbest bırakacak ve sonuçlarına da katlanacaktım.

“Yanıma gel,” diye fısıldadım. Kalkıp bana doğru yürüdü.

“Burası benim kütüphanem.”

“Bu da benim piyanom,” dedim. O anda ikimiz de bir şeylerden vazgeçecektik. Birbirimizin ruhlarının en derin karanlık köşelerini açacaktık.

Önümde durunca kollarımla onu kavrayıp kucağıma oturttum. Öylesine narin ve küçük görünüyordu ki. Saçlarına dokundum, omuzlarını okşadım, belinin kıvrımından tuttum. İç çekip başımı göğsüne gömerek muhteşem kokusunu içime çektim.

Parmaklarını saçlarıma daldırıp bir anda başımı kaldırmaya çalıştı. Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere yapıştırmaktan daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu.

Ama öpüşmeme kuralını koyan bendim ve henüz o kuralı çiğnemeye hazır değildim. Yapmak çok tehlikeli olurdu. Onun yerine başımı indirip tül geceliğinin üstünden dilimi dolaştırarak göğüs ucunu ağzıma aldım.

Geri çekilip gözlerinin içine baktım. “Seni istiyorum. Burada, senin kütüphanenin ortasında, piyanomun üstünde sana sahip olmak istiyorum.”

Hemen, şimdi Abby. Anlamlandıramadığım duyguları ifade etmenin tek yolu buydu. Ve tam burada, ikimizin de kendimiz olabileceğimiz tek odada.

“Evet,” diye fısıldadı gözleri kapalı.

Bu duymak istediğim tek sözcüktü. Ayağa kalkmasına yardım ettim ve geceliği başından çıkardım. Elleri göğsümden aşağıya kaydı, pantolonumu çözdü.

“Cebimde,” diye fısıldadım pantolonumu çıkartmadan önce.

“Kendinden çok eminsin, öyle değil mi?” Paketi çıkarıp yırttı.

Hayır değilim. Eskiden kendimden emindim ama şu anda hiç de öyle değilim. Seninle beraberken artık hiçbir şeyden emin olamıyorum.

Hayalarımın hemen yanlarından, penisimi kökünden sıkıca tutarak kendinden emin ellerle prezervatifi bana geçirdi. Piyanonun oturağına oturup yüzü bana dönük bacakları belime sarılı halde onu kucağıma oturttum.

“Benim için çal,” dedi sarılarak.

Burası onun odasıydı. Onun tutkularıydı.

Parmaklarımdan tuşlara akan melodi bu sefer farklıydı; kışkırtıcı ve erotik, aynı kütüphanedeki Abby gibi. Başka bir gece olsa masamdaki defterden bir sayfa koparır ve notaları yazardım ama kucağımda Abby varken, çalmaktan başka bir şey yapamazdım.

Tek bir yavaş hareketle penisimi içine aldı.

Parmaklarım duracak gibi olunca, “Devam et,” dedi. Kalçasının her hareketinde beni daha derine alarak yavaşça

üstümde oynuyordu. Beni dönüşmekte olduğumuz griliğinin derinlerine sürüklüyordu.

Kulağımı ısırıldı. Bütün vücuduma şok dalgaları yollayan sıcak nefesiyle fısıldadı. “İçimde olmanın verdiği hissi seviyorum.”

Lanet olsun. Tahrik edici konuşuyordu.

“Hafta boyunca hep penisinin, onun tadının hayalini kurdum.” Beni çevreleyen vajina kaslarını sıkarak kendisini aşağıya doğru itti. İnledim.

Hafta boyunca beni düşünmüş.

Sadece penisini düşünmüş, dedim kendi kendime, *seni değil*.

“Onun bana hissettirdiklerini düşündüm,” diye devam etti. Tüm dayanma gücümü elimden alıyordu. “Seni görmek için saatleri saydım. Senin oluncaya kadar geçecek saatleri.”

Çalmayı boş ver. Karşı koyulamaz dokunma arzusuyla ona sarılınca müzik durdu.

Kıpırdamadı.

“Çalmaya devam et.”

Tekrar çalmaya başladım. Daha hızlı ve çaresizce.

“Daha önce hiç böyle hissetmemiştim,” dedi. “Sadece sen. Bana bunu sadece sen yapabilirsin.”

Bu çok fazlaydı. Artık dayanamayacaktım. Kendimi, bizi daha fazla inkâr edemeyecektim. Yapmak da istemiyordum.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim demişti.

Onun da aklı karışmıştı. Bu onun için de yeniydi.

Elbette.

Ellerim tuşların üzerinden kaydı ve nihayet sonunda kollarımdaydı.

“Benim için farklı mı olduğunu sanıyorsun?” diye sordum. Nasıl olur da bana ne yaptığını bilmezdi? Omuzlarına tutunup bütün gücümle kendimi yukarı ittim. “Benim için farklı olduğunu sana düşündüren nedir?”

Hafta sonuna kadar günleri sayıyorum. Hafta boyunca seni düşünüyorum. Benim için de tamamen aynı. Ben de daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Benimle kal Abby. Bu konuyu halledene kadar katlan bana. Lütfen.

O hızlandıkça ben de onun darbelerini karşılamak için kalçamı oynattım. İstekle, arzuyla. Bacaklarını sıkıca sardı. Vücutlarımız arasından bir elimi sokup ulaşmak için yanıp tutuştuğu orgazmı kolaylaştırmaya çalıştım. Saçlarıma yapışıp çekti.

Boşalmasını hissetmeye can atarak klitorisini daha hızlı okşadım. Kalçasını kaldırdığında onunla birleşmek için kendimi yukarı itince vücudunun orgazmıla titrediğini hissettim. Kendimi olabildiğince derine itip şiddetli bir şekilde prezervatife boşaldım.

Hareketsiz durduk. Kalp atışlarım yavaşlarken gerçeklik dank etti.

Biz ne yapmıştık? Ben ne yapmıştım? Yaptıklarımız bizi nereye getirmişti? Nasıl ileri gitmiştik? Daha olgun bir adam bunu onunla konuşmuş olurdu.

Ama ben daha olgun bir adam değildim. Ve henüz konuşmak istemiyordum. *Bir sürü zamanımız var*, diye düşündüm. Bizi ve bunları, sonra, hafta içi yanımda olma-

dığı zaman düşünürdüm. Ama şimdi yine ilişkimizi rayına oturtmalıydım. Hafta sonunun devamı için hazırlamalıydım.

“Kahvaltı saat sekizde yemek odasında hazır olsun, Abigail,” dedim, onu ayağa kaldırarak. Onunla tekrar mutfak masasında yemek yemeye hazır değildim. En azından olanları sindirecek vaktim oluncaya kadar.

“Yumurtalı ekmek ister misin?” diye sordu geceliği giyerken.

“Sen ne istersen.” Prezervatifi çıkarıp kütüphaneden çıkıp odasına gidişini izledim.

On Dokuzuncu Bölüm

Sonraki bir saati odamda volta atarak geçirdim. Bir kez daha. Az önce her ne olduysa, Abby'le aramızda her ne geçtiyse bir kenara bırakıp sonra düşünmem gerekiyordu. Kafamı daha iyi toparlayabileceğim bir zaman.

Ama şimdi önümüzde atlatmamız gereken bir hafta sonu ve planlamam gereken bir Süper Kupa organizasyonu vardı. Bu planları yapabilmem için aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Daha da önemlisi Abby'nin de aklını başına toplaması gerekiyordu. Kahvaltıyı yemek salonunda yapmak bunun olmasını sağlamak için iyi bir adımdı. Kahvaltı saatini normal saatimiz olan yediden bir saat ileriye almıştım. Geç biten gecemizi telafi etmek için normalde yaptığından daha fazla uyumasını istediğimi fark etmiş miydi?

Büyük ihtimalle bu konuda bir şey söylemem ve yaptığım şeyi netleştirmem gerekirdi.

Aslında söylemem gereken bir dolu şey vardı. Kim bilir kaçınıcı kez Paul ve Christine'in bunu nasıl başardığını

merak ettim. Hâkim-itaatkâr ilişkisinden öteye nasıl geçtiklerini. Bu zor muydu? İkisini birden nasıl yürütmüşlerdi?

Elbette evli hâkim ve itaatkâr arkadaşlarım vardı ama daha önce nedenlerini nasıllarını hiç merak etmemiştim.

Bu gece değil, dedim kendi kendime. Sonra düşün. Daha çok zamanın var. Daha sağlıklı bir kafayla düşünmelisin.

İkimizin de bize bir şeylerin hatırlatılmasına ihtiyacımız vardı.

Şu anda düşünmemiz gereken şey mevcut ilişkimizdi.

Yatağa gitmeden önce yere bir yastık ve şifonyere bir tüp kayganlaştırıcı koydum.

Ertesi sabah elinde bir tabak dolusu lezzetli yumurtalı ekmekle yemek salonuna girdi. Hâlâ bana hizmet ederek beni mutlu etmek istiyordu.

Bu düşünce beni gülümsetti.

“Kendine bir tabak hazırla ve bana katıl.” Dönmesini beklerken bir parça soslu ekmek yedim.

Kafanı topla. Konuya gir.

“Dün gece hiçbir şeyi değiştirmez,” dedim oturduğunda. “Ben senin hâkiminim, sen de benim itaatkârımsın.”

Sesim sakın ve kararlıydı. Kontrolü her zaman elimde tutardım ve bu da diğerleri gibi bir şeydi.

“Seni umursuyorum,” dedim. Bu olanları ne kadar da hafife almaktı böyle! “Bu duyulmamış bir şey değil. Beklendik bir şey, aslında.”

Sonuçta önceki itaatkârlarımı da umursardım. Hatta Melanie'yi bile umursamıştım. Ama Abby için hissettiklerim... Çok yoğun. Aşırı yoğun. Ama bunu şu an ona söyleyemezdim. Bu çok erken, çok fazla, çok akıl karıştırıcı olurdu.

“Ama seksle aşk aynı şey değil.” Aşk mı? Bu düşünce beni şaşkına çevirmişti. Hissettiğim şey bu muydu? “Pek çok insan bunu karıştırırsa da aynı şey değil.”

Olması gerektiği gibi kahvaltı sırasında tek kelime etmedi. Sessizce masada oturup kahvaltısını yaptı. Aklının başka bir yerde olduğunu görebiliyordum. Yatak odamda bekleyen yastığı düşününce daha iyi hissettim. En iyisi, ona burada olmasının sebebini hatırlatmak ve bunu hemen yapmaktı. Kahvaltısını bitirmesini izledim.

“Masayı topla ve yatak odama git,” dedim ona. “Birazdan yanına gelirim.”

Tabaklarımızı mutfığa götürdü. Su sesini duyunca Apollo'yu dışarı çıkardım.

Telefonum çaldı. Kyle arıyordu.

“Günaydın,” dedim.

“Nathaniel,” dedi Kyle'ın annesi. “Seni rahatsız ettiğim için kusura bakma ama son birkaç gündür Kyle'ın çok ateşlendiğini söylemek istedim. Doktorların bu hafta sonu maça gitmesine izin vereceklerinden emin değilim.”

Midem sıkıştı. Bütün yıl boyunca Süper Kupa'yı dört gözle beklemişti.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm ama acele etmeyelim. Zaten bir locamız var ve eğer gidebilecek gibi olursa ailenizi jetimle götürmekten memnun olurum.”

“Teşekkürler. Size haber veririm.”

“Tamam, lütfen.” Apollo’yu çağırdım ve içeri girdik. “Ona gitmek istediği Yankies maçına biletlerini aldığımı söyleyin.”

“Ona çok iyi davranıyorsun Nathaniel,” dedi burnunu çekerek. “Teşekkürler.”

İçeri girer girmez yukarı çıktım. Apollo’yu yatak odasının kapısının önünde bıraktım. Abby yastığa çömelmiş beni izliyordu.

Evet, dün tuhaf bir gece olmuştu ama hâlâ aynı yerdedik. Bunu hâlâ yapabiliydik. Bunu hâlâ istiyordu.

Gerisi gelecekse zamanla gelirdi.

Yanına gidip önünde durdum. “Çok güzel Abigail. Benim isteklerimi önceden tahmin etmem beni memnun ediyor.”

Pantolonumu çıkarıp sertleşmiş penisimi serbest bıraktım. Hiç tereddüt etmeden uzanıp beni ağzına aldı. Parmaklarımı saçlarına dolayıp yavaşça başını hareket ettirdim. Acele etmeden. İkimiz de olmamız gereken yere döndürmeyi isteyerek.

Başını, her itişimde hareket ettirip saçlarına asıldıkça bana uyum sağladı. Boğazının dibine çarptıkça rahatlayarak beni daha derine aldı. Yumuşak bir el uzanıp hayalarımı kavradı.

Çok iyi hissettiriyordu. Onu hak etmediğimi biliyordum. Onun bana hediye ettiği itaatini hak etmiyordum.

Ama ben açgözlü bir pisliktim ve yine de bu hediyeyi kabul ediyordum. O bana izin verdiği sürece de bunun tadını çıkaracaktım.

Daha hızlı hareketlerle boğazına çarparken dudaklarım zevkten aralandı. Dişlerimi kenetlemiş olmak beni şaşırttı.

Ağzına her girişimde dili penisimin etrafında kayıyordu. Saçlarına daha sert yapıştım. Orgazma yaklaşıyordum.

Boşalacağım zaman onu uyarmayacaktım. Nasıl tepki vereceğini, vücudunun ona sunduğu ipuçlarını fark edip etmeyeceğini görmek istiyordum. Derine girip boğazından aşağı boşaldım.

Tek bir damla bile kaçırmadı.

Saçlarını bırakıp soluklandım. Evet, bu çok iyiydi. Hâlâ çok iyi durumdaydık.

Elimi uzatıp kalkmasına yardım ettim. Odaya girdiğinde kayganlaştırıcıyı fark edip etmediğini merak ettim. Birazdan ne yapacağım hakkında bir fikri var mıydı?

Gömleğini çıkarıp yere attım. Sonra da pantolonunu indirdim. Zarifçe pantolonun içinden çıktı. Gözleri odada dolanırken kayganlaştırıcıyı görünce gerildi.

“Yüzüme bak, Abigail,” dedim sakince kollarını okşayıp ellerini tutarak. “Sorularıma cevap vermeni istiyorum.”

Cevabı haykırmasına yardım edecektim. Onu yatağa itip şifonyerden merhemi aldım. “Neredeyiz?”

Yatağın üstüne düştü. Derin kahverengi gözleriyle bana bakarak, “Senin odanda,” diye cevap verdi. Bakışlarından bana güvenmeyi çok istediği anlaşıyordu

Yatağa, yanına gittim. “Odamda neredeyiz?”

“Yatağında.” Topuklarının üstüne oturdu.

Tekrar sertleşmişim ama umursamadım. Bu onunla ilgiliydi. Onu rahatlamakla, hazırlamakla ilgiliydi. Arzularım bekleyebilirdi.

“Benim yatağında ne olur?” Bir elimle onu okşarken diken diken olan tüylerini izledim.

Göz kapakları beklentiyle düştü. “Zevk.”

“Evet.” Onu tutup hafifçe sırtüstü yatırdım. Evet. Yatağında sadece zevk olur. Başka bir şey değil. Asla. Ellerim göğüslerini okşarken başımı eğip boynu boyunca ısırıklar kondurdum. Göğüslerini hafifçe avuçlayıp göğüs uçlarını sıktım. Poposu yukarı kalktı. Dilimi boynunun çukurunda gezdirerek hafif ısırıklar kondurdum. Ani bir nefes aldı.

“Sadece hisset, Abigail,” diye fısıldadım. Elimi tekrar göğsüne götürdüğümde kalbinin deli gibi attığını hissettim. Evet. İşe yarıyordu.

Parmaklarımı aşağıya indirip içine kayarak hazır olup olmadığını kontrol ettim.

Biraz daha. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Dudaklarım karnının pürüzsüz teninde dolaşırken vücudunda alçaldım. Elleri gerilerek çarşafa yapışırken göbek deliğini yaladım. Çok tatlıydı. Her yeri çok tatlıydı. Karın çizgisini izleyerek parmaklarımı şişmiş etinin üzerine götürdüm. Yavaşça içine bir parmağımı sokunca avucumda gidip gelmeye başladı.

“Evet,” dedim. “Sadece hisset.”

Bacaklarının arasına yerleşip dizlerini kaldırdım. Kalçası beklenti içinde yatakta kıvrandı. “Bekle,” dedim bacaklarını öpücükler kondurup en çok gitmemi istediği yere doğru ilerleyerek. İnlemeye başladı. “Bekle.” Dilimi içine sokup yaladım. Ellerimi bacaklarının altından geçirip bacaklarını omzuma alacak şekle geçecek şekilde kaydım.

İnliyordu.

Ah, evet işte böyle.

Parmağımla klitorisini okşarken lezzetli sıvılarının tadını alarak yalamaya devam ettim.

Ona baktım. Elleriyle çarşafa yapışmış, vajinasını bana daha da yaklaştırmaya çalışırken vücudu bir yay gibi kıvrılmıştı. Yanımızda duran yağı alıp iki parmağıma sıkarken klitorisinin etrafını yaladım.

Bu yeniydi. Her yeni şey deneyişimde geriliyordu. Yaptığımız şeyi onun için olabildiğince zevkli hale getirmeye çalışıyordum. Bana güvendiğinde ona ne kadar zevk verebileceğimi göstermek istiyordum. Vajinasına küçük ısırıklar kondurdum. Parmaklarımı yavaşça alttaki deliğine götürüp hafifçe yoklayarak okşadım. Anüsünün içine bir parmağımın ucunu sokarken aynı anda nihayet ona arzuladığı sürtünmeyi sağlayarak klitorisini uzunca yaladım.

Nefesini tuttu.

“Zevk al, Abigail. Sadece zevk al,” diye hatırlattım. Parmağım her seferinde daha derine girerek yavaşça içeri sokup çıkarmaya başladım.

İki taraftan içine girerken parmağımı dilimin ritmine uydurdum. Daha sert ısırıklar kondurdum. Bedeni tekrar zevkin doruklarına tırmandı. Kesik kesik nefes alışını ve bacaklarının titrediğini hissediyordum.

“Rahatla,” diye fısıldadım, şimdi yapacağım şey biraz acıtacaktı. Dilimle sürekli yalamaya devam ederek içine hafifçe ikinci parmağı soktum.

“Ah.” Bedeni gerildi.

Dişlerimi hafifçe klitorisine değdirdiğimde kalçasını bana doğru ittirdi. İki parmağım da yavaşça derine girerek içinde hareket ediyordu.

“Ah, ah,” diye soluk soluğa kaldı.

“İşte böyle, Abigail,” diye onu cesaretlendirdim. “Bırak kendini. Bırak seni iyi hissettireyim.”

Güven bana.

Daha fazla dayanamayacaktı. Bütün vücudu titredi. Bir iki vuruştan sonra klitorisini yaladım. Sonraki yalayışında dudaklarımı geri çekip dişlerimle sıyırdım. Parmaklarımı olabildiğince derine soktum.

Boşalırken bir çığlık kopardı. Onu yavaşça yatağa yerleştirip zevk içinde orgazmının artçı şoklarıyla sarsılışını izledim.

Bunu ben yapmıştım.

Ona bu zevki tattıran bendim.

Ben.

Gözleri yavaşça açıldı ve merakla bana baktı.

“İyi misin?” diye sordum. Cevap vermesine gerek yoktu; ne kadar iyi olduğu son derece belliydi.

Yana dönerken “Hımmmm,” diye mırıldandı.

Onu kendime çektim. “Bunun evet olarak kabul edebilir miyim?”

Hafifçe başını eğip göğsüme sokuldu.

Daha önce hiç yaşamadığım bu duygu beni ele geçirirken onu sıkıca kendime çektim. Hiç bırakmak istemiyordum.

Yirminci Bölüm

Çarşamba günü kütüphaneye vardığımda, Abby danışma masasında bu sefer yüzü kapıya dönük duruyordu. Beni beklediğini umacak kadar cüretkâr olmalı mıydım?

“İyi günler,” dedim.

“İyi günler, bayım,” dedi iç gıcıklayıcı bir gülümsemeyle. Kahretsin. Sadece bana “bayım” demesiyle bile sertleştim.

“Zamanlama hâlâ uygun mu?” Hiçbir şey konusunda fikir yürütüp buna göre davranmak istemiyordum. Çarşamba günleri ilk başta yaptığımız anlaşmanın dışındaydı. Bu yüzden de beni geri çevirmekte onu özgür bırakmıştım. Beni geri çevirmemesini ümit etsem de karar onundu.

“Bir buçuk.” Bilgisayar ekranını işaret etti. “Burada öyle yazıyor.”

Ne hissettiğimi saklayamayarak ve saklamak istemeyerek gözlerinin içine baktım ama neler hissettiğimi anlamadığından emindim. “Bana nadir kitaplar koleksiyonunda eşlik edecek misin?”

“Evet,” diye fısıldadı.

Uzattığım eli tutup yanıma gelmek için masanın diğer yanından dolandı. Bir an için durup ona baktım.

Bugün uzun kollu bir elbise giymişti. Kıvrımlarını sararak göğüs hatlarını ve poposunun kıvrımını ortaya çıkartıyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedim.

Gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

İkimiz de birkaç dakika sonra ne yapıyor olacağımızı bilirken burada böyle durup havadan sudan sohbet etmemiz çok tuhaftı.

Martha’yı görmek için bakındım. Yeni çıkmış biyografilerin yanındaydı.

“Ben yerine bakarım Abby,” dedi olduğu yerden el ederek. “Sen git.”

Abby elimi bıraktı. “Beni takip et.”

Sanki başka bir şey yapabilirmişim gibi.

Abby önde, merdivenlerden çıktık. Odaya geldiğimizde kapıyı açıp içeri girdik. Kapıyı kapatıp kilitlerken bekledi.

“Ayakkabılarını çıkar,” dedim.

Dediğimi yaparak teker teker ayakkabılarını çıkardı. Yutkundum. Çoraplarını çıkarması daha da tahrik ediciydi.

“Arkanı dön,” dediğimde geçen haftaki gibi yüzünü masaya döndü. Arkasından yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum. Beklentiyle nasıl titrediğini hissedebiliyordum. “Masaya git,” dedim hafifçe iterek.

Masanın önüne kadar yürüdü. Sertliğimi hissetmesi için arkasına dayandım. Onu öne doğru eğdim, ellerimi baştan aşağı kollarında gezdirdim.

Onu dirseklerinin üzerine itip daha sert bastırdım.

“Bu elbiseni sevdim,” dedim parmaklarımı poposuna götürerek. “Aramızda sadece bir kumaş parçası var.”

Kendisini bana doğru ittirince muzipçe gülümsedim.
Yaramaz seni.

“Bir de ne var biliyor musun?” diye sordum ellerimi eteğinin altından sokup altından çıkan açık pembe külotunu sıyrıp bacaklarından indirirken.

“Artık prezervatif kullanmamıza gerek yok.”

Orta parmağımla deliğini sıyırdım. Çoktan uyarılmıştı. “Böylece içine girdiğimde her şeyi hissedebilirim.” Pantolonumu açıp indirdim. Tek bir hamlede tekrar arkasına geçip ona yaslandım.

“Sen de benim her yerimi hissedeceksin.”

İnledi.

“Bundan hoşlanırsın değil mi, Abigail?”

“Evet efendim. Lütfen.”

İki parmağımlı içine soktum. “Anlat bana. Konuş.”

“Bütün gün sizi düşündüm, efendim. Neler yapacağınızı hayal ettim.”

“Çalışman gerekirken beni mi düşündün?” diye sordum parmaklarımı dışarı çekerek.

“Evet efendim.”

Bir şaplak attım. “Ne ayıp.” Bir şaplak daha atınca inil dedi. “Sen çok yaramaz bir kızsın, Abigail.” Son bir şaplak daha attıktan sonra arkasından uzanıp kulağına fısıldadım. “Yaramaz kızlar şaplak yedikten sonra ne olur biliyor musun?”

“Hayır efendim.”

Poposuna bir şaplak daha. “Becerilirler.”

Bir şeyler mırıldandı.

“Uzan, masanın kenarına tutun ve sıkı dur.” Masanın kenarına parmaklarıyla tutundu.

“Böyle ne kadar seksi görüldüğünü bir bilsen.”

Penisimi tek elimle tutup ona dokundurarak, içine sokmadan onu tahrik ettim. Mırıldandı. Tek bir darbeye içine kayarken ikimiz de inledik.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Hem de hiç. Daha önceki itaatkârlarımla sadece hafta sonlarını geçirmek bana yetiyordu. Daha önce hiç birisini hafta içinde görme isteği duymamıştım. Abby ile neden her şey bu kadar farklıydı? Neden pazar akşamından cuma gecesine kadar onu görmeden, ona dokunmadan yapamıyordum?

Kafamı onun dışında her şeye kapatıp içine her girişimde kilitlenen kasların verdiği zevki hissederek içine girdim. Bedenlerimiz masaya çarptı. Gerçekten bunu yapıyor olamazdık. Başını derde sokabilirdi. Ama duramadım. İkimizi zevke doğru sürüklerken ona asla doyamayacağımı ve asla duramayacağımı biliyordum. Bunu yıllar önce, ondan uzak durmam imkânsız hale geldiğinde anlamalıydim. Haftalar önce ofisime girdiğinde fark etmiş olmalıydim. Ona ilk sahip olduğumda bunu kabul etmeliydim. Kokusuna, dokunuşlarına, tadına çok fena kapılmıştım. Artık benim parçam olmuşlardı.

Sonrasında giysilerimizi toparlayıp giyinirken araba konusunu tekrar açtım.

“Araba konusunda söylediklerini düşünüyordum.”

Yüzüne net bir kararlılık yerleşti ama sesi sakindi. “Öyle mi?”

Doğru kararı vermiş olduğumu bilerek sakinliği sürdürdüm. “Bu konuda ısrarcı olmamaya karar verdim.”

“Ne?”

“Bu fikir seni son derece rahatsız etti. Bir yanım, bir araban olmasının çok daha güvenli olduğunu düşünse de içinin rahat olması benim için aynı derece önemli. Kendini bir fahişe gibi hissetmeni asla istemem.”

Şaşırmış görünüyordu. “Teşekkürler.”

“İki tarafı da mutlu et, Abigail, ilişkiler böyledir.” Söyleyeceklerimden önce, yüz ifademi görmesin diye arkamı döndüm. “Hislerin konusunda bana karşı açık olmanı takdir ediyorum. Kendiminkilerle ilgili zorluk yaşıyorum.”

Masadan indi. “Belki bu konunun üzerinde birlikte çalışabiliriz.”

İçimi ürperten soğuk duş etkisinden hemen sıyrılarak kapıyı açtım. “Belki.”

Arkasından aşağıya indim. “Cuma günü saat dörtte havalimanında olmalıyız. Eğer bu saate yetişmek senin için sorun olacaksa bana haber ver. Sende numaram var.”

“Saat dört uygun. Eğer sorun olursa seni ararım.”

Ön kapıda durduk.

“Görüşürüz,” dedim yanağını okşayarak.

Abby aramadı ama Kyle’in annesi aradı. Kyle ateşi düşmediği için Süper Kupa’ya gelemeyecekti. Perşembe akşamı

Kyle'i arayıp önümüzde yeni sezonlar olacağını ve Yankies Dünya Ligi'ne çıkarsa bilet ayarlamak için her şeyi yapacağımı söyleyerek onu rahatlattım.

Cuma günü saat dörtte jetimin durduğu terminalde Abby'yle buluştuk. Gözleriyle uçağı inceliyordu.

"İyi akşamlar Abigail. İşten erken çıktığın için teşekkür ederim."

Elimden tuttu ve beraber uçağın merdivenlerinden çıktık. Pilot kokpitten el salladı.

"Birazdan kalkışa hazır olacağız, Bay West."

Abigail yanımdaki koltuğa oturup ellerini kucağına koydu. Arada bir etrafına bakınıp sonra da pantolonunda aslında var olmayan kırıklıkları düzeltiyordu. *Tabii ki gergin hissediyor*, diye düşündüm. Bunların hepsi onun için yeniydi. Onu rahatlatmalı, neyle karşılaşacağını söylemeliydim. Sonuçta hafta sonunun büyük bir kısmını insanların içinde ailem ve yakın arkadaşlarımla geçirecektik. Uçak mürettebatı kabine girene kadar birkaç dakikamız vardı.

Abby derin bir nefes alıp gözlerini kapattı.

"Seninle hafta sonu hakkında konuşmak istiyorum," dediğimde gözleri açıldı. Minnet doluydular.

"Gerdanlığın boynunda kalacak. Sen hâlâ benim itaatkârımsın. Teyzem ve Jackson bizim özel hayatımızı bilmek zorunda değil."

Felicia Jackson'a herhangi bir şey anlattı mı diye merak ettiysem de sonra bunu yapmamış olduğuna karar verdim. Erkek arkadaşının kuzeninin seks hayatı büyük ihtimalle Felicia'nın konuşmak istediği öncelikli konulardan olmazdı.

“Ayrıca bana efendim, bayım ya da Bay West diye hitap etmeyeceksin. Eğer mümkünse adımı pek kullanmamaya çalış.” Gözlerine baktım. Bizimkisi gibi bir hayat yaşamak hassas bir denge istiyordu ama yapılabilir bir şeydi.

“Kaçınılmaz olmadıkça bana adımla hitap etme.”

Başını salladı.

“Şimdi, bugün,” dedim sesimdeki coşkuyu kontrol edemeyerek, “kontrollü olmayı öğreneceksin.”

Kabin görevlisi yaklaştı. “Size ya da Bayan King’e bir şeyler ikram edebilir miyim, Bay West?”

“Hayır. Bir şeye ihtiyacımız olursa seni çağırırız.”

Gülümsedi. “Elbette efendim.”

“Biz onu çağırmadığımız sürece uçuşun devamında pilotun yanında olacak,” dedim. Kemerimi çözüp elimi uzatarak “İhtiyacımız da olmayacak. Benimle gel.”

Onu uçağın küçük yatak odasına götürüp kapıyı kapattım. “Giysilerini çıkar ve yatağa geç.”

Abby, yapılacaklar listesinde balmumuyla oynamayı “denemeye gönüllü” diye işaretlemişti. Bunu gerçek mumlarla yapmak çok fazla kaçırdı. Normalde kullandığım soya ya da parafin mumlarını kullanmak istemiyordum. Onların yerine Abby için özel bir balmumu sipariş etmiştim. Bu mum, ısındığı zaman vücut yağına dönüşüyordu. Erime sıcaklığı mum ya da parafinden daha düşüktü. Bu, onu alıştırmak için mükemmel bir yoldu.

Abby soyunurken çekmecedен daha önce çalıştırdığım pilli ısıtıcı kâseyi çıkardım. Mum güzelce ermişti. Sıcak-

lığına bakmak için bir parmağımı içine daldırdım. Tam kararındaydı. Cebime bir eşarp koydum.

Abby yatakta çırılçıplak uzanıyordu. Bir zerre tereddüt bile olmaksızın mükemmel bir teslimiyet. Hatta uçuş görevlisi bu kadar yakındayken bile.

Kâseyi yere koydum. Sonra da Abby'nin kollarını iki yana gerip açtım. "Bu şekilde kalırsan seni bağlamak zorunda kalmam."

Kâseyi alıp yatağın ucuna oturdum. "Bu, pille çalışan sıcak bir tabak. Normalde bunun için mum kullanırdım ama pilot buna izin vermez. Ve kural kuraldır."

Ve ben genelde kurallara uyarım.

Vücudunu bir ürperti aldı ve göğüs uçları sertleştı. Bir an için nefesi kesildi.

Ah, evet. Bunu istiyordu.

Cebimden eşarbı çıkardım. "Gözlerin kapalı olursa daha da etkili olur."

Devam etmek isteyip istemediğinden emin olmak için tekrar tepkisini ölçerek eşarbı başına bağladım. Bedeni beklentiyle ürperdi. "Çoğu insan sıcaklığın verdiği hissi zevk verici bulur."

Kâseyi devirip kollarının üst tarafına bir damla balmumu damlattım. Vücudunun güvenli bir bölgesine tek bir damla. Burası hem mumu hem de Abby'nin tepkisini görmek için en iyi yerdi. Zevkten tısladı. Ne olduğunu ve ne işe yaradığını açıklayarak yağı tenine yedirdim.

Kâseyi devirip diğer koluna da bir damla yağ damlatıp hafifçe masaj yaparak ovdum. Teni yumuşak ve hassastı.

Yavaşça, vücudunu rahatlatarak, içindeki ateşi tutuşturarak ve elimin her hareketinde güveninin karşılığını vererek üstüne biraz daha yağ damlattım. Bu akşam için yaptığım plana giden önemli bir adımdı. Bedenini azdırarak akşam yemeğinden sonra olacıklardan daha fazla zevk almasını sağlayacaktım.

Saate baktım. Giyinmesi için daha on dakika vardı. Sonraki aşamaya tepkisi nasıl olacaktı? Elimini kâseye daldırıp biraz erimiş balmumu alarak göğüs ucuna damlattım. Yarı iç çekiş yarı inilti gibi bir ses çıkardı. Göğüslerini avuçlayarak yağı yedirdi. Diğer göğüs ucuna da yağ damlatırken kulağına, “Sıcaklıktan hoşlandın mı, Abigail?” diye fısıldadım.

İnledi.

Evet, bundan hoşlanmıştı. Devamı için can atıyordu.

Kâseyi biraz daha eğip yağı göğüslerine boca ettim. Sonra üstüne çıkıp oturarak uzun ve sert dokunuşlarla vücuduna masaj yaptım. Göğüslerinin üstüne, gövdesine yağı etraflıca yedirip ovdum. Onu rahatlatmak ve beklentisini arttırmak için elimden geleni yaptım.

“Kontrol, Abigail. Kime aitsin? Bana cevap ver.”

“Sana,” diye fısıldadı.

“Evet öylesin. Ve bu gecenin sonunda seni becermem için bana yalvarıyor olacaksın.” Eğer her şeyi doğru yaptıysam, öyle olması gerekiyordu. “Eğer uslu bir kız olursan belki onu içine almana izin verebilirim.”

Ona rahatlaması ve yaklaşan geceyi hayal etmesi için zaman vermek amacıyla yataktan indim. Pencereleden birisinden dışarıya baktım. Tampa havaalanına yaklaşıyorduk.

Abby'nin giyinmesi gerekiyordu. Uçuş görevlisi kalkıştan önce uçağın buzdolabını doldurmuştu. Dolaptan soğuk bir şişe su alıp yatak odasına gittim.

Abby hâlâ kolları açık, gözleri kapalı yatakta uzanıyordu. Yanına oturup omzuna dokundum. "Abigail."

Yüzünü bana döndü. Gözündeki bandı çözdüğümde, güven dolu gözlerle bana baktı. "Giyinme zamanın geldi." Kollarını tutup bedenine yaklaştırdım. "Sana biraz su getirdim."

Dudaklarını yalayınca gülümsedim.

Otel odamıza giriş yaptıktan sonra Abby'ye odasını gösterdim. Diğerleriyle akşam yemeği için buluşmaya bir saat vardı. Hazırlanmak için çok vakti olacaktı. Sonra giyinip hazırlanmış şekilde süit dairenin oturma odasına geldi. Tek kelimeyle muhteşem görünüyordu.

"Çok güzel. Ama git ve çorabı çıkar." Gözleriyle sorguladı. "O elbisenin altında tamamen çıplak olmanı istiyorum. Dışarıya istediğim her an eteğini kaldırıp seni becerebileceğimi bilerek çıkmanı istiyorum."

Elbette bunu yapmazdım, bu gece değil. Hele de ailemle beraberken, ama pazar günü....O gün için söz veremezdim.

"Eteğini kaldır."

"Şimdi hazırız," dedim kolumu ona uzatarak.

Jackson merkezde bir et lokantasında rezervasyon yaptırmıştı. Merkezdeki mekânların ne kadar kalabalık olduğu

düşünülürse bu harika bir plandı. Bir insan güruhunun arasından geçerek nihayet restorana girebildik. Herkes büyük bir odanın ortasındaki büyük bir masanın çevresine oturdu. Bütün müşteriler Jackson'ı tanıyordu ama kimse yanına yaklaşmadı. Abby masaya yerleştikten sonra Linda ve Elaina ile nazikçe sohbet etti. Diğerleriyle doğal bir şekilde konuşuyordu, arkama yaslanıp onu izledim ve soh-bete sadece uçuşumuzun “iyi” geçtiğini söylediğinde onunla uğraşmak için katıldım.

Garson ikimize de şarap koydu. Mükemmel. Odamıza döndüğümüzde Abby'nin rahatlamış olması gerekiyordu. Diğer yandan benim bir kadehle yetinmem gerekecekti. Bir oyundan önce bir kadehten daha fazla şarap içmemeye karar vermiştim. Ayrıca bu gece için planladığım şey çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. Muhakeme yeteneğimi bozacak olan alkole ihtiyacım yoktu.

Yanıma baktım. Abby yüzünde tedirgin bir ifadeyle menüye bakıyordu. Menüü önceden düşünemediğim için kendime kızdım.

“İstakoz çorbası mükemmeldir,” dedim ona. “Sezar salatası da öyle. Bonfile ve bifteği de tavsiye ederim.”

Yüzüne yayılan rahatlamayla menüyü kapattı. “İstakoz çorbası ve bonfile alayım o zaman.”

Sohbet kolayca akıp gitti. Todd, Abby'nin Columbia Üniversitesi'nden mezun olduğunu öğreninceye kadar her şey yolundaydı. Birkaç dakika kadar en gözde mekânlardan ve anılardan bahsettiler. Kafamın içinde alarm zilleri çalmaya başladı. Konuyu değiştirmeliydim ve bunu hemen

yapmalıydım. Ya Todd benim Columbia'da asistanlık yapan kızla ilgili takıntımı hatırlarsa? Bundan Abby'ye bahseder miydi? Emin değildim. Elaina ve Todd benimle uğraşmayı severlerdi. Belki de yapardı. En güzel Dartmouth av maceralarımı anlatarak sohbeti böldüm. Elaina da sohbete katılınca konu bıçak sırtındaki Columbia'dan dikkatli ama kesin bir şekilde uzaklaşmış oldu.

Rahat bir nefes alarak dikkatimi Abby'ye verdim. Sıra planımın ikinci kısmına gelmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Masadaki sohbet sürerken masanın altından Abby'nin diz kapaklarını okşadım. Okşadım, dokundum, tahrik ettim.

“Abby,” dedi Linda, “Ne zamandır seni öğlen yemeğine çağırmayı düşünüp duruyorum. Önümüzdeki hafta pek uygun değil ama ondan sonraki çarşambaya ne dersin?”

Vereceği cevabı merak ederek dizini okşamaya devam ettim.

“Çarşambaları benim için pek uygun değil,” diye cevap verdi. “Bir üyemiz her çarşamba nadir kitaplar koleksiyonunu görmek için geliyor ve araştırmacıları yanlarında refakatçi olmadan içeri alamadığımız için ben de onun yanında girmek zorunda kalıyorum.”

Neredeyse gülecektim.

Teyzem iç geçirdi. “Epey yorucu olmalı ama tabii sanırım ‘müşteri önce gelir’ diye buna deniyor.”

“Çok da sorun değil,” dedi Abby. “Titiz birilerini bulmak insana iyi geliyor.”

Ellerimi dizlerinin üstüne götürdüm. Benim öyle biri olduğumu mu düşünüyordu? Ne kadar titiz olabildiğimi ona göstermek için sabırsızlanıyordum.

“Salı yapsak nasıl olur?” diye sordu Linda. “Salıları gelmiyor, değil mi?”

Teyzemin Abby’yle vakit geçirmek istediğini bilmek kalbimi hoplattı. Ailemin onu nasıl kabullendiğini görmekten mutlu oldum.

“Salı uygun,” dedi Abby.

“O zaman sözleştik,” diye cevap verdi Linda.

Elimi masanın altına sokup tekrar Abby’nin dizini okşadım. Todd bana gelecek yerel seçimlerle ilgili bir soru sordu. Politik tartışmalardan uzak duramayacağımı biliyordu. Dikkatleri sol elimin nerede olduğundan uzak tuttuğu sürece konunun ne olduğu önemli değildi.

Ona parmaklarımla “sen benimsin” diyordum. Bu masada bile istediğim her şeyi yapabilirim. O da buna izin verirdi. Felicia’ya ekmek uzattım. Bana olan tavrının pek sıcak olduğunu söyleyemezdim ama yine de hastanede olduğu kadar soğuk değildi. Belki zamanla değişirdi.

Elimi kendi kucağıma koyup yavaş yavaş Abby’ye yaklaştım. Bu sefer bacaklarına dokunuyordum. Sadece yapacaklarımızı hatırlatmak için. Elaina bana bir soru sordu. Ona cevap verirken çatalımı yukarı kaldırarak Abby’ye dikkati kendisine çekmemesini hatırlatmak istedim. Yaptığımız şey sadece bizim aramızdaydı. Ailemin gözünde biz de yemek yiyen diğer çiftlerden biri olmalıydık.

Ama masanın altında...Tekrar dizlerine dokunmak için elimi uzattığımda bacak bacak üstüne atmış olduğunu fark ettim. Bu şekilde olmazdı. Üstteki bacağına vurunca benim için tekrar bacaklarını araladı.

Böyle çok daha iyiydi.

Elimi eteğinin kenarına yaklaştırıp daha yukarıya ilerleyerek salatamı yemeye devam ettim.

Masaya bir göz attım; Felicia, Jackson'ın söylediği bir şeylere gülüyor, Linda, Elaina ile konuşuyordu.

Gecenin devamıyla ilgili planlarımı gözden geçirdim. Otele verdiğim talimatlara göre...

Abby'nin öksürüğüyle ana döndüm. Birkaç kez sırtına vurdum. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi. Yüzü utançtan kızardı. "Affedersiniz."

Todd masanın diğer tarafından, "İnsanlar öksürürken sırtlarına vurmamalısın. Tehlikeli olabilir," diye uyardı.

"Teşekkürler Doktor Welling," dedim. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Gelecek sefere pek zorlama."

Muzipçe gülümsedi. "Bunun nesi komik?"

Garson tabaklarımızı topladı. Abby'nin şarap kadehi boşalmıştı. Ona biraz daha şarap koydum. Tümüyle rahatlamış olmasını istiyordum.

"Şiir dışında ne okursun?" Bacaklarının üstünü okşadım. Birbiriyle ilgilenen herhangi bir çifttik.

Elbette öyleydik.

Bir yudum şarap aldı. "Hemen hemen her şeyi. En çok klasikleri severim."

Gülümsedim. Geçen hafta kütüphanedeki şiir oyunumuz hoşuma gittiği için geçen hafta öğle yemeklerimin bir kısmını ünlü yazarlardan alıntılar okuyarak geçirmiştım. Bilgimi göstermek için sabırsızlanıyordum.

“Bir klasik,” dedim, “insanların övgüler yağdırıp da okumadıkları kitaptır.’ Mark Twain.”

Abby muzipçe gülümsedi. Gözleri mutluluktan parladı. “Herhangi bir kadının duygularıyla oynayan bir adam hakkında iyi düşünemem,’ Jane Austen.”

Evet, sanırım biraz olsun onunla yarışabiliyordum. Benim Mark Twain’ime karşılık Jane Austen’i mi seçmişti? İkisi arasındaki düşmanlığı biliyordu öyle değil mi?

Gülümsedim. “Biri kahraman olmaya karar verdiğinde kırk aile bir araya gelse onu durduramaz.” *Hadi bakalım.* “Jane Austen.”

Elimi elbisesinden içeriye kaydırduğımda gözünü bile kırpmadan sakince devam etti, “Gerçekler kurgudan daha ilginçtir,’ Mark Twain.”

Beni sıkıştırmıştı. Hem de çok fena. Kahkaham masanın dikkatini çekti.

“Pes ediyorum.” Ellerimi tekrar masaya koydum. “Sen kazandın. Ama sadece bu seferlik.”

“Hey, siz ikiniz,” dedi Elaina Abby ve Felicia’ya. “Linda ve ben yarın yüz bakımı, masaj ve tırnak bakımı için spaya gideceğiz. Sizin için de randevu aldık. Biz ısmarlıyoruz. Gelir misiniz?”

Hafta içi Elaina'yı arayıp bunu önermiştim. Yine de Abby ve Felicia için de bakım randevusu aldığını söyleyince beni şaşırttı.

“Ne kadar da düşüncelisin,” Tekrar Abby'nin dizine vurdum. Günü ondan ayrı geçirmekten nefret ediyordum ama ailemi tanımasını da istiyordum. “Sanırım biz de Todd'la golf oynayarak vakit geçireceğiz. Sen de kızlarla gitmek ister misin, Abigail?”

“Elbette. Çok isterim.”

Tabii ki isterdi. Hangi kadın spada bir gün geçirmeye hayır diyebilirdi ki? Masanın diğer tarafında oturan Todd'a baktım.

Todd bana göz kırptı. *Gitgide batıyorsun, West*, dedi ağzını oynatarak.

Seni golf sahasında fena ezeceğim, Doktor Bey, diye karşılık verdim aynı şekilde.

“Yap da görelim,” dedi.

Linda öksürdü.

“Pardon,” dedim.

Gözümün bir ucuyla Abby'yi izleyerek yemeye devam ettim. Yemek boyunca gülümsemiş ve masadaki herkesle konuşmuştu. Utangaç ya da sıkılgan değildi. Çok güzeldi.

Elbisesi bedenini o kadar sıkı sarmıştı ki neredeyse yırtılacak gibiydi.

Bunu istemiyordum. Henüz değil.

Başlangıçlarımızı yerken onu rahat bıraktım. Yanında oturuyordum. Bu kadar yeterliydi. Her nefes alışını, vü-

cudunun hafifçe oynayışını, göğsünün inip kalkışını hissedebiliyordum.

Elinin narin bir hareketiyle saçını geriye atarak Felicia'nın söylediği bir şeylere güldü. Aklım başımdan gitti.

O elleri üzerimde hayal ettim.

Onların bana dokunmasını istiyordum.

Ona biraz daha şarap koydum ve bir yudum alışını izledim.

O dudakların üzerimde gezinmesini istiyordum.

Eline uzanıp sertleşmiş penisimin üstüne koydum. Çok yavaşça, masadaki kimsenin dikkatini çekmeyecek şekilde kalçamı kaldırıp penisimi avucuna değdirdim. *Gördün mü, demek istiyordum. Bana ne yaptığını gördün mü?*

Evet bunu o yapmıştı. Dudağını ısırp elini penisimin üzerinde bıraktı. Bu kadarı çok fazlaydı. Hafifçe elini sıkıp tekrar kucağına koydum.

Birazdan, diye söz verdim. Çok az kaldı.

İkimizin de o zamana kadar dayanabilmesini umdum.

Abigail'i arabada biraz daha tahrik ettim; eteğini beline kadar kaldırıp, çıplak organını açığa çıkardım.

"Kiralık arabanın içini kirleteceksin." Bir parmağımı kayganlaşmış deliğinin girişine götürüp içine soktum. "İslanmışsın."

Gözümün bir köşesiyle yanağının içini ısırdığını görebiliyordum. Evet, planım işe yarıyordu. Şimdi ondan istesem bana yalvaracağından emindim. Parmaklarımı vajinasının

girintilerine sokup klitorisiyle oynayarak birkaç dakika daha onunla uğraştım.

Valenin yanına park ettim ve arabayı alması için işaret ettim. Yanımıza birisi gelmeden önce Abby'nin eteğini tekrar indirdim. Anahtarları verdikten sonra, yolcu koltuğu tarafına giderek Abby'nin kapısını açtım. Uzattığım eli tuttuğunda yine diğer çiftlerden biri olmuştuk.

Asansörle süitimize çıkarken yalnızdık. Poposunu sıkınca inleyerek karşılık verdi.

“Henüz değil,” dedim.

Kapıdan çıkarken hafifçe arkasından tutuyordum. Bu sırada beklenti içinde titredi.

Ah Abby, diye düşündüm. Bu gece senin için ne planladığım hakkında en ufak bir fikrin yok.

Belki de vardı.

Süitin kapısını açıp içeri geçmesi için yol verdim. Otel talimatlarımı uygulamıştı, oturma odasındaki hafif ışık hariç tüm ışıklar söndürülmüştü. Onu tek bir lambanın donuk bir ışık verdiği yatak odama giden kısa koridora götürdüm. Yatak açılmıştı.

Harika.

Onu yatak ucunda bırakıp spor çantamın fermuarını açtım. Uyarıcı jel ve vibratörü çıkarıp yatağa koydum.

Gözleri büyüdü.

Bir daha düşününce belki de ne planladığımı bilmiyordu.

“Yeterince sabrettim, Abigail,” dedim ciddi ama alçak ve rahatlatıcı bir sesle. “Olabildiğince nazik olacağım ama bu gece bunu kesinlikle yapacağız. Artık hazırsın.”

Güven bana. Eğer hazır olduğunu düşünmesem bunu yapmazdım.

Yatak ucuna, Abby'nin durduğu yere doğru yürüdüm, şaşkınlıktan donup kalmıştı.

"Soy beni," dedim aklını başka yere çekmek için.

Tedirgin bir şekilde parmaklarını kollarımdan aşağıya indirerek ceketimi çıkardı. Kahretsin, ellerini üzerimde hissetmeyi seviyordum. Gömleğimin düğmelerini çözüp yere fırlattı. Sonra ellerini indirip tek bir hamlede pantolonumu ve donumu indirdi.

"Hepsi senin," dedim sertleşmiş penisim serbest kaldığında. "Bu akşam yemekte iyi iş çıkardın. Biraz tadına bakmana izin vereceğim."

Hemen dizlerinin üstüne çöküp beni ağzına aldı. Sıcacık ağzına girerken iniltilerini hissediyordum.

Bu şekilde yataktaki objeleri değil sadece beni düşünebilirdi. Ya da ben öyle olmasını umdum. Değilse bile bu ona bütün gecenin kontrolüm altında olduğunu hatırlatırdı. Gözlerimi kapatıp ona odaklandım. Beni içine alan ağzının verdiği zevk, boğazına dokunuşum ve parmaklarının arasındaki ipeksi saçları.

Birkaç dakika sonra henüz boşalmayı istemeyerek ağzından çıktım. Elimi uzatıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Hafifçe sendeleyince çok fazla şarap içmemiş olmasını umdum.

"Benim için soyun," dedim. "Yavaşça."

Teker teker ayakkabılarını çıkardı. Lanet olsun. Bu neden bu kadar seksiydi ki? Gözlerini benden ayırmadan

arkasına uzanıp fermuarını indirdi. Sol elini sağ omuzuna götürüp yavaşça elbisesinin kollarını indirdi.

Benim için daha sık soyunmasını istemeliydim.

Elbise yere düşer düşmez tekrar sırtına uzanıp sutyenini çözdü. Tek eliyle tutup yere bıraktı.

Ay ışığında tek kelimeyle ışıldıyordu. Vücudu yatağın üzerine gölgesini bırakarak hafifçe savruldu.

Oturdum. "Kendine dokun."

Hiç çekinmeden göğüslerini avuçlayıp göğüs uçlarını yuvarladı. Birer birer. Gözlerini kapatıp tekrar sallanarak hazdan inledi. Bir elini yan tarafından göbeğine doğru indirip kendisine dokunurken diğer eliyle de göğsüyle oynamaya devam etti. Bu gördüğüm en erotik manzaraydı.

"Yeter," dedim avucunun içine sürtünmeye başladığında. "Buraya gel."

Yatağa doğru süzüldü. Bana doğru yaklaşırken uzanıp belinden kavradım. Onu sırtüstü çevirip üstüne çıkınca iç geçirdi.

Başımı ensesine dayayıp tatlı nefesini kokladım, kokusunu içime çektim. Çene kemiği boyunca ısırıklar kondurmaya başlayınca ellerini saçlarıma daldırdı.

Vücudunda yaptığım keşif daha cüretkâr olmaya başladı. Ellerimle göğüslerini okşarken çenesinin altındaki saklanmış derinin tadına baktım. Daha aşağıya inerek göğüs ucunu ve kalçasını sıktım.

Göbek deliğinin etrafında ve kabarmış klitorisinde dilimi gezdirerek anın tadını çıkardım. Kıvranmaya başlayınca hazır olduğunu anladım.

Ellerim daha yumuşak hareketlerle yukarıya tırmandı. Daha yavaş, daha temkinli, daha da yumuşak ısırıklar kondurmaya başladım. Altımda arzuyla, istekle inliyordu.

Kollarını boylu boyunca okşayarak onu yavaşça yana çevirdim.

İyisin. İyi olacaksın. Güven bana.

Dokunuşlarımı konuştururken belini geriye doğru kırarak başını geriye attı.

Yanında duran uyarıcı jeli alıp iki parmağıma sıktım. Sızlayan aletimi boylu boyunca kremledim.

Yavaşça, hem de çok yavaşça tek elimle klitorisinde küçük daireler çizerken diğer elim poposunun arasına girip anüsüne bastırdı. Hafifçe sıçradı. Jelin sıcaklığından olduğunu düşündüm; geçen hafta uyarıcı jel kullanmamıştım.

Her ihtimale karşı yavaşlayıp klitorisine de yeterli ilgiyi gösterdiğimden emin olarak yavaşça parmağımı içeri soktum. Tepkilerini inceliyor, herhangi bir rahatsızlık hissi olup olmadığına dikkat ediyordum. Parmaklarım tamamen içeri girerken sadece zevkten iç çekti.

Onu yavaşça esneterek penisim için hazırlamak amacıyla iki parmakla aynısını tekrar ettim. Klitorisindeki parmağa doğru kendisini itti, kendisini bana doğru itip parmaklarımı daha derine aldı. Hâlâ yavaş hareket ediyordum.

Dünya kadar zamanımız vardı. Hatta gerekirse bütün gece bizimdi. Zevk almasını sağlamak için bir salyangoz kadar yavaş hareket ederdim.

Tekrar parmaklarıma doğru kendisini itti.

Dayan Abby.

Parmaklarımı çekip bacaklarını kaldırdım. Bir elimle penisimi ona bastırdım. Diğer elim hâlâ klitorisini okşuyor, ıslak kıvrımlarına giriyordu.

Hafifçe öne doğru bastırarak ona nerede olduğumu ve ne yapmaya hazırlandığımı hissettirdim.

Hareketsiz durup hiç titremeden, sıkıntı belirtisi göstermeden beni içine aldı.

Penisimin ucunu içine sokmak için hafifçe öne bastırdım.

Yavaş ol, dedim kendi kendime. İçine girmek için yanıp tutuşuyordum ama tamamen ona odaklanmam gerektiğini bilerek acele etmedim. Arzularımı beynimin gerisine attım. Abby şimdiye kadar bana güvenmişti ve ben de bu güveni boşa çıkarmamak için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Kendimi daha sert itmemele birlikte iç çekti. Belden aşağıyı hareketsiz tutarak klitorisine yoğunlaştım. Onu rahatlatırken tekrar kendimi ittim. Sonra durup parmaklarım ile tahrik etmeye devam ettim.

İstemsiz direncine karşı koyarak tek bir hamlede penisimin başını içine soktum. Devamını içine sokmak için sabırsızlansam da kollarımdaki kadının güvenini sarsmamaya odaklanarak kendimi tuttum. Güvenini yıkmayacaktım.

Nefesini çekti.

Lanet olsun, canı acıyordu. Elimi klitorisinden çekip elini tutum.

“İyi misin?” diye sordum.

Bu acı vericiydi. Acıyı tamamen dindiremeyeceğime göre onu anladığımı, daha dikkatli olacağımı, ona özen gösterdiğimi gösterebilirdim.

Tekrar nefes aldı. “Evet, işte böyle.”

Yalan söylemezdi. Eğer durmamı söyleseydi, dururdum. İyi olmadığını söyleseydi geceyi burada bitirirdim.

Elini sıktım ve uzanıp ensesini öptüm. “Çok iyi gidiyorsun,” diye fısıldadım.

Bir büyük solukta bütün gerginliği gitti ve karşımda eridi.

Vibratörü alıp açtım. Nefes alışını hissedebilmek için bir kolumla onu göğsüme doğru çektim. Diğer elimle, yapacağım şeyin farkına varması için vibratörü vücudunda gezdirdim. Bedenim içine tamamen girme dürtüsüyle ürperse de içine vibratörü soktum. Ben içine yavaşça, iki yoldan girerken nefesi kesildi. Penisim vibratörle aynı anda hareket ediyordu.

Onu sıkıca kendime çektim. Bedenlerimiz geriliyordu.

Sadece biraz daha dayan Abby.

Az kaldı.

Derken nihayet içine girebildim.

Tuttuğum nefesi bıraktım.

“Hâlâ iyi misin?” diye sordum.

“Evet,” diye cevap verdi boğuk bir sesle.

Tamamen içinin doldurulmuş olması hissine alışması için hareketsiz bekledim.

Beklemek cehennem azabı gibiydi.

Penisimle arasında sadece bir parça ince deri olan vibratör, penisime karşı vızıldıyor, içine girip çıkma dürtüsüyle beni çıldırtıyordu. İçine girme arzusu duyuyordum. İçimde yanan arzuyu dindirecek herhangi bir şey istiyorum.

Ama kalbi parmaklarımın altında atıyordu ve nefesi kesik kesikti.

Onun canını yakmayacaktım, yakamazdım.

Dışlerimi sıkıp rahatlamasını bekledim.

Kendi vücudumu kıpırdatmadan vibratörü dışarı çıkardım. Kalçamı geri çekerek tekrar vibratörü içine soktum.

O kadar sıkıydı ki. Hem penisimi hem de vibratörü ileri geri hareket ettirdim; birisini sokarken diğerini dışarı çekiyordum. Onu kendime daha da sert çektim. Kalbi deli gibi atıyordu.

Vücudumu ve vibratörü birbirine ters hareketlerle oynatarak hızlandım. Kıpırdamadan inledi. Vibratörün açısını klitorisine baskı yapacak şekilde değiştirdim ve küçük bir inlememeyle ödüllendirildim.

Daha hızlı girip çıkmaya başlarken vibratörü de daha derine soktum. Beni çevreleyen kaslarını sıktı. Neredeyse boşalacaktım.

İkimizi de zevkin doruklarına sürüklerken yüzümden terler süzülüyordu. Akla gelebilecek her türlü zevki yaşamasını istiyordum.

Başını geriye atarak inledi. Daha fazla dayanamıyordum. Tekrar içeri girdiğimde orgazm olup kendini bana doğru iterken çığlık attı. Çeperimde kitlenen kasları beni daha derine alırken vibratörü penisime doğru itiyordu.

Lanet olsun.

Beni dolduran rahatlamayla içine daha sert girdim ve poposunun hassas derisini zorladım. Tekrar çığlık attı. İkinci orgazmı da ilki kadar yoğundu. Birkaç dakika boyunca

kıpırdamadı ama kalbi ellerimin altında deli gibi atıyordu, nefes nefese kalmıştı.

“Abigail?”

“Aman Tanrım.”

“İyi misin?”

Bir şeyler mırıldandı ama kımıldamadı. Tam olarak bulunduğum yerde hareketsiz kalmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Ama Abby’yle ilgilenmeliydim. Kendisine gelmesine yardım etmek ve sabah ağrısı olmaması için onu rahatlatmak zorundaydım. Bana güvenmesinin ne kadar önemli olduğunu ona hissettirmeliydim.

“Hemen dönerim,” diye fısıldadım yataktan inip tuvalete giderken.

Banyonun ışığını kısarak ortamın sıcak, yumuşak bir renk almasını sağladım. Evimden Abby’nin banyo malzemelerini getirmiştım. Küvet sıcak suyla dolduğunda vücut şampuanını içine döktüm. Birkaç dakika sonra banyo ıslak, buharlı ve Abby kokulu bir sıcaklıkla kaplanmıştı.

Yatak odasına gittiğimde Abby’yi bıraktığım pozisyonda yatarken buldum. Onu kucaklayıp banyoya taşıdım ve usulca küvetin içine yerleştirdim.

Sıcak su bedenini sararken rahatladı. Bir banyo süngerini alıp suya batırdım, sonra da omuzlarından sıkarak nazıkçe onu yıkadım. Birer birer kollarını temizledim. Öne eğip sırtını yıkadım. Çok dikkatli bir şekilde saçlarını bir yanına alıp bıraktığım izlere yumuşak öpücükler kondurarak boynunu ovdum. Sırtını yıkamayı bitirince, banyo süngerini göğüslerine sürüp köpüklerin arasından kaymasını izledim.

Sonra ellerimin altında zevkten nasıl kasıldığını hatırlayarak karnını yıkadım. Bacaklarını da temizleyebilmek için elimi suya daldırıp dizlerinden kaldırdım.

Bütün bu süre boyunca gözleri kapalı sırtını küvetin başına dayamış uzanıyordu. Dudaklarında hafif bir tebessüm vardı.

Olabildiğince nazik olmaya çalışarak bezi bacaklarının arasına kaydırardım.

“Biraz kaldır bakalım tatlım,” dedim.

Poposunu kaldırınca süngeri alt tarafına sokarak merhemini ve spermlerimin son kalıntılarını da temizledim. Sonra küvetin tıkacını çıkarıp suyun süzülmesini sağladım.

Abigail’i kaldırıp küvetin kenarına oturttum. Bir havluyu omuzlarının etrafına sararken diğeriyle de ayaklarını kuruladım. Çok yavaş hareketlerle mükemmel bedeninin her noktasını kuruladım.

İşim bittiğinde raftan bir fırça alıp yumuşak nazik hareketlerle saçlarını taradım.

“Muhteşemdin. Böyle olacağını biliyordum.”

Tekrar gülümsedi.

Banyo askısına astığım geceliği başının üstünden geçirip giydirdim. Sonra da onu kaldırıp yatak odasına götürdüm.

Dudaklarım alnına değdiğinde çoktan uykuya dalmıştı.

Yirmi İkinci Bölüm

Beş buçukta uyanıp sessizce odadan çıktım ve aşağıdaki spor salonuna gittim. Çıkmadan önce Abby'nin odasına bir göz attım. Derin uyuyordu, büyük ihtimalle de ben dönünceye kadar uyanmış olmayacaktı.

Dün geceyi düşündüm. Karşımda nasıl eridiğini ve bana olan mutlak güvenini. Dün gece, ilişkimizde bir dönüm noktası olmuştu. Artık oyunumuzun içine daha derinlemesine dalabilirdik. Ona daha da fazla zevk verebilirdim. Onu zevkten daha sık bağırabilirdim.

Bir saat kadar sonra oda servisini arayıp duş aldım. Oturma odasına girmeden önce Abby'nin odasına uğrayıp bir şişe soğuk su ve iki tane ibuprofen bıraktım. Uyandığında ağrısı olabilirdi.

Odasından çıkarken kapı çaldı. Gidip oda servisini içeri aldım.

Servis elemanı gittikten sonra Abby'nin banyosundan su sesi geldiğini duydum.

Harika.

Beklerken oturup kendi kahvaltımı yaptım. Dakikaları saydığımından değil ama yaklaşık yirmi dakika kadar sonra oturma odasına girdi.

“Gel otur, kahvaltını yap, Abigail.”

Oturup yemeye başladı.

“Linda ve Elaina, Felicia ile senin dokuz buçukta spada olmanızı bekliyor,” dedim. “Ne planladıklarını bilmiyorum ama görünüşe göre bu akşamüstüne kadar işiniz bitmez.”

Ben bir fincan daha kahve içerken sessizce oturdum. Ne düşündüğünü merak ediyordum. Bir an için aklımdan spaya gitmek yerine günü benimle geçirmesini söylemek geçti; golf oyunundan affımı isterdim ve birlikte bir şeyler yapabilirdik. Ama sonra ailemle vakit geçirmesini ne kadar istediğimi hatırlayınca fikrimi değiştirdim.

“Buraya gel,” dedim yemeği bitince. Oturma odasına giderken beni izledi.

Arkasına geçtim. “Elaina ve Felicia yaşam tarzımızı biliyor. Teyzemin bildiğini düşünmek istemiyorum ama eğer biliyorsa bile...” dedim gerdanlığını çözerken “gözüne sokmaya gerek yok.” Tekrar önüne geldim. “Gerdanlığını bu akşamüstü geri alacaksın.”

Başını eğdi.

Onu çıkardığı için mutsuz mu olmuştu? Spaya da takmak mı istiyordu? Hem de insanların onu gözleriyle yiyip bitireceği bir yere? Teyzem neden ısrarla spaya gerdanlık taktığını merak edeceği halde?

Ya da belki...

Belki de gerdanlığın temsil ettiği şey yüzünden onu çıkarmak istemiyordu.

Çenesini kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Sen hâlâ benimsin,” diyerek onu rahatlattım. “Bunu takmadığında bile.”

Jackson lobide oturuyordu. En azından ben Jackson olduğumu düşünmüştüm.

Kapüşonlu bir eşofman üstü giymiş, koyu renk güneş gözlükleri ve koyu renk rastalı bir peruk takmıştı.

“Selam,” dedi. “Demek buradasın.”

“Ne biçim giyinmişsin böyle?”

“Kılık değiştirdim.”

Lobiye bakındım, bütün bakışları üstümüze çekiyorduk. “Bunun işe yaradığını sanmıyorum. Bu şekilde sadece kılık değiştirmiş bir futbol oyuncusuna benziyorsun.”

“Evet, ama hangi futbol oyuncusuna?” Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. “Kimse anlamadı, henüz kimse gelip imza istemedi.”

“Bu kılık değiştirmenin işe yaradığı anlamına gelmez. Sadece insanları korkuttuğun anlamına gelir.” Gülümsedim. “Ben senin yanına geldiğime göre belki de diğerleri de buna cesaret eder.”

“Lanet olsun.” Kapüşonunu indirince rastalar biraz daha ortaya çıktı.

“Antrenmanda kafana çok mu top çarptı? Burada böyle tek başına ne yapıyorsun?”

“Takımla çıkmadan önce ve sen Todd’la otelden ayrılmadan önce seninle konuşmak istedim.”

Geniş lobiye bir göz attım. Uzak köşede bir grup sandalye vardı.

“Yirmi dakikam var.” Başımla köşeyi işaret ettim. “Haydi, şuraya geçelim.”

Oturur oturmaz, “Neler oluyor?” diye sordum.

“Dün gece Felicia ve ben...”

“Gözlüklerini çıkar. Bu şekilde söylediğin hiçbir kelimeye konsantre olamıyorum.”

Gözlükleri çıkardı. “Felicia ve ben...”

Konunun nereye gideceğine kesinlikle karar veremiyordum. Felicia bir şey mi söylemişti? Jackson’la ayrılmışlar mıydı? Eğer ayrılırlarsa bu Abby’yle olan ilişkiyi nasıl etkilerdi?

“Evet?” dedim.

“Bu daha önce yaptığım hiçbir şeye benzemiyordu. Yani sadece konuştuk anlıyor musun? Sonra konuşmaya devam ettik.” Kendisi de inanamıyormuş gibi başını salladı. “O inanılmaz. Şimdiye kadar tanıdığım kimseye benzemiyor. Aynı zamanda da çok seksi.”

Başımı salladım. Sanırım seksiydi. Tabii eğer kızıl saçlı kadınlardan hoşlanıyorsan. Aklım Abby’ye, onun gür kahverengi saçları ile vücudunun zarif hatlarına kaydı. Felicia Kelly’nin Abby King’den hiçbir üstün yanı yoktu.

“Annem ve babama bakarak büyüdüm,” dedi Jackson. “Todd ve Elaina’nın aşklarını gördüm. Yani...” dedi ve yüz

ifadesi ciddileşti, “ben onların yakaladığı şeyi bulabileceğimi hiç düşünmemiştim.” Ne ima ettiğini çok iyi biliyordum.

“Ama şimdi,” diye devam etti, “ne zaman onunla olsam, çok yaklaştığımı hissediyordum. Sanki uzanıp dokunabilecekmişim gibi.” Başını salladı. “Bilmiyorum. Belki de Todd’la konuşmalıyım. Ama düşündüm ki eğer sen anladıysan, sen bulmanın mümkün olduğunu düşünüyorsen...”

Neden benim bu konuda bir şey bildiğimi düşünüyordu ki? Benim? Bu konuda hiç de tavsiye verecek durumda değildim. Bunu o da biliyordu mutlaka. İlişkilerin konusunda hiç bilgim, deneyimim yoktu. Tam da bu yüzden ağzımdan çıkan kelimeler ikimizi de şaşırttı.

“Elbette gerçek olduğunu düşünüyorum,” dedim. “Bulabileceğine inanıyorum. Ve eğer bunu Felicia’da bulduysan, senin için bundan daha mutlu olamazdım.”

Todd beni golfte yendi. Başa baş bir oyundu ama sonunda o kazandı. Ne de olsa herkes doktorların aslında çalışmadığını bilir. Sadece bütün gün golf oynarlar. Elbette kazanacaktı.

Oyundan sonra içki içmek isteyip istemediğini sordum. Neden onunla konuşmaya karar verdiğimden emin değildim, belki de dün gecedен sonra kendimi hâlâ uyuşturucu almadan uçmuş hissettiğim içindir. Ya da belki Todd yaşam tarzımı bildiği ve sonunda bunu bana yakın olan birisiyle konuşmak istediğim içindir. Bilmiyordum. Sanırım sadece konuşacak birisini arıyordum.

Abby'yle birlikte daha sonra Todd ve Elaina ile akşam yemeği yiyecektik. Daha yemeğe çok vardı ve onca zamanı otel odasında tek başıma geçirmek istemiyordum. Şimdi düşününce, Todd ile içki içmek hayatımda verdiğim en iyi ve en kötü karar olmuştu. Oturduğumuzda birkaç dakika boyunca hayat tarzımla ilgili konuya nasıl gireceğimi düşündüm. Sonunda açık olmaya karar verdim.

“Abby bana yaşam tarzımızı bildiğini söyledi,” dedim garson siparişlerimizi aldıktan sonra.

Todd'un gözleri açıldı. Belli ki konuda bu kadar açık olmamı beklemiyordu. Omuzlarımı silktim. “Bunu onun gözleri önüne sermek istedim. Aşikâr olan gerçekleri saklamak istemedim.”

Arkasına dayandı. “Bu cidden büyük bir gerçek, Nathaniel. Bu konu hakkında konuşmak istediğine emin misin?”

“Neden olmasın? Saklayacak bir şeyim yok. Ama merak ediyorum, sen nasıl öğrendin?”

“Birkaç ay önce Melanie uğradı.” Duraksayınca başımı salladım. “Sanırım senden ayrılmak ona çok ağır gelmişti. Birkaç tanıdık görmek istemiş. Bizi görür görmez de kendisini tutamayıp koyuverdi.”

“Onunla çıkmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum.”

“Neden yaptın o zaman?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bana psikanaliz yapmayacaksın değil mi?”

Güldü. “Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sana psikanaliz yapmam etik olmaz.” Dudağının kenarı kalktı. “Aslında eğlenceli olurdu ama.”

“Kes şunu.”

“Pardon. Elimde değil.” Ciddileşti. “Peki, neden çıktın onunla?”

“Normal bir ilişki yürütüp yürütemeyeceğimi görmek istedim. Çok uzun süre olmuştu.”

“Ne kadar uzun?” Neredeyse boş olan barda etrafına bakındı. “Dinle dostum, cevap vermek istemediğin hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin. Eğer sınırı aşarsam bana çenemi kapamamı söyle, anlaşıldı mı?”

Başımı salladım. “Tamam. Dartmouth’ta üniversite-deydim. Birkaç tane ilişkim oldu, ciddi ya da heyecan verici şeyler değildi. Jackson gibi kadınları kendime çekmiyordum. Senin gibi hayatımın aşkını daha kum havuzunda oynarken de bulmamıştım. Hiçbir şey söylemese de Linda’nın sürekli yalnız olmamdan hoşlanmadığını biliyordum.”

“Bizimle tanıştırmaya hiç kimseyi getirmemiştin.”

“Sizinle tanıştırmak isteyeceğim hiç kimseyi bulamadım. Dominant olan bir arkadaşım vardı, Paul. Onunla birlikte birkaç partiye gidip takıldım.” Gözlerimi kapatıp geçen yılları düşündüm. “Bir daha da arkama bakmadım. Yaşam tarzımın tadını çıkardım ve onu kendi ihtiyaçlarıma göre şekillendirdim. Çocukluğumla bir ilgisi var mıdır diye yıllarca düşündüm.”

“Büyük ihtimalle yoktur.”

“Bana psikanaliz yapmayacaktın hani.”

Todd ellerini kaldırdı.

“Analiz yok. Bunlar sadece benim düşüncelerim.”

“Bu konuda çok tecrüben var mı?”

“Hayır, ama ebeveynlerinin ölümüyle bunun bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Tek bir sebebi olduğunu düşünmüyorum. Mesela, bazı insanlar yeşili severken bazıları niye maviyi sever? Bu sadece senin beyninin çalışma şekli.”

“Sence her şeyi aşırı kontrol etme arzusundan kaynaklanıyor olamaz mı?”

“Sence?”

Soruyu düşündüm. Melanie, Paige, Beth ve Abby ile geçirdiğim zamanı düşündüm. “Hayır,” dedim dürüstçe.

“Tamam. İşte, cevap bu.”

Rahat bir nefes aldım. “Hep kendimde bir terslik olduğunu düşünmüşümdür.”

“Hadi ama öyle olmadığını sen de biliyorsun.”

“Biliyorum. Biliyorum.” Garsonun getirmiş olduğu fıstıklara uzandım. “Sadece bazen zor oluyor.”

“Son zamanlarda pek zormuş gibi görünmüyor.” Gülmüsedim. “Sen ve Abby yani ha?”

Başımı eğip dün gecedен sahneleri aklımdan geçirdim. “O... birlikte olduğum kimseye benzemiyor.”

“Ve bu iyi bir şey mi?”

“Evet, gerçekten iyi bir şey.” Dün gecedен sonra ilişkimiz daha iyiye gidecekti.

“Gerçekten iyiymiş, peki ciddi bir şey mi?”

“Lanet olsun Todd. Sadece bir aydan biraz fazla süredir birlikteyiz. Hadi ama.”

“Tamam, tamam, tamam.” Ağzına birkaç fıstık attı. “Ama potansiyel var değil mi?”

“Bilmiyorum. Öyle bir şey için hazır mıyım bilmiyorum.”

“Gördün mü?” Beni işaret etti. “İşte bu. Bence çocukluğunla ilgili olan bu.”

“Ve bu...” deyip ben de onu işaret ettim. “Bence bu da artık çenesini kapamalı.” Alınmadığımı ama ciddi olduğumu göstermek için gülümsedim.

“Kusura bakma, iş alışkanlığı. Anlarsın ya bırakmak zor.”

“Bir psikiyatra ihtiyacım yok.”

Bana dikkatini vermiyordu. “Aslında bunun tek sebebi işkolik arkadaşımın yeni bir kadınla beraber olduğunda, kendine güveninin yerine gelmesi ve sürekli gülümsemesi...”

“Kes şunu, Todd.”

“Ya gerdanlığındaki elmaslar?” kaşlarını oynattı. “Senin diğer sevgililerinin elmas gerdanlık taktığını hatırlamıyorum.”

“Ciddiyim.”

“Üstelik onu ne kadar zamandır tanıyordun? Birkaç hafta mı?”

Ayağa kalktım.

“Tamam, tamam,” dedi “Sustum. Oturup biranı bitir.”

Birayı diktim ve saate baktım. Spadaki işlerinin bitmesi için hâlâ çok erkendi. Lanet olsun. Ne diye Abby’nin hafta sonu benden bu kadar zaman ayrı kalmasının iyi fikir olacağını düşünmüştüm ki?

Kafam dün geceye gitti. Onu nasıl kollarımın arasında tutup zevkten çılgık çılgıya bağırttığımı hatırladım.

“Merak ediyorum da,” dedi Todd beni tekrar mutlu eden düşüncelerimden kopararak. “Columbia’daki hoşlandığın kıza ne oldu? Abby onu biliyor mu?”

Aklım hâlâ dün geceki manzaralarla bulanıktı. Planlanmamış bu itirafımın tek sebebi de buydu.

“Zaten o Abby’ydi.”

Bira şişesini masaya bırakıp yaklaştı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Vayy be.” Birasından bir yudum alıp şişeyi döndürdü.

“Ona anlattığın zaman ne dedi?”

Soğuk terler basmıştı.

Lanet olsun.

“Ben...eee... ben...” diye kekeledim.

Tek kaşını kaldırdı. “Ona az biraz saplantılı olduğunu Abby’ye anlattın, öyle değil mi?”

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz da ne demek?”

“O Columbia’dayken ona söyleyemedim,” dedim. “O zaman dominant olmuştum ve onu buna bulaştırmak istemedim. Normal bir ilişkimiz olamayacağını biliyordum. Bu yüzden ona hiç yaklaşmadım.”

“Ama o altı sene önceydi. Ona o zaman... senin itaatkârın olduğu zaman söylemeliydin.”

“O zaman da tam olarak söylemedim.”

“Ne?”

Her şeyi çoktan itiraf etmiştim, yalan söylemeye gerek yoktu. “Ona söylemedim.”

“Henüz” sözcüğünü kullanmadım çünkü söyleyeceğimden emin değildim.

Todd’un çenesi kilitlendi. “Ona söylemedin mi?”

“Hayır. Sen de bana ahlak konusunda ahkâm kesmeyi bırak artık.”

“Bir dakika.” Elini kaldırmıştı. “Sen bu kadını dört yıl boyunca takip ettin...”

“Ben onu hiç takip etmedim.”

“Etsen de bir şey değişmezdi.” İç çekti “Niyetinin iyi olmadığını biliyordum, ama şimdi... Lanet olsun.”

“Sen bu işe karışma.”

“Elbette karışacağım. Senin bu yaşam tarzının gerektirdiği her şeyi bildiğimi ya da anladığımı söyleyemem ama bildiğim kadarıyla, dürüstlük ve güven en önemli iki şeydir.”

“Elbette,” dedim. “Bilmiyorsun, bu yüzden de biliyor-muşsun gibi davranma. Ne yaptın? Birkaç kitap mı okudun? İnternette mi araştırdın?”

“Anladığım şey şu,” dedi hafifçe sesini yükselterek. “Sen Abby’yi kandırdın.”

“Abby’yi hiç kandırmadım.”

“Ona doğruyu söylemediğin her saniye onu kandırıyorsun.”

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. En büyük korkumu dile getirmişti. Her gece uykuya dalarken beynimi yiyen kaygılardan bahsetmişti.

Hatalısın, diyordu kaygılar.

Ona söyle, diye ısrar ediyorlardı.

Onları yok sayıp duymamazlıktan gelmeye çalışıyordum ama artık buna gücüm kalmamıştı.

Ve yapabileceğim tek şeyi yaptım. İçimde hissettiğim öfkeyi alıp Todd’a yansıttım.

“Kes sesini,” dedim. “Hiçbir şey bildiğin yok. Hiçbir şey. Her şey gayet yolunda gidiyor...”

“İyi mi?” diye kesti sözümü. “İyi ha? Sence Abby bu yaptığının iyi olduğunu mu düşünecek? Onu gördüm Nathaniel. Seni gördüm. O kadın sana âşık ve ne yaptığını öğrendiği zaman iyi olacağını mı düşünüyorsun...”

“Kim söyleyecek ona? Sen mi?”

“Lanet olsun belki de ben söylerim.”

“Buna cesaret edemezsin.”

“İstersen bir dene.”

Birkaç saniye boyunca biraya ve fıstığa dokunmadan birbirimize baktık.

“Yapamam,” diye itiraf ettim sonunda. Şimdi değil. Hiçbir zaman değil. Eğer ona söylersem benden nefret edebilirdi. Peki, bana âşık mıydı? Kahretsin. Bu bardan çıkıp düşünmeye ihtiyacım vardı.

“Başka şansın yok,” dedi Todd.

“Öyle bir var ki...”

“Seni seviyorum Nathaniel. Bunu biliyorsun. Ama öylece durup ona zarar vermene izin veremem. Altı yıl önce sessiz kalarak hata yaptım. Bunu tekrar yapmayacağım.”

“Bana zaman ver,” diye yalvardım, dünyanın etrafımda daralmaya başladığını hissediyordum.

“Ne kadar zaman?”

“Bilmiyorum.”

“Karar versen iyi edersin.” Masadan kalkıp masaya bir avuç dolusu banknot bıraktı. “Yoksa ben senin yerine yaparım.”

“Lanet olsun, Todd.”

“Tek yolu bu.” Masanın yanında durdu. “Ama sırrını tutacağım. Elaina’ya söylemeyeceğim.”

“Bu fedakârlığın için teşekkürler,” dedim alaycı bir gülümsemeyle.

“Günün birinde bana teşekkür edeceksin,” dedi ve çıkmak üzere arkasını döndü. “Yemekte görüşürüz.”

Todd gidince başımı ellerimin arasına gömüp öylece kaldım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Nihayet süite döndüm. Abby'nin spadan dönmesine daha çok vardı. Ben de koltuğa oturup gerdanlığına baktım.

Todd biliyordu. Todd biliyordu, beni zorlayacaktı ve sonunda Abby üzülecekti. Onu takip etmiş olduğumu öğrenince ne tepki verirdi? Ona yalan söylemiştim. Yani gerçeği söylememiştim, ama sonuçta bu bir yalandı. Bana bir daha güvenir miydi?

Onu nasıl izlediğimi anlatmam gerekecekti. Sonra konu o gülünç güvenli kelimeye ve onu yaşam tarzım ile ilgili nasıl kandırdığıma gelecekti. Onu kandırdığımı bilecekti.

Hayır, bir daha bana asla güvenmezdi.

Onu suçlayamazdım, ama... Ona söylemek zorunda değildim. Todd ne isterse yapsın.

Dün gecedен sonra Abby'yle ilişkim değişmiş ve işler daha iyi bir hal almıştı. Bunu bozmayacaktım. Yaşadığımız onca şeyden ve hele de o aptalca kazadan sonra bunu yapmayacaktım.

Ayrıca onu takip ettiysem de bunun ne önemi vardı ki? Ona hiç yaklaşmamıştım. Ona dokunmamıştım. Çok da büyük mesele değildi.

Aslında mesele büyüktü.

Bizim ilişkimiz, diğerlerinden belki de daha fazla güven ve dürüstlük istiyordu. Bunu biliyordum. Bunu yaşayarak öğrenmişim. Abby bunu hak ediyordu.

Ama bunu yapamazdım. Dün gece bana nasıl koşulsuz güvendiğini hatırlayınca gözlerine bakıp da bunu söyleyemeyeceğimi biliyordum. Ben lanet olası bir korkaktım.

Yemekten sonra Todd'u bulup ona söyleyecektim. Abby'ye anlatmayacaktım. Bundan emindim.

Gazeteyi alıp ilk sayfasına bir göz gezdirdim. Kayda değer bir şey yoktu. İkinci sayfa daha da beterdı. Saatileme baktım. Her an dönebilirdi.

Onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Nihayet kapıda anahtar sesi duydum.

Odaya girdiğinde muhteşem güzel görünüyordu. Bir günü spada geçirmek çok iyi bir fikirdi, resmen ışıldıyordu. Yumuşak bukleleri omuzlarına düşmüştü ve yüzünde pırıl pırıl bir ifade vardı.

“Günün güzel geçti mi?” diye sordum.

“Evet, efendim,” dedi başı hafifçe eğik.

Kahretsin. Bana “efendim” demesine bayılıyordum. Neden bunu ondan her duyuşumda sertleşiyordum ki?

Ayağa kalkıp tasmayı tuttum. “Bir şeyleri özlemiş olabilir misin?”

Başını salladı.

Ona doğru yürüdüm. “Bunu geri istiyor musun?”

Tekrar başıyla onayladı.

“Söyle hadi.” Duymak istiyordum. Duymalıyım.
“İsteddiğini söyle.”

“İstiyorum,” diye fısıldadı. “Senin gerdanlığını istiyorum.”

Benim gerdanlığım. Aynen öyle. Benim tasmamı takıyordu. Benimdi. Ve eğer Todd onu benden alırsa mahvolurdum.

Bluzunu başının üstünden çıkardım. Dün gecedен kalan ısırık izi hâlâ omuzundaydı. Saçını bir yana çekip onu ısırduğım yerden öptüm.

“Dün gece seni damgaladım. Seni benim olarak damgaladım ve yine yapacağım.” Dişlerimi hassas teninde gezdirdim. “Seni pek çok şekilde işaretleyebilirim.”

Gerdanlığı boynuna geçirdim. Lanet olsun. Boynunda gerdanlığımı görünce daha da sertleştım. Onu koltuğun koluna eğip duygusuzca becermekten başka hiçbir şey istemiyordum.

Aksine, gerdanlığı taktım. “Ne yazık ki Todd ve Elaina ile yemek yemeliyiz. Gidip üstünü değiştir. Kıyafetlerini yatağın üzerine hazırladım.”

Bu sabah onun için yatağa koyduğum pamuklu elbiseyi giyip geri döndüğünde koltuğun yanında duruyordum. “Koltuk kolunun üstüne eğil, Abigail.”

Kollarından destek alarak vücudunu koltuğun üstüne eğildiğinde eteğini kaldırdım. Külot giymemişti. Nefesim kesildi. “Aklımı ne kadar da iyi okumuşsun.” Elimi yumu-

şak teninde gezdirdim. “Tüh! Ben de yemekten önce sana şaplak atmak için can atıyordum.”

Elaina hafta içinde deniz kenarında küçük bir restoranda rezervasyon yaptırmıştı. Yolda giderken Abby’nin bir gece önce kırmızı et yediğini hatırladım. Güzel bir balık onun için iyi olurdu. Yemekte balık sipariş vermesini söyledim.

Vardığımızda Todd ve Elaina ortalarda yoktu. Beklerken Abby oturup menüsünü aldı ve okumaya başladı. Gözüm kapıda, beklemeye başladım.

İçeriye önce Todd girdi ve hemen bizi fark etti. Elaina korkmuş görünüyordu. O halde bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı. Abby’ye bir bakış attım, hâlâ menüyü okuyordu. Todd yaklaşırken, “Ona söylemeyeceğim,” dedim dudak hareketlerimle. İfadesi değişti. Sert bir sesle, “Abby,” dedi. Abby ihtiyatlı bir şekilde baktı. Lanet olsun. Abby de bir sorun olduğunu anlamıştı. Abby cevap verirken Todd taş gibi sert bakışlarını üzerimden ayırmadı. Hepimiz oturduktan sonra garson gelip içki siparişlerimizi aldı.

Abby ve Elaina sessizce sohbet ederken Todd, “Ona söylemelisin,” dedi sadece dudaklarını oynatarak. Başımı salladım.

Garson gidince Todd menüyü masaya attı.

“Nathaniel,” diye lafa girdi Elaina besbelli masaya huzur getirmenin çaresizliği içinde. “Bu hafta sonu Apollo nerede?” diye sordu.

“Köpek çiftliğinde,” dedim. Bir şey yokmuş gibi konuşabilir ve sohbeti mantıklı hâlâ getirebilirdim. Bu mümkündü.

“Daha iyi durumda o zaman, değil mi?” diye sordu. “Onu orada bırakabildiğine göre?”

Gördün mü? Köpeğim hakkında konuşuyorduk. Olanca mantıklıydı.

“Kısa sürede çok aşama kat etti,” dedim.

“En azından birileri bunu yapmış,” diye mırıldandı Todd. Mantıklı davranmak buraya kadarmış demek ki.

Neyse ki garson içkilerimizle geri döndü. “Menüye bakabildiniz mi?” Tabii ya. Menü. Ne sipariş vereceğime karar vermek iyi fikirdi. Sonra garsonun Abby’ye pis pis baktığını fark ettim. Pis pis bakıyordu. Hem de Abby’ye.

“Hanımefendi?” diye sordu ona. O anda Abby’yi çıplak hayal eden sanki o değilmiş gibi.

“Ben somon alacağım.” Ona balık sipariş etmesini söylemiştim ve her zaman söyleneni yapardı. Menüü bana verdi.

“Harika bir seçim,” dedi iğrenç garson. “Somon balığı en çok seçilen yemeklerimizdendir.” Sonra lanet herif Abby’ye göz kırptı. Lanet gözünü kırptı. Abby’ye.

Boğazımı temizledim.

“Evet, bayım,” dedi. “Siz ne alırdınız?”

“Somon,” dedim Todd ve Elaina’nın siparişlerini yazarken menüyü ona uzatarak.

Artık gidebilirdi. Topuklarının üzerinde döndü. “Maç için mi buradasınız?”

Bunu sorarken sadece Abby'ye bakmıştı.

Abby bana yanaştı.

Evet, ezik, demek istedim. Benimle geldi. Benimle oturuyor. Buradan benimle çıkacak. Ve sen geceyi yalnız geçirirken o hâlâ benimle olacak.

“Elbette. Yaşa, Giants!” dedi Elaina tekrar masanın huzurunu sağlama çabasıyla. Zavallı kadının işi zordu.

“Biliyor musunuz,” dedim, “siparişlerimizi ne kadar çabuk alırsan o kadar çabuk yemeğimizi bitirip buradan ayrılabiliriz.”

Garson, Abby'ye son bir bakış attıktan sonra nihayet gitti.

Gittiğinde masadaki gerilim o kadar belli hale geldi ki neredeyse geri dönmesini dileyecektim. En azından dikkatleri Todd ve benim üzerimizden alırdı.

Elaina sandalyesini itti. “Lavaboya gitmem gerekiyor. Abby, sen de gelir misin?”

“Elbette,” dedi Abby. Sesinden rahatladığı anlaşılıyordu.

Hanımlar masadan kalkarken Todd'la ayağa kalkıp uzaklaşırlarken ikimiz de arkalarından baktık.

“Çok büyük bir hata yapıyorsun,” dedi gözden kaybolduktan sonra yerimize otururken.

“Hata benim hatam.”

“Olabilir, ama eğer o hata Abby'yi üzecekse, sadece seni ilgilendirmiş olmuyor.”

“Bu hata Abby'yi asla üzmeyecek çünkü asla öğrenmeyecek.”

Öne uzandı. “Çok emin olma. Öğrendiği zaman, ki öğrenecek, eğer ona söyleyen sen olursan daha kolay olacak. Ama tabii bunu en kısa zamanda söylersen.”

Ben de öne uzanarak, “Sen karışma,” dedim.

“Sen akıllı, saygıdeğer bir adamsın,” dedi. “İşini dürüstlük ve güvenilirlik üzerine kurdun. Bütün hayatını bu değerlere göre yaşadın. Çalışanlarından da bunları beklersin. Elaina’dan bir şeyler sakladığımı öğrensen ne yapardın?”

“Özel hayatın hakkında en doğru kararı vereceğine güvenim tam.”

“Hadi canım sen de,” dedi sesini yükselterek. “Gidip ona anlatırdın.”

Yumruğumu masaya vurdum. “Onu benden alamayacaksın.”

“Kahretsin Nathaniel,” dedi. “Onu senden almak istemiyorum. Seninle kalmasını istiyorum çünkü sana bahsettiği güveni hak ediyorsun.” Gözleri yana kaydı. “Sakinleşsen iyi olur. Geliyorlar.”

Abby ve Elaina masaya dönene kadar kendimi sakinleştirdim. Abby’nin bir şeyler anladığından emin olsam da bana asla bu konuyu sormayacağını biliyordum. Teknik olarak benim arkadaşlarım onu ilgilendirmezdi.

Yediklerimin bir lokmasını bile hatırlamasam da yemeğin sonuna doğru tabağım boştu. Tek hatırladığım kendimle didiştığım.

Söyle ona.

Söyleme.

Onu kaybet.

Kaybetme.

Seçenekler beynimde dönüp durdu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Karar veremiyordum.

Sonra, asansörle odamıza çıkarken ise bildiğim tek bir Şey vardı, (Şu anda, bu gece için) o benimdi.

Odaya girer girmez kapıyı kapattım. Abby'yi kolundan yakalayıp kapıya döndürdüm ve ellerimi elbisesinin içine kaydırđım.

“Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.”

Kokusunu içime çektim. Benimdi. Kokusu benimdi. Vücudu benimdi. Lanet olası ruhu benimdi. Elbiseyi ba- Őından çıkarıp sutyenini yırttım.

Önümde ırılıplaktı.

Tek harekette pantolonumu indirip etrafa saçılan düğmelere aldırıŐ etmeden yırtarcasına gömleğimi çıkardım. Abby, vahŐi, kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Onu kaldırıp kapıya dayadım. “Gelecek hafta sonu eve girdiğin andan evi terk ettiğin saniyeye kadar üzerine tek parça bile kıyafet giymeyeceksin.”

Çok azmıŐtım, yatak odasına kadar bile dayanamayacaktım. Onu burada, kapıya dayayıp becerecektim.

İçine iki parmağımı soktum. Neyse ki çoktan ıslanmıştı. Onu hazırlayacak havada değildim.

“Sana nerede ve ne zaman istersem sahip olacağım.” Parmaklarımı apraz yapınca inledi. “Seni cuma akşamı beş kez becereceğim.”

Çünkü yapabilirim.

“Gelecek hafta sonu seni tamamen ağda olmuş halde istiyorum, Abigail. Vücudunda tek bir tüy bile kalmayacak.”
Gözlerini kırptı.

“Bacaklarını ayır ve dizlerini kır,” dedim ona. “Daha fazla beklemeyeceğim.”

Hiç tereddütsüz, bacaklarını ayırıp dizlerini büktü. Penisimi tek bir hareketle içine sokup ileri geri gitmeye başladım.

Evet, işte bu.

Geri çekip tekrar içine girdim ve onu kapıya dayadım. Hafifçe yerden yükselip bacaklarını belime doladı.

Gözlerimi devirdim.

Ama hâlâ yetmiyordu. Tekrar, tekrar ona tamamen sahip olabilme tutkusuyla daha derine girerek ikimizi de kapıya mıhladım.

Beni tırmaladığında, “Evet,” diye bağırdım. *Damgala beni, bana sahip ol.* “Lanet olsun. Evet.”

Benim ona sahip olabileceğim kadar onun da bana sahip olabileceğini artık biliyordum. Bu düşünce, onun bana sahip olması düşüncesi beni daha da çıldırttı. Daha derini zorlama isteğiyle tekrar içine girdim.

Kollarımda inliyordu.

“Daha değil, Abigail.” Onu tekrar kapıya çarparak daha derine girdim. “İşim bitmedi.”

Onunla işim asla bitmeyecekti. Kasları penisimin çevresinde kasılırken tekrar inledi.

“Sana söylemeden boşalmasan iyi edersin,” dedim tekrar içine girerken. “Deri kayışı getirdim.”

Tırnakları sırtımdan aşağıya inerken bıraktığı izleri hissediyordum. Beni işaretlediğini bilmek beni daha da çıldırttı ve tekrar kapıya çarptık. Tekrar inledi. Onun boşalmasına izin vermeyerek haksızlık yaptığımı biliyordum. Ama bana çok zevk veriyordu. Bir sonraki girişimde bacaklarımı biraz daha eğip içinde başka bir noktaya dokunmak için kalçamın açısını değiştirdim. Yine inledi.

Evet, doğru Abby. İniltilerin ve çığlıkların sadece ve sadece benim için.

İçine üç kez daha girip çıktıktan sonra artık kendimi tutamayacağımı biliyordum. Orgazm olmamaya çalışmanın sancısı yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

“Şimdi,” dedim fısıldayarak.

Penisimin etrafında rahatlayarak derin bir nefes verdi. Kasları çeperimde hâlâ kasılıyordu. Kendimi daha fazla tutamayarak, başımı eğip içine boşalırken omzunu ısırdım.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken titreyen kollarla onu kapıya bastırdım. Vücudunu bana dayamıştı. Yüzüne bakmak için başımı geriye alıp saçlarını yüzünden çektim.

Saçı başı darmadağın olmuştu.

Onu indirip en yakın tuvalete gittim. Lavabonun havlu askısında asılı havlulardan birini alıp sıcak suda ıslattım.

Koridora geri döndüğümde Abby hâlâ aynı yerdeydi. Bacaklarını ayırıp ikimizin sıvılarını temizledim. Dün gece ve az önce olanlardan sonra ağrıları olduğundan ya da olabileceğinden emindim.

Bu yüzden oldukça dikkatli dokundum. Onu temizlerken yumuşak, güven dolu gözlerine baktığımda ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ona söylemeliydim.

“Özür dilerim,” dedim ama neden üzgün olduğumu bilmiyordum; sert seks için mi, ona anlatmadığım gerçek için mi yoksa ona söyleyeceğim zaman çekeceği acı için mi? Belki de hepsi için. Hepsi ve daha da fazlası için. “Dışarı çıkmam gerek. Birazdan dönerim.” O an, ona yalan söylediğimi bile bile gözlerine bakamıyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah koşarken dün akşamı ve Todd'la yaptığımız konuşmayı düşündüm. Abby'yi odada bırakıp çıktıktan sonra Todd'un kapısını çalmıştım. Şaşırarak otel barlarından birinde benimle konuşmayı kabul etti.

Abby'ye gerçeği söyleme kararım onu rahatlatmış gibiydi. Ancak esas zor kısmın söylemek olduğunu biliyordum. Todd birkaç saat boyunca benimle konuşarak sürekli doğru kararı verdiğimi söyleyip durdu. Hatta kendime tanıdığım süreyi de onayladı; üç hafta içinde ona gerçeği söyleyecektim. Üç hafta.

Todd'dan ayrılıp piyano çalmak için otel lobisine gittim. Elbette aklıma ilk gelen şarkı Abby'nin şarkısıydı. Çalarken saydım:

Üç hafta.

Yirmi bir gün.

Dört yüz dört saat.

Ona nasıl söyleyeceğimden hâlâ emin değildim. Emin olduğum tek bir şey vardı; ona kesinlikle bu hafta sonu söylemeyecektim.

Abby'nin ruhumu ele geçirdiği gibi, müziğin de aklımı ele geçirmesine izin vererek saatlerce çaldım. Çaldığım her notada, daha da sakinleştiğimi hissettim. Odaya döndüğümde haftalardır olduğumdan daha fazla kendim gibi hissediyordum.

Kendime hâlâ aynı adam olduğumu söylüyordum. Tamamıyla aynı. Tek fark, şu anda hayatımda Abby'nin olmasıydı. Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir ara ona gerçeği söyledim ve... Ondan sonra ne olacağını bilmiyordum. Henüz bunu düşünmek istemiyordum. Hâlâ birlikte geçireceğimiz bu hafta sonu vardı.

Koşumu bitirip süite döndüm. Abby'nin odasına girince uyuyakaldığını gördüm. Güzel. Büyük ihtimalle o uyanana kadar duş alacak vaktim olurdu.

Abby süitin oturma odasına girdiğinde çoktan duşumu almış ve giyinmiştim. Üzerinde pantolonu, gri kazağı ve yüzünde şeytani bir gülümsemeyle yemek ve oturma odalarının arasında durdu.

Rahat bir nefes aldım. En azından dün geceki sert seksten sonra korkmuş görünmüyordu. Tazelenmiş... tatmin olmuş...ve tam anlamıyla becermelik görünüyordu.

Kahve makinesinin önünde durup bir fincan kahve koydu ve o da ne, Aman Tanrım, poposunu salladı.

Neredeyse kahvemi döküyordum.

Külot izleri, salak. Sana külot izlerini gösteriyor.

Abby kırbaç istiyordu. Penisim üç saniyeden kısa sürede sertleşti.

"Abigail," dedim sakince. "O gördüğüm külot izi mi?"

Bir saniye kadar öylece durdu. Sadece durdu ve poposuna hayran hayran bakmama izin verdi.

Kahve fincanımı önümdeki masaya koydum. “Buraya gel.” Yüzünde yine o muzip gülümsemeyle bana döndü.

“Külot giyiyorsun.” Arkasından yaklaştım. “Hemen çıkar onu.”

Titreyen ellerle pantolonunu çözüp yere indirdi. Külotu da pantolonuyla birlikte indi.

“Koltuğun koluna git, Abigail.”

Koltuğa eğilip poposunu havaya kaldırdı.

Poposuna sert bir şaplak attım. “Hafta sonunun geri kalanında külot giymek yok.” Bir şaplak daha. “İşim bittiğinde odana gidip hepsini bana getireceksin.” Şaplak. “Ben istediğim zaman onları geri alacaksın.” Tekrar şaplak. “Gelecek hafta sonu da giymeyeceksin.” Şaplak. “Sana dün gece, gelecek hafta neler olacağını söyledim.”

Tekrar poposuna vurdum. Poposu pembenin muhteşem bir tonuna dönüyordu. Bacak arasına elimi götürdüm. Lanet olsun, ıslaktı. Poposunu bana doğru itti.

“Bu sabah değil.” Tekrar şaplak attım. *İnan bana, zamanımız olsaydı keşke.* “Pantolonunu giy ve istediklerimi getir.”

Yavaşça kalkıp pantolonunu giydi. Yüzünde şiddetli bir arzu ifadesi vardı.

Gelecek hafta sonu Abigail. Söz veriyorum. Dünya kadar zamanımız olacak.

En azından önümüzdeki üç hafta için.

Muzip bir gülümsemeyle odasına geri dönüp bir kucak dolusu külotla geri döndü.

“Tampa’da uzun kalmayı mı planlıyordun, Abigail?” dedim külotları ondan alırken.

“Hazırlıklı olmayı severim, efendim,” dedi gözlerini düşürüp.

Lanet olsun.

Kahvaltı için salona girdiğimizde etrafıma bakındım. Çoğu iş arkadaşım oradaydı. Jackson’ın bazı arkadaşları toplanmış sohbet ediyorlardı. Bir köşede de Felicia ve Linda konuşuyordu. Yanlarında başka bir çift vardı.

İç geçirdim. Melanie’nin ailesi.

İçeri girdiğimizi de görmüşlerdi.

Abby’nin yanından ayrılmak istemiyordum ama en azından onlarla sohbet etmem gerektiğini biliyordum. Ve bunu yanımda Abby yokken yapmayı tercih ederdim. Abby Melanie ile çıktığımı biliyordu. Melanie’nin benim itaatkârım olmadığını da bildiğinden şüpheleniyordum. Ama Melanie’nin anne babası benim hayat tarzımı bilmiyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum.

“Biraz erkenciyiz.” Elimi Abby’nin beline koydum. Tompkinslerin Abby’yle beraber olduğumu bilmelerini istiyordum. Nasıl olsa Melanie’ye anlatırlardı. Belki bu onu bir şekilde rahatlatırdı.

“Gidip birkaç kişiyle konuşmalıyım,” dedim Abby’ye. “Seni Felicia ve Linda’nın yanına götüreyim mi, yoksa burada iyi misin?”

“Burada iyiyim.” Elaina ve Todd’un durduğu yere bir bakış attı.

Elaina ile konuşmak istiyordu. Muhtemelen Elaina ona dün geceyle ilgili bir şey anlatacak mı diye merak ediyordu. İyi denemeydi ama işe yaramayacaktı. Todd’un itirafına ihanet etmeyeceğini biliyordum.

Parmağımı kolunun üstünde gezdirdim. “Uzun sürmez.”

Ben yaklaşırken Tompkinsler bana bakıyordu. Sırtıma kestim. Melanie’yle ayrıldığımızdan beri onlarla hiç yüz yüze konuşmamıştım.

“Ivan,” dedim babasının elini sıkarken. “Nasılsın?”

“Nathaniel.” Durum tersi olsaydı ben bu kadar medeni davranamazdım.

“Gelebildiğine çok sevindim,” dedim Melanie’nin annesi Tabitha’ya bir bakış atarak.

Sırtıma vurdu. “Geçmiş geçmişte bırakmaya karar verdik. Bazen işler istendiği gibi yürümez.”

Tabitha’nın duygularını paylaşmak istemediğini fark ettim.

“Melanie nasıl?” diye sordum.

“Hâlâ New York’ta,” diye cevapladı babası.

Elbette hâlâ New York’taydı. New York’ta olmasaydı Elaina ve Todd’a benim hayat tarzımı anlatmaz ve belki de Abby’ye itiraf etmek için üç hafta sürem kalmış olmazdı.

“Onun mutlu olmasını tüm kalbimle isterim,” dedim. Tabitha püfledi.

“Öyle olduğunu biliyoruz, Nathaniel,” dedi Ivan. “Ailelerimizin daima uzun ve mutlu ilişkileri olmuştur. Sırf Melanie ile ilişkiniz yürümedi diye bu değişmez.”

“Ivan, bak,” dedi eşi. “Şuradaki Samuel değil mi?”

“Evet, evet o.” Bana dönüp, “Kusura bakmazsın değil mi Nathaniel?” dedi.

“Elbette efendim.”

Bana göz kırptı. “Sonra yeni arkadaşınla tanışmak için uğrayacağım.”

Bunu duyunca rahatlamıştım. Tabitha Melanie'ye durumu anlatacak, o da kendi hayatına devam edecek ve kendisini hak ettiği gibi sevecek birisini bulacaktı.

Onlar ayrıldıktan sonra, oyun için Tampa'ya gelmiş olan bazı arkadaşlarla birkaç dakika sohbet ettim. Loca benim adımıydı ama balo salonunu Linda kiralamıştı. Melanie'nin maça ya da kahvaltıya iki aile tarafından da davet edilmemiş olması tesadüf değildi. Aramızda barış sağlanacağını umarak Linda'ya Melanie'nin ailesini davet etmesini söylemiştim. Görünüşe göre görev tamamlanmıştı.

Abby'ye doğru giderken Linda yanıma yaklaştı. “Nasıl geçti?”

“Beklediğim gibi. Ivan gayet iyiydi ama sanırım Tabitha üstünde baş harflerimizin yazılı olduğu havlu sipariş edemediği için üzgündü.”

“Ona haftalar önce söylemiştim. Hatta Abby'den bile bahsettim...”

“Linda.”

“Tamam, sorun yok.” Kolumu sıvazladı. “Eninde sonunda öğrenecekti. Ne de olsa Melanie asla bir West olamayacak.”

“Ben kimseyle evlenmiyorum ki.”

“Neden gidip Abby’yi kurtarmıyorsun? Sen gittiğinden beri Elaina onun başının etini yiyor.”

Abby’yi Elaina ve Todd’dan kurtardım ve dördümüz birden açık büfe sırasına girdik. Oturduğumuzda Felicia da bize katıldı. Bildiğim kadarıyla Jackson maç bitene kadar diğer oyuncularla olacaktı.

“Nathaniel,” dedi Felicia otururken benimle şimdiye kadar konuştuğu en arkadaşça üslupla.

Abby’ye yaptıklarım yüzünden benden nefret edecekti. Abby’yi yıllardır izlediğimi öğrenirse... Abby beni affetse bile Felicia asla affetmezdi.

“Felicia,” dedim selamını alarak. Üç haftam vardı. Üç hafta boyunca her şey yolundaymış gibi davranabilirdim.

“Jackson nasıl?” Birkaç dakika boyunca Jackson, maç ve bir gece önce tanıştığı takım oyuncuları hakkında konuştu. Jackson’ın ondan neden hoşlandığını görebiliyordum. Kesinlikle ona çok... uygun bir tarzı vardı. Ama elbette, bir Abby değildi.

“Kütüphanede ne kadar zamandır çalışıyorsun, Abby?” diye sordu Todd.

Kafam attı. Bu da neydi şimdi?

Çatalıyla bir parça ananas kesti.

“Halk kütüphanesinde yedi yıldır ama ondan önce üniversite kütüphanelerinden birisinde çalışmışım.”

“Öyle mi?” diye sordu. “Seni hiç gördüm mü acaba? Üniversite kütüphanelerinde epey zaman geçirmiştin.”

Masanın altından onu dürttüm. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedim dudak hareketleriyle.

Neyse ki Abby görmedi. “Bilmiyorum,” dedi. “Öyle olsa büyük ihtimalle hatırlardım.”

“İnsan öyle sanıyor, değil mi,” dedi Todd. Onu daha sert tekmeledim ve sadece dudaklarımı oynatarak, “Kes sesini,” dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

Elaina bakışlarını kocasından bana sonra tekrar ona çevirdi. Abby’nin görebileceğini düşünerek yüz ifademi düzelttim.

Todd boğazını temizledi. “Halk kütüphanesini üniversitedekinden daha mı çok sevdin?”

“İnsanlar biraz daha çeşitli,” dedi Abby. Gülümsedi. Ama masada gizliden gizliye büyüyen gerilimi fark ettiğini görebiliyordum. “Ayrıca, üniversite öğrencileri biraz ukala olabiliyor. Hiç sana sessiz olmanı ya da referans kitaplardan sayfa yırtmayı bırakmanı söylemek zorunda kaldım mı?”

Todd gülünce masadaki gerilim uçup gitti.

“Hayır. Öyle olsa kesin hatırlardım.”

Elaina Felicia’ya Jackson hakkında başka bir soru sorunca sohbet Süper Kupa’ya geri döndü. Todd tabağını doldurmaya kalktığı anda ben de onunla gittim.

“O yaptığın da neydi?” diye sordum ona.

“Sadece sana yardım ediyorum.” Gümüş servis tepsisinden bir parça pastırma aldı. “Sence bu yeterince kıtır mıdır?”

“Lanet pastırma umurumda değil.” Başka bir parça alıp tabağına koydu. “Bana nasıl yardım ediyorsun?”

Çırpılmış yumurtaya geçti.

“Eğer Abby yıllar öncesinden bir yarı sapık hatırlarsa bu senin işini kolaylaştırır.”

“Tabii, ne demezsin.”

“Tabağına bir şeyler koymayı düşünüyor musun yoksa sadece benim ifademi almak için kalktığını anlamasını mı istersin?” Bir kaşık dolusu yumurta aldı.

“Biraz ister misin?”

“Neden olmasın.” Yumurtayı tabağına koydu.

“Bak, bu işin dışında kalmamı istiyorsan, kalırım. Söylemen yeter.”

“Bu işten uzak dur,” diye homurdandım.

“Tamam çekildim.”

Sözünü tutup yemek boyunca Columbia’dan ya da kütüphanelerden bahsetmedi, ben de masanın altından onu tekmelemek zorunda kalmadım.

Abby’yle locaya girdiğimde, köşedeki spor çantasını fark ettim. Eğildim. Evet, bu getirilmesini istediğim çantaydı. İki battaniye, üst orta bölümünden biletler ve içinde mini etek olan fermuarlı bir çanta.

Gözlerimi kapatıp sonraki planıma odaklandım.

Açık alanda seks. Abby bunu başvuru listesinde “denemeye gönüllü” olarak işaretlemişti.

Nihayet bunu denemek için fırsatımız olacaktı. Bu yüzden alışılmadık şekilde soğuk olan Florida havasına müteşekkirdim. Normal bir şubat ayı olmuş olsaydı, planım asla işe yaramazdı, en azından Süper Kupa maçında. Elbette Abby’ye açık havada seks yapma zevkini tattırmanın başka bir yolunu bulurdum, ama bu şekilde...

Unutulmaz olacaktı.

Abby ilk yarı boyunca maçı izleyip Felicia ve Linda’yla sohbet etti. Arada bir benden tarafa bakıp hafifçe gülümsüyordu.

Yanımdaki güzel kadına kendimi öylesine kaptırmıştım ki maç skorunun ne olduğunu bile bilmiyordum. İkinci çeyrek bitmeden birkaç dakika önce elini tutup Linda’nın yanına gittim. Yapacak bir şeylerimiz olduğunu ve sonra geri döneceğimizi söyledim. Abby beni sorgulamadı bile. Spor çantasını yerden alırken tek kelime etmedi.

“Benim planım ne mi? Şimdi başlıyor.”

Şaşkınlık içinde baktı. Çantayı ona verdim. “Git üstünü değiştir. Çantada fazladan bir bilet var. İkinci yarı başlamadan orada buluşalım.”

Tek kelime etmeden çantayı alıp tuvalete girdi. Prezervatifi ve bileti kontrol etmek için ceplerimi yoklayıp yeni koltuklarımıza doğru yürüdüm. Olması gerekenden birkaç sıra daha yukarıya çıktım; gelirken onu izlemek istiyordum.

Dileğimin kabul olması için uzun zaman geçmesi gerekmedi. Kalabalığı yara yara, beni bulmak için etrafa

bakınarak yeni koltuklara doğru yürüdü. Eteği giymişti. Orada öyle durup bütün gece onu izleyebilirdim ama çok soğuktu. Battaniyeye sarılmaya ihtiyacı vardı.

Benim de ona ihtiyacım vardı.

Bir an önce yanında olmaya can atarak merdivenlerden indim. Yanına oturup söyleyeceklerime ne tepki vereceğini merak ederek sarıldım. “İnsanların dörtte üçünün halka açık alanda seks yapma fantezisi kurduğunu biliyor muydun?”

Durgunlaştı.

Titremesini izleyerek kulağının içini yaladım. “Bana kalırsa...” dedim kulağını tekrar yalayarak, “yaşamak varken neden hayalini kurasın ki?”

Bana yaklaştı.

“Seni Süper Kupa sırasında becereceğim, Abigail.” Kulak memesini ısırınca inledi. “Sessiz olduğun sürece kimse anlamaz.”

Önce bacak bacak üstüne atıp sonra indirdi, etrafına bakındı. Elbette bizi kimse izlemiyordu. Kimsenin umurunda değildik. Herkes kendi havasındaydı.

Omzunu okşadım. Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Evet, bunu istiyordu.

“Ayağa kalkıp battaniyeye sarınmanı istiyorum. Arkası açık kalsın. Bir ayağını önündeki tırabzanlara koy.”

Ayağa kalkıp aynı söylediğim şekilde battaniyeye sarındı. Etrafa bakıp dikkatle kalabalığı izledim. Hâlâ bizim tarafımıza bakan kimse yoktu. Isınmak için birbirine sarılmış herhangi bir çift olabilirdik.

Gözlerim bizi saran kalabalıktan skor panosuna kaydı. Çeyreğin son saniyeleri idi. Diğer battaniyeyi alıp ayağa kalktım ve Abby'ye sokuldum. Jackson ve takım arkadaşları sahayı boşalttı. Battaniyeyi omuzlarıma alıp uçlarını Abby'ye sardım.

Ellerimi bluzunun içine sokup göğsünü sıyrarak göğüs uçlarını çekiştirdim. İnledi.

“Sessiz olmalısın,” dedim tekrar. Eğer sesi çok çıkar da yakalanırsak ne yapardım?

Ama artık çok geçti, bunu umursayamayacak kadar kendimizi ana kaptırmıştık. Ben de boş verip anın tadını çıkardım.

Ona iyice yanaştım. “İçine girmek için sabırsızlanıyorum.” Battaniyenin altından vücudunu keşfedip göğüslerini avuçladım. “Çok iyi hissettiriyorsun. Beni feci şekilde azdırıyorsun.” Kalçamı ona doğru ittim. “Bak bana ne yaptın.” Kalçamı poposuna dokundurdum. “Beni ne kadar sertleştirdin.”

Stadyum karardığında geri çekilip pantolonumu çözecek ve prezervatifi takacak zamanı buldum. “Korkuluklara biraz daha eğil.”

Önce sağına, sonra soluna baktı ve korkuluğa yapışıp üzerine eğildi.

“Kimse anlamaz.” Eteğini kaldırdım. “İnsanlar kendi küçük dünyalarına öyle dalmışlar ki etrafta olan biteni fark etmezler.” *Yıllar önce Hamlet okumalarına giderken, birine yardım ettiğin gibi.*

“Hemen yanı başlarında dünyanın en çarpıcı olayı olsa bile bunun hiç farkına varmayabilirler. Tabii bu durumda bu güzel bir şey.”

Islıklar, alkışlar ve bağırışlar stadyumu çınlattı. Esas an gelip çatmıştı. Yükselen hengâmeyi fırsat bilerek Abby'nin içine girdim. Ufak bir çığlık attı.

Müzikle aynı anda daha derine girdim. Bu kadar derinde olmak insanı delirtircesine zevkliydi. Battaniyenin kenarlarını tutup poposunu kendime doğru çekerek ona daha sıkı sarıldım, Ben söylemeden içine daha derin girebilmemi sağlayacak kadar bacaklarını araladı. Etrafı tekrar kolaçan ettim.

“Bu kadar insan var ama hiçbirisi ne yaptığımızı bilmiyor.” Geri çıkıp tekrar içine girdim. “Büyük ihtimalle çığlık bile atsan fark etmezler,” diye onu tahrik ederek ve göğüs ucunu çekiştirerek gürültü yapması için onu cesaretlendirdim ama ses çıkarmadı.

Sonraki parçada yavaşladım. Bu iyiydi. Şu anda bende yarattığı hisleri alıp hafızamda tutabilmek için yavaşlayarak içinde olduğum her anın tadını çıkardım. Kollarımdaki varlığı, beni saran sıcaklığı. Ellerimin altında hızla atan kalbi hissederek iki göğsünü birden kavradım.

Ne tesadüf ki sonraki parça daha da yavaşladı. Zar zor hareket ediyordum ama aramızdaki bağlantı duruyordu. Hiçbir şey olmasa bile şu an bu bize yeterdi. Abby'nin bana şu an verdiği itaat ve güvenin tadını çıkarabiliirdim ve sonrasını hiç düşünmezdim.

Son parça başladığında tüm dünya yok oldu. Elimi Abby'nin ön tarafına götürüp klitorisini okşadım. Kendisini arkaya, bana doğru itip etrafımda kasılmaya başladı. İçine daha hızlı girip çıkarken onu korkuluklara mıhladım. Şarkı sona yaklaşırken kalçam daireler çizerek sallandı. Etrafımızda ışıklar yanıp söndü. Abby'yi kendime yapıştırıp müziğin son ritimlerine uyumlu olarak içine girdim.

“Benimle birlikte boşal,” diye fısıldayarak tekrar içine girdikten sonra ikimiz birden boşalırken hareketsiz kaldım. Kalabalığın dağılmasını dikkatleri çekmeden beklemek, ama en çok da ellerimin, bedenimin altındaki Abby'nin tadını çıkarmak için göğsümü sırtına yapıştırdım. Kalbimin atışını hissediyor muydu? Beni nasıl etkilediğini anlıyor muydu?

Kalabalık koltuklarına otururken Abby'yi korkuluklardan çekip ona sarıldım. Prezervatifi çıkarıp spor çantamın içinde duran plastik poşete koydum. Henüz gitmesini istemeyerek onu kucağıma oturttum.

Burnumu ensesinde gezdirdim. Seks kokuyordu.

“İşte bu,” diye fısıldadım, “muhteşem bir devre arası şovuydu.”

Yirmi Beşinci Bölüm

İlk randevusundaki bir yeniyetme gibi hissediyordum. Elbette geçmişte pek çok kez halka açık mekânda seks yapmıştım: ıssız bir park, boş bir park yeri hatta sinemanın şu çok popüler en arka sırasında. Ama ülkenin en çok izlenen spor karşılaşması sırasında tıka basa dolu futbol stadyumunda seks yapmak gibi cüretkâr bir seks deneyimim olmamıştı.

Ya kameraya yakalandıysak?

Ellerimi Abby'nin saçlarına götürünce şampuanının çiçeksi kokusu beni sardı.

Kimin umurundaydı ki? Devre arası şovu sırasında her yer karanlıktı, bizi kimse fark edemezdi.

Ama locaya dönmek için tribünden ayrılmak...

Daima duygularımı gizlemek için ifadesiz bir yüz takınmayı iyi becermişimdir ama bu sefer yüzümdeki bu “Az önce insanın aklını alacak şekilde seviştim” bakışını gizleyebileceğimden ben bile emin değildim. Abby iç geçirip başını omuzuma koydu. Onun da ifadesini gizleyemeyeceğinden emindim. Ayrıca hafta sonumuzun çok büyük bir kısmını ailem ve arkadaşlarımla geçirmiştik.

Yanımızda yabancı insanlar olsa bile Abby'yle biraz özel zaman geçirmek istemiştim.

Üçüncü çeyrekte sadece oturup birbirimize eşlik etmenin tadını çıkardık. Maçı izliyormuş gibi yaptık. Çeyreğin sonuna doğru Abby kucığımdan kalktı ve eğer locaya geri dönmezsek, yaptığımız şeyden daha fazlasını saklamak zorunda kalacağımı biliyordum. Çoktan tekrar sertleşmiştim.

“Locaya dönmeliyiz,” dedim ama onu hâlâ sıkı sıkı tutuyor, gitmesine izin vermiyordum. “Neden beklememiz gerekiyor, biliyor musun?”

Yüzüne huzurlu bir gülümseme yayıldı. Kim bilir ne düşünüyordu?

“Çünkü yüzünden her şey okunuyor. Açık bir kitap gibisin.”

Şu an hariç. Şu anda gerçekten ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Attığı kahkaha beni gülümsetti. Yapmıştım; onu güldürmüştüm. Nihayet. Neden olduğunu bilmesem de.

“En iyisi üstünü değiştir.” Üstündekileri işaret ettim. “Eğer seni bu etekle görürse Felicia benim kafamı koparır.”

Locaya döndüğümüzde maçı izlemeyi bıraktım. Jackson Felicia'ya öpücük yollayınca New York'un kazandığını fark ettim. Bana çok şey borçlu olduğunu biliyor olmasını umuyordum.

Kupa merasiminden hemen sonra Abby'yle stadyumdan ayrıldık. Linda'ya salı akşamı yemekte görüşürüz dedikten

sonra Elaina ve Todd'la vedalaştım. Hâlâ kahvaltıda yaptığı soytarılıklar yüzünden ona biraz kızgın olsam da niyetinin iyi olduğuna inanmak isteyerek Todd'a sarıldım. Abby'yle uçağa biner binmez saatime baktım. Geç olmuştu. Normal bir pazar günü, Abby evimden çoktan çıkmış olurdu. Onu yatak odasına atıp tekrar becermekten daha fazla istediğim bir şey yoktu ama yapmadım. Bu anlaşmamıza dâhil olmazdı ve zaten anlaşmamızın çok dışına çıkmıştık.

Bu bana şeyi hatırlattı...

"Çarşamba için rezervasyon yaptın mı?" diye sordum ona sahip olmak için en azından Çarşamba gününü beklemem gerektiğini bilerek. "Yoksa onu sadece Linda'ya mı söylüyordun?"

Muzipçe gülümsedi. "Uğramak isteyebileceğini umuyordum."

Benim adıma rezervasyon yaptırmıştı. Ereksiyonumu gizlemek için sağ bacağımlı sol bacağımın üstüne atıp gülümsedim. "O zaman çarşamba görüşürüz." Linda'ya söyleyiş tarzını düşündüm. "Araştırma mı yapacağız?"

"Senin edebiyat konusunda yardıma ihtiyacın var. Eğer çok zorlarsan eminim bir dahaki sefere Mark Twain'den ve Jane Austen'dan daha başarılı bir şeyler bulursun."

"Gerçekten mi?" Mark Twain'in gerçekten iyi olduğunu sanıyordum. "Sen kimi önerirdin?"

"Shakespeare." Arkasına dayanıp gözlerini kapattı. Neyse ki evde Shakespeare'in pek çok eseri vardı.

Todd salı akşamüstü arayıp pazar günkü davranışı için özür diledi. Sadece yardım etmeye çalıştığını ama Abby'nin hatırlamasını sağlamaya çalışmakla hata yaptığını söyledi. Özrünü kabul ettim. Bana teşekkür edip zor olsa da Abby'ye gerçeği anlatmanın en doğrusu olduğunu söyledi.

Paul'ü aramayı düşündüm ama Abby'yi kamçıladıktan bakım sonra yapmayışım yüzünden bana nasıl sinirlendiğini hatırladım. Ona Abby'ye yalan söylediğimi anlatırsam kalkıp New York'a gelirdi. Haksız da olmazdı tabii ama Todd'u henüz yatıştırmıştım ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyen başka birisiyle daha uğraşmak istemiyordum.

O gece Linda'yla yemek yedim. Abby'yle yiyeceği öğle yemeği için heyecanlıydı. Kaşlarını çatıp onu neden hiç akşam yemeğine getirmedeğimi sorunca Abby'nin Felicia'yı evde bırakınca içinin rahat etmediğini söyleyerek geçiştirdim. Linda başını sallayıp Felicia'nın da gelmesinden memnuniyet duyacağını söyledi.

Bu istediğim tepkiydi: Konuyu Süper Kupa'ya sürükleyince birkaç dakika içinde Abby'nin benimle aile yemeğine gelmesi konusu kapanmıştı.

Çarşamba günü nadir kitaplar koleksiyonu randevuma gittiğimde Abby ağda yapmamıştı. Bu beni bütün hafta huzursuz etti. Ya ona söyledikten sonra ağda yaptırmazsa? Kafamı duvarlara vurmak istedim. Onu cezalandırmam gerekecekti.

Lanet olsun.

Çıplak Abby'yle hafta sonuna başlamanın ne güzel bir şekli olurdu bu: odamda kırbaçlama sandalyesinin üstünde.

Cezalar hariç başka her şey için umutlar tükenmişti.

Ağda yapmamanın yazılı bir cezası olmadığına göre başka bir şeyler bulmam gerekecekti. Bir saat eksik uyku için yirmi kırbaç çok fazlaydı. Artık bunu biliyordum. Doğrudan bir talimata uymamanın kabul edilebilir cezası ne olabilirdi? Yirmi değil. On beş mi? On? Arasında bir şeyler belki. On üç nasıl?

On üç mü yapmalıydım?

Evet.

Evet, olabilirdi.

Çünkü bu sefer gerekli bakımı yapacaktım. Bu sefer hazırlıklı olsam iyi olurdu. Bu sefer geçen sefere benzemeyecekti. Cuma sabahı evden çalışmaya devam etmek üzere şehirden ayrıldım. Böylece hafta sonu için daha iyi hazırlanabilirdim. İlk yaptığım şey evi ısıtmaktı. Abby bütün hafta sonu çıplak olacaktı ve üşümemeliydi. Jakuzinin sıcaklığını kontrol ettim ve yakınına temiz havlular koydum. Akşam yemeği için *paella* yaptım. Kırbaçlama sandalyesini odama götürdüm.

Apollo'yu dışarı çıkarıp birkaç dakika onunla atıp yakalama oyunu oynadım. Geçen hafta sonu onu köpek çiftliğine bıraktıktan sonra uzun bir süre evden göndermeye vicdanım elvermedi.

Her şeyi olabilecek en mükemmel şekilde hazırladıktan sonra evin içinde volta atmaya başladım.

Bir yukarı bir aşağı, ileri geri. Bir ön kapıya bir mutfak kapısına. Eve yanaşan arabanın sesini duymak için kulak kabartıyordum ama Apollo benden önce duydu.

“Aşağıya koş oğlum,” dedim kapıya koşarken. Bana bakıp inledi.

Bu iyi bir fikir değildi.

Apollo’yu hemen mutfağa götürüp kapıyı kapattım. Antreye vardığımda kapı zili çaldı. Yavaşça kapıyı açtım.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Yüzünde en sevdiğim gülümsemeyle içeri girdi.

Ah Abby. Bu külot giymeye benzemez. Geçen pazar sana külotlarla ilgili talimat vermemiştim. Ama sana ağda yapmanı söylemiştim.

Giysilerini işaret ettim. “Çıkar onları. Pazar günü geri alırsın.”

Yavaşça kazağını çıkarıp yere bıraktı. Sonra omzunun üstünden bana bakıp sutyenini çözdü.

Lanet olsun. Küçük çaplı bir striptiz yapıyordu.

Bu ağda yaptığı anlamına geliyordu öyle değil mi?

Sutyen yere kazağının yanına düştü.

Belki striptiz yaparak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim.

Dönüp yüzüme baktığında onu üstsüz görünce penisim sertleşti. Elleri kot pantolonunun düğmelerine indi.

Evet, çıkar onları. Göster bana.

Usta parmaklarla kotunun düğmelerini çözdü. Yüzüme bir bakış atıp pantolonu bir iki ufak kalça hareketiyle indirdi.

Kahretsin. Külot giymemişti.

Pantolon yere düştü.

Ağda da yapmıştı.

Omuzlarımdan dünyanın yükü kalktı. Yaklaşp onu kucağıma aldım. Onu çıplak görmek beni taş gibi sertleştirmişti. Ceza vermeyecektim. Sadece biz olacaktık. İkimiz.

Onu antrenin ortasındaki pelüş koltuğa ittim. “Talimatımı yerine getirdiğın için ne kadar sevindim anlatamam.” Koltuğun kenarına oturduğunda bacaklarını ayırdım. “Kabul etmem gerekirse çarşamba günü beni biraz endişelendirdin.” Eğilince yüzüm vajinasıyla aynı hizaya geldi. “Seni bunun için kamçılmalıyım ama bunu sonra yapabilirim.” Yüzüne bakıp pis pis güldüğümde ne tür kamçılama bahsettiğimi anladı.

“Şimdilik, bu lezzetli çıplak vajinanın tadını almak istiyorum.” Tam klitorisinin ucuna bir öpücük kondurdum. İnleyerek koltuğa düştü. Parmaklarımla ayırıp vajinasında biriken nemi yaladım. Lanet olsun. Çok tatlıydı. Hep çok tatlı. Acele etmeden, cezaya gerek kalmadığı için sevinerek ona odaklandım. Ona itaatinin ne kadar nazikçe ödüllendirildiğini tekrar göstermek istedim.

Dizlerini tutup koltuğun kenarlarına koyacak şekilde kaldırdım. Pozisyonu, bedenine daha iyi girebilmemi sağladı. Göğüs uçlarıyla oynadım. Geriye kıvrılarak kalçasını bana doğru itti. Dilimi yarığı boyunca gezdirip klitorisine bir öpücük daha kondurdum.

Zevk bedenine yayıldıkça kendisini bırakıp yavaşça rahatladığını hissettim. Akan sıvılarını temizleyip boşılırken

tadına varmak için tekrar yaladım. Altımda titremesinden zevk alarak oyuncu ısırıklar kondurdum.

Abby'ye verdiğim zevkle rahatladım. Memnuniyetimi göstermek için dudaklarımı ve parmaklarımı kullandım. Parmak uçlarımla okşayıp, dudaklarımla kışkırtıp dişlerimle ısırdım. Ellerimin altında titredi. İniltileri açık kapılardan yansıyıp mermer zeminlerde yankılandı.

Dilimi içine, daha derine sokarken etrafımda daralmaya başladı. Evet. Dilimin çevresinde boşalmasını isteyerek hareketlerimi hızlandırdım. "Ah, lütfen..." diye inledi. Evet.

Nefesi kesildi. Klitorisini emerken kalçası ağzımın altında çırpındı. Etrafımda kıvranırken vücudu kasıldı. Bacaklarını tutup hafifçe yere koydum, dizlerini bitiştrirdim. Tatmin olmuş bir şekilde iç çekti.

"Bu halin hoşuma gitti." Elimini çıplak teninde gezdirirken bedeni artçı sarsıntıyla sarsıldı. "Benim için ağda yaptırmışsın. Çok canın yandı mı?"

"Dayanamayacağım kadar değil."

İtaatkârlarımın ağdalı olmasını tercih ederdim. Genellikle şart koşmaz ama sıklıkla birkaç ay sonra ağda yaptırmasını isterdim. Bir yanım, bunu Abby'ye de yaptığım için kötü hissetti.

Ayağa kalkıp elimi uzattım. "Yemeğe hazır mısınız?"

Çıplaklığından rahatsız olarak çekingen davranmasını bekliyordum. Doğrulup saçıyla oynamasına şaşırılmıştım doğrusu. Gözlerim göğüslerine kaydı.

"Evet efendim, lütfen."

Evet lütfen mi?

Ne için evet lütfen?

Elimi tutup ayağa kalktı. “Ne pişirdin?”

Tabii ya. Yemek. Yemek yemek. Yemek.

Hafta sonunu bir türlü atlatamayacaktım.

Paella harika bir seçimdi. Baharatlı pilav, sulu karides ve tavuk Abby’nin hoşuna gitmişti. Neredeyse tabağındaki her şeyi yedi.

Tamam, karar vermiştim, yemekte derin mevzulardan bahsetmeyecektik. Hatta belki tüm hafta sonu boyunca, Abby çıplak olduğu sürece bunu yapmayacaktık.

Onu tekrar oyun odasına götürmeyi düşünmüştüm, planlarım vardı. Tabii ki bu Tampa ve Todd’dan önceydi. Onun yerine her şeyi akışına bırakmaya karar verdim, yatak odasında oynayacaktık. En azından ona gerçeği anlatıp da kalmaya karar vereceği zamana kadar.

Lütfen, lütfen, lütfen kalsın.

Ama henüz ona söylemeye karar vermediğime göre, bu düşünceleri kenara koyup buraya ve ana odaklandım. Masamdaki çıplak Abby’yle bu gece yapacağımız şeye...

Çatalımı masaya koyarak, “Abigail,” dedim. Başını kaldırıp devam etmemi bekledi. “Korkarım benim... Geçen hafta sonu yaşadığım aşırı uyarılmadan sonra, ah, belki yanlış ifade etmiş ve, şey, yeteneklerimi fazla abartmış olabilirim.”

Çatalı ağzına götüremedi. “Ne?”

“Beş kez yapmak...” dedim ve boğazımı temizledim, “çok büyük bir başarı olur.”

Başını yana yatırdı. “Zaten bir kez yaptın bile.” Kızarak tabağına baktı.

“Evet, doğru,” dedim. “Ben idare ederim de... beş kez yapmak kesinlikle seni hırpalar.” Şarap kadehini dudaklarıma götürüp büyük bir yudum aldım. “Ve bu yarınki planlarımı engeller.”

Böyle söylemişim ama aklımdan onu yukarı götürüp yatağa atmak ve birkaç uzun ateşli saat boyunca oraya hapsetmek geçiyordu. Planımı gerçekleştirmek niyetiyle masadan kalkarken kırbaçlama sandalyesini hatırladım. Hâlâ odamda duruyordu.

“Abigail. Masayı topladıktan sonra antrede buluşalım. Hemen dönerim.”

Onu mutfakta bırakıp yukarı çıktım ve kamçılama masasını tekrar oyun odasına geri götürdüm. Ne yaptığımı duyup duymadığını merak ettim.

Tekrar aşağıya indiğimde orada durmuş beni bekliyordu. Pelüş koltuğun kolunda narin bir el usulca hareket ediyordu. Bana arkası dönüktü. İndiğimi duyunca yavaşça dönüp omzunun üstünden baktı. Göz göze geldik.

Zaman yavaşladı. Sonra tamamen durdu.

O buraya ait.

Hayatım, bir parçası kayıp bir yapbozdu ve şimdi o parça yerine oturmuştu.

Abby.

Benim yüzde birim.

Resim tamamlanmıştı. Büyülenmiş şekilde durup tamamen yüzünü dönmesini izledim.

Zarif kaşını biraz kaldırarak gülümsedi.

Gömleğimi ve pantolonumu çıkarırken gözlerimi ondan alamadım. Sertleşmiş penisim serbest kalırken neredeyse boşalacaktım. Bekledi.

Yatağa kadar dayanamayacaktık.

“Buraya gel,” diye hırıldadım. Süzülerek bana doğru geldi.

Yukarı çıkamayacaktık.

Antredeki kısık ışık tasmaındaki elmaslara yansıyordu.

Benim tasmam.

Tasmaya bir parmağımı takıp onu kendime çektim.

“Seni istiyorum ve alacağım. Hemen burada.”

“Evet, efendim.”

“Üçüncü basamağa otur.”

Merdivenlere yerleşirken penisimi usulca sıvazlamaya başladım.

Planım merdivenlerde yapmak değildi ama bu da olurdu.

Planlar değişebilirdi. Değişiklik güzeldi.

Hele de bu değişiklik Abby’yi merdivenlerde becermek anlamına geliyorsa.

“Ayağını ikinci basamağa koy ve geriye doğru dirseklerine dayan.” Penisimi daha hızlı sıvazlamaya başladım. Lanet olsun. Yavaş olamayacaktım. Belki üçüncü raunt yavaş olurdu ama ikinci raunt sert ve hızlı olacaktı.

Üzerine çok ağırlık vermemeye özen göstererek eğildim.

“Bundan hoşlandın mı?” Bu pozisyonda göğüsleri öne çıkmıştı – çıplak ve korunmasız. “Seni merdivenlerde becermemi istiyor musun?”

“Sadece size hizmet etmek istiyorum.” Gözleri koyu ve imalıydı. “İstediğiniz her şekilde.”

“Hareket etme.” Bir göğsünü avuçlayıp göğüs ucuna fiske attım. Bedeni gerildi, hareketsiz kaldı. “Bana merdivenlerde hizmet et o zaman.” Benim için böyle sere serpe yayılmış görüntüsüyle saatlerce gözlerime ziyafet çekebilirdim ama çok sert ve hazırdım. Onun da benim kadar hazır olmasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordum. Seveceğini bildiğim her şeyi yaparak vücuduyla oynadım, hafif, yumuşak dokunuşlar, sert okşamalara ve darbelere dönüştü. Tadına baktım, göğüs kıvrımının tuzlu aromasından boynunun hafif metalik tadına kadar. Bu süre boyunca soluk soluğa, kalbi çarparak hareketsiz durdu.

Nihayet üzerinde alçalıp bileklerini elimin içine aldım. “Rahatla, Abigail.” Vücudu benimkinin altında gerildi. “İstediğin gibi hareket et.”

Bacaklarını belime sarıp beni kendisine doğru çekti.

“Penisimi içine almaya hazır mısınız?”

Yutkunup kısık bir sesle cevap verdi, “Evet, efendim.”

Ama onu biraz daha azdırmak istiyordum. Diğer elimi poposunda gezdirdim. “Yakında kamçımın tadına bakacaksınız.” Nefes alıp veriş hızlanırken poposunu çimdikledim. “Hoşuna gidecek. Buna eminim.”

Kollarını serbest bıraktım ve dirseklerimi başının hizasında yere koydum. Kalçamı kaldırıp ıslaklığını penisimde hissettim. “Aletimi alıp içine yerleştir.”

Elini aramıza sokup sıcak parmaklarıyla beni kavrayarak başparmağıyla ucunu okşadı. Hiç beklemeden beni içeri almak için kalçasını kaldırdığında ikimiz de inledik.

“Evet,” dedim. “İşte böyle.”

Onun içinde olmayı seviyordum ama kendimi dayanmaya zorlamalıyım. “Üzerimde hareket et. Bana onu ne kadar istediğini göster.”

Kalçasını kaldırıp beni daha derine aldıktan sonra hızlı bir ritim tutturdu. Üzerimde ıslak ve sıcak vajinasını oynatırken başımı boynuna gömüp kokusunu içime çektim. Daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Aramıza elimi sokup klitorisini okşadım.

“Benim için şiddetli bir şekilde boşal,” dedim. Penisimin çevresinde kasıldı. “Lanet olsun. Şimdi.” Klitorisini mıncıklayarak orgazmını tetikledim.

Tekrar içine girip boşaldım. Başını merdivenlere dayadı. Vücudu ikinci kez penisimin etrafında kilitlendi.

Nefesimiz yavaşlarken onu göğsüme dayadım. “Ayağa kalkabilir misin?”

Gelişigüzel bir şekilde bacaklarını doğrulttu. “Sanırım.”

Poposuna masaj yapıp oluşabilecek herhangi bir ağrıyı gidermek için dizlerini okşadım.

“Gel.” Ayağa kalkıp elimi uzattım. “Hadi yukarı çıkalım. Denemek istediğim bir şey var.”

Merdivenlerden çıkarken kalçasının hareketlerinden zevk alarak elimi beline koydum. Odasına vardığımızda ona döndüm.

“Kısa bir mola ver. On dakika sonra yatak odasında buluşalım.”

Abby banyodayken, ben de yatak odamı hazırladım; mumları yaktım, çarşafı yere indirdim. Antreye gidip kıyafetlerimizi topladım, benimkileri çamaşır odasına Abby’ninkileri yatağına koydum.

Sonraki raundu yavaştan almak istedim, ikimizin de birbirinin tadını çıkarmasını arzu ediyordum. Birlikte ne kadar zaman geçireceğimizden emin değildim ama zaman dolduğunda Abby geriye dönüp baktığında güzel anıları olsun istiyordum.

Bir yanım çaresizce onu bütün gece yatağımda tutmak ve kollarımda onunla uyumak isterken diğer yanım bunun henüz mümkün olamayacağını söylüyordu. Eğer iki hafta sonra hâlâ yanımda kalırsa tüm gece yatağımda uyuması için onu davet edecektim.

Odaya girdiğimizde pek de rahatsız olmuş görünmüyordu. Beni orada dururken görünce bakışlarını yere indirdi.

“Yatakta yastıklar var,” dedim ona. “Gel ve ellerin ile dizlerinin üstüne çök.”

Bir saniye bile tereddüt etmeden yatağına çıktı.

“Başını yastığa daya,” dedim.

Dediğimi yaparak kafasını yan yatırıp ellerini başının her iki yanına koydu.

Yastığın altına uzandım. “Bunu altına ne sakladım biliyor musun?” Hiçbir şey söylemedi. Oyunağı dışarı çıkardım. “Binici kırbacı.”

Tüyleri diken diken oldu.

“İ lımınm.” Kırbacı hafifçe, sadece varlığını hissettirecek kadar omurgası boyunca gezdirdim. “Antrede ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Yeniden. Sessizlik.

“Çarşamba gecesinin, perşembenin tamamında ve bugünün büyük bir kısmında endişe içindeydim.” Kırbacı omurgası boyunca dolaştırdım. “Sanırım beni endişelendirdiğin için kamçılanman gerek.” Kamçıyı bacaklarının arasına kaydırđım. “Bacaklarını daha geniş aç.”

Bacaklarını ayırıp iki eliyle yastığa yapıştı.

Kamçıyla hafifçe bacaklarına vurdum. “Beni endişelendirmen büyük bir yaramazlıktı.” Kamçıyı poposuna götürüp biraz daha sert vurdum. İnleyerek gözlerini kapattı. “Bunu seviyorsun, değil mi?” Kamçıyı tekrar indirmemle yastığı ısırđı.

Bir parmağımı deliğinin girişinin etrafında gezdirdim.

“Çok yaramazsın, Abigail.” Parmağımdaki sıvıyı yaladım. “Binici kırbacıyla tahrik olup” dedim tekrar vurarak, “beni tam burana almak istiyorsun, değil mi?”

Yastığı hâlâ ağzında tutuyordu.

Pis bir gülüşle kırbacı birkaç kez daha vajinasına indirdim. Bir şeyler mırıldandı ama yastığı ısırđığı için bir şey anlamadım. Kırbacı poposuna doğru kaydırıp oradan birkaç kez daha vurdum. Sadece pembemsi bir iz bırakmaya yetecek kadar. Onu neredeyse boşalmaya yaklaştıracak kadar.

Sonra kırbacı bırakıp geri çekildim. Durduğumu fark etmesi için ona birkaç saniye verdim. Nefesi yavaşlayınca, arkasına geçip ona dayandım.

“Söyle, Abigail,” diye fısıldadım. “Daha önce kimse senin G noktana vurdu mu?”

Başını salladı.

“Cevap ver bana.” Göğüslerini avuçladım. “Bulabilecek miyim diye görmek ister misin?”

“Evet, lütfen.”

Poposuna bir tokat attım. “Evet lütfen ne?”

“Evet, lütfen Sahip.”

“Hımm.” Çıplak deliğine dokununca penisim daha da sertleşti. “Tam burası mı sence?” Tepki yoktu. Bir parmağımı içine soktum. “Ya burası?” Hâlâ ses yok. Bir parmak daha ekledim. “Peki burası?” Tepki yok. Parmaklarımı çapraz yapıp daha derine batırdım. “Tam burası olabilir mi?”

Kalçasını bana doğru itti ve ufak bir çığlık attı.

Ah, evet. Tam burası.

“Sanırım buldum.” Noktaya tekrar dokunduğumda neredeyse yataktan düşecekti. Parmaklarımı çıkarıp penisimi soktum. “Bakalım tekrar bulabilecek miyim?” Tek bir hamlede oldukça derine girdim.

Rahatlayarak iç çekti.

İçine tüm gücümle girip çıkmamak için kendimi zor tuttum, bu seferin yavaş olmasını istiyordum. Acele etmeden, uzun sürmesini sağlamak istiyordum.

Hafifçe geri çekip poposunu okşadım.

Hassas kürek kemiklerinde parmaklarımı gezdirip elimi ensesindeki saçlara gömdüm.

“Altımda çok güzel görünüyorsun.”

Kendisini bana itti.

“Çok doyumsuz.” Göğüslerini avuçladım. “Ve tüm gece bizim. Tüm hafta sonu.” Ellerim beline kaydı. “Senin her detayını ezberlemek istiyorum. Her yerine, her santimine dokunmak istiyorum.”

Kalçasını tutup derinlerindeki hassas noktaya vurduğumdan emin olarak yavaş, dengeli bir tempo yakaladım. Kalçasını itince, “Burası mıydı?” diye sordum. “Aletim doğru yeri buldu mu?” Kalçamın açısını değiştirip tekrar içine girdiğimde küçük bir çığlık attı. “Ah, evet, sanırım şimdi buldum.”

Hayalarım sızlıyor, penisim rahatlamak için kıvranıyordu. Yine de, onu zevke sürükleyecek ama boşalmasına yetmeyecek kadar zayıf bir güçle vurarak yavaş ve sürekli tempomu korudum. Birkaç uzun dakika boyunca ritmimi korudum ama ikimizin de daha fazlasını istediğini biliyordum. Sadece biraz daha hızlanarak ve sertçe içine girerek yavaşça şiddetlendim. Bedenlerimizin kontrolü kaybetmesi uzun sürmedi. Olanca gücümle içine giriyordum.

Zavallı Abby. Önceki tahriklerimle onu çok uzun süre kıvrandırmıştım. Bedeni altımda gerilip titredi. Baş yastıktan düştü.

“İşte bu,” dedim içine girmeye devam ederken ve uzanıp saçını çektim. “Benim için boşal.”

Bedeninin tepkisi gecikmedi ve anında boşaldı. Kasılmaları benim orgazmımı tetikledi. Derinine şiddetle boşalırken başını arkaya çektim.

Bu kadın, diye düşündüm ikimiz de yatağa yıkılırken. Bu kadın benim sonum olacak.

Ertesi gün kendisine olan güveni daha da arttı. Evin içinde cırılçıplak gezerken çok daha rahat hissettiğini görebiliyordum. Cumartesi öğlen onu kalın ve yumuşak bornoza sarıp jakuziye sokmak için dışarı çıkardım. Sıcak suyun içinde oturup rahatladık. Hava tuhaf görünüyordu; sertti, karanlıktı ve ayaz vardı. İkimiz de kendimizi öylesine kaptırmıştık ki umurumuzda değildi.

O akşamüstü, davranışlarından memnun bir şekilde ona başka bir bornoz verdim ve kütüphanede biraz zaman geçirebileceğini söyledim. Sonraki birkaç saat boyunca, koltuğa kıvrılıp ayaklarını sıcak bornozdan uzatıp kitap okudu. Sonra ona katılıp yanında biraz piyano çaldım. İkimiz de akşamüstünü kendi dünyalarımızda geçirdik.

Ertesi sabah cep telefonum beni uyandırdı. Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp yatakta yuvarlandıktan sonra telefona uzandım.

“Ne?” diye cevapladım kim olduğuna bile bakmadan.

“Abby’ye söyle Felicia’yı evden aldım.” Arayan Jackson’dı.

“O benimle birlikte.”

“Ne?” Lanet olsun. Kahve içmeliydim.

İç çekti. “Abby’ye. Söyle. Felicia’yı evden aldım.”

“Jackson.” Doğrulup gözlerimi ovuşturdum. “Beni ne diye arıyorsun?” dedim ve yatağımın yanındaki saate baktım. “Pazar sabahı saat beş buçukta hem de?”

Telefonun diğer ucundan uzun bir iç çekiş geldi. “Belki dikkatinden kaçmıştır, New York’ta tarihin en kötü kar fırtınası yaşandı.”

Yataktan fırlayıp pencereye gittim. “Ne?”

“Gece boyunca kar yağmış ve herkes hazırlıksız yakalanmış.”

Gözümün görebildiği her yer bembeyazdı.

“Ne zaman... Nasıl?” diye kekeledim.

“Dün haberleri izlemedin mi? Kar yağışı bekleniyordu ama bu kadar da değil.”

Hayır. Haberleri izlememiştim. Bilgisayarımı açıp e-postalarımı da kontrol etmemiştim. Sadece Abby ile meşguldüm. Siktir.

Tamam evet, bir de bununla.

“Heey?” diye seslendi Jackson “Nathaniel?”

Tekrar gözlerimi ovuşturdum. “Seni duydum. Tamam, Abby’ye söylerim.” Başım uğuldamaya başladı. “Hâlâ uyuyor.”

“Tamam. Uyandığında Felicia’yı aramasını söyle.”

“Söylerim. Teşekkürler, Jackson.”

Temiz kıyafetler giyip kahve yapmak için aşağıya, mutfığa indim. Pencerelerin önüne kar yığılmıştı, bir buçuk metre civarındaydı ve hâlâ yağıyordu.

Kar fırtınası.

Evden çıkmaya imkân yoktu.

Abby uyandığında ona giyinmesini söyledim. Bu konuyu tartışırken kendisini daha rahat hissedirdi. Bu yeni kurallar, yeni durumlar ve bir sürü yeni şey demekti.

Abby'yle kim bilir ne kadar uzun süre evimde mahsur kalacaktık. Bunun çok iyi bitmeyeceği hissini içimden atamıyordum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Abby'yle konuşmadan önce, haftayı planlamak için elimden geleni yaptım. Hafta sonu dışında bana hizmet etmeyecekti. Evet, benim itaatkârımdı ama kelimenin her anlamıyla biz eşittik. Hafta içi bana hizmet etmesine izin vermeyecektim.

Abby durumdan rahatsız olmuş görünmedi. Birkaç soru sordu ama genelde sakindi. Oysa ben bütün pazar günü hop oturdum hop kalktım. Fırtınanın planlarımı çıkmaza soktuğunu söylemek bile yetersiz olurdu. Huzursuzluğumu Abby'ye hissettirmemek için içime atmaya çalıştım.

Ne kadar süre mahsur kalacağımıza dair hiç fikrim yoktu. Bir hafta olabileceğini düşünüyordum. *Bir hafta idare edebilirim*, dedim kendi kendime. Burası büyük bir evdi ve evden çalışabilirdim.

Ama bir itaatkârla bu kadar çok vakit geçirmek, özellikle de Abby'yle, beni korkutuyordu. Bütün hafta boyunca hislerimi gizli tutamayacağımdan korkuyordum. Bir yerden açık verirdi.

Büyük ihtimalle de benden.

Pazar akşamüstü Abby'yi giyinmesi için yukarı gönderdikten sonra mutfağa girdim. Ev yapımı ekmek ve etli güveç iyi fikir gibi geldi. Hamur yoğururken sürekli aynı hareketi tekrarlamak zihnimi meşgul tutmama yardım etti. Piyano çalmak gibi.

Abby saat altı buçukta mutfağa girdi. Boğazlı bir kazak ve kot pantolon giymişti. Bütün hafta sonunu evimin içinde dolanan çıplak bedenine bakarak geçirmiştım ama tamamen giyinikken bile aynı şekilde büyüleyiciydi. Onu seyrederken hayalimde kıyafetlerinin altında saklanan yerlerini hatırladım.

“Yemeğe hazır mısın?” diye sordum sandalyesini çekerken.

“Evet. Teşekkür ederim.” Oturdu. “Muhteşem kokuyor.”

Gerçekten de mutfak sarımsak, soğan ve biftek kokusuna karışmış taze pişmiş ekmek kokuyordu. Dışarıda yağan kara oldukça uygun bir yemektir.

Mutfaktaki ışıkları kısıp dışarıdaki ışıkları yaktım. Hâlâ kar yağıyor ve ona yansıyan ışıklarla çok güzel parlıyordu. Bir süre sessizce oturup karı izledik.

Şimdi yap, dedim kendime. Kaşığa daha sıkı yapıştım. Kalbim deli gibi atmaya başladı. *Şimdi yap*.

Boğazımı temizledim.

“Sen, New York'ta mı büyüdün?”

“Indiana'da büyüdüm. Felicia ve ben buraya liseden sonra taşındık.” Güveçten bir lokma aldı. “Bu şehri seviyorum. Her zaman aynı yerde olup oranın sürekli değişmesini seviyorum.”

Arkama dayandım. *Gördün mü*, dedim kendi kendime. *Sohbet açabiliyorsun*.

“Düşünme şeklini seviyorum,” dedim.

“Hiç başka bir yerde yaşamayı düşündün mü?”

Bir an düşündüm. “Hayır, bir keresinde Chicago’yu düşünmüştüm, sadece başka bir şehirde yaşamayı denemek için ama benim köklerim burada. Evim, işim, ailem. Buradan ayrılmak istemiyorum.” Başka bir yerlerde yaşamayı hiç düşündü mü diye merak ettim. Bu düşünce beni üzdü.

“Peki sen?”

“Hayır. Başka bir yerde yaşadığımı hayal bile edemiyorum.”

Huzurlu bir sessizliğe gömülüp karı izledik. Havadan sudan sohbet ettik. Yemekten sonra masayı toplayıp bulaşıkları kaldırdım. Yapmak zorunda olmadığını söylediğim halde Abby masayı ve tezgâhı sildi.

Sonra ben oturma odasına geçtim o da kütüphaneye gitti. O sırada karar verdim. Haberleri izlemeliydim. Görünüşe göre Abby yalnız olmak istiyordu.

Ertesi sabah kahvaltıda, Abby özel yumurtalı ekmeğinden yaptı. Kar hâlâ yağıyordu ama yavaşlamıştı. Önceki gece Felicia’yı aradığını ve Jackson’la her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Jackson’ın çatı katının onun kardan korunmak için son derece güvenli olduğuna söyleyerek onu rahatlattım. Hem yanlarında bir sürü arkadaşları olurdu ve Jackson Felicia’ya gözü gibi bakardı.

Kahvaltıdan sonra Apollo’yu dışarı çıkarıp yukarıya, yatak odama çıktım. Birkaç telefon konuşması yapıp e-postalarımı okuduktan sonra öğle yemeği için ne pişirmem

gerektiğini düşünerek oturup pencereden dışarıyı izledim. Tam o sırada aşağıdan yüksek bir müzik sesi geldi.

Abby?

Yanımda Apollo, merdivenlerden indim. Abby toz alıyordu. En azından ben öyle olduğunu düşündüm. Elinde süpürge, hoparlörlerden gelen müziğe eşlik ediyordu. Şaşkınlık içinde durup müzikle aynı anda hareket edişini izledim. Abby'nin güzel bir kadın olduğunu biliyordum ama onu böyle hareket ederken, dans ederken görmek... İçimde neredeyse ilkel bir dürtü uyandırdı.

Şarkı birkaç dakika boyunca devam ederken beni hiç fark etmeden oturma odamı temizledi. O anda onu izlediğimi bilseydi büyük ihtimalle dururdu.

Her bitmesi gereken şey gibi şarkı da sona erdi. Masamı son bir kere daha süpürüp döndü.

Beni görünce sanki suç işliyormuş gibi yerinden zıpladı. Yakalanmıştı.

“Abigail, ne yapıyorsun?” Gülmemek elimde değildi.

“Toz alıyorum.”

Evde çalışan biri gibi toz alıyordu.

“Bu tür işler için bir temizlikçim var.” O benim çalışanım değildi. Evimde iş yapmaması gerekiyordu.

“Evet, ama bu hafta gelemeyecek öyle değil mi?”

Tamam, haklıydı. “Sanırım öyle. Ama yine de bir işe yaramak istiyorsan yatağımdaki çarşafı yıkayabilirsin.” Özellikle hafta sonu aktivitelerimizden sonra çarşafın yıkanması gerekiyordu. Her ne kadar Abby kokmalarını sevsem de. “Birileri bu hafta sonu yatağı fena dağıtmış.”

Elini beline koydu. “Öyle mi? Ne küstahlık.”

Geçen hafta sonunun düşüncesi bile beni sertleştirdi. Pazar günkü konuşmamızda Abby’ye bu hafta ondan cinsel bir şey beklemediğimi, her şeyi doğal akışına bırakacağımızı söylemiştim. Ama işin aslı, seks yapmanın iyi bir fikir olacağını sanmıyordum. Başta yaptığımız anlaşmaya sadık kalmalıydım. Yani karda mahsur kalmışken seks yapmayacaktık.

“Bu arada,” dedim aklıma gelen yeni düşünceyle. “Egzersiz planından yogayı çıkarıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu. Sesinde hiç böylesine bir rahatlama hissetmemiştim.

“Evet. Ve yerine toz almayı ekliyorum.” Onu bırakıp öğle yemeğini hazırlamaya gittim.

Tavuk salatası yapmaya karar verdim. Abby’nin cezalandırıldıktan sonraki gün yaptığı şey. Onun tavuklu salatasında yaban mersini ve fındık vardı, benimki ise o kadar lezzetli olmasa da daha geleneksel olacaktı.

“Seninki kadar iyi olmadı,” dedim tabağını mutfak masasına koyarken. “Ama idare eder.”

“Benim tavuk salatamı seviyor musun?”

“Sen harika bir aşçısın.” Bunu ona daha önce söylememiş miydim? “Bunu biliyorsun.”

“Olsun, yine de arada sırada duymak güzel.” Gözleri, gözleri bana gülüyordu.”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Öyle.”

Bir saniyeliğine durakladı ama sonra onunla dalga geçtiğimi fark etti ve hemen, “Sen de mükemmel bir aşçısın,” diye ekledi.

“Teşekkürler. Ama daha önce tavuğuma iltifat etmiştin.” İlk hafta sonumuzu düşününce ona tekrar ballı bademli tavuk yapmam gerektiğini düşündüm.

“Merak ediyordum da,” dedi salatadan bir lokma aldıktan sonra, “bu akşamüstü Apollo’yu dışarı çıkarabilir miyim?”

Başımı kaldırdım. Dudağının kenarında bir parça mayonez vardı. Uzanıp onu silmek ya da yalamak istedim. Mayonezi yalayabilirdim.

Apollo başını kaldırdı. Doğru. Onu dışarı çıkarmak istiyordu.

“Sanırım bu güzel fikir. Dışarıya çıkması gerekiyor ve seni de seviyor.”

“Eğer sakıncası yoksa ona ne olduğunu sorabilir miyim? Elaina Tampa’da bana onun hasta olduğunu düşündüren bir şeylerden bahsetti.” Peçetesini çıkarıp mayonezi sildi.

Peki, tamam o zaman. Belki gelecek sefere.

Odaklan. Apollo hakkında konuşmak istiyor.

Eğilip başını okşadım. “Apollo kurtarılmış bir köpek. Üç yıldan fazla süredir benimle. Yavruyken ona kötü davranılmış, bu yüzden de saldırgan olmuş. Gerçi seninle hiç problemi olmadı ama. Belki de insanlar hakkında bir çeşit altıncı hissi vardır.”

Apollo hakkında biraz daha konuştuk, uzun süre benden ayrı kalmakla ilgili problemlerinden, onu eğitmenin ne kadar zor olduğundan ama buna değdiğinden bahsettik. Hayvanları hırpalayan insanlara karşı aşırı nefreti beni şaşırttı.

Apollo ile ilgili konuşma her nasılsa bizi kemik iliği bağışına ve benim kemik iliği bağışlama kararına, ya da daha doğrusu, bunun aslında bir karar olmadığına geldi.

“Bazı insanlar aynı şekilde hissetmezdi,” dedi.

“O *bazı insanlardan* biri olmadığımı düşünmek istiyorum,” dedim havayı yumuşatmaya çalışarak. Ama beni yanlış anladı.

“Pardon, efendim.” Korkmuş görünüyordu. “Öyle demek...”

“İstemediğini biliyorum. Şakalaşıyordum.”

Tabağına baktı. “Bazen anlaması zor.”

“Belki bir dahaki sefere bir işaret takmalıyım.” Hâlâ yüzüme bakmıyordu. Masanın diğer tarafına uzanıp hafifçe çenesini kaldırdım. “Benimle konuşurken gözlerini saklamamanı tercih ederim. Çok anlamlılar.”

Göz göze gelince uzağa bakamadım. Derinliklerinde, kalbimin sorduğu her soruya cevap buluyordum. Kendi özlem ve yalnızlığımı bana geri yansırken gördüm.

Ah, Abby. Hiç yüzde birin eksik oldu mu?

Elimi indirdim. Onun aradığı şey olabilir miydim? Ona ne vaat edebilirdim? Onu nasıl tamamlayabilirdim?

Bu absürt bir düşünceydi. Bu çok güzeldi.

Bu korkutucuydu.

Gözlerini ilk çeken o oldu ve Kyle hakkında sordu.

Sakıncasız bir konu. Kyle kimse için sakıncalı değildi.

“Biz epey yakınız,” dedim ona. “Geçen sene onu birkaç beyzbol maçına götürdüm. Aslında Süper Kupa’ya da gelebileceğini düşünüyordum. Dört gözle bekliyordu.”

Ne zaman Kyle ile konuşsam bir tamamlanma hissi yaşıyordum. Elbette, bir şey yaptığımdan değil, sadece şansına kemik iliğim ona uygun olmuştu. Kim olsa aynısını yapardı.

“Neden Süper Kupa’ya gidemedi?” diye sordu Abby.

“Hasta olduğu için gidemedi,” dedim, Abby’yle Tampa’ya gittiğimiz gün onunla konuştuğumda sesindeki hayal kırıklığını hatırlayarak. “Belki seneye.”

“Felicia Jackson’ın sporu bırakacağını söyledi. Gelecek yıl oynayacak mı?”

“Sanırım, ama büyük ihtimalle son dönemi olur.” Geçen hafta Jackson’la yaptığım konuşmayı düşündüm.

“Bu kadar yakında olduğunu söyleme,” demişti. “Duy-mak bile istemiyorum.”

“Artık durulmaya hazır,” dedim Abby’ye. “Eğer Felicia da hazırsa yani.”

“Felicia’yı aileden biri olarak görmeye hazır mısın?”

Pek sanmıyordum.

“Jackson’ın hatırı için olacağım.” Tekrar gözlerimiz buluştu. “Ayrıca da en yakın arkadaşı harika birisi.”

Öğle yemeğinden sonra yatak odama gittim. Çalışanlarımı arayıp güvende olduklarından emin olmak istedim. Benim kadar çok çalışanı olan birisi için kolay bir iş değildi ama bu işin bana vereceği huzur o işe harcayacağım süreden fazlaydı.

Dışarıdan gelen kahkahaları duyduğumda arama listemde oldukça ilerleme kaydetmiştim. Kalkıp pencereye gittim. Abby ve Apollo karda oynuyorlardı. İzlediğim sırada

Abby bir kartopu yapıp fırlattı. Apollo arkasından koştu. Kar topunun eriyip yok olmasına şaşırarak durdu.

O buraya ait, diye düşündüm. O benim yüzde birim.

Lanet olsun, köpeğim bile böyle düşünüyordu.

Gerçeği öğrendiğinde bundan hiç hoşlanmayacak. Senden nefret edecek.

Belki de etmez. Belki umursamaz.

Bir masamdaki telefon listesine, bir de pencereden dışarıya, tüm arzularımın vücut bulmuş haline baktım.

Çalışanlarım beklemek zorunda kalacaktı.

Kalın giysiler giyip dışarı çıkmadan önce kütüphane-deki şömineyi yaktım. Abby ve Apollo hâlâ garajın önünde oynuyorlardı. Umursamaz ve rahat görünüyordu. Ben de öyle hissetmek istedim.

“Köpeğimin aklını karıştırıyorsun,” dedim tekrar kartopu attığı sırada.

Bana bakıp gülümsedi. “Ama hoşuna gidiyor.”

Apollo bu sefer onu yakalamaya kararlı bir şekilde bir kartopunun arkasından koştu, köpek aniden durduğunda Abby kıkırdadı.

“Bence onu fırlatan kişiyi seviyor.” Ben de onun bu yeni oyununa katılmaya çalıştım. İşe yaradı, Apollo arkasına baktı ve kendi etrafında daireler çizmeye başladı.

“Benim oyunumu çaldın,” dedi. “Artık benimle oynamak istemeyecek.”

Bir avuç dolusu karı top yapıp bana doğru fırlatışını zevkle izledim. Profesyonel futbol oyuncusu olan bir kuzenle büyümüştüm aslında bana vurmasını beklemiştim. Ama topu ıskaladı.

“Demek öyle ha, Abigail,” dedim ona doğru yürüyerek.
“Büyük hata yaptın.”

“Bu sefer üzerinde işaret yok, değil mi?”

Bir avuç kar aldım. “Kesinlikle yok.”

Teslim olmuş gibi ellerini kaldırıp benden uzaklaştı.

“Bana kartopu attın.” Kendi topumu bir elimden diğerine alıp yuvarlarken beni izledi.

“Ama ıskaladım.”

“Yine de denedin.” Sanki ona kar topu fırlatacakmış gibi yaparak kolumu arkaya attım ama son anda onun yerine Apollo’ya fırlattım.

Ama geç kalmıştım. Top daha elimden çıkmadan çığlık atarak kaçarken yüz üstü kara düştü.

Canının acımadığından emin olmak için telaşla yanına koştum. Ya bir yerini kırdıysa? Ben yaklaşınca yuvarlanıp inledi.

“İyi misin?” Elimi uzattım. İyi görünüyordu. Islaktı ama iyiydi.

Titredi. “Onurum dışında evet.”

Kütüphane çoktan ısınmış olmalıydı. Ateş uzun süredir yanıyordu. Elimi tutup ayağa kalktı.

“İçeri girip şöminenin önünde sıcak bir şeyler yapmaya ne dersin?” diye sordum. Aklıma gelen görüntüleri yok etmeye çalıştım; Abby ve ben şöminenin başındayız, kollarımız birbirine dolanmış, ateşin ışığı teninde oynuyor.

Planımı hatırla, dedim kendi kendime. Bu hafta seks yok.

Plan yavaş ama emin bir şekilde bozuluyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Abby ıslak kıyafetlerin içinde burnunu çekerken eve girdik. Ona giymesi için kuru bir şeyler getirmek üzere yukarıya çıkmadan önce Abby'yi kütüphaneye götürüp ateşin başına oturttum. Aşağıya inerken mutfağa bir göz attım. İçecek sıcak bir şeylere de ihtiyacı vardı. Kahve mi yapmalıydım?

Kıyafetleri kütüphaneye götürürken gözlerim raftaki dolu içki şişelerine takıldı.

Brendi.

Abby giyinirken biraz doldurdum. Şöminenin önüne yerleştikten sonra ona bir bardak verip yanına oturdum. Kokladı.

“Bu nedir?”

“Brendi. Kahve yapmayı düşünmüştüm ama bunun bizi daha çabuk ısıtacağına karar verdim.”

Bardağını döndürdü. “Anladım. Beni sarhoş etmeye çalışıyorsun.”

“Aslında böyle bir niyetim yok.” Bardağını işaret ettim. “Ama bunda yüzde kırktan fazla alkol var, bu yüzden sadece bir kadeh içsen iyi olur.”

Denemek için bir yudum aldı ve yakıcı sıvı boğazından akarken hafifçe tılandı. Bana baktı. Omuz silkip bir yudum daha aldı.

Zar zor duyabileceğim kadar hafif bir sesle “Hımm,” dedi.

Koltuğa dayanıp alkol yavaşça bedenimi ısıtırken gözlerimi kapattım. Apollo yanıma gelip başını ayaklarıma koydu. Beni bir mutluluk sardı; Abby yanımdaydı, evimde sıcakta ve güvendedik, Apollo da iyiydi. Bir an için, gözlerimi kapattığımda hayat neredeyse mükemmeldi. Abby’nin sesi dalgınlığımı bozdu.

“Kütüphane daha önce evde var mıydı, yoksa sen aldıktan sonra mı yaptırdın?”

Gözlerimi açtım. Oturmuş hâlâ bardağını çalkalıyor ve konuşmak istiyordu. Nihayet.

“Bu evi almadım,” dedim onu izleyerek. “Miras kaldı.”

Gözleri büyüdü. “Burası ailenin evi miydi? Yani büyüdüğün yer?”

“Evet. Bazı tadilatlar yaptım. Oyun odası gibi.”

Bana yaklaştı. “Burada yaşamak zor oldu mu?”

Liseden mezun olduğumda Linda da bana aynı şeyi sormuştu. Ben de ona tadilat planlarımdan bahsetmiştim.

“Öyle olacağını düşünmüştüm ama o kadar çok değişiklik yaptım ki çocukluğumdaki eve artık benzemiyor. Ama kütüphane hâlâ o zamanki gibi.”

Özellikle de içinde o varken kütüphane tekrar evin merkezi olmuştu. Abby burayı ışık, sıcaklık ve hayatla doldurmuştu.

“Ailen kitapları seviyordu demek,” dedi.

Etrafıma baktım. Anne ve babam bu kütüphaneyi çok severlerdi. Burayı bu yüzden mi Abby’ye verdim diye düşündüm, odanın ailemin ölümünden sonra kaybettiği ruhu bir şekilde tekrar yakalayabilmesi için mi?

Annem ve babam tanısalar mı Abby’yi çok severlerdi. Çok iyi anlaşırlardı. Öldüklerinde çok küçük olsam da bir yanım böyle olacağını biliyordu.

“Annem ve babam doyumsuz birer koleksiyoncuydular. Çok da sık seyahat ederlerdi.” Babamın buraya yeni bir cilt ekledikleri zamanki mutluluğunu ve annemin neşesini hatırlayarak kütüphanede harita ve atlasların olduğu bölümü işaret ettim.

“Kitapların pek çoğunu yurt dışından getirmişler. Bazıları da nesillerdir ailelerindeymiş.”

“Annem okumayı severdi, ama genelde popüler kitaplar okumayı tercih ederdi.” Bardağını yere koyup dizlerine sarıldı.

“Her kütüphanede popüler romanlara yer vardır. Sonuçta bugünün popüler romanları yarının klasikleri olabilir.”

Hafifçe güldü. “Bu söz klasikleri kimsenin okumadığını söyleyen adamdan mı geliyor?”

Demek hatırlıyordu.

“Hayır, bu benim sözüm değil.” Elimi göğsüme götürdüm. “Bu Mark Twain’den. Onun sözünü kullanmış olmam onunla yanı fikirde olduğumu göstermez.”

“Bana aileden biraz daha bahset,” dedi. Hafızam beni o anda kaza geçirip hastanede yattığım güne götürdü.

“Öldükleri akşamüstü tiyatrodan çıkmış eve gidiyorduk.” Anne babamın ölümünden bahsetmeyeli yıllar olmuştu. Linda’nın beni terapiye gönderdiği ergenlik zamanlarımdan beri anlatmamıştım. “Kar yağıyordu. Arabayı babam kullanıyordu. Annem bir şeylere gülüyordu. Her şey gayet normaldi. Sanırım hep böyle olur.”

Annem çok güzeldi. Babam ona bakıp gülümsedi. O da söylediği bir şeylere güldü. O sırada araba savruldu...

“Geyiğe çarpmamak için direksiyonu kırdı,” dedim. “Araba şarampole yuvarlandı ve ters döndü. Sanırım ters döndü. Çok uzun zaman önceydi ve bunu pek düşünmemeye çalışıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi. “Bana anlatmak zorunda değilsin.”

Ama ona anlatmak istiyordum. Hayatımın bu gizli kısmını onunla paylaşmak istedim.

“Hayır,” dedim. “İyiyim. Konuşmak iyi geliyor. Todd her zaman bana daha fazla konuşmamı söyler.”

Araba uzun süre yuvarlandı. Nihayet nasıl durduğunu merak ettim. Durmasına ne sebep olmuştu? Tekrar hareket edecek miydi?

“Nathaniel?”

“Nathaniel?”

Annem sürekli çığlık atıyordu.

“Her şeyi hatırlamıyorum,” dedim. “Çılgınlıkları hatırlıyorum. Benim iyi olduğumdan emin olmaya çalışan bağırışlar. İnlemeleri. Birbirlerine fısıldadıkları sözleri... Derken bir el bana doğru uzandı.” *Annemin eliydi. Uzanamadım. “Sonrasını hatırlamıyorum.”*

Babam artık hareket etmiyordu. Neden bu kadar sessizdi.

“Arabayı vinçle çıkardılar. Annem ve babam o zamana kadar ölmüşlerdi ama söylediğim gibi, her şeyi hatırlamıyorum.”

Hastaneyi sevmедim. Herkes bana acıklı yüzlerle bakıyor ve odamın önünde çok fazla konuşuyorlardı.

Birisi bana ayıcık getirdi. On yaşıındaydım. Ayıyla oynamak için epey büyüktüm. Ayı istemiyordum. Annemi istiyordum.

“Linda bana karşı her zaman çok iyiydi Ona çok şey borçluyum,” dedim. “Çok destek oldu.” Biraz daha brendi yudumladım. “Jackson’la birlikte büyümek de çok yardımcı oldu. Todd’la da öyle. Ve yakına taşındıktan sonra Elaina da bana çok yardım etti.”

Daima çok eğlenceli, hareketliydiler.

“Ailen gerçekten muhteşem,” dedi Abby.

“Onlar benim hak ettiğimden de fazlası,” dedim ayağa kalkarken. “Kusura bakmazsan biraz işime dönmek istiyorum.”

Artık on yaşında olmadığımı göre telefon konuşmalarımı bitirmeliydim. Ben sorumlulukları olan bir adamdım. Oyun akşamüstüm sona ermişti.

O da ayağa kalktı. “Ben de akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyım. Bunu senin için götürürüm.” Kadehimi almak için elini uzattı.

Gözlerinin içine baktım. Bugün onunla başka birisiyle paylaşacağımdan çok daha fazla şey paylaşmıştım. Sadece oturup dinlemişti.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Abby yemeği hazırlarken çalışanlarımı arayıp iyi ve güvende olup olmadıklarını kontrol ettim. Yemeğe inmeden önce Jackson’ı aradım. Felicia ile ne kadar güzel zaman geçirdiğinden bahsederken sesi coşku doluydu. Ses tonundan hissettiği şeyler hakkında içinde artık hiç tereddüt kalmadığını anlayabiliyordum.

En son Linda’yı aradım. Fırtına bastırduğunda evdeymiş. Hastaneye gitmeye çalışmış ama sonra eve geri dönmek zorunda kalmış. Sesinden evde mahsur kalıp hareketten uzak kaldığı için mutsuz olduğu anlaşılıyordu.

Merdivenlerden inerken burnuma ağız sulandıran kokular geldi. Abby rulo köfte yapmıştı. En son ne zaman et yediğimi hatırlamıyordum. Çok sevdiğim ama hiç yapmanın aklıma gelmediği bir yemektir. Tekrar kokladım. Püre de vardı.

“Çok güzel kokuyor,” dedim otururken.

“Teşekkürler.” Tabakları masaya taşıdı. “Rulo köfte yapmayalı yıllar oldu.”

“Ben de yemeyeli.”

Sandalyesinin ucuna oturdu. “Köfte sevmez misin?”

“Lütfen.” Oturması için işaret ettim. “Bayılırım. Sadece pişirmem.”

Kucağına bir peçete serdi. “Ben de pek sık yapmam ama babamın en sevdiği yemektir.”

Babası... Bu tam da beklediğim fırsattı “Bana ailenden bahset. Baban ne iş yapar?”

Çiğnemeyi bitirdi, patates püresinden bir çatal aldım, biraz sarımsak ve parmesan peyniri ile karışmış kırmızı patates. Muhteşemdi.

“O bir müteahhit,” dedi. “Kendimi bildim bileli ev inşa eder.”

“Ya annen?” diye sordum, soğukkanlı görünmeye çalışarak. Tehlikeli sulara giriyordum.

Abby düşünceli gözlerle baktı.

“Annemi kaybettim. Kalpten.” Bunu bilmiyordum.

“Çok üzgünüm.”

“Önemli değil. Çok gençti aslında. Babamla ayrıldıklarından beri hayatını tekrar rayına oturtmaya yeni başlamıştı.”

Annesinin hayatını rayına nasıl oturtmuş olduğunu sormak doğal olurdu ama eğer bunu yaparsam konuyla ilgili sırrımı açık edeceğimden korktum. Bu yüzden köfteden bir lokma aldım ve konuyu değiştirdim.

Salı günü, kahvaltıdan sonra oturma odasında oturduk. Abby babasıyla telefonda konuşurken ben de sonu gelmek bilmeyen e-postalarım ile ilgilendim. Yang Cai daha da sabırsız olmuştu, kesinlikle Çin’e gitmem gerekecekti. Sadece ne zaman olacağını bilemiyordum. Takvimime göz attım; haziran belki, ya da temmuz.

Abby bir ara odadan çıkmış olmalıydı, başımı kaldırıncaya odaya döndüğünü fark ettim. Yüzünde muzip bir ifade vardı.

“Evet?” diye sordum.

“Öğle yemeği için bana yardım eder misin?”

Bir şeyler planlıyordu, bundan emindim. Bu her neyse Yang Cai konusunu düşünmekten çok daha iyi olacağı kesindi.

“Bana on dakika verir misin?”

“On dakika gayet uygun.”

Odadan çıktı. Mutfaktan gelen sesleri duyabilmek için kulak kabarttım. Belki yine dans ediyordu. Gerçekten yemek yapmasına yardım etmemi mi istiyordu?

Ona neden on dakika beklemesini söylemiştim ki? Nasıl olsa hiçbir şeye konsantre olamayacaktım. Masamda oturup amaçsızca bilgisayarıma baktım ve sekiz dakika sonra mutfağa gittim. Abby tezgâhın önünde durmuş iki etiketsiz konserve kutusuna bakıyordu.

“Abigail?”

Kıpırdamadı. “Senin gibi birisinin mutfağında etiketsiz konserve kutularının ne işi olduğunu düşünüyorum.”

“Küçük olan İtalyan biberi.” Tezgâha yaklaştım. “Büyük olanda da bana etiketsiz konserve kutuları hakkında kafa tutan son itaatkârımın kalıntıları var.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi?”

“Evet, dalga geçiyorum.”

“Gerçekten,” dedi gözlerini oynatarak, “bu etiketsiz konserve dolabında ne arıyor? Bu senin yüzlerce farklı kuralını yıkmıyor mu?”

Benimle uğraşırkenki rahatlığı beni gülümsetti.

“Küçük olan gerçekten İtalyan biberi. Büyük olan da aynı markanın domatesi olmalı. İnternette sipariş etmiştim.”

“Etiketlerine ne oldu?”

Konservelerin geldiği günü hatırladım, aylar önceydi.

“Bu şekilde geldiler. Büyük ihtimalle biber ve domatesler ama hiç açmaya yeltenmedim, geri de göndermedim. Ya turşulu inek diliyse?” İç çektim. “İnsanlığa yeterince inancım yok, sanırım.”

İfadesi ciddileşti.

“Hayat inançtan ibarettir. Sırf bir şeyin etiketi var diye içindeki şeyle uyuşacağı anlamına gelmez.”

Senin etiketin gibi demek istiyordu bana.

“Güven bana,” dedi. “Bazen etikete inanmak daha fazla inanç gerektirir. İçinde olanlardan korkma. İçinde olanlardan bir şaheser yaratabilirim.”

Senden bir şaheser yaratabilirim demek istiyordu ama ben gerçeği biliyordum.

Ah, Abby. Yapamazsın. Yapamazsın işte.

Bir yanım ona inanmak istiyordu. Yanağını okşadım.

“Eminim yaparsın,” dedim. Söylediklerine inandığını gözlerinde görebiliyordum.

Bu kadarı fazlaydı. Elimi çektim. “Şimdi, ne konuda yardımımı istiyorsun?”

Daha zorlamaması gerektiğini bilerek dönüp yanındaki kutuyu açtı.

“Mantarlı *risotto* yapmak istiyorum ama hem pirinci kavurup hem de diğer şeyleri aynı anda pişiremem. Sen kavurabilir misin?”

Gerçekten sadece onunla yemek yapmamı mı istiyordu?

“Mantarlı *risotto* mu? Zevkle yaparım.”

Tavuk göğsünü ve beyaz şarabı çıkarıp tezgâhta duran sebzelerin yanına koydu.

“Kazağını çıkarmak isteyebilirsin. Burası büyük ihtimalle sıcak olacak.”

Burada yapacağımızı düşünmüyordu herhalde?.. Mutfakta?

Kazağı çıkarıp sandalyenin koluna koydum.

“Ben mantarları ve soğanları doğrayayım,” dedi. “Sen pilava başla.”

Bunu oldukça soğukkanlı, doğal bir tavırla söylemişti. Mutfak tavrıyla.

“Biraz buyurganız galiba, öyle değil mi?” diye takıldım.

Kaşını kaldırıp elini kalçasına koydu. “Burası benim mutfagım.”

Sözleri düşünebileceğimden daha fazla tahrik ederek beynimde çınladı.

Onu tezgâha itip kalçamı dayadım. “Hayır,” dedim. “Mutfak masasının senin olduğunu söyledim. Mutfagın geri kalanı benim.”

Gözleri koyulaştı. Planının ne olduğunu gayet iyi biliyordum. Soru benim bu konuda ne yapacağımdı.

“Şimdi,” dedim. “Pirinçle ilgili ne diyordun?”

Ocağı açıp tavayı ısıttım. Abby şarap şişesini gösterdi.

“Evet, lütfen,” dedim. Soğanları doğramaya başlamadan önce ikimize birer kadeh şarap koydu.

Pirinci tavaya döküp zeytinyağında hafif kavurdum. Biraz şarap ekledim.

“Bunun için hazır mısın?” diye sordu soğanları işaret ederek.

“Ben her zaman hazırım,” Bu konuda bir şey yapmayacaktım. Kalçamı oynattım. Lanet olsun, penisim aynı fikirde değildi.

Kolumun altından girip soğanları tavaya attı. “Hadi bakalım, başlıyoruz.” Poposu penisime sürtünüp geçince daha da sertleştirdim.

Ben ocağın önünde pirinci kavururken gidip mantarları dilimlemeye devam etti. Tavuk suyuna bir göz attım. Biraz eklemeli miydim?

Abby baktığımı fark etti. “Tavuk suyunu vermemi ister misin?” Beklemeden tekrar kolumun altından girip sürahiye aldı. Tavaya dökerken kolu bana değiyordu.

Lanet olsun. Ne planlıyordu?

Seks yoktu. Hafta içinde olmazdı. Evet. Plana dönersek.

Belki kararlılığımı görüp pes etmişti. Sonraki birkaç dakika mantarları doğramaya devam etti. Ta ki bir tanesi düşüp benim yanıma yuvarlanana kadar.

“Tüh,” dedi. “Dur şunu alayım.”

Ben pirinçleri karıştırmaya devam ederken fırınla arama sokulup bacaklarıma sürtünerek mantarı almak için eğildi. Doğrulurken belime tutundu. Ne yaptığını tam olarak biliyordum.

Kendime planı hatırlattım. Hafta içinde yapmayacaktık. Ama eğer Abby istiyorsa... Hayır. Hafta içinde yapamazdık.

Pirinç kavrulurken kendi kendimi yedim. Önce bir şey düşünüyor, sonra başka bir şeye karar veriyordum. Mutfakta seks yapmanın hiç de kötü olmayacağını düşünüyor ama sonra kendime hafta içi ilişkimizde seksin yeri olmadığını hatırlatıyordum.

Abby tereddüt ettiğimi sezmiş olmalı ki hiçbir şey yapmadı. Aksine tavukları hazırlayıp doğradığı mantarları bana uzattı.

Ama kazağını çıkardığında benim ne hissettiğimin hiç de farkında olmadığını anladım.

İçinde tavuk suyu olan sürahiyi kaldırıp, "Daha gerekiyor mu?" diye sordu.

Tamam. Ona direnebilirdim. "Sadece birazcık."

Kazağın içine beyaz atlet giymişti. Tavuk suyunu tavaya dökerken onu izledim, sutyen giymiş miydi? Nasıl olduysa tavaya döktüğü tavuk suyundan daha fazlasını üstüne döktü. Hayır, sutyen giymemişti.

"Kahretsin," dedi. "Şu hale bak!" İnce beyaz kumaşın altında sertleşmiş göğüs uçları belli oluyordu. Tadına bakmak istedim... onun tadına bakmak...

"Leke yerleşmeden üstümü çıkarsam iyi olur sanırım. Yoksa çıkmaz." Lavaboya doğru gidip üstünü çıkardı. Lanet olsun.

Aklımdan geçen son mantıklı düşünce ev yanmasın diye ocağı söndürmek oldu. Yanına gidip belinden yakaladım.

“Burada daha büyük bir sorunumuz var.”

Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyordu. Gözlerini pantolonumu zorlayan penisime indirdi.

Onu kucaklayıp önüme çıkan her şeyi yere atarak tezgâha oturttum. Bir şeyler düşüp kırıldı ama dönüp bakmadım bile, umurumda değildi. Pantolonunun düğmelerini çözüp çıkardım.

Lanet olsun.

Külot giymemişti.

Geri çekilip pantolonumu çıkardım. “İstediğin bu muydu?”

Cevabını beklemeden ona yaklaştım. Bacaklarını belime doladı.

“Evet.” Elleri gömleğimin altından vücudumda gezinirken başparmağımla göğüs ucunu okşadım. “Lütfen,” dedi. “Lütfen, şimdi.”

Abby’nin bir salı günü, benim mutfağında ve çıplak olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışarak onu okşuyordum. Planım gerçekten bu değildi. Onu zorlamak ve kafalarımızı karıştırmak istememiştim.

“Ben istememiştim... Düşünmemiştim bile...” diye konuşmaya yeltendim ama dudakları boynumdaydı.

“Çok fazla düşünüyorsun,” diye fısıldadı.

Kahretsin, haklıydı. Akşamüstü boyunca düşünmeyecektim.

Bacaklarını ayırıp penisimi içine soktum. Açımı düzeltmek için kalçamı kaldırıp daha derine girdim.

Geri çektiğimde, “Of, tam da böyle, evet,” dedi. “Daha fazla, daha fazla, lütfen.”

O tezgâhın üstünde otururken içine giriyor, derinlerini arzulayarak daha sert vuruyordum. Ona istediği şeyi vermek, bana sunduğu şeyi almak için. Başı dolaba çarpınca yavaşladım.

“Daha sert,” diye yalvardı. “Lütfen daha sert.”

“Kahretsin, Abigail.” Onu sıkıca tutup iyice içine girdim.

“Tekrar.” Kulağımı ısırıldı. “Lanet olsun. Tekrar.”

Sözleri beni tahrik etti. Kalçamı daha sert ve daha hızlı oynatmaya başladım. Çok iyi hissettiriyordu. Daha fazlasını istiyordum. Onun daha fazlasını almak istiyordum. Açımı değiştirip daha derinine vurdum.

Başı geriye düştü. Soluk soluğa, “Evet,” dedi. “Tam orası.”

Sözleri beni daha da tahrik etti. “Burası demek.” Aynı noktaya tekrar vurdum. “Burası ha?”

Mırıldanmaya başlayınca doğru noktaya vurduğumu anladım. Hızlanarak ikimizi de orgazma doğru sürükledim. Bir yandan da elimi sokup klitorisini ovuyordum.

“Daha sert,” diye inledi. “Boşalıyorum.”

Onu doyuma ulaştırmadan boşalmamak için kendimi tutarak olabildiğince hızlı bir şekilde içine girdim.

“Ben...ben....ben,” diye kekeledi.

O etrafımda kasılırken ben de en derin yerine girerek boşaldım. Nihayet orgazm olurken kaslarım titriyordu.

Birkaç dakika konuşmadım. Mutfakta her yer darıma-
dağındı, *risotto* soğumuş, tavuk fazla pişmişti. Ama hiçbir
umurumda değildi.

“Kahretsin,” dedim tekrar konuşabildiğimde. “Bu...”
İnanılmazdı.

Muhteşemdi.

Olağanüstüydü.

“Biliyorum,” dedi. “Bence de.”

Onu tezgâhtan kaldırdım ve ayakları üzerinde durmasına yardımcı oldum. Fırının yanındaki çekmecedeki temiz havlular vardı, bir tanesini alıp nazikçe onu temizledim.

İnanılmazdı, muhteşemdi, olağanüstüydü, evet. Ama bir daha olamazdı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

O akşam yemeği hazırlarken mırıldanıyordum. Belki de kar yüzünden evde birkaç gün hapsolmak dünyanın en kötü şeyi değildi. Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti. Abby'yle öğleden sonra biraz televizyon seyrettik. Haberler ve hava durumundan sıkılınca kütüphaneye gittik. Abby şöminenin önünde ben de masamda oturdum, çalışıyormuş gibi yapıyor ama aslında Shakespeare'den alıntılar okuyordum. Apollo gittiğimiz her yere arkamızdan geliyor, onu sırayla dışarıya çıkarıyorduk.

Etiketsiz konservelerimden birini açacaktım. Gözlerimi kapatıp en iyisini umacak ve eğer her şey yolunda giderse leziz bir domates soslu makarna yapacaktım.

Abby arkamdaki mutfak masasında oturmuş kırmızı şarap içiyordu. Ben yemek yaparken mutfakta olmak istemesine şaşırmıştım. Normalde kütüphanede kalırdı.

Konserve açacağını aldığım da parmak ucuna yükselip arkamdan bakarak konservenin içindekileri görmeye çalıştı. "Sadece bakıyorum," dedi.

Etiketsiz konserveler, kim bunların bizi bu kadar eğlendirip ilgimizi çekebileceklerini düşünebilirdi ki? Açacağı bırakıp yavaşça kapağı kaldırdım.

“Domates,” dedik aynı anda kırmızı rengi görününce.

“Tüh be,” dedi. “Ben dana dili turşusu ya da bazı vücut parçaları olacağını umuyordum.”

Domatesten bir çatal aldım.

“Pek de beklediğin gibi değil galiba?”

“Yok.” Parmak ucunda durmayı bıraktı. “Bilmek daha iyi.”

Bilmek her zaman daha iyidir. İçimden bir ses, *söyle ona*, diye başımın etini yiyordu.

“Haklısın,” dedim. “Ve bu bizim için lezzetli bir akşam yemeği olacak.”

Domatesi sote tavaasına döktüm. Sulu domatesin kokusu, kavrulmuş soğan ve mantara karıştı. Abby arkamda durmaya devam ediyordu. Tezgâha bakınca, onu orada becerirken söylediklerini hatırladım.

Daha sert. Lütfen, daha sert.

“Harika kokuyor,” dedi, omuz üstümden bakarken.

Eğer arkamı dönseydim on saniye içinde onu tekrar çırılçıplak soyup becerirdim.

“Gidip otur,” dedim. “Bugün bir yemeği de sıcakken yemek isterim.”

Kıpırdamadı. “Kahvaltı sıcaktı, öğle yemeği sıcaktı.”

Bir an durdu. “En azından öğle yemeğinden önceki kısım sıcaktı.”

“Abigail.”

“Tamam. Oturuyorum,” dedi uzaklaşarak. “Oturuyorum.”

Bir elimle karıştırmaya devam ederken diğeri elimle çaktırmadan pantolonumu düzelttim. Sos gayet güzel kıvam alıyordu ama iyice pişmesi gerekiyordu. Hazır olunca tabakları indirip, belki bir kadeh daha...

“Biliyorsun,” dedi. “bugün bir ilerleme kaydettin.”

“Nasıl yani?” diye sordum, nereye varmaya çalıştığından emin olamayarak.

“Etiketsiz konservelerinden birini açtın,” dediğinde rahatladım.

“Bence bu bir kutlamayı hak ediyor.”

“Aklında ne vardı?”

Muzipçe gülümsedi. Bela. Bu kadın, başlı başına bela demekti. “Kütüphanede çıplak piknik?”

Aynı dediğim gibi...

Çaydanlığın altını yaktım.

“Senin kutlama fikrin bu mu?”

“Keşke yemek için ekmek yapsaydım,” dedi.

Ne? Ekmek mi? Neden bahsediyordu. Bu çıplak piknik yapmayacağımız anlamına mı geliyordu?

“Bir gün için yeterince çalıştın zaten,” dedim. Ama biraz daha yapsak zararı olmazdı.

“Evet,” dedi oldukça ciddi bir ses tonuyla. “Kutlama deyince aklıma bu geliyor.”

Tanrıya şükür.

“Tamam. Kütüphanede çıplak piknik. Otuz dakika sonra.”

Masadan zıpladı. “Ben gidip hazırlık yapayım.”

“Battaniyeler neversim dolabında,” diye seslendim çıkarken.

Tabaklarımıza makarna koyup *üstüne marinara* sosunu döktüm.

Kütüphanede çıplak piknik...

Plan buraya kadarmış.

Yine aynı şey.

Ama ne önemi vardı ki? Seks yapmışsak ne olmuştu? Orası onun kütüphanesiydi. Orada daha önce de seks yapmıştık. O zaman bir şey değişmediyse bu gece neden farklı olacaktı ki?

Kafamda Todd'un sesi yankılandı.

"Seninki gibi bir ilişki....kesin dürüstlük ve güven..."

Todd'un sesini umursamadım.

Şimdi piknik zamanıydı. Çamaşır odasında soyunup kütüphaneye girdim. Yere kalın battaniyeler serilmiş, kütüphanenin önüne yarım düzine yastık dizilmişti. Ve Abby...

Abby ortada oturuyordu; göğüs uçlarına değen uzun saçları, bir bacağı yana açılmış, çıplak, pırıl pırıl vajinasını açıkta bırakıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Yutkundum. Zorla yutkundum. "Hayır. Hallediyorum. Bunu bıraktıktan sonra içkileri de getireceğim. Biraz daha şarap ister misin?"

Soğuk şarap mahzenine girip biraz serinlemek tam ihtiyacım olan şeydi.

"Lütfen."

İşe yaradı. Merdivenlerden inip şarap mahzenine girmek penisimi dizginlememe yetmişti. Abby'nin yanına dönüp ikimize de birer kadeh şarap koydum. Bir çatal dolusu makarnayı ağzına götürüp etiketsiz domates sosunun tadına bakışını izledim. Ardından ikinci ve üçüncü çatalı da aldı.

"Bu muhteşem," dedi bir çatal daha makarna alırken.

"Şefe iltifatlarımı iletin lütfen."

"Etiketsiz konservelelere," dedim çatalımı kaldırıp gözlerimi dudaklarından ve vücudunun diğer yerlerinden ayırmaya çalışarak.

"Etiketsiz konservelelere," diye tekrar etti kendi çatalını kaldırıp.

Ama o da ne? Nasıl olduysa çatalından düşen etiketsiz domates sosu tam da nereye konmuştu...

Düşen damlaya baktım. "Penisimin üzerine *marinara* bulaştırdın."

Gülerek, "Tüh be," dedi.

"Onu temizle."

Gözlerimi kaldırdım. Gülümsemesini gizlemeye çalışmıyordu bile.

"Arkana yaslan." Tabagımı alıp yanıma koydu.

Bu çılgıncaydı. Seksi yemekten sonra yapacağımızı düşünmüştüm.

"Abigail."

Omuzlarıma bastırdı. "Peçete mi kullanmamı istersin?"

Kahretsin, hayır. Onu yalayarak temizlemesini istiyordum.

Başımı yastıklardan birine atıp Abby üzerimde eğilirken gözlerimi kapadım.

“*Marinara’yı* al, Abigail.”

Elleri göğüs uçlarımı okşadı.

“Oraya geliyorum.”

“Oraya ulaş. Hemen.”

Dinlemiyordu. Göğsümden başlayıp ufak ısırıklar kondurarak ve yalayarak aşağıya yöneldi. Sonra tam göbek deliğimin altından beni ısırıldı. Yumruklarımı sıktım. Nihayet tam istediğim yere geldi – ve penisimin ucuna sıcak nefesini üfledi.

Benimle dalga geçiyordu.

Üzerimdeki dudaklarının yaratacağı hissin beklentisiyle ürperdim. Ve sonunda, dilini çıkarıp beni yaladı.

Hadi ama. Durma.

Durmadı, ama beni ağzına da almadı. Sadece ucunu emip yalarken geri kalanını elleriyle sıvazlayarak benimle oynadı. Penisimi ağzına almasını arzulamamı sağlayarak beni delirtiyordu. Kendimi tutup yumruklarımı sıktım. Tam en beklemediğim anda beni ağzına alıp kökledi. Tamamını boğazına kadar alıp beni rahatlattı.

“Kahretsin,” dedim. Bıraktı. “Durabilirim.”

“Sıkıyorsa bir durmayı dene,” dedim.

“O bacakları buraya döndür. O güzel amcığının tadına bakmak istiyorum.”

Vücudunu döndürdü. Mükemmeldi.

Kalçasını tutup ikimizi atmış dokuz pozisyonuna getirdim. Ona zevk verme arzusuyla dilimi içine soktum.

“Hımmm.” Klitorisini yaladım.

“En iyi şaraptan bile daha tatlı. Ve tek bir damla bile kalmayıncaya dek seni içeceğim.”

Ben devam ederken beni tekrar boğazına kadar ağzına aldı.

Hareketlerimiz birbirleriyle eşzamanlıydı, yalamaları ve ısırıkları benimkilere uyum sağlıyordu. Ben onun klitorisini yalarken o da penisimi ağzına alıyordu. Onu tekrar yaladığımda kalçasını yüzüme daha da itti.

Birbirimizin içine daha rahat girelim diye ikimizi yana yuvarladım. Bu şekilde ağzının daha derinine girebilirdim. Kendisini dilimde oynatarak bana karşılık verdi. İçine üç parmağımı sokunca ağzında aletimle inledi.

Bunu seviyorsun öyle değil mi?

Klitorisini yalarken parmaklarımı içine soktum. Geçen hafta sonu bulduğum noktaya ulaşmaya çalıştım ama bulunduğumuz pozisyonda bu çok zordu. Sonra, düşünmeden bir parmağını hayalarımından popoma götürdüğünde aletimi ağzına daha sert soktum.

Ağzının penisimde yarattığı sürtünme muhteşemdi. İnanılmazdı. Benim de ona aynı anda zevk verdiğimi bilerek ve kalçasını parmaklarıma karşı itişini hissederek onu daha da zorladım.

Titreyerek tekrar inledi. Dişlerini hafifçe dokundurarak klitorisini içime emdim. Titredi ve orgazm olurken kasıldı. Hafifçe ısırduğımda beni ağzının daha derinine alarak ikinci kez rahatladı. Orgazm olurken inleyerek ağzına boşaldım. Hepsini yuttu.

Tüysüz vajinasına yumuşak öpücükler kondurduktan sonra uzanıp onu kendime çektim. Gücsüz düşmüş kollarla ona sarıldım.

“Yemek soğudu,” dedi göğsümde.

Sırtını okşadım. “Yemeği siktir et.”

En sonunda ikimizi de doğrulttum.

“Yemek yemeliyiz.”

Gözlerinde sorular vardı ama sormadı.

Evet, Abby. Artık yemek vakti.

Tabağını geri verip kendiminkini de elime aldım. Makarna çok da soğumamıştı, bir de sıcakken tadı nasıldı kim bilir. Tabii sıcak makarna ile Abby arasında bir seçim yapmam gerekirse... Abby her seferinde kazanırdı.

Yüzüne yerleşen odaklanmış ifadeyle makarnasına daldı. Bu kadar dikkatle ne düşünüyor olabilirdi? Yüzünü kaldırdığında bu sefer ben yüzümü tabağıma indirdim.

“Ne zamandır bir hâkimsin?” diye sordu.

Oo. Kişisel sorular sormak istiyordu. İçimde huzursuz bir kıpırtı başladı.

“Yaklaşık on yıldır.”

“Çok itaatkârın oldu mu?”

Tasmalı mı tasmaşız mı?

Kolaya kaçtım. “Bu senin ‘çok’ derken ne kastettiğine bağlı.”

Kararlı bir şekilde gözlerini yuvarladı.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Bana rahatça soru sormasından memnun olsam da bazı temel kurallar koymalıydım.

“Bu konuşmayı yapmaktan rahatsız olmuyorum, Abigail. Burası senin kütüphanen. Ama sadece sen soru sordun diye cevap vermemi bekleme. Bunu aklından çıkarma.”

Yine yüzüne kararlı bir bakış yerleşti.

“Mantıklı.”

“Peki, sor bakalım.”

İlk sorusu beni şaşırttı. “Hiç itaatkâr oldun mu?”

Aklıma Paul’le geçirdiğim zaman geldi, bana akıl hocalığı yaptığı bazı anlar. Onun için birkaç kez itaatkârlık yapmışım. İlişkimiz cinsel değildi ama bence bir dominantın da itaatkârlığı deneyimlemesi gerekirdi.

“Evet,” dediğimde gözleri büyüdü. “Ama pek uzun bir süre değil, sadece bir ya da iki sefer,” diye ekledim hemen.

Şaşırtıcı bir şekilde bana bu konuda daha fazla soru sormadı.

“Daha önce hiçbir itaatkârının güvenli kelimesini kullanmasına sebep oldun mu?”

“Hayır,” dedim, tepkisini merak ederek.

“Hiçbir zaman mı?”

“Asla, Abigail.”

İlk gözlerini çeken o oldu.

“Bana bak,” dedim çünkü ona söylediğim şeyin doğru olduğunu duymasını istiyordum.

“Senin için bunun ne kadar yeni olduğunu biliyorum ve sana soruyorum, seni hiç yapabileceğinden fazlasını yapmaya zorladım mı?”

Daha o söylemeden cevabı biliyordum ama yine de benim mantığımı anlamasını istiyordum.

“Hayır,” dedi.

“Kibar, sabırlı ve ilgili olmadım mı?” diye sordum.
“Senin her ihtiyacınla ilgilenmedim mi?”

“Evet.”

“Önceki itaatkârlarıma da böyle nazık, sabırlı ve ilgili davranmış olacağımı düşünmüyor musun? Her ihtiyaçlarıyla ilgilendiğimi?”

Ne demek istediğimi anladığını gözünden okuyabiliyordum. “Tabii ya.”

“Seninle yavaş ilerliyoruz çünkü bunu uzun dönemli bir ilişki olarak görüyorum ama yapabileceğimiz çok şey var.” Bir parmağımı kolunda gezdirerek yeniden oyun odamı düşündüm. “Bedeninin henüz senin bile farkında olmadığı pek çok şeyi yapabilecek gücü var. Senin bana güvenmeyi öğrenmen gerektiği gibi benim de senin bedenini tanımam gerekiyor.”

Duyulacak şekilde yutkundu ve tüyleri diken diken oldu. “Senin sınırlarını öğrenmem gerek, bu yüzden de yavaş yavaş deniyorum. Ama daha keşfetmemiz gereken pek çok yer var.” Elim bileğimde dolaştırdım ve bileğini sıktım. “Ve hepsini keşfetmek istiyorum.” *Bu kadar yeter, West.* “Bu senin sorunu cevaplıyor mu?”

“Evet.”

“Başka sorun var mı?”

Sırtını düzleştirdi. “Eğer diğer itaatkârların güvenli sözcüklerini kullanmadılarsa, ilişkileriniz nasıl bitti?”

Beth'in ona gerçekten istediği şeyi vermediğim için beni terk ettiğini ona söylemeli miydim? Yoksa beni anahtar sözcükle ilgili konuşturmaya mı çalışıyordu?

"Diğer bütün ilişkiler gibi bittiler," dedim ona sorun yaratmayacak bir cevap vererek. "Birbirimizden uzaklaştık ve sonunda herkes kendi yoluna gitti."

"İtaatkârın olmayan bir kadınla hiç duygusal bir ilişkin oldu mu?"

Ah şu Elaina. Onu bir elime geçirsem...

"Evet," dedim kısaca.

İki kahverengi göz bana bakıyordu. "Nasıldı?"

Yürümedi. Çok korkunç bir fiyaskoydu.

Ben korkunç bir fiyaskoydum.

Ben, Nathaniel West, hiçbir konuda yanılmayan ben, Melanie konusunda yanılmışım.

"Sen şimdi buradasın işte." dedim risk almaktan kaçınarak. "Bu öylesine bir soru muydu?"

"Melanie mi?"

Anlaşıldı. Yemekten sonra Elaina'yı arayacaktım. Abby'ye benim özel hayatımla ilgili her şeyi anlatmaya hiç hakkı yoktu.

"Elaina sana ne anlattı?"

"Melanie'nin senin itaatkârın olmadığını."

Rahatlayarak içimi çektim. Elaina Melanie'yle neden ayrıldığımızı biliyor olamazdı, öyle değil mi?

"Eski ilişkilerimin geçmişte kalmasını tercih ederim," dedim. "Melanie ile ne yapıp ne yapmadığının seninle aramızda olanlarla hiçbir ilgisi yok."

Tabağına bakıp kalan makarnasıyla oynadı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

“Abigail. Eğer Melanie ile olmak isteseydim onunla olurum. Burada seninleyim.”

“Melanie ile hiç çıplak piknik yaptın mı?”

Melanie ile çıplak piknik mi?

Bunu hayal etmeye çalıştım.

Yerde mi, Nathaniel? Giysilerimiz olmadan hem de. Şaka yapıyor olmalısın. Şaka yaptığını söyle.

“Hayır,” dedim. “Hiç yapmadım.” Zafer kazanmış gibi gülümsedi.

“Başka sorun var mı?” diye sordum.

“Hayır, şu an yok.”

Tanrıya şükür. Abby’nin bana soru soracak kadar cesur hissetmesinden her ne kadar memnun olsam da henüz tartışmaya hazır olmadığım şeyler vardı.

Ve hazır olmam gereken zamana daha bir buçuk hafta vardı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Elaina telefonu ikinci çalışında açtı.
“Alo.”

En kendinden emin ses tonumla, “Elaina Grant Welling,” dedim.

“Ne? Hayırdır ne yapmışım?”

“Melanie ile olan ilişkimin ayrıntılarını Abby’nin bilmesini isteseydim, ona kendim söyledim.”

Yatak odamdaki pencereye doğru yürüyüp Abby ve Apollo’nun dışarıda oynadıkları yere baktım. Neyse ki yatmadan önce son bir kez daha onu dışarı çıkarmak istemişti. Ben Elaina ile konuşurken onun evde olmasını istemiyordum.

“Öyle, demek.”

“Evet öyle.”

“Abby’ye, Melanie’nin senin itaatkârın olmadığı dışında hiçbir şey söylemedim.” Bir an duraksadı. “Abby sana söyledi.”

“Yaşam tarzımı bilmen umurumda değil ama karışman umurumda.”

“Melanie’nin itaatkârın olmadığını söylemek nasıl oluyor da karışmak oluyor?”

Çünkü Abby, Melanie’yle ilişkimizin neden yürümediğini, neden bu yaşam tarzını yaşarken normal olmayı deneyip sonra tekrar dominant olduğumu bilmek isteyecektir.

“Benim kendi itaatkârıma söylememeyi tercih ettiğim bir şeyi sen ona söylediğinde benim işime karışmış oluyorsun.”

“Senin itaatkârın mı?”

“Evet, benim itaatkârım.”

“Senin için sadece o kadarı mı?”

“O da ne demek? Bir itaatkâra sahip olmanın ne demek olduğuyla ilgili en ufak bir fikrin bile yok.” Pencereden dışarı doğru baktığımda, Abby’nin eğilip Apollo’nun kafasını okşadığını gördüm. Şöyle bir iç geçirdim. Derdim Elaina değildi. “Bunu seninle tartışmak istemiyorum. Yaşam tarzımın ne gerektirdiği ile ilgili en ufak bir fikrin dahi yok ve bu gece sana herhangi bir açıklama yapmak istemiyorum.”

“Günün birinde senin için daha fazla şey ifade edebileceğini düşünmüştüm. Özel ... olabileceğini düşünmüştüm.”

Benim özel kadını. Gözlerimi kapattım.

“Bu benim hayatım Elaina,” dedim. “Bırak da yaşayayım.”

“Biliyorum. Üzgünüm. Ben karışmayacağım.”

Kar fırtınası hakkında biraz konuştuktan sonra telefonu kapattık. Todd’la konuşmak isteyip istemediğimi sordu ama istemedim.

İçeriye biraz serinlik girsin diye pencereyi aralayınca serin havayla birlikte Abby’nin kahkahaları da odayı doldurdu.

Odaya dolan soğuk havayla ürperirken, onun kahkahası içimi ısıtmaya yetti.

Yatağıma gidip oturdum. Her şey ne zaman bu kadar karmakarışık olmuştu? Abby'yi neden hayatıma sokmuştum ki? Keşke hayalini kurup da hiç karşılaşmadığım biri olarak kalsaydı. O zaman her şey daha kolay olurdu. Sürekli izlediğim ama asla yaklaşmadığım biri gibi.

O sana yaklaştı. O seni istedi.

Beni dominantı olarak istemişti. Kütüphanede ona, bütün ihtiyaçlarını karşıladığımı söylemiş ama bunu yapmamıştım. Ona karşı her zaman nazik, sabırlı ve şefkatli olamadım. Tıpkı Melanie'de olduğu gibi onda da çuvalladım. Belki de daha da fazla.

Ve o hâlâ burada.

Çünkü gerçeği bilmiyor.

İçimde büyük bir sıkıntıyla ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Artık sağlıklı düşünemiyordum. Hiçbir şey anlamlı gelmiyordu. Hiçbir şey. Ona gerçekleri söylemek için bir buçuk haftam kalmıştı ve ona doğruyu en iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünmek yerine, vaktimi Shakespeare okuyarak geçiriyor ve çıplak piknikler yapıyordum.

Merdivenlerden yukarı doğru çıkan ayak seslerini duyunca kapının önüne çıkıp onu bekledim. Apollo önce benim odama girip soğuktan buz gibi olmuş burnunu uzattığım ele sürdü. Abby de arkasından geldi.

“Sırılsıklam oldu,” dedi. “Kurutmaya çalıştım ama ...”

Islak pençelerini dizlerime koyunca, pantolonumun üzerinden ıslaklığı hissettim.

“Bu havada yapılacak bir şey yok,” dedim. “Dışarı çıkardığın için sağ ol.”

Onu son kez okşadı. “Onunla oynamak hoşuma gidiyor. Çok eğlenceli,” dedi ve arkasını dönüp gitti.

Onu kollarımın arasına alıp her şeyi açık bir şekilde söylemekten başka hiçbir şey istemiyordum. Kulağına eğilip onu ne kadar çok istediğimi, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum. Ona yüzde birim olduğunu, benim için çok özel olduğunu söylemek istiyordum. Onu çılgınca öpmek istiyordum. “Abigail?”

Dönüp umutla yüzüme baktı. “Evet, efendim?”

Lanet olsun yanlış isim kullandın. Eğer onu yüzde birin olduğuna inandırmak istiyorsan, ona Abby demeliydin. Hiçbir şeyi doğru yapamaz mısın?

İşte bu yüzden denemiyordum zaten.

Kulağına, “İyi geceler,” diye fısıldadım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. “İyi geceler.”

Ertesi sabah mutfakta sesini duyana kadar odamdan çıkmadım. Elimdeki kitabı komodine bırakıp yanına gittim.

Güneşin parlak ışıkları mutfak pencerelerinden giriyor, Abby elinde çatalla dans ederken onun üzerine kusursuz bir ışık vuruyordu.

Mutfağa girip tezgâha yaslandım.

“Yeni yağmış çiğle yıkanmış sabah gülü sanki,”² diyerek gülümsedim.

Dans etmeyi kesip soğukkanlı bir şekilde pastırmayı çevirmek için ocağa doğru yürüdü. “Dudaklarınız büyülü.”³

Hoşuna gitti. Oynamak istiyordu.

“Tümüyle bir sahnedir yaşam;

Erkeklerle kadınlarsa hepsi birer oyuncu...”⁴

“Yaşam dediğin yürüyen bir gölge,

Bir garip oyuncu;

Bir hışım sahnede dolanıp boy gösteriyor;

Sonra haber çıkmıyor zavallıdan.”⁵

Ağır cephaneyi ortaya çıkarmanın vakti gelmişti. Beni görebilmesi için ocağın yanına gittim. Yapabileceğim en etkileyici duruşla bir elimi göğsüme koyup diğeriyle de pencereyi işaret ettim.

“Hey, şu karşı penceredeki ışık da ne?

Evet, orası doğu, Juliet de güneş!

Canım güneş, hadi doğ da öldür şu kıskanç ayı!

Şimdiden rengi soldu zaten kederden

2 William Shakespeare, *Huysuz Kız*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay. n.)

3 William Shakespeare, *V. Henry*, V. perde, II. sahne. Çeviri: Hamit Çalışkan. (yay. n.)

4 William Shakespeare, *Size Nasıl Geliyorsa*, II. perde, VII. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay. n.)

5 William Shakespeare, *Macbeth*, V. perde, V. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay. n.)

Yeryüzündeki kulu Juliet çok daha güzel diye.”⁶

Bir kahkaha attı. Kalbim yerinden çıkacaktı. Endişelenmemin sebebi neydi ki? Artık hatırlayamıyordum.

Yüzünde ciddi bir ifadeyle bana baktı. *“Eh eşek dediğin yük taşımalı, senin gibi.”*

Hırçın Kız mı?

Sesimdeki gururu gizleyemeden, bir sonraki satırdan alıntı yaptım. *“Kadın dediğin de yük taşımalı, senin gibi.”⁷*

Ocağı kapatıp tavayı nihalenin üzerine koydu ve yüzünü tamamen bana döndü.

“Benimki kadınlara özgü bir neden;

En iyisi o, çünkü en iyisi o.”⁸

Güldüm. Tamam, bu işi iyi biliyordu.

Benimse bildiğim Shakespeare alıntıları tükeniyordu.

Bir tane daha biliyordum. İçinde ona afet diyebileceğim bir alıntı bulamadım ama bu da en az onun kadar iyiydi.

“Ah alçak, alçak, yüze gülen, lanetli alçak!”⁹

“Bana ‘alçak’ dedin.”

“Sen de bana eşek diyorsun.”

“Berabere kaldık diyelim mi?”

6 William Shakespeare, *Romeo ve Juliet*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

7 William Shakespeare, *Hırçın Kız*, II. perde, I. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

8 William Shakespeare, *Veronali İki Beyzade*, I. perde, II. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

9 William Shakespeare, *Hamlet*, I. perde, II. sahne. Çeviri: Bülent Bozkurt. (yay.n.)

Düşünüyör gibi yaptım. “Bu seferlik. Ama aradaki farkı nasıl kapattığımı kayıt altına almak istiyorum.”

Pastırmayı servis tabağına koydu. “Anlaştık. Aradaki farkı kapatmak dedin de bugün senin spor odanı kullanmalıyım. Koşu bandında birkaç mil koşacağım.”

“Benim de koşmam gerekiyor.” Pastırması harika görünüyordu. Yakmadan tam da kıvamında pişirmişti. Bir parça aldım. “İki koşu bandım var. Birlikte koşabiliriz.”

Öğle yemeğimi yedikten sonra kütüphaneye gittim. Tam da tahmin ettiğim gibi, Abby kucağında bir kitap, yanında Apollo ile yerde kıvrılmış oturuyordu. Küçük masaya oturdum. Önceki gün, mantarlı *risotto* ile çıplak piknikten artakalan işlerin çok azını halledebilmiştim. Dizüstü bilgisayarımı açıp, e-postalara cevap yazmaya başladım.

Birkaç saat sonra, telefonum çaldı. Arayan Jackson’dı.

“Jackson,” diye telefonu açarken, Abby’nin yerinden kalkıp kütüphaneden çıktığını gördüm.

Jackson kısık sesle, “Nathaniel, selam,” deyince, ben de istemsiz bir şekilde sesimi alçalttım.

“Neden sessiz konuşuyorsun?”

“Felicia’nın duymasını istemiyorum.”

Olamaz. Acaba bir sorun mu vardı? Dışarıya baktığımda, bugün karın çok az erimiş olduğunu gördüm. Eğer Felicia ve Jackson arasında bir şey olmuşsa, Abby evine geri dönerdi. Bir süre durup aklımdan acaba Abby hafta sonunda evine gitmez de burada kalır mı diye geçirdim...

Jackson, "Nathaniel orada mısın?" diye sordu.

"Pardon, ne diyordun?"

Gergin bir şekilde gülerek, "Yapacağım," dedi.

Neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Neyi yapacaksın?"

Sesi düştü. "Teklif edeceğim."

"Neyi teklif edeceksin?"

"Hadi ama. Teklif işte. Felicia'ya evlenme teklif edeceğim."

"Sen mi?" Söylediklerini anlamaya çalışırken, gözüm bilgisayarın ekranına takılıp kalmıştı. "Sen mi?"

"Kulağa çılgınca geliyor, öyle değil mi?" Cevap vermemi beklemeden, "Bence çok doğru bir şey yapıyorum. Evet, doğru olduğunu biliyorum. Herkes nereden biliyorsun diyor ama biliyorum işte."

Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. *Biliyor musun? Biliyorsun ha? O kadar kolay demek! Doğrusu bu mu diye kendine sordun ve sonra – birdenbire biliyorsun ha?*

"Şey, Jackson... Ben..." bir an duraksayıp ne diyeceğimi bilemedim. "Ben ... Tebrikler."

"Sağ ol dostum. Dinle, Abby'ye söyleme sakın. Felicia ona sürpriz yapsın."

"Evet diyeceğinden eminsin yani?"

"Evet, biliyorum kabul edecek."

Telefonu kapatınca, kendimi savaşa hazırlanıyormuş gibi hissettim. Bir yanım doğru düzgün bir ilişki sürdüremeyeceğimi biliyor, diğer yanım da umutsuzca denemek istiyordu. Masamdan bir tomar kâğıt alıp ne olduklarını anlamadan öylesine göz gezdirdim.

Kendi kendime, *normal değilsin ve asla da normal olmayacaksın*, dedim. *Bununla yaşamaya alış. Şu anda Abby ile aran iyi. Neden buna zarar veresin ki? O da mutlu, sen de mutlusun. Keyfini çıkar işte.*

Kâğıtları karıştırmaya devam ettim.

Duygularına hâkim ol, West. Jackson ve Felicia'nın evlenmesi hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O senin kardeşin sayılır. Mutlu olmalısın.

Evet mutluydum. Jackson ve Felicia için mutluydum. Peki, ben neden olamıyordum...

"Nathaniel West."

Otuzuncu Bölüm

Kafamı adeta ışık hızında kaldırdım.
Bu da ne demekti?

Sanki kafam yeterince karışık değilmiş gibi, Abby kütüphanede vakit geçirmek için doğru zaman olduğuna karar vermiş ve bana ismimle mi hitap ediyordu?

Ona, bu hafta boyunca bana efendim demesini söylememiş miydim? Gözlerimi kısıp söylediğim şeyi düşündüm. Evet, evet söylemiştim tabii. Pazar sabahı belirttiğim kurallardan biri de buydu. Şu ana kadar söylenen bir şeyi kasten yapmadığı görülmemişti, iyi de şimdi bu neydi böyle?

“Sanırım bu dil sürçmesi için özür dileyeceksin, öyle değil mi, Abigail?” diye sordum.

“Hayır, hiç de öyle bir şey yapmayacağım.” Ellerini arkasından çıkardı ve mutfakta sakladığım şekerleme kutusunu göstererek, “Bunlar ne?” diye sordu.

Ne yapıyordu böyle? Gün gitgide daha da tuhaflaşıyordu. Çikolata yüzünden bana ilk adımla mı hitap ediyordu? Gerçekten mi?

Belki de bütün durumu ciddi olarak gözden geçirmek gerekiyordu. Kâğıtları bırakıp ona baktım. “Bunlar çikolata, Abigail. Üzerinde yazdığı gibi.”

Ayağa kalktım ama o istifini hiç bozmadı. “Öyle olduklarını biliyorum, Nathaniel. Benim öğrenmeye çalıştığım, senin mutfağında ne aradıkları.”

Gün tuhaflaşmakla kalmıyor, cehenneme dönüyordu. Abby ne halt etmeye onların neden mutfakta olduğunu soruyordu bana?

“Bu seni niye ilgilendiriyor?” diye sordum.

Kutuyu bana doğru salladı. “Beni ilgilendiriyor, çünkü senin beslenme planında yer almıyorlar.”

Beslenme planımda yok mu? Benim beslenme planım yok ki. Onun beslenme planı ...

Ha.

Ha...

Belli ki rol yapmak istiyordu. Normalde Abby’nin asla dominant olmak istemeyeceğinden emindim ama biraz oyun oynamak istiyorsa, o zaman iş değişirdi...

Bir yanım bunun tehlikeli olduğunu, kuralları daha da bulanık hale getireceğini biliyordu. Diğer yanım da ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu. Odamın ve oyun odasının bu hafta yasak bölge olduğunu söylemiştim. Bu işi daha nereye kadar götürecekti ki? Bunu planlamış mıydı?

Anlamanın tek bir yolu vardı.

Gözlerinde zafer kazanmış bir edayla, “Canım sıkıldığı ve yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için mi sana

bir beslenme planı hazırladığımı sanıyorsun?” diye sordu. “Cevap ver bana.”

Onu cezalandırdığım gece söylediğim sözlerdi bunlar. Kollarımı çözüp yanıma indirdim. “Hayır, hanımefendi.”

Belirgin bir iç çekti. “Bugün için planlarım vardı ama onun yerine akşamüstünü içeride seni cezalandırarak geçirmek zorunda kalacağız.”

Ne planladığından emin değildim ve o an için çok da umurumda değildi. Abby ile bütün gün ne yaparsam yapayım zevkli olurdu zaten.

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, hanımefendi.”

“Seninle işim bittiğinde daha da üzgün olacaksın. Ben odama gidiyorum. Yanıma gelmek için on dakikan var.”

Arkasını dönüp odadan çıktı. Apollo’ya bakıp gülümsedim. “Mutfağa git Apollo.”

Başını yana yatırıp havaya pati attı.

“Ciddiyim.”

İç çekerek kütüphaneden çıktı. Artık yalnızdım. Söylemeye gerek yok, düşüncelerim darmadağındı. Abby ne yapmaya çalışıyordu? Bunu sürdürmesine nereye kadar izin verecektim? Bu benim itaatkâr olduğum gerçek bir oyun olsaydı onun odasına çıplak girerdim. Ama durum öyle olmadığına göre giyinik kalmaya karar verdim.

Merdivenlerden çıkarken, düşünceler kafamda dönüp duruyordu. Bir plana ihtiyacım vardı. Ne kadar süre ve tam olarak ne yapmasına izin vermem gerektiğine karar vermem

gerekiyordu. Ama onun ne planladığını bilmeden nasıl plan yapabilirdim ki?

Mutfakta söyledikleri kulağımda çınladı: *Çok fazla düşünüyorsun.*

Tabii ki haklıydı, çok fazla düşünüyordum. O yüzden bu gece daha fazla düşünmeyecektim. Kendimi ana bırakacak, anlık kararlar verecektim. Abby'nin planladığı her neyse onunla başa çıkabilirdim ve eğer bir noktada bunu yapmam gerekirse bu oyuna bir son verebilirdim.

Üstüne düşününce aslında basit bir şeydi

Ona tasma taktığım gün giydiği gümüş rengi sabahlığıyla yatağının kenarında duruyordu. Bugün diğer günlerden çok daha güzel görünüyordu, tabii böyle bir şey mümkünse. Kollarını bağlamıştı, ayağını yere vurarak konuştu. "Söylemek istediğin bir şey var mı, Nathaniel?"

Nathaniel.

Adımı söyleyişi. İsmimin dudaklarından dökülüşi.

Beni nasıl etkilediğini hissettirmemek için başımı eğdim.

"Hayır, yok, hanımefendi."

"Bana bak."

Hayır. Lütfen, hayır. Bu olmasın da ne olursa olsun. Eğer ona bakarsam, her şeyi anlardı. Her şeyi öğrenirdi. Daha fazla saklayamazdım. Ve birden, artık daha fazla saklamak da istemedim. Bundan çok yorulmuştum.

"Ben hanımefendi değilim," dedi. "Bir tanrıçayım." Üzerindeki sabahlığı omuzlarından aşağı doğru indirince, o muhteşem vücudu ortaya çıktı. "Ve bana tapacaksın."

Söylediği şeyin karşısında bir an afalladım. Haklıydı. Hiç bu kadar haklı olmamıştı.

O bir tanrıçaydı.

Ona tapılmalıydı.

Bu akşam, bunu ona kanıtlamalıydım. Bana ne yaptığını, ne hissettirdiğini ona tam olarak gösterecektim. Belki de karşılığında o da benim ona ne hissettirdiğimi gösterecekti.

Rol yapmayı tam olarak bırakıp yanına doğru yürüdüm. Nazikçe onu kollarımın arasına aldım ve birlikte yatağına oturduk.

Gözlerinin içine derin derin baktım. Ona bakınca hissettiğim şey de neydi böyle? Daha önce hiç kimsenin yapamadığı neyi yapıyordu ki bana? Bana verdiklerini hak etmek için ne yapmıştım?

Şüphesiz bildiğim tek şey artık benim bir parçam olduğu ve onu daha fazla reddedersem lanetleneceğimdi.

Ellerim kendiliğinden yanaklarını okşamaya başladı. Adını rahat rahat söyleyebilmenin verdiği zevkle, “Abby,” diye fısıldadım. “Ah, Abby.”

Bunu diyebilmek, adını söyleyebilmek... Beni nasıl bu kadar kolay heyecanlandırıyordu? Sanki hayatım boyunca aradığım şeyi sonunda bulmuşum gibi. O benimdi, ben de onun. Dünya o an son bulsaydı, bu kutsal gerçeği bilerek ölecektim.

Hâlâ daha fazlasını istiyordum. İhtiyaç duyduğum şey... dudaklarıydı.

Parmağımı dudaklarında gezdirdim. “*Dudaklarında...*”

Devam edemedim. Bu kadarı çok fazlaydı. Vücudum olduğum yerde kalmak için çaba sarf ediyor ve tir tir titriyordu.

Benim bir parçam olarak, elbette ki ne demek istediğimi biliyordu. Söyleyemediğim şeyleri bile.

“...*tutkunun öpücüğü olan,*” diyerek tamamladı.

Kendimi daha fazla frenleyemiyordum. Çok fazla inkâr etmiştim. Öpüşmek, ilişkimizi çok kişiselleştireceği için, önemsiz ve uyulmayacak bir kural geliştirmiştim. Hiçbir işe de yaramamıştı zaten.

Anın tadını çıkarıp ağırdan almak isteyerek öne doğru yöneldim. Çok yakınlaşmışım. Onun tadını alabiliyor, nefesini hissedebiliyor, dudaklarımı nefesiyle ısıtabiliyordum. Derin bir nefes aldım ve sonra nazikçe dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Aman Tanrım.

İçimden taştan mutluluğu vücudum taşıyamıyordu. Bu kırılğan insan kabuğu daha önce böylesine bir duygu yoğunluğunu hissetmemişti. Ama kalbim hâlâ göğsümde çarpıyordu. Sakinleşip onu tekrar öptüm.

Hâlâ yaşıyordum ya da yaşamaya daha yeni başlamışım. Hangisi olduğundan emin değildim.

Ona hiçbir zaman tam olarak doyamayacağımı biliyordum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmekten ya da onun kollarımda hissettiğinden hiç yorulmayacaktım. İçimdeki açgözlü alçak herif daha fazlasını isterken, dudaklarına basitçe dokunmak yetmiyordu. Onu tüketmeliydim. Onun da beni tüketmesine izin vermeliydim.

Sabit kalmak için yüzünü ellerimle kavradım ve onu tekrar öptüm. Bu sefer daha uzun ama yine nazikçe. Tapılması gereken bir tanrıçaydı o, bense onun dokunuşuna muhtaç bir çömezden başka bir şey değildim.

Dilim, tadını alarak, kıskırtarak dudaklarının etrafında hafif hafif geziyordu. Hafifçe dudaklarını araladığında hayretle dudaklarım aralandı. Bana bu onuru bahşediyordu. Ondan bütün aldıklarım karşılık hâlâ bana daha fazlasını veriyordu.

Yaşadığım sürece tadının beynime kazınmış olarak kalacağını çok iyi biliyordum. Ellerini saçlarımda gezdiriyor, beni kendine doğru çekiyor ve inletiyordu. Öpüşmeye devam ederek gömleğimin düğmelerini çözdü. Gömleğimi hızla omuzlarımdan aşağı indirip ellerini göğsümde gezdirmeye başladı.

Ah, Tanrım. Evet, Abby. Bana dokun.

Nihayet pantolonumu çıkarırken kendimi geri çekilmeye ikna ederek durup onu seyrettim.

Kollarını uzatıp, "Sev beni Nathaniel," dedi.

Sevmek mi?

Hissettiğim şey bu muydu? Abby'yi seviyor muydum? Jackson'ın demek istediği şey bu muydu? Todd ve Elaina'nın yaşadıkları şey? Elbette değildi. Adım gibi eminim ki daha önce hiç kimse bu kadar derin duyguları yaşamamıştır. Ama eğer bu duyguları tarif etmenin tek yolu ona sevgi demekse o zaman onu seviyordum.

Sevgi.

Abby'yi seviyordum.

Ne kadar da aptaldım ben böyle.

“Hep sevdim zaten, Abby.” Onu bir kez daha kendime doğru çekip, “Hep sevdim,” dedim.

Usulca yatağa uzanırken, ona olan hislerimin gerçekliğinin ikimizi de sarmasına izin vererek tekrar öptüm. Bu sefer, diğerlerinin aksine hiç konuşmuyorduk, zaten konuşacak bir şey de yoktu.

Sanki ona ilk defa dokunuyordum. Elleri sanki ilk defa vücudumda dolaşıyordu. Dokunuyor, beni tahrik ediyor ve keşfediyordu. Ama her dokunuşunda ve beni okşayışında yeni bir anlam gizliydi.

Parmaklarım kollarında gezerken, *seni seviyorum*, dedi. Parmakları sırtımı okşarken *seni seviyorum*, diye karşılık verdi.

Dudakları dudaklarımda dans ediyor, dudaklarımız kontrolsüz ve temiz bir aşkla birlikte hareket ediyorlardı.

Birleşmemiz yavaş ve anlamlıydı. Duygularım içimde artık dayanamayacağım bir hızla kabarırken gözlerimi kapattım. Bütün hayatım boyunca seksi sadece fiziksel bir zevk gibi görmüştüm. Sevgililerimin ve itaatkârlarımın da bundan zevk aldıklarına kendimi inandırmıştım ama hepsi buydu; anlamsız bir zevk. Şimdi gerçeği biliyordum. Seks bundan daha da fazlası olmalı.

Boşalırken ortaya çıkan gerçeklerle gözümünden bir damla yaş aktı.

Sonra, onu göğsüme yasladım. Ellerimi çekmeden saçlarını okşadım. Huzur içinde başını kalbimin üzerine koydu ve birkaç dakika içinde oracıkta uykuya daldı.

Ben o kadar rahat uyuyamadım. Aksine, gerçek dünya hep üzerime yıkılıyordu.

Ne yapmıştık?

Ben ne yapmıştım?

Birkaç dakika önce hissettiğim duyguları tekrar yaşamak için umutsuzca gözlerimi kapattım. Ama yeterince güçlü değildim ve kötü hisler yine belirdi.

Şu anda yaptığım şeyden dolayı benden nefret edecekti. Ona karşı dürüst olmadığımı öğrenince benden nefret edecekti. Bir süre benimle kalabilirdi ama sonra bana acıyacaktı ve biliyorum ki onun acımasına daha fazla dayanamayacaktım.

İstediği gibi olmadığımı öğrendiği her geçen gün gözleri donuklaşacaktı. Peki, geçmişte farkına vardığımı sandığım şey neydi?

Bir dominant olarak tüm hayatım olması gerekenden daha mı eksikti? Bu hislerle olduğum şeyi nasıl bağdaştırabilirdim ki?

Abby uyurken, kollarımla onu sımsıkı sardım. Ona hak ettiğinden daha azını nasıl sunabilirdim ki?

Gece ilerlerken onu sevdiğimi biliyordum.

Onun için her şeyi, kesinlikle her şeyi yapardım.

Gitmesine bile izin verirdim.

Ötüz Birinci Bölüm

Doğrulup Abby'nin başının üzerinden komodindeki saate baktım. İki olmuştu. Yatağından ayrılmam gereken saatten dört saat önce.

Gözlerimi kapatıp bütün varlığını hissetmeye çalıştım. Derin bir nefes aldım ve saçının tatlı kokusunu içime çektim. Başımı eğip teninin çiçek kokusundan çok büyük bir haz aldım. Ellerimi sırtında gezdirirken, seviştiğimiz anda bana daha da yaklaşmak için nasıl şekilden şekle girdiğini, üzerimizdeki zevk dalgasıyla vücutlarımızın nasıl titrediğini hatırladım.

Ellerim soluk alıp verişiyse aşağı yukarı hareket ederken, bedeni uykunun dinginliğinde rahatlıyordu. Ellerimi sırtından ensesine götürüp avuçlarımla kavradım. Teni yumuşacık, kusursuzdu. Mükemmeldi, tıpkı diğer her şeyi gibi.

Uyurken dudakları harika bir "O" çiziyordu. Dudaklarımı dudaklarıyla buluşturacak kadar yaklaştırdım ama sonra kendime engel oldum. Onun dudaklarına sahip olmaya hakkım yoktu. Birkaç kısa saat içinde yapmayı planladığım şeyi düşününce bunu yapamazdım. Bunun yerine, usulca

boynuna bir öpücük kondurdum. Seks ve ter tadını alıyordum; birlikte yaşadığımız şeyleri hatırlatan acı tatlı tat.

Tenine doğru eğilip, “Üzgünüm,” dedim. “Söylediklerimden hiçbirini kastetmemiştim. Sadece umuyordum ki...”

Durdum.

Ne umuyordum?

Beni anlamasını mı? Bunu bekleyemezdim.

Beni bir gün affetmesini mi? Belki. Belki, bir ihtimal, yıllar sonra.

İncinmediğini mi ummalıydım? Onu incitmeyeceğimi düşünecek kadar kör ya da aptal değildim. İncineceğini biliyordum.

Ya da küçük bir yanımda bunu kastetmediğimi bildiğini mi ummak istiyordu? Benimle kavga edeceğinden emindim ama sonunda biliyordum ki beni terk edecekti. Zor bir adam olma unvanını öyle kolay kazanmamıştım.

Benliğimi ele geçirmek için beni tehdit eden gözyaşlarımın hücumuna karşı gözlerimi kapattım. Bununla kendi başıma nasıl başa çıkacaktım? Bunu ona nasıl yapardım?

Çünkü yapılacak en iyi şey buydu. Dün gecedan sonra hiçbir şeyden emin değildim. Eğer bu hayat tarzını devam ettirecek olursam ve Abby’ye gerçeği, ona oyun oynadığımı, yalan söylediğimi, onun saflığından yararlandığımı söylersem ne yapardı?

Ne kadar çabalasam da benimle kalıp kalmayacağını sormaya cesaret edemedim. Beni terk etmesi ikimiz için de daha iyi olacaktı. Onu terk etmeye zorlamak yaptığım en alçakça şey olacaktı ama bütün bunları Abby için yapacaktım.

Uykusunda iç geçirip, bana daha da sokuldu. Tekrar saate baktım. İki saat daha vardı. Onu kollarımda hissetmek için iki saat daha.

Saat altıda, yavaşça kollarının arasından süzülüp onu yatağa yerleştirdim. Yanında durup yatağa gömülmüş halde uyuyuşunu izledim.

Dudaklarımı alnında gezdirdim ve söylemek istediğim şeyleri söylememek için umutsuzca kendimi tuttum.

Unut bunu. Ona söylemeye hakkın yok.

Söylemek istediklerim kafamın içinde çığlık atıyordu adeta.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Canım istediği için değil, günlük rutinlerim beni sakinleştirsın diye mutfağa gidip kahve yaptım. Apollo'yu arka kapıdan bahçeye saldı. Bahçeyle ilgilenen ekibim Abby'nin eve gidebilmesi için dün gelip erimiş karları temizlemişti.

Gazete gelmişti. Alıp içeri girdim ve yemek masasına oturdum. Yarım saat boyunca ilk sayfasına baktıktan sonra, tek bir kelime dahi okumamış olduğumu fark ettim. Gözlerimi kapatıp ne yapmam ve ne demem gerektiğini düşünmeye odaklandım.

Çok geçmeden, ayak seslerini duydum. Koridorda yürüyüşünü dinledim. Saniyeler sonra merdivenlerden indi. İlk olarak kütüphaneye gidecekti. Geçen hafta, onun odasında ya da onun olan bir şeylerin yakınında olma hevesiyle günlerime başladığım yere.

Şimdi daha yakındı. Mutfakta olduğunu duyuyordum. Ayak sesleri kesildi. Yemek odasında olabilirdi. Gazetenin rastgele bir sayfasını açtım ve okuyormuş gibi yaptım.

Benden saniyeler kadar ötedeydi.

Kapıdan bakıp “Merhaba,” dedi.

Gözlerimi kapattım. Zamanı gelmişti.

Gazetenin bir tarafını katladım. “Demek buradasın.”

Onu görünce afalladım. Darmadağınık saçları, kalın, ıslak dudaklarıyla, sabah ışığında çok daha güzel görünüyordu. Gazeteyi elimden atıp onu kollarıma almak ve kayıtsızca öpmek istedim.

“Ben de tam artık bugün eve gidebileceğini düşünüyordum,” dedim.

Alnı kırıştı. “Ne?”

Gazeteyi bıraktım. “Yollar açıldı. Evine giderken başına bir dert gelmez,” dedim.

Kırıksıklıkları daha da belirginleşti. Ne dediğimi anlamaya çalıştığı belliydi. “Neden eve gideyim ki?” diye sordu. “Zaten yarın akşam tekrar geleceğim.”

Gözleri arasındaki noktaya odaklanarak, “Yeri gelmişken, hafta sonunun çoğunu ofiste geçireceğim. Bu yüzden en iyisi bu hafta sonu gelmemen sanırım,” dedim.

Yalan söylemiştim. Telefon görüşmeleri yapmam gerekiyordu ama beni bütün hafta sonu meşgul edecek kayda değer bir işim yoktu.

“Ama sonuçta işin bitince eve geleceksin,” dedi.

“Uzun süre evde olmayacağım...” Durakladım. *Söyle. Gitmesini sağla.* “Abigail.”

Sanki onu yumruklamışım gibi nefesini tuttu. “Bana neden öyle seslendin?” diye fısıldadı.

“Sana hep ‘Abigail’ derim.” Kelimeler dudaklarımdan dökülüvermişti. İçim içimi yiyordu.

“Dün gece bana ‘Abby’ demiştin.”

Dün gece...

Ah Tanrım...

Kendimi hazırladım.

“O rol gereği öyleydi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Yer değiştik.” Yalan söylemenin daha kolay olduğunu düşünürdüm ama değilmiş. Her bir sözüm kalbime saplanıyor ve ağzımdan döküldükçe benim bir parçamı öldürüyorlardı. “Ve sana ‘Abby’ dememi istedin.”

“Yer değişmedik.”

Boşluk. Boşluk ve ölüm beni tüketti. “Evet, değiştik. Elinde çikolatalarla kütüphaneye geldiğinde senin istediğin de buydu.”

“İlk başta niyetim buydu,” dedi ve biliyordum ki daha vazgeçmeye hiç niyeti yoktu. “Ama sonra sen beni öptün. Bana ‘Abby’ dedin. Dün bütün gece yatağымda uyudun.”

Bitir şunu. Şimdi.

Ellerimi masadan çekip yumruğumu sıkabildiğim kadar sıktım.

Yap hadi.

Derin bir nefes aldım. “Ama seni uyumak için yatağıma asla davet etmedim.”

Söylediklerim amacına ulaşmıştı. Acı yüzüne yayıldı. “Siktir git. Bunu yapma.”

“Sözlerine dikkat et.”

“Orada öyle oturmuş dün gece hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yapmaya çalışırken bana siktiğimin sözlerime dikkat etmemi söyleme.” Yumruklarını sıktı.

“Aramızdaki dengenin değişmesi yaşadıklarımızın kötü olduğu anlamına gelmez. Bazı şeyleri itiraf ettik. Ne olmuş yani? Devam edelim. Bu bizi daha iyiye götürecektir.”

“Sana hiç yalan söyledim mi, Abigail?” Şu anda yalan söylüyordum. Ona Abigail demem başlı başına bir yalandı. Ama kazanan bendim. İlişkımız zarara uğramıştı bir kere. Artık yakındı. Çok yakındı.

Burnunu sildi. “Hayır.”

“Peki şimdi yalan söylüyor olduğumu sana düşündüren şey nedir?”

“Çünkü korkuyorsun. Beni seviyorsun ve bu seni korkutuyor. Ama sen de gayet iyi biliyorsun. Tamam sorun değil. Ben de biraz korkuyorum.”

“Hayır korkmuyorum.” Başka bir yalan daha. “Ben soğuk kalpsiz herifin tekiyim. Bunu bildiğini sanıyordum.”

Gözleri kapandı, omuzları düştü. Bitmişti. Tahminimden daha kolay vazgeçmişti ama bu şekilde muhtemelen daha iyi olacaktı.

Onun kararlılığını görebiliyordum. Ellerini boynuna götürdü, ben de kendimi hazırladım.

Tasma metalik bir ses çıkararak masaya düştü. “Terebentin.”

Haftalar önce okuduğum sözcükler kafamın içinde yankılanıyordu.

Terebentin.

Yanmış terebentin.

Hepsi yanmıştı.

Otuz İkinci Bölüm

Bunu planlamıştım. Olmasını bekliyordum. Boynundan koparıp masaya öylece kırık halde bıraktığı tasma bana her şeyin bittiğini haykırıyordu.

Gözümü ondan alamıyordum. Abby'nin çıplak boynuna bakacak cesareti bulamıyordum.

O artık benim değil.

Acıyı hissetmemek için gözlerimi kapattım. Artık düşünmüyordum. Hâlâ oynayacak bir rolüm vardı.

En sonunda ona bakarak, “Çok iyi, Abigail,” dedim nihayet ona bakarak. “Eğer istediğin buysa.”

“Evet,” dedi. “Eğer dün gecenin saçma bir oyundan başka bir şey ifade etmediğini söyleyeceksen, istediğim bu.”

Biliyordu. Rol yaptığımı biliyordu. Belki sonrasında daha kolay atlatması için böylesi daha kolay olurdu.

Kafamı salladım. “New York bölgesinde bir sürü hâkim tanıyorum. Sana onların isimlerini seve seve veririm.”

Geçen gece aklımdan bir sürü ismi geçirmiştim. Eninde sonunda bir dominanta ihtiyacı olacaktı ama onun için iyi olabilecek herhangi bir kişi düşünemiyordum. Blöfümü

görmemesini umuyordum. O an kafamda ona verecek herhangi bir isim yoktu.

“Ya da onlara seninkini veririm,” dedim.

Ona nazikçe bir şey teklif etmeye çalışıyordum ama çok incinmiş ve üzgün bakıyordu. Anlamadı. Ona arkadaşlarımın isimlerini vermenin, bir an bile onun başka birisiyle olduğunu düşünmenin beni ne kadar yaraladığını bilmiyor muydu?

“Aklımda olsun,” dedi.

Hareket etmeden, sessizce oturdum.

“Gidip eşyalarımı toplayayım,” diyerek gitti.

Merdivenlerde ayak seslerini duyunca, başımı ellerimin arasına aldım. Aman Tanrım. Gidiyordu işte. Beni terk ediyordu. Terk etmeden önce onu görebilecek miydim ... Yoksa aklımdaki son görüntüsü sözlerimin sebep olduğu yüzündeki acı dolu bakış mı olacaktı?

Apollo ayaklarımın dibinden kalkıp başını salladı.

“Git,” diye fısıldadım. “Ona git.” Yanımda kaldı.

Dakikalar sonra, Abby aşağıya indi. Apollo sesini duyunca onu karşılamak için yuvarlanmaya başladı.

Antreden “Ah, Apollo,” dedi. “Uslu bir köpek ol.”

Başımı eğip saçlarımı çekmeye başladım. Bu, en kötü kâbusumdan da kötüydü.

Köpeğime “Seni özleyeceğim,” dedi. “Burada daha fazla kalamam, bu yüzden bir daha seni göremeyeceğim. Ama iyi ol ve ... Nathaniel’a iyi bakacağına söz ver, tamam mı?”

Hıçkıra hıçkıra ağlayasım geldi. Son sözlerinde bile beni düşünüyordu. Ön kapı açılıp kapandı.

Bütün gücümü toplayıp ayağa kalktım. Abby'nin dominantı olarak son bir görevim vardı. Evine güvenle vardığından emin olmak.

Saatler sonra, o fark etmeden şehre kadar arkasından gittikten sonra boş evime geri döndüm.

Bitmişti. O gitmişti.

Antrede yürürken, adımlarım sessizlikte yankılanıyordu. Abby pazar günleri gittikten sonra bile, ev hiç bu kadar ıssız kalmazdı.

Çünkü bir daha dönmeyecekti. Ev artık hep bomboş olacaktı.

Boşluğa dayanamazdım; ortadan kaldırmak isterdim.

Apollo, Abby'nin içeri gireceğini umarmış gibi arkamdan bana bakıyordu ama kütüphaneye doğru yürürken ona dönüp bakan benden başka kimse yoktu.

Barda bir sürü şişe duruyordu. Kütüphanede etrafa bakmadan doğrudan şişelerin yanına gittim, kütüphanenin kalanına gözümün kalanıyla bile bakmadım. Bakmaya yüreğim henüz el vermezdi. Brendide yüzde kırk alkol vardı; işe yaraması uzun sürmezdi.

İçtikçe bardaklar daha kolay boşalır oldu. Dürüst olmam gerekirse, üçüncü bardaktan sonra saymayı bıraktım. Yeterince içtiysem, yeterince sarhoş olmuşumdur. Belki de korktuğum kadar incitmeyecektir. Belki de kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissetmeyecektim.

Elbette bir işe yaramadı. Sadece acımı daha da artırdı.

Apollo yanıma oturmuş, inliyordu.

Bir bardak daha doldururken, “Yeter Apollo,” diye geveledim. “Böylesi daha iyi, bana güven.”

Oda yavaş yavaş sallanmaya başladı. Tökezleyip kendimi deri kanepenin üzerine attım ve oraya yığıldım. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. İçtiğim brendi bile boğazımı yeterince yakmıyordu.

Bardağın yere düştüğünü duydum ve sonra... Hiçbir şey hatırlamıyorum.

Pencereye vuran güneş ışığı gözümü alıyordu. Gözümü kısarak baktım. Bir şey perdeyi hareket ettirdi. Bana doğru döndü.

Nefesim kesilerek, “Abby?” dedim.

Bedenimi benzersiz bir mutluluk kapladı.

Oturduğum yerden kalkıp, “Abby!” diye haykırdım. Sesim daha güçlü çıkıyordu.

Bana gülümsedi.

“Bana inanmayacağını biliyordum. Biliyordum. İşte geri döndün. Ah, Abby. Seni çok seviyorum. Sana bunu daha önce söylemediğim için üzgünüm.”

Onu kollarıma almak için ayağa kalktım. Sonunda. Sonunda ona her şeyi söyleyecektim.

Bana doğru yürüdü. Hâlâ gülümsüyordu.

Onu şaşkınlık içinde izledim. Güneş ışığı etrafında pırıl pırıl parlıyordu. Elbisesi çok güzeldi ve yürüdükçe

havalanıyordu. Tıpkı havada yürüyormuş gibi çok narince yürüyordu.

Yanıma gelince, ellerimle yanağına dokundum. Seni kusursuzdu. Elimle okşayıp, “Beni affettin mi?” diye sordum.

Başını salladı.

Önünde yere eğildim. “Üzgünüm Abby. Çok üzgünüm.” Ayaklarını sevip öptüm. “Teşekkür ederim. Geri döndüğün için teşekkür ederim.”

Ne olabileceğimizin, nasıl olabileceğimizin ihtimalleri aklımdan bir bir geçti. Birlikte olduktan sonra, birlikte yaptıktan sonra her şey iyi olacaktı. En önemli şey birlikte olmamızdı. Tek sorunumuz zaten buydu.

Son kez hıçkırarak ağladıktan sonra, gözyaşlarımı sildim. Gizli gizli ona baktım. Bana bakıp gülümseyerek orada duruyordu.

Yavaşça ayağa kalktım. “Abby.”

Dudaklarımız yavaşça birbirine kavuştu. Hatırladığımdan da tatlı bir tadı vardı. İnleyerek onu kendime doğru çektim. Kollarımda eriyerek kendisini bana bıraktı.

Konuşmaması tuhaf değil miydi? Konuşmamalı mıydı? Gerçi daha sonra konuşabilirdik, öyle değil mi? Konuşmak için çok vaktimiz vardı.

Başını ellerimin arasına alıp ellerimi saçlarında gezdirerek onu daha da şevkle öptüm. Neden hiçbir şey kokmuyordu?

Parmakları beni taciz edercesine sırtımda dans ediyordu. Kendimi geri çektim.

Kanepeye oturup yanımdaki boşlukta ellerimi gezdirdim. “Buraya, gel otur. Sana her şeyi anlatmama izin ver.”

Başını salladı.

“Lütfen, Abby.”

Bir adım geri atıp, “Çok geç,” dedi.

“Beni affettiği söyledin. Geri döndün.”

“Çok geç, Nathaniel.”

Bir adım daha geri attı.

“Ama sana söylemek istiyorum. Bunu söylemeliyim. Dur. Beni terk etme,” diye yalvaran gözlerle ona baktım.

“Abby?” seslendim, fakat gözden kaybolmuştu. “Abby?”

Perdeler sallanıyordu.

“Abby, geri dön! Abby, seni seviyorum!”

Sıcak, yumuşak ve ıslak bir şey yanağımı yaladı. Silkinerek uyandım ve ayağa kalktım. Apollo mızımızlanarak tekrar yaladı.

Kütüphanede etrafa bakındım.

Boştu.

Bir rüyaymış.

Lanet olası bir rüya.

Geri dönmemiş. Bana inanmış ve geri dönmemiş.

Apollo’yu uzaklaştırıp kadehime uzandım. Neredeydi? Ayağa kalktım. Ayakkabılarımdan çatır çutur sesler geldi. Kırık cam parçaları. Kahretsın.

Öylece bırakıp bir kadeh daha brendi doldurdum. Büyük bir yudum alıp kadehi yere fırlattım ve yüzlerce parçaya ayrılmasını izledim.

Tıpkı hayatım gibi.

Tıpkı kalbim gibi.

Tıpkı Abby’yi parçaladığım gibi.

Yeni bir kadeh daha doldurup birkaç dakika içinde bitirdim. Abby'nin rüyamda durduğu pencereye tekrar baktım. Orada olmasını, ince bir hava gibi ortaya çıkmasını umar gibi. Sanki lanet olası kalbini kırmamışım gibi, evime tatlı bir esintiyle girip, kütüphaneye doğru yürümesini umar gibi.

Sanki kalın bir sis tabakasından kütüphaneye doğru bakıyordum. Her şey bulanıklaştı ve bozuldu. Oysa aklım, çok net bir şekilde çalışıyordu. Abby ile birlikte kütüphanede yaptıklarımızın her saniyesini hatırlıyordum.

Orada, yerde, çıplak bir şekilde piknik yapmıştık.

Orada, kanepede, benim için çırılçıplak soyunmuştu.

Ve orada, piyano koltuğunun üzerinde onun için piyano çaldıktan sonra beni kendisine çekmişti.

Saçlarımı tutup çektim. Belki biraz daha zorlasam, kafamdaki anıları da silebilirdim. Zihnimdeki birlikte olduğumuz resimler bulanıklaştı. Abby ile birlikte kütüphanedeki halimiz, onun için piyano çalışım, kitap okuması, şiir kitaplarının önünde duruşu, ona verdiğim gül...

Bana hiç gülle ilgili bir şey sormamıştı.

Peki neden?

Önemi var mıydı?

Gülle ilgili bir şeyler biliyordu kesin. Her kahrolası şeyi bildiği gibi. Lanet olası Melanie'yi de biliyordu.

Cep telefonum titredi. Cebimden çıkarıp gözlerimi kısarak ekrana baktım.

Jackson mıydı?

Onunla konuşmak istemiyordum. Telefonu yere düşürdüm. Gözlerim kütüphaneyi taradı. Şömine boştu.

Her şey yanmıştı.

Kütüphanenin ateşe ihtiyacı vardı.

Her şeyi yakmak. Piyanoyu, koltukları, kahrolası şiirleri.
Her şeyi.

Kahkaha attım. Çok uzun sürmezdi. Yerdeki brendi yardım ederdi.

Şimdi. Kibritleri nereden bulacaktım?

Mutfağa girince tökezledim. Zeminin neden böyle sallandığından emin değildim. Çok zor yürüyordum. Çekmeceyi hızla çekince içindekiler yere saçıldı.

Bazıları diğer odaya kadar fırladı.

Dağınıklığın içinden kafamı kaldırıp baktım. Abby?

Hayır. Abby gitmişti ve hiçbir zaman da gelmeyecekti.

Kalbimdeki sızı hiç geçmeyecekti. Yaralarımı kendi başıma sarmam gerekecekti.

Evet. Kibrit kutusunu parmaklarımın arasında döndürüyordum. İhtiyacım olan şey buydu işte.

Kibritleri alıp kütüphanede yürümeye başladım. Sadece koridorda yürüyebilmek için duvardan biraz yardım alacaktım o kadar. Arkamda ayak sesleri duydum.

Bu Jackson'ın sesiydi. "Nathaniel?"

Güldüm. Yangınım ortak olabilirdi.

Onu duymuyormuş gibi yapıp yürümeye devam ettim.

"Nathaniel?"

Kahretsin! Hızlıydı. Bana nasıl bu kadar hızlı yetişmişti ki? Döndüm. Kütüphanenin dışında duruyorduk.

"Teb... Tebri..." Kibritleri havada salladım. "Bol... Bolll şannnsslaa..." Neydi o kelime? "Evet."

Jackson'ın ilk söylediği, "Kahretsin," oldu. "Sen sarhoşsun."

Arkamı dönüp kütüphaneye girdim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yakıyorum."

Hızla yanıma gelip, "Neyi yakıyorsun?" diye sordu.

"Küttüp...haneyi."

Omuzlarımdan tutup beni çevirdi. "Ne halt ediyorsun sen? Buraya ne yaptın böyle?"

Güldüm.

"Nathaniel...Kahretsin." Beni sarstı. "Kes şu gülmeyi. Beni korkutuyorsun."

Gülmeyi kesip yüzüne odaklanmaya çalıştım. İtiraf etmek zorundaydım. "Beni ... terk... etti."

Kalbime yayılan acıyla kendimi kanepeye atmaya çalıştım ama tökezleyince brendi bardağının kırıklarına basıp kaydım. Cam dizimi kesti.

Evet, bu daha iyiydi. Dizimin acısı. En azından kalbimdeki ağrı kadar acıtmıyordu canımı.

Ayağa kalkabilmek için ellerimi yere koyup destek almaya çalışırken bu sefer yerdeki cam parçası avucumun içine battı.

Elimi tutsun diye Jackson'a uzattım.

"Lanet olsun, Nathaniel."

Başımı salladım. "Bir dahaaa... hiiç gelmeyecek." Kanın elimden akmasını izledim. "Asla... gel... meee...yecekkk."

Oda karanlığa büründü.

Uyandığımda hâlâ karanlıktı. Çok kısa bir süreliğine her şey çok güzeldi ama sonra her şey yine üstüme üstüme gelmeye başladı.

Abby gitmişti. Sonsuza dek.

Hangisinin daha fazla ağrıdığını bilmiyordum; başım mı yoksa kalbim mi?

Bir yerlerden Jackson'ın sesi geldi. "Nathaniel?"

Başım feci ağrıyordu ama kesinlikle kalbim daha yaralıydı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama oda çok hızlı dönüyordu. Tekrar oturdum. Neredeydim?

Başımı çevirdim. Salondaydım. Jackson beni salona taşımış olmalıydı.

"Kendine geldin mi?" diye sordu.

"Sanırım biri gözünü açınca kendine gelmiş demek oluyor." Gözlerimi açmak canımı yaktı, bu yüzden tekrar kapattım. "İçkim nerede?"

"Hepsini attım ve ..."

"Neden?"

"Ne neden?"

Tek gözümü açıp, "Neden içkimi attın?" diye sordum.

"Sanırım yeterince içtin zaten."

"Ne zaman yeterli olduğuna ben karar verebilirim." Diğer gözümü de açtım. "Ah evet... İşte orada, koltukta oturuyordu."

"Eve geldiğimde kütüphaneyi yakmaya çalışıyordun."

“Ve sen beni durdurdun öyle mi? Gerçekten de kütüphaneyi mi yakmaya çalışıyordum? Hiç hatırlamıyorum.”

Abby gitti ve kalbimde çok büyük bir boşluk var.

Onu hatırlıyorum.

“Bu yüzden bir şey içmene izin vermeyeceğim.” Kuvamdamı alıp, televizyonun kanalını değiştirdi.

Seni hiç bir kadın terk etti mi?

Göz ucuyla bana bakıp, “Daha fazla brendi yok,” dedi.

“O zaman kırmızı şarap içeyim bari,” dedim. “Daha sağlıklı.”

Beni durdurmaya çalışmadı. Sonraki birkaç gün, zamanımın çoğunu sarhoş geçirdim. Böyle daha iyi hissediyordum. Yeterince içince uyuşukluk hissediyordum, Abby de rüyalarımın girmiyordu.

En kötüsü uyanırken oluyordu. Uyanınca, her yerde onu görüyordum. Rüyalarımın aksine, gerçekten evimde olmadığını biliyordum ama onu hissedebiliyordum. Onu her yerde hissedebiliyordum; mutfakta, salonda, koridorda. Nerdeyse evin her yerinde onun izi vardı.

İlk günden sonra bir daha hiç kütüphaneye adım atmadım ve odamda uyumayı reddettim. Jackson benimle kalma konusunda ısrarcı olunca, ona odamı verdim, ben de koridorda Abby’ninkiyle benim odamın arasındaki misafir odasında uyudum. En azından orada Abby ile ilgili herhangi bir anım yoktu.

Pazartesi günü Jackson benim için Sara’yı arayıp birkaç günlüğüne işe gidemeyeceğimi söyledi. Ne tür bir bahane uydurduğundan emin değildim. Çok da umurumda değildi.

Kahrolası şirket bensiz de idare edebilirdi. Linda ile konuştuğunu biliyordum. Birkaç defa buna kulak misafiri olmuşum. Hiç uğramamıştı, bu yüzden ne demiş olabileceğini sadece tahmin edebiliyordum.

Benim yerime Felicia ile konuştuğu zaman sinir oluyordum. Hem sinir oluyordum hem de seviniyordum. Seviniyordum çünkü Abby ile bağlantısı vardı. Sinir oluyordum çünkü yine Abby ile bağlantısı vardı.

Ne yaptığını çok merak ediyordum. Jackson hiç bahsetmiyordu, ben de sormuyordum. Abby'nin adını hiç kullanmıyordu. Onun konuşmalarını dinlediğimi görünce, odadan çıkıyor ya da telefonu kapatıyordu.

Keşke her şeyi başa alabilseydim.

Keşke Abby'yi ilk gün arayıp her şeyi bir bir anlatsaydım. En baştan dürüst olabilseydim...

Ama ne zaman "Eğer olsaydım" ile başlayan cümle kursam, tekrar içmeye başlıyor ve aynı kısır döngüye sürükleniyordum.

O haftanın bir günü, hangisi olduğunu tam bilmiyorum, salonda uyandım ve Jackson'ı telefonda konuşurken duydum.

"Bilmiyorum, dostum," dediğini duydum. "Sanırım artık daha iyi. Sadece..."

Karşı taraf konuşurken bir sessizlik oldu.

"Annemi buraya getirmek istemiyorum, bu her şeyi daha da berbat yapar," dedi. "Konuşmayacak. Ne yapacağımı bilemiyorum, Todd. Ya öylece boşluğa bakıyor ya içki içiyor ya da uyuyor." Yine sessizlik.

“Kim?” diye sordu. “Bekle.” Kanepenin yanındaki masaya yaklaşıp cep telefonumu aldığını duydum. “Paul mü dedin?”

Lanet olsun. Yanımda duran kadehe uzanıp alkolden medet umdum.

“Nathaniel Matthew West,” dedi öfkeli, güçlü bir ses saatler, belki de günler sonra.

Duymamış gibi yaptım. Çok güzel bir rüya görüyordum. Abby oradaydı ve ...

Ses, “Beni duyduğunu biliyorum,” dedi. “Uyan.”

Yuvarlandım. Yataktaydım. Nerede olduğunun farkında olmak her zaman iyidir. Yatak iyiydi. Yatakta uyuyabilirdin. “Defol.”

Uyandığımda tekrar aydınlıktı. Işığı sevmiyordum. Karanlık daha iyiydi.

“Jackson’a daha fazla alkol almana izin vermediğimi söyledim.”

Konuşmaları sinirimi bozmaya başladı. Neden beni yalnız bırakmıyordu?

“Defol git,” dedim.

“Aşağıda mis gibi kokan kahvem var.”

Yorganı başımın üstüne çektim. “Kahve istemiyorum.”

“O zavallı, hiçbir işe yaramayan poponu hemen şimdi yataktan çıkar.”

Lanet olsun. Susmuyordu. “Bana ne yapacağımı söyleme, Paul.”

“Ama biri söylese iyi olur.”

“Ben çocuk değilim.”

“O zaman kalk da kanıtla,” dedi. “Çocuk demişken, yanında olabilmek için yeni doğmuş oğlumu ve uykusuz kalmış karımı bıraktım. Seni o lanet olası yataktan sürüklemekten kalksan çok iyi olacak.”

Beş saniyeden de az bir süre için seçeneklerimi düşünüp doğruldum ve “Daha önce senin bu kadar lanet biri olduğunu hatırlamıyorum,” dedim.

Paul gülümseyerek, “Demek ki beni yeterince hatırlamıyorsun,” dedi.

Sonraki birkaç saat mutfakta otururken, ona her şeyi anlattım. Abby ile ilgili her şeyi, onunla nasıl tanıştığımı, onu izlediğimi, sonra söylediğim yalanları. Hatta o komik güvenli kelimeyi bile söyledim. İlk cezasından sonra ona ne kadar kötü davrandığımı zaten biliyordu, dolayısıyla o kısmı geçiştirdim. Benim Abby’ye, Abby’nin de bana nasıl âşık olduğunu anlattım.

Abby ile son gecemizi ve beni terk etmesine sebep olduğum o uğursuz sabahı detaylı bir şekilde anlatırken, beni dinleyerek, yavaşça başını sallıyordu.

“Kendine güzel bir çukur kazdın, değil mi?” diye sordu sonunda.

Ellerimle kahve fincanını kavradım ve fincanın sıcaklığını ellerimde hissederek, “Evet,” dedim.

“Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Kafamı kaldırıp ona baktım. Acaba ciddi miydi?

“Ciddiyim Nathaniel. Burada oturup, yaptığın tüm yanlışlar için inleyip sızlanacak mısın, yoksa bir erkek gibi bunun için bir şeyler yapacak mısın?”

“Abby gitti. Daha ne yapabilirim ki?”

“Senin Abby’den daha büyük problemlerin var.”

“Ne?” Neden bahsediyordu? Her şeyin merkezinde Abby vardı.

“Abby ile olanları çözmeden önce kendinle olan sorunlarını çözmen gerekir.” Ayağa kalkıp fincanını yıkamaya gitti.

“Abby ile ilgili çözmem gereken bir şey yok.” Ona ters ters bakıp, “Az önce söyledim ya, beni terk etti,” diye ekledim.

“Haklı olarak.” Lavaboda fincanları yıkarken bana dönüp, “Ama Abby ile olan sorunlarının başlangıcı senin onu kandırman değil. Abby ile olan sorunların kaynağı sensin. Senin kendinle ilgili nasıl hissettiğin,” dedi.

O da ne demekti öyle?

“Şimdi, ben uzman değilim ama senin için her şeyi yapabilecek güçlü ve harika bir ailen olduğunu biliyorum. Sen aciz durumdayken Jackson’ın yaptıklarını bir bilsen. Senin için ne kadar korktu.”

Başımı salladım.

“Korkmuş bir adamın vücudunda kapana kısılmış küçük, bencil bir çocuksun sen.” Parmağıyla beni göstererek, “Şimdi büyüyüp, olaylarla yüzleşme zamanı. Bu yüzden sana soruyorum, Nathaniel. Bu konuda ne yapacaksın?”

Söylediği şeylerin doğruluğuyla başımı eğip masaya baktım.

Ne yapmam gerektiğini bilerek telefonuma uzanıp Todd'u aradım.

Telefonu açtığında, "Todd? Yardıma ihtiyacım var, bana birkaç isim verebilir misin?" diye sordum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Todd bütün hünerini göstererek benim için oldukça saygın bir psikiyatristten ertesi gün için randevu aldı. Terapiden kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissederek eve döndüm. Kalbimdeki sancı hâlâ oradaydı ve hâlâ sızlıyordu, ama biriyle konuşmanın verdiği özgürlük kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Koridorda yürürken, gözlerimi pelüş koltuktan kaçırdım, hâlâ hatırlamaya hazır olmadığım şeyler vardı. Kendimle ilgili daha iyi hissettiğim zaman, Abby'yle ilgili hareketlerim konusunda yapacağım daha çok şey olduğunu biliyordum.

Anahtarlarımı mutfak tezgâhının üzerine fırlattım. Paul masada oturmuş, telefonla konuşuyordu. “Yarından sonraki gün için uçuş ayarladım,” dedi. Christine ile konuşuyor olmalıydı.

Mutfağa girdiğimde başını kaldırıp bana göz kırptı. Buzdolabına gidip bir şişe su aldım. Yaklaşık yirmi dört saattir ağzıma bir damla alkol koymamama rağmen, başım hâlâ kazan gibiydi, gözlerim ve aklım ise bulanıktı. Paul

muhtemelen yalnız konuşmak istiyor diye düşünerek mut-
faktan çıkmaya hazırlanırken elini sallayıp durmamı istedi.

“Eve varınca, bir hafta boyunca gece nöbeti ve alt
değiştirme beni bekliyor öyle mi?” diye sordu.

Kahretsin. Yaptığım şey yüzünden Paul’ün oğlundan
ayrı kalmasından nefret ediyordum.

“Elbette aşkım,” dedi gülerек. “Emzirmeyi öğrenir
öğrenmez.”

Sesindeki içten ton içimi ısıttı. Oradan ayrılıp onu
salonda beklemeyi düşündüm ama konuşması neredeyse
bitiyordu.

“Oğlumu babası yerine öp.” Dudakları bir gülücükle
kıvrıldı. “Ben de seni seviyorum,” dedi ve iç çekerek tele-
fonu kapattı.

Tezgâha yaslanarak, “Üzgünüm,” dedim. “Christine
benden nefret ediyor olmalı.”

“Eğer en kısa zamanda eve dönmezsem öldürülmekten
korkmamı söyledi,” dedi.

Masaya oturdum. “Bu tuhaf değil mi?”

“Ne tuhaf değil mi?”

Sorunun gayet açık olduğunu düşünüyordum. “İtaat-
kârının seninle bu şekilde konuşması.”

“Günün yirmi dört saati, haftanın yedi günü benim
itaatkârım değil ki.”

Omuz silktim. “Sadece tuhaf hissettirir diye düşündüm.”

“Çünkü sen yapmadın.”

“Belki de.”

Kaşını kaldırdı. “Buna hazır mısın? Hazır olduğunu düşünüyorsan, bu konuşmayı yapabiliriz.”

“Ne konuşması?”

“Ben iyimser bir insanım ve pozitif düşünüyorum. Sen ve Abby bir daha birlikte olamasanız bile, belki bir gün başka birini bulursun.”

“Lanet olsun, Paul.” Ellerimi saçlarımda gezdirdim. “Şu anda bunu düşünemem.”

“Belki öyle ama eğer hazır olmuş olsaydın, Abby konusunda farklı davranabilirdin.”

“Abby’den başkasıyla olabileceğimi hayal edemiyorum, beni affedeceğini de düşünmüyorum.”

“Seni sevdiğini söyledi. Eğer bu doğruysa, belki sana ikinci bir şans verir.”

Umut etmek çok acı veriyordu. Günün birinde Abby ile her şeyin yolunda olduğu günleri, benimle konuşabileceği zamanı düşünmek. Kahretsin, şu anda bana sadece dönüp bakmasından bile mutlu olacak kadar acizdim. Elbette bunun olması için aynı odada olmamız gerekirdi ki bu pek mümkün görünmüyordu.

“İkinizin bunu nasıl başardığını anlat bana,” dedim. “Nasıl yürütüyorsunuz?”

“İlk başta yirmi dört saat, yedi gün modelini denedik ama ne yalan söyleyeyim, bu zordu.” Tepkimi ölçmek istermiş gibi yüzüme baktı. “Benim için zordu çünkü onun tam anlamıyla açık ve dürüst olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun için de zordu çünkü o da tam anlamıyla açık ve dürüst olabileceğini düşünmemişti.”

Geriye dönüp Abby'nin benimle konuşmasını umutsuzca istediğim zamanları düşündüm. Yardım gecesini hatırladım. Nasıl bir şarap istediğini bana söylemesinin onun için ne kadar zor olduğunu. "Anlıyorum."

"Sonra hafta sonu oyunlarına başladık," diyerek gü-lümsedi. "Bu ikimiz için de daha iyi oldu. Önemli olan sizin için neyin uygun olduğunu bulmanız. İtaatkârın için neyin işe yaradığını bilmek. Eğer işe yaramasını istiyorsanız ikiniz için de uygun olan orta yolu bulmalısınız. Birkaç haftada bir oyun oynayan insanları biliyorum," diyerek omuz silkti. "Yine söylüyorum, sizin için nasıl uygunsa öyle planlamalısınız."

"Peki, bu evliliğinizle karışmıyor mu?"

"Mükemmel olduğunu söylemiyorum ama zaten evlilik dediğin ne ki? Hâlâ kavga ediyoruz. Hâlâ barışıyoruz. Bu zor mu? Evet ama hayat da böyle zaten. Ve sürekli değişiyor. Christine hamile kalınca, tekrar planlama yapmamız gerekti. Oyun odamıza geri dönmemize aylar olmasa da haftalar olduğunu biliyorum ama olsun. İkimiz için de olması gereken bu. Ve biz birbirimizi seviyoruz. Birimiz ne isterse, diğeri de onu istiyor."

Başımı salladım. "Bilmiyorum. İçine romantizm girdiğinde bunun bir hâkim-itaatkâr ilişkisi olmayacağını düşünen çok insan var." Bir saniye kadar şaşırmış gibi bakıp bir şey söyleyecekmiş gibi oldu ama sonra durdu. En sonunda konuşmaya başladı. "Genellikle biri bana Christine ve benim gerçek olmadığımızı söylediğinde, onları oyun odama davet ediyorum, böylece onlara ne kadar gerçek

olduğumuzu gösterebiliyorum. Ama sen benim oyun odamı gördün, bu yüzden sana bunu kanıtlamama gerek yok.” Bir an duraksadı. “Benim karıma sahte itaatkâr demeye cüret edenin alnını karışlarım.”

Elimi kaldırdım. “Ona sahte demiyordum. Sadece duyduğumu tekrar ediyordum.”

“Biliyorum zor bir hafta geçirdin, bu yüzden suyuna gideceğim,” dedi ama sanki suyuma gitmeyi pek istemiyor gibiydi.

Bitkin bir şekilde, “Bundan memnun olurum,” dedim. “Peki, buna BDSM denemeyeceğini düşünenlere ne dersin?”

Masaya doğru uzanıp gözlerimin içine baktı. “Ona ne dendiğinin bir önemi var mı?”

“Ne?”

“Sen ve itaatkârın fiziksel olarak ihtiyaç duyduğunuz şeyleri elde ettiğiniz sürece, duygusal olarak bağlantınız olması bir sorun teşkil eder mi?”

“İyi de bu daha zor değil mi?”

Cevap vereceğine, “Abby’yi cezalandırdığında daha zor muydu?” diye sordu.

“Evet.”

“İşte sorunun cevabı. Ama sana sorduğum şu; onunlayken mutlu muydun? Sen ona zevk verdiğinde? O sana zevk verdiğinde?”

“Ah kahretsin, evet.”

“O zaman evet daha zor,” dedi. “Ama aynı zamanda daha iyi. En azından bizim durumumuzda. Hatırlaman gereken şey şu ki Nathaniel, her şeyin cevabını bilmiyo-

rum; sadece Christine ve benim için neyin işe yaradığını biliyorum. Herkes adına konuşamam ama onların da benim adıma cevap vermesini bekleyemem.”

“O zaman diğer insanların bunu nasıl isimlendirdiğinin senin için bir önemi yok.”

“Kesinlikle yok,” dedi. Kafamın karıştığını fark etmiş olmalıydı. “Henüz bunun için tam olarak hazır değilsin. Bu konuyu açarak biraz zamansız davrandım.” Eliyle elimi okşayarak, “Dinle, hazır olunca, beni ara,” dedi.

Elimi elinin üzerine koydum. “Anlaştık.”

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, odadan çıkmadan önce, omzunun üstünden dönüp baktı. “Ve Nathaniel, Abby ile tekrar bir araya geldiğinizde, Christine ve bana ziyarete gelin,” dedi.

Ben şaşkın şaşkın bakarken, gülerek çıkıp gitti.

İki gün sonra giderken, bu teklifini yine tekrarladı. Kesinlikle bir araya gelemeyeceğimizi düşünerek sadece gülümseyip başımı salladım. Nasıl mümkün olacaktı ki?

İki hafta sonra, yedi seans terapiyi tamamlamıştım ve duygusal olarak kendimi daha iyi hissediyordum. Bu iki hafta içinde Paul ile defalarca konuşmuştum. Hatta bir keresinde Christine ile konuştum. Paul karısıyla konuşmamı tavsiye ettiğinde, kararsız kalmıştım ama daha sonra bunu yaptığım için mutlu oldum. Christine sevecen ve hayat dolu bir insandı ve BDSM’nin duygusal ilişkilerde nasıl yürüdüğü konusunda bana fikir verdi – bir itaatkârın bakış açısıyla.

Hâlâ yatak odamda oturamıyor, kütüphaneye giremiyordum ama her şey daha iyiye gidiyordu. Nispeten.

Mutfağa girip de Abby'nin duş jelinin çiçek kokusunu duyduğumdan emin olduğum zamanlar oldu. Duş alırken bir ses duyduğumu zannettiğim ve dönüp de o mu diye baktığım zamanlar.

Onu aramak için telefonu elime aldığım zamanlar. Bir keresinde telefon rehberinden onun numarasını bulmuştum ve parmağım gergince arama tuşunun etrafında gezinmişti.

Ne yapıyordu? Telefonu suratıma kapatır mıydı?

Eğer kapatırsa buna dayanamazdım.

Jackson hâlâ neredeyse her gün evime geliyordu. Paul gittikten sonra çok geçmeden, bir fırsatını bulup nişanlanmasını tebrik ettim. Çekinerek sağdııcı olmamı istedi.

Muhtemelen Abby'nin de Felicia'nın nedimesi olacağı gerçeğini pek düşünmemeye çalışıyordum. Nikâh haziran ayındaydı. Dört ay. Dört ay içinde Abby'yi görmek ve onunla konuşmak için hazır olabilecek miydim?

Başka seçeneğim yoktu.

Yardımcı kadının evin antresindeki masaya bıraktığı postadan gelenleri alıp salona gittim. Oturup, şöyle bir göz gezdirdim. Neden bana *People* dergisi gelmişti ki? Birkaç sayfasını öylesine karıştırdım. Bir anda gözüm Jackson ve Felicia'nın fotoğraflarına takıldı.

Ahh, tabii ya nişan. Jackson büyük ihtimalle bu yüzden bana da bir tane göndermişti.

Haberi okumaya başladım.

Saniyeler sonra dergiyi fırlatıp telefona sarıldım.

Telefonu açtığında, “Jackson Clark,” dedim. “Hangi lanet olası *People* dergisine Abby ve benim duygusal ilişkimiz olduğunu söyledi ki?”

“Ben olabilirim,” diyerek söylediğini kabul etti.

“Neden? Bunu neden yapasın ki? Muhtemelen Abby benim bununla bir ilgim olduğunu düşünecek.” Ya da, *belki de görmez*, diye düşündüm. Belki hiç öğrenmezdi. Sadece öyle ümit ediyordum.

“İkiniz eninde sonunda bir araya gelirsiniz diye düşündüm,” dedi.

“Ne düşündün?” diye bağırdım.

Hatırlayamadığım sayısız gece boyunca beni brendiden uzak tutmak için telkin eden aynı ses tonuyla, “Tamam bak, annem Felicia ve benim için nişan partisi düzenliyor,” dedi.

Nişan partisi. Tamam. Bunu halledebilirdim. Ne zaman? Mayısta mı?

“Ee,” dedim.

“Ee’si martta yapmak istiyoruz.”

“Mart mı? Bir ay sonraki mart mı?”

“Evet.”

“Yok artık.”

“Demek istediğim, onun için zor olduğunu biliyorum. Felicia öyle olduğunu söyledi. Ama eğer seni ararsa, biliyorsun işte, toparlamaya çalış.”

“Arayacağını hiç sanmıyorum,” dedim sessizce.

“Arayacağından adım gibi eminim.”

“Neden?”

“Seni terk ettiğinde ne kadar üzüleceğini biliyor olmalıydı. Bir türlü anlamıyorum. Seni özlediğini biliyorum,” dedi. “Seni araması gerekiyor ya da boş ver onu bunu da sen onu ara.”

Beni özlemişti ha? Beni özlemiş miydi?

Jetonum sonradan düştü. “Onu arayamam.”

“Neden? Seni dinleyeceğine bahse varım.”

“Dinlemez. Ayrılmamız benim yüzümdendi.”

“Ama onun seni terk ettiğini söyledin.”

“Benim yüzümden oldu. Çünkü gitmesine ben sebep oldum.”

“Ne? Neden?”

Beni görmese de başımı salladım. “Bilerek.”

“Sen tanıdığımdan da berbat bir herifmişsin.”

“Biliyorum.”

Gülerek, “Sanırım kafasını gömdüğü yerden çıkarması gereken sensin,” dedi ama sanki üstüme çok gelmek istemiyormuş gibi çekingen davranıyordu.

“Sanırım öyle.”

Yine bütün ciddiyetiyle, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu.

“Deniyorum,” dedim. “Haziran ayına kadar vaktim olduğunu sanıyordum ama sen şimdi Linda’nın bir ay sonra parti vereceğini söylüyorsun.” Belki de bu iyi olabilirdi. Belki de korkularıyla yüzleşmem için beni zorlardı. Bütün korkularıyla. “Sorun yok, gerçekten. İyiyim ben. Bu güzel bir şey.”

En azından güzel bir şey olduğunu umuyordum. Eğer kendime sık sık bunun iyi bir şey olduğunu söylersem, belki en sonunda buna inanırdım.

Jackson rahat bir nefes verdi.

“Bu akşamüstü yine de geliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Kaçırır mıyım!”

Telefonu kapattıktan sonra salondaki masaya yürüdüm. Bir ay. Abby’yi görmeme bir ay vardı. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Sakinleşmek için gözlerimi kapattım.

Oturup partiyi düşünmemek için e-postalarım ve iş programıma dalıp çalışmaya başladım. Yang Cai’ye cevap verdim ve temmuz için Çin’e yapacağım yolculuğu planlamaya başladım. Madem bütün ilkbahar ve yaz boş ve yalnız geçecekti, seyahati ertelemenin bir anlamı yoktu. Muhtemelen nikâhtan sonra kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyaç duyacaktım. Başka bir e-postada da beni ekim ayında Florida’da bir konferansa davet ediyorlardı. Neden olmasın ki? Bütün sonbahar programımı dolduruyordum.

Partiden bir hafta önce, oturup Abby’ye söylemek istediğim her şeyi bir bir yazdım. Bütün yalanların sebebini açıkladım. Her şeye açıklık getirdim. Bütün bunları onu tekrar kazanma umuduyla değil, sadece hatalarımı ona açıklamak istediğim için yaptım. Hâlâ terapi görüyordum ve işe yarıyordu. Duygusal yönden daha güçlüydüm ama Abby ile konuşmak tedavimin işe yarayıp yaramadığını test edecekti.

Bir keresinde aynanın önüne geçip söyleyeceklerimin provasını yaptım ama çok aptal görüldüğüm için bunu bıraktım. Onun yerine, söylemek istediğim her şeyi kartlara yazıp cebime koydum. Arada bir elimi uzatıp kartlara dokunuyordum. Parmaklarımla kartlara dokunuyor ve fısıldayarak Abby'den özür diliyordum.

Partiden birkaç gün önce, gardırobumun önünde ne giyeceğime karar vermeye çalışırken, Elaina aradı. Ayrılmamızdan bu yana Elaina ile birkaç kere konuşmuştuk. Her seferinde de kısa kesmişti, ben bir şey söylemesem de bütün bunların benim suçum olduğunu biliyordu.

“Hay aptal,” dedi.

Güldüm. Elaina hep aynıydı. “Elaina.”

“Hafta sonuna hazır mısın?”

Hayır, ama daha fazla da hazır olmayacaktım. Buna engel olacak bir şey yok.

Cevap vermemi beklemeden, “Onunla konuştum,” dedi.

Kalbim çarpmaya başladı. “Konuştun mu? Ne zaman?” diye sordum.

“En son dün ama ondan önce de birkaç defa konuşmuştum.”

Sorular zihnimde adeta yarışıyordu. Bilmek istiyordum? Evet. Kesinlikle bilmeliydim. “Nasıl... O nasıl?”

Nefes verdi. “Nasıl olduğunu düşünüyorsun?”

Kızgın. Üzgün. Sinirli. Mutsuz. Kafası karışık.

“Bilmiyorum,” dedim. “İstiyorum ki...”

Ne istiyordum? Onun mutlu olmasını. O saniye, söylemekten, hatta düşünmekten bile çekindiysen de, onu geri istiyordum.

Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Terapi beni son zamanlarda çok duygusal yapmıştı. Duygusal veya değil, ortada bir gerçek vardı; onu geri istiyordum.

“Hayalarını paramparça etmek istiyor,” dedi.

Biraz güldüm. “Bunu hak ettim.”

“Biliyorum.” Elaina konuşurken, sesinden gülümsemediğini anlayabiliyordum. “Ben de ona öyle söyledim.”

“Teşekkürler.”

“Parti için ona elbise vermemi istemedi. Kendi halletmeyi tercih etti.”

İşte Abby. Tam onun tarzı. Onun tavrı. Muhtemelen artık bizimle bir şey yapmak istemiyordur. Hatta partiye bile gelmeyebilir.

Hayır. Felicia için gelir. Öyle bir kadındır o. Bu durumdan rahatsız olacak olsa bile, arkadaşı için gidecektir. Oraya gelirse de onunla konuşurum. Sonunda. Dinlerse, dinler. Eğer hayalarım tekme atarsa da atar.

Çatı katının ışıkları pencerelerden yansiyordu. Arabamı valeye verdikten sonra, binanın önünde durup etrafa baktım. Abby bu kapıların diğer tarafındaydı. Girişe doğru beş adım atıp durdum. Sonra geri dönüp valeye doğru dört adım attım.

*Hayatının hikâyesi, West. İki adım ileri, bir adım geri.
Bu işi bitir. Bu işi burada bitir.*

Şimdi bitir.

Geri dönüp hareket etmeden kapıya bakarak durdum. Kapı açıldı ve Jackson dışarı çıktı. Koridorda bana eşlik etti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Gülerek, “Biraz moral konuşması yapmak istersin diye düşündüm,” dedi.

“Moral konuşması mı?”

Kollarını omzuma attı ve birlikte yürümeye başladık. “Biliyorum, bu gece burada olman benim suçum, bu yüzden sana moral vermek istedim.” Duraksadı ve bana doğru dönerek, ellerini omzuma koydu. “Sen iyi bir insansın Nathaniel West ve içeride seni bekleyen iyi bir kadın var. Şimdi, ikinizin arasında ne geçti bilmiyorum ama umurumda da değil doğrusu. Umurumda olan şey ikinizin bu işi çözmeniz, tamam mı?”

Göğsüme bastırıp, “Teşekkür ederim, Jackson. Sana çok şey borçluyum,” dedim.

“Sanırım ödeştik.”

“Belki de ödeşmedik,” dedim. Kalp atışları sesimi bastırса da hâlâ beni duyabiliyordu. “Bu yaptığını asla ödeyemem. O gün beni bulmasaydın...” Titremeye başladım, geçmişî düşünmek istemiyordum.

Geri çekildi. “Ama buldum, sorun yok.”

Sırtına vurdum. “Sorun yok.”

Kapıya doğru birlikte yürüdük.

İçeri girer girmez, Jackson Felicia'yı bulmak için aceleyle koştu. Todd kalabalığı yarararak gelirken, girişte karşılaştık.

En sonunda beni bulunca ceketini düzelterek, "Lanet olsun, bu insanların çoğunu tanımıyorum," dedi.

Sakince, "Nasıl gidiyor?" diye sormaya çalıştım ama sesim çatallaştı. Partinin olduğu salona gireceğim anı düşününce, sırtımdan soğuk terler boşaldı.

"İyi," dedi. "Dinle, Melanie burada. Seni utandıracak bir şey yapacağını sanmıyorum ama bilmeni istedim. Abby'nin kim olduğunu bildiğine eminim." Kahretsin. Melanie. Onun burada olacağı aklıma gelmemiştir.

"Endişelenme," dedim. "Hemen Abby'nin yanına gidip onunla konuşmak istediğimi söyleyeceğim."

Planım buydu. Bunu yapabiliyordum. Yapacaktım. Doğrudan Abby'nin yanına git. Onunla konuşmak istediğini söyle. Parmaklarım cebimdeki kartların üzerinde geziniyordu.

Üzgünüm, Abby.

Todd gülümsedi. "O içeride. Linda ile konuşuyor."

Ona kısaca sarılıp doğruldum ve salona doğru yürümeye başladım.

İçeri girerken lanet ettim. Todd şaka yapmıyordu. Bu insanlar kimdi ki? Karşımdaki yüzleri göz ucuyla taradım. O neredeydi?

"Nathaniel!"

"Selam, Nathaniel."

Bütün bu insanlar umurumda değildi ve kimsenin yanıma gelmesini, sırtıma dokunmasını ve benimle sohbet etmesini istemiyordum. Tokalaşarak yoluma devam ettim.

Abby'yi bul. Abby'yi bulmak zorundasın.

Birinin elini sıktım.

O gitmedi, öyle değil mi? Salona girdiğimi duyunca, arka kapıdan mı çıktı ki?

Birisi, "İyi görünüyorsun ahbap, uzun zamandır görüşmedik," dedi.

Ona cevap vermiş olabilirim.

Gözlerim tekrar kalabalığı süzdü.

Orada! Linda'nın yanında, aynı Todd'un dediği gibi.

Çok güzel görünüyordu.

Bütün rüyalarımda olduğundan daha güzeldi. Güzelliğini zorla algılayabiliyordum, topuz yapılmış saçları, gümüş rengi elbisesi, alt dudağını ısırması. Bütün salon bir anda kayboldu, bir tek o ve ben kaldık.

Yanına hemen gidemedim.

Ve orada öylece kalakaldım.

Benden uzaklaşmadı. Düşünceli ve merak dolu gözlerle öylece bekledi.

Önünde durup, "Merhaba, Abby," diye fısıldadım.

Adını bu şekilde kullanmam onu şaşırttıysa da bunu belli etmedi.

"Nathaniel."

Tamam. Bu iyiydi. Bir şey söyledim, o da cevap verdi. Bir aşama kaydettik.

“İyi görünüyorsun,” dedim. İyiden çok daha fazlası görünüyordu ama üstüne çok güçlü gitmek ya da umutsuz görünmek istemiyordum. Yine de böyle olduğumu görebileceğinden emindim.

“Teşekkürler.”

Binanın planından hatırladığım kadarıyla koridorda küçük bir oda vardı. Onunla daha rahat konuşabilmek için sakın bir köşeye çekilmek istiyordum.

Daha yakınına sokuldum. “Söylemek istediğim...”

“İşte buradasın.”

Başımı kaldırıp baktım.

Melanie mi?

Bir an önce Abby’yle konuşmaya devam etmek için sabırsızlanarak “Melanie zamanlaman hiç iyi değil,” dedim.

Melanie, Abby’nin elini sıkarak “Sen Abby olmalısın,” dedi. “Nihayet sonunda seninle tanışmak güzel.”

Kahretsin. Ne yapıyordu böyle? Sohbet mi edecekti? Şimdi mi?

“Melanie, ben...” diyerek lafa girdim.

Birisi “Nathaniel,” diye seslendi. Omzumun üzerinden baktım. Florida’daki toplantıda sunum yapmamı isteyen adamdı. “İşte aradığım adam. Benimle gel. Seni bazı insanlarla tanıştırmalıyım.”

Ne? Hayır! Burada kalıp Abby ile konuşmak istiyordum.

Fakat Melanie sırtarak orada duruyordu ve Melanie’nin önünde Abby ile konuşmama imkân yoktu.

Parti birkaç saat daha sürerdi, daha çok zamanım vardı.

Daha sonra onu yine bulurdum.

Ne var ki onu bir daha bulamadım.

Onunla konuşmamak için hep bir bahane buldum; Felicia ile birlikteydi, Elaina ile konuşuyordu, Linda onu biriyle tanıştırtıyordu.

Son birkaç haftada zorla topladığım cesaretim de kalmamıştı. Tek atımlık kurşunum vardı, onu da Melanie yok etmişti.

Kendi kendime partinin daha bitmediğini söyleyip duruyordum. Hâlâ vaktim vardı. Cesaretimi toplayıp onu bulmalı ve konuşmalıydım. Basit. Çok, çok basit.

Nasıl olsa sonra yapardım.

Saatime baktım, sekiz olmuştu. Partinin gece yarısından önce biteceğini düşünmüyordum. Linda'nın arkadaşlarıyla takılıyor, onların sohbetine katılıyor ama göz ucuyla Abby'yi izliyordum, Elaina'ya sarılıyordu.

İçlerinden biri "Ne düşünüyorsun Nathaniel?" diye sordu.

Neden Elaina'ya sarılıyordu?

"Nathaniel?"

Gidiyor muydu? Neden kapıya doğru yürüyordu?

Ah, Tanrım. Gidiyordu.

Gidiyordu ve onu haziran ayına kadar göremeyecektim.

HAYIR!

"Abby," diye seslendim ama beni duymadı. Daha yüksek sesle "Abby," diye bağırdım ama lanet olası insanlar çok gürültü yapıyordu.

Döndüm ve gözüm yanımdaki DJ kabinine takıldı. Adamı oradan çıkarıp ses mikserindeki kapatma düğmesine bastım. Elinden mikrofonu kaptığımda düşünmüyordum bile. Bir an bile tereddüt etmedim.

“Beni terk etme, Abby.”

Arkasını döndü.

“Bir kez gitmene izin verdim ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Lütfen,” diyerek yalvardım. “Lütfen beni terk etme.”

Otuz Dördüncü Bölüm

Orada öylece durdu.

Orada durdu ve hayatımın bana en uzun gelen sanileri boyunca yüzüme baktı.

Gidecek miydi? Bana bağırarak mıydı? Kalacak mıydı? Sonunda bana doğru yürüdü. İşe yaramıştı. Gitmiyordu.

Elbette, kalmaktan pek mutlu görünmüyordu. Özellikle mikrofonu elimden kaptığında...

Gözlerinden ateş saçarak, "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi.

Odaya şöyle bir göz attım.

Kahretsin. Ne yapmıştım! Herkes sanki sirkteki yıldızlarmışız gibi gözünü bize dikmişti. Daha önceden hiç tanımadığım biri dirseğiyle yanındakini dürtüp başını hızla bana doğru çevirdi.

Bu utanç vericiydi.

"Üzgünüm," dedim. "Ama gitmene izin veremezdim. Bu şekilde yapmam yanlıştı tabii." Gitmesine yine izin verecektim. Bu beni yıkardı, ama bunu yapacaktım. "Seni bir taksiye bindireyim."

“Şu an buradayım,” dedi. “Ne söylemek istiyorsan söyleyebilirsin.”

Gözlerinin önündeki bir tutam saçı üfleyerek uçurdu, ben de ellerimi ceplerime koydum. Dışarıya çıkmasına fırsat vermemek için saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Muhtemelen bana tokat atacaktı.

Eğer onunla daha önceden konuşabilseydim bu çok daha kolay olacaktı. O zaman daha sevimli görünürdü oysa şimdi sinirli görünüyordu.

Derin bir nefes aldım. “İçeride küçük bir oda...”

DJ, “Bayanlar, baylar,” diye seslendi. “Baş nedime ve sağdıç, Nathaniel West ve Abby King!”

Bu, Jackson’ın işiydi.

Şarkıyı Abby ile ettiğimiz ilk ve tek danstan hatırladım. Jackson o şarkıyı biliyordu ve hatırlamıştı demek. Kahrolası aptal herif hiçbir şeyi unutmazdı.

Bu, Abby ile dans etmemizin beklendiği anlamına geliyordu.

Bunu ne kadar zamandır planladığını merak ederek, “Hay aksi,” dedim.

Onu kendi ellerimle öldürebilirdim.

Abby’ye baktım.

Hâlâ sinirliydi.

Belki bu kadar insanın önünde beni reddetmezdi. Elbette, reddederse bile bunu hak etmiştim.

Kolumu uzattım. Neredeyse cevap vermesini istemeyerek, “Benimle dans eder misin?” diye sordum. Ya hayır derse?

Fakat mucizevi bir şekilde elini kolumun üzerine koydu. Kalbim göğsümden çıkacak gibiydi.

Onun yalnızca kolumu tutmasının çok da önemli bir şey olmadığını düşünerek cesaretimi topladım ve onu sahneye götürdüm. Gözümün ucuyla Jackson ve Felicia'yı öpüşürlerken yakaladım. Pistin ortasına geldiğimizde gözlerim Abby'den başkasını görmüyordu.

Öylece durdum ve ilk adımı onun atmasını bekledim.

Bana doğru uzanıp elini omzuma koydu. Mideme o an bir kramp girdi.

“Bundan daha utanç verici ve rezil bir şey olabilir mi diye karar vermeye çalışıyorum,” dedim. Çünkü hayalini kurduğum senaryoların içinde Abby ile kalabalık bir dans pistinin ortasında konuşma ihtimali yer almıyordu.

Kollarımı beline doladım. Belki ben de öyle hissetmiş olabilirim ama bana bir adım daha yaklaştığını düşündüm.

“Tamamen senin suçun,” dedi. “Gitmeme izin verseydin böyle olmayacaktı.”

Ama o zaman gitmiş olurdu, bunu anlamıyor muydu ki?

Bütün samimiyetimle tekrar, “Yaptığım hataydı,” dedim. “Ama eğer bu gece gitmene izin verseydim kendimi asla affetmezdim.”

“Eğer bunu bu kadar çok istediysen belki geçen ay bir ara beni aramayı deneyebilirdin.”

“Bunun için gerekli ruh haline sahip değildim, Abby.”

“Şimdi istediğin durumda mısın?”

“Hayır ama yaklaşıyorum.”

Derin bir nefes aldım ve kokusunu bütün benliğimde bir kez daha hissettim. O gittikten sonra, aynı kokuyu etrafımda bulabileceğimi asla düşünmüyordum. Onu bir daha asla elde edemeyecek olsam da bu anın, bu gecenin ve bu şarkının her zaman benimle birlikte yaşayacağını biliyordum.

Bu gece konuşmak için uygun bir zaman değildi. Önemli kısmı tamamlanmıştı - Onunla konuşmuştum, beni dinlemişti ve kaçmamıştı. Belki ona karşı dürüst olursam, benimle tekrar buluşmayı kabul ederdi.

“Bunu bu gece yapabileceğimi düşünmem hataydı.” Hâlâ dans pistinin ortasındaydık fakat artık bizi kimse izlemiyordu. Dans etmeyi bıraktım ama kollarını üzerimden indirmede. “Kabul edeceğini ummak için elimde hiçbir gerekçe yok ve etmezsen anlarım ama...” Bir süre onu düşünmeyerek, kafamın içinde Paul’ün sesini duydum. “Yarın öğleden sonra benimle buluşur musun? Konuşmak için? Sana açıklama yapabilmem için?”

Kendimi yüzüme gülmesine hazırladım.

“Tamam.”

“Buluşacak mısın?” Şaşkınlığımı gizleyemeyerek sordum. “Gerçekten mi?”

“Evet,” diyerek gülümsedi.

Bana gülümsemişti. Kalbim yerinden fırlayacaktı. “Seni alayım mı? Yoksa benimle bir yerde buluşmak mı istersin? Hangisini istersen.”

Onun seçimi. Onun kararı. Onun tarzı.

“Batı Broadway’deki kafeye ne dersin?”

Mükemmel. “Tamam. Yarın öğleden sonra bir uygun mu?”

“Saat bir uygun.”

Şarkı bitmiş ve ona sarılmak için başka bir nedenim kalmamıştı, bu yüzden onu pistin dışına götürdüm. “Teşekkürler Abby. Dans için ve yarın benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Hemen ayrılmayıp biraz daha kalarak beni şaşırtmıştı. Dans bittikten kısa bir süre sonra Felicia yanına gitti ve oldukça neşeli bir şekilde sohbet ettiler. Ayrıca, birkaç dakika boyunca Abby bana bakıp beni kendisini izlerken yakaladı. Gülümsedim.

Çiçekler. Ona çiçek göndermeliyim.

Kısa sürede nerede açık bir çiçekçi bulabileceğimi düşündüm. Burası New York’tu, elbette açık bir yerler olmalıydı.

Tekrar Abby’ye baktım. Elaina gruba katıldı ve onu kucakladı. Muhtemelen neden hayalarımı tekmelemediğini sordu.

Çiçeklerden daha fazlası gerekiyordu.

Gözüm ordövr masasının oradaki garsona takıldı.

Konserve kutuları gerekiyordu.

Konserve kutuları bulmalıydım, çünkü o, bana herkesin düşündüğünden çok daha fazlası olabileceğimi gösterebilecek tek kişiydi. Herkesin düşündüğünden çok daha fazlası olabilirdik.

Garsonu yakalamak için aceleden ayaklarım neredeyse zeminin üzerinde uçuyordu. “Affedersiniz,” dedim elimi

uzatarak. “Nathaniel West, sağdıç ve damadın kuzeniyim. Bana küçük bir iyilik yapabilir misiniz acaba...”

Etiketsiz konserveleri arabama koyar koymaz kısa bir not yazdım.

Abby'ye,

Etiketler hakkında haklı olduğu için.

Nathaniel

Binanın içine gizlice girdim. Todd ayakta bekliyordu.

“İşte buradasın, kaçtığını düşünmüştüm,” dedi.

Omzunun üzerinden bakarak içeriye göz gezdirdim, Abby hâlâ içerideydi. Jackson’la dans ettiğini görebiliyordum.

O benimle aynı odadayken oradan ayrılamazdım.

“Todd, senden bir iyilik isteyebilir miyim?” Son konuşmamızda, ayrılığımızda rolü olduğunu düşündüğü için, benim için bir şey yapmak istediğini söylemişti. O zaman onunla tartışmışım ama eğer gerçekten yardım etmek istiyorsa ...

“Elbette. Ne istersen.”

“Arabamda bir kutu var, onu Abby’nin apartmanına götürüp kapısının önüne bırakır mısın?”

Bir kaşını kaldırdı. “Nathaniel?”

Kahretsin. Muhtemelen sapıkça bir şey olduğunu düşündü. “Hayır,” dedim. “Öyle bir şey değil. Yarın benimle buluşmayı kabul ettiği için ona küçük bir teşekkür hediyesi vermek istiyorum.”

“Seninle görüşmeyi kabul mü etti? Bu harika.”

“Umarım bunu mahvetmem.”

“Ona ne anlatacağını biliyor musun?”

Cebimden kartları çıkardım. “Hepsini yazdım.”

“Mükemmel. Her şeyi halletmiş gibi görünüyorsun. Yalnızca bir şey için bana söz ver.”

“Elbette, nedir?”

Kartları işaret etti. “Onları Abby’ye gösterme.”

Buluşma için planladığımız saatten bir saat önce kafeye gittim ve boş zamanımı Paul’e telefon ederek geçirdim. Benim bir nebze olsun sakın kalmama yardım etti ve bana bugünün önemini hatırlattı; Abby’nin ayrı kaldığımız süre içinde nasıl hissettiğini açık yüreklilikle anlatması gerekiyordu. Davranışlarımın ona ne hissettirdiğini birinci elden duymam ve anlamam gerekiyordu. Sadece o zaman kendimi ifade etmeye çalışabilirdim.

Telefon görüşmemizden sonra, cebimden kartları çıkarıp son bir kez daha okudum. Okumayı bitirince derin bir nefes verdim. Beni dinleyeceğini umuyordum. Günün sonunda... aramızda bir şeyler olabilmesi için hâlâ bir şansımızın olmasını umuyordum.

Kafeye yaklaştığını gördüm. Kot ve üzerine açık mavi bir kazak giymişti, saçlarını arkaya doğru özensiz bir topuzla toplanmış, birkaç saç teli dışarıda kalmıştı. Her zamanki gibi çok çekici görünüyordu. Hâlâ benimle buluşmayı kabul ettiğine inanamıyordum. Abby masaya yaklaşırken buz kesmiş halde oturdum.

Görgülü ol, West.

Hemen kalkıp oturması için sandalyesini çektim. “Abby. Benimle buluştuğun için teşekkür ederim. Sana içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?”

Oturdu. “Rica ederim ama hayır, hiçbir şey içmek istemiyorum.”

Elbette hayır. Benimle kahve içmek ya da bir şeyler yemek için değil, bunun bir şekilde daha güvenli olacağını düşündüğü için dışarıda görüşmeyi seçmişti. Gelmesini istemiştim ve konuşacaktım. Todd bana kartları çıkarmamı söylemişti, bu yüzden ben de elim boş kalmasın diye bir mendil almıştım. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum, gerçekten. Belki yüzlerce kez bunu düşünüp durdum. Hatta unutmamak için yazdım bile. Ama şimdi... Ne söyleyeceğimi bilemez haldeyim. “

Bunu doğru yapmalıydım. Bu benim son şansımdı.

“Neden en baştan başlamıyorsun?” dedi.

Mendili düşürdüm. Acımdan kurtulmuştum. Şeytanlarımınla yüzleşme zamanı gelmişti. Fakat şimdi... Benim davranışımın ona neye mal olduğunu tamamıyla anlamak için onun acısıyla yüzleşmeliydim.

“Öncelikle,” dedim, bu en önemlisiydi, “senden faydalandığım için özür dilemeliyim.”

Nazikçe kaşını kaldırdı. Bilmiyor olması mümkün müydü?

“Daha önce bizimki gibi bir ilişkiye girmediğini biliyordum ve senden faydalandım.” Bunu anlatmanın başka bir yolu yoktu. Hiç denememeliydim bile.

“Güvenli kelimen mesela. Daha önce hiçbir itaatkârım güvenli kelimesini kullanmadı derken doğruyu söylüyordum, ama bunun dışında gitmeni de istemedim. Güvenli kelimeni kullanmanın ilişkimizi bitireceğini söylersem, beni terk etmezsin diye düşündüm. Ama ters tepti, öyle değil mi?”

“Senin hatandı.”

Evet, öyleydi. Hepsi benim hatamdı. Söylediğim her söz yalandı, her hareket bir aldatma, her inkâr onu uzaklaştırmaktan başka hiçbir amacı olmayan bir sahtelikten ibaretti.

“Evet, öyleydi,” dedim. “Sen bana güvendin, itaat ettin.” Ama daha da önemlisi; ona daha pahalıya mal olan kısmı. “Sevgini verdin. Bense karşılığında senin hediyelerini alıp yüzüne fırlattım.”

Söylediklerimin hiçbirini onaylamadı ve bana katılmadı. Gözlerimiz kesişti ve ben gözlerinde yaşadığı acıyı gördüm.

“Bana fiziksel olarak verdiğin her şeyin üstesinden geldim,” dedi. “Gelmeye de devam ederdim ama duygusal olarak beni altüst ettin.”

Onu altüst etmiştim.

Hareketlerimle. Kelimelerimle. İhanetimle.

Acısının şiddeti beni mahvetmişti ve benimkinden çok daha kötüydü.

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

“Canımı ne kadar acıttığını biliyor musun? Sen o gecenin hiçbir şey ifade etmediğini söylediğinde ne hissettiğimi?”

Biliyordum; ona ne kadar korkunç hissettirdiğimi gayet iyi biliyordum. Ve ona yalan söylemiştim.

Masaya öyle bir vurdu ki şok oldum. “O, hayatımın en harika gecesi idi ve sen masada oturup bana her şeyin bir rol olduğunu söyledin. Kalbime bıçak saplasaydın daha iyiydi.”

Evet, çünkü fiziksel acıya katlanılabilir ama duygusal acı çok daha fazla acıtır. Bunu biliyor olmam gerekirdi, tüm hayatım boyunca bu acıyla yaşamıştım.

“Biliyorum. Özür dilerim.” Beni duyup duymadığını bile bilmiyordum. “Çok özür dilerim.”

“Bilmek istiyorum,” dedi. “Neden böyle yaptın? Neden sadece, ‘Bunu yoluna koymak için zamana ihtiyacım var’ ya da ‘Çok hızlı ilerliyoruz’ demedin? Ne yaparsan yap o söylediklerinden daha iyi olurdu.”

Yine doğruyu söylemişti. Fakat bilmiyordu. Hâlâ tüm gerçeği bilmiyordu.

“Korkmuştum,” dedim. “Anlarsan...”

“Neyi anlarsam?”

Ona söylemek zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu.

“İlişkimizin benim yaptığım iskambilden bir kale olduğunu anladığında,” dedim. “Onu yıkmanın çok zor olmayacağını bilmeliydim.”

Onu endişeli bir şekilde izledim. Sıradaki itiraftan sonra gidecek miydi?

“Bir çarşamba günüydü,” dedim. “Neredeyse sekiz yıl önce. Ben...”

“Sekiz yıl öncesinin konumuzla ne ilgisi var?”

“Anlatmaya çalışıyorum,” dedim. “Öğle yemeği için Todd’la kampüste buluşacaktık. Kütüphanede buluşmak istedi.” O günü hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Muhtemelen hatırlamıyordu. “Merdivenlerden çıkan bir kadın gördüm. Takılıp düştü, sonra da kimse gördü mü diye etrafına baktı. Ben yardım etmek istedim ama sen önce davranmıştın.”

“Ben mi?”

Evet, hatırlamadı. Sanırım gerçekten hatırlamasını beklemiyordum. Yaklaşık sekiz yıl önce birinin sendelediğini kim hatırlardı ki?

“Evet, o sendin. Onu tanıyordun ve kitapları toplarken gülüştünüz. Yakında birkaç kişi vardı ama yardım eden tek sen olmuşsun.” Tekrar mendili aldım. “Senin beni görmediğinden emin olarak kütüphaneye geldim. Bir grup öğrenciyle *Hamlet* okuması yapıyordunuz. Sen Ophelia’yı okudun.”

Ağzı açık kaldı.

“Orada durup izledim,” dedim. “Senin Hamlet’in olmayı her şeyden çok istemiştin.”

Hamlet’i okuyan çocuk ona uygun değildi. Hiç kimse onun Ophelia’sının Hamlet’i olmayı hak etmiyordu.

Ona baktım. Hâlâ hayretle beni izliyordu.

“Söylediklerim seni rahatsız ediyor mu?” diye sordum.

“Devam et.”

“Todd ile buluşmaya geç kalmıştım. Bana kızgındı.” Kızgındı demek az bile olurdu. *Ne kadar yoğunum biliyor musun Nathaniel*, diye sormuştu. *Seninle öğle yemeği yiyebilmek için Elania ile görüşmekten vazgeçtim*, diye bana kızmıştı. “Sonra ona birisiyle karşılaştığımı söyledim. Bu sadece küçük bir yalandı.”

Yalanın küçüğü büyüğü olmaz. Bütün yalanlar kötüdür.

“Neden gelip benimle tanışmadın?” diye sordu. “Normal bir insanın yapacağı gibi?”

Normal bir insan gibi mi? Ciddi miydi?

“Daha o zamandan bir hâkimin hayat tarzını yaşıyordum, Abby ve senin genç ve hassas bir asistan olduğunu düşünmüştüm. Bana göre birlikte olmamız imkânsızdı. Senin başvurun masama gelinceye kadar itaatkâr eğilimlerin olduğundan da hiç haberim yoktu.” Eğer bilseydim farklı bir şey yapar mıydım, diye düşündüm. Hayır, bir ilişkinin içinde olduğum için yapmazdım. “Bilseydim bile o zaman gerdanlığımı taşıyan bir itaatkârım vardı. Ve bir kez bir itaatkârıma gerdanlık taktığımda daima tek eşli olmuşumdur.”

“İtaatkâr eğilimlerim mi?”

Bilmiyor muydu? Nasıl olur da bilmezdi? Sonunda gerçek yüzüme çarptı, çünkü hiç konuşmamıştık. Hiçbir şey hakkında konuşmamıştık.

Ona doğru eğildim. “Sen cinsel yönden bir itaatkârsın, Abby. Bunu bilmek zorundasın. Benimle olmadan önce üç yıl boyunca neden seks yapmadın sanıyorsun?”

“Ben kimseyi bulamadım...”

Sonunda anlamıştı.

“Senin istediğin gibi hâkim olacak kimseyi yani,” diye bitirdim.

Başını öne eğdi.

“Utanma,” dedim nazikçe. “Bu utanılacak bir şey değil.”

“Utanmıyorum. Sadece daha önce bu şekilde düşünmemiştim.”

Bulmacanın parçaları yerlerine oturmaya başlamıştı.

“Elbette düşünmedin,” dedim. “Bu yüzden sana başka hâkimler önerdiğimde sinirlendin.”

Öfkesi gözlerinden şimşek gibi patladı. “Bunun yüzünden senden nefret ettim.”

Tam tahmin ettiğim gibi. Bu sözleri söylemenin benim için ne kadar acı verici olduğunu bilmesini isteyerek, “Bu önerimi kabul edersin diye çok korkmuştum.” dedim. “Bir an için sana uygun olabilecek birisini düşünüp bulmaya çalıştım. Ama seni kimseyle hayal bile edemedim. Eğer isteseydin yapardım tabii.”

“Bana başka bir hâkim bulmayı önerirken beni ve ihtiyaçlarımı mı düşünüyordun yani?”

“Özellikle beni istemiş olduğunu biliyorum ama bir kez itaatkârlık yaptıktan sonra bunu tekrar yapmak isteyeceğini de biliyordum. Ama senin buna nasıl tepki verdiğinin farkındayım, bunun için de özür dilerim.”

Onun dominantı olduğum için bunu anlamasını sağlamak benim görevimdi ve onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştım.

“Jackson daha fazla çaba göstermen, bana ulaşmaya çalışman gerektiğini söyleyip duruyor.” dedim. “Ama detayları bilmiyor. Benim ne yaptığımı. Onun için suçlaması kolay. O sabah benim kararımı değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını anlamıyor. Sonucu hiçbir şey değiştiremezdi. Kendini suçlama.”

Çünkü hepsi benim hatamdı.

“Seni zorladım,” dedi. “Bu kadar hızlı çok fazla şey beklememeliydim.”

“Belki beklememeliydin ama benim sana vermeyi istediğimden daha fazlasını beklemek hakkındı.” Özgürce verdiğin aşkı geri çevirmek dışında şeyler bekleyebilirdin.

“Onun yerine seni tamamen dışarıda bıraktım”

Başını salladı.

“Dahası var,” dedim.

“Todd mu?”

Todd bana Elaina’nın hâlâ bilmediğini söylemişti. Bu da Abby’nin hâlâ Tampa’da olanlar hakkında bir şey bilmediği anlamına geliyordu.

“Peşinden koşmadım ama elimden kayıp gitmene de izin veremedim. Sana kaçamak bir bakış atabilmek için kütüphanede seni izliyordum. Birilerini izlediğimi biliyordu, ona seninle konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştığımı söyledim.”

“Sana inandı mı?”

Akıllı kadınsın, Abby. O bile buna inanmadı.

“Büyük ihtimalle hayır ama uygunsuz bir şey de yapmayacağımı bilirdi.” Farkında olmadan masanın öbür tarafına, ona doğru yaklaştım. Umutsuzca ona dokunmayı istiyordum. Tam zamanında kendimi tuttum ve ellerimi geri çektim. Henüz bana dokunmak istemezdi.

“Ve yapmadım, Abby. Sana söz veriyorum. Seni sadece kütüphanede gördüm. Senin hakkında daha fazlasını öğrenmeye çalışmadım. Seni hiç takip etmedim.”

“Senden ayrıldığım sabahın dışında.”

Demek ki biliyordu; yolda giderken arkasından izlediğimi fark etmişti. “Kar yağıyordu ve canın sıkındı. Senin güvende olduğundan emin olmalıydım.”

“Peki, annemin evini ipotekten kurtardığında... onun kim olduğunu biliyor muydun? Onun annem olduğunu biliyor muydun?”

Demek ki tersini düşündüğüm halde bunu anlamamıştı.

“Evet, senin için yaptım. İsmi kütüphaneden biliyordum. Banka kâğıtlarında da adın vardı. Sen benim tapınmayı arzuladığım tanrıçaydın. Benim elde edilemez hayalimdin. Asla sahip olmayı düşünemeyeceğim bir ilişki.”

Onu öpmeden hemen önce söylediği sözleri, kendisine tanrıça dediğini hatırlayıp hatırlamadığını merak ederek ona baktım.

“Tampa’dayken, golf oynadıktan sonra Todd bana yıllar önceki kütüphaneci kız hakkında şaka yaptı. Bir gece önceki akşam yemeğinde aklına gelmiş. Onun sen olduğunu söyledim ve o da sinirlendi.”

Dalgın bir biçimde başını salladı.

“Seninkisi gibi bir ilişki tam dürüstlük ve doğruluk ister.” Todd hakkında konuşurken elimdeki mendili parçalara ayırdım. “Todd bana böyle söyledi. Ve seninle ilgili önceden bildiklerimi saklayarak dürüst olmuyordum. Sana söylememi istedi, ben de kabul ettim. Ondan üç hafta istedim. Bunun, sana nasıl söyleyeceğimi planlamam için yeterli zaman olacağını düşündüm. O da bunun mantıklı olduğunu düşündü.”

“Ama üç haftamız bile olmadı.”

“Hayır olmadı. Eğer olsaydı sana söylemiş olurdum diye düşünmek istiyorum. Niyetim buydu. Ama sonra o gece oldu ve seni kandırdığımı ya da manipüle ettiğimi düşünmenden korktum.”

“Böyle düşünebilirdim.”

Söyle ona.

Kalbim güm güm çarpıyordu.

Ona söylemelisin.

“Sana hissettiğim şeyleri daha önce kimseye hissetmedim.” dedim. “Korkmuştum. O konuda haklıydın. Gitmene izin vermenin daha kolay olacağını düşündüm ama yanıldım.”

Kolay olmamıştı, ne benim için, ne de daha önemlisi onun için.

Hiçbir şey söylemeyince konuşmaya devam ettim.” Şu an terapi görüyorum. Haftada iki kez. Bunu söylemek tuhaf geliyor. Bazı şeyleri aşmaya çalışıyorum. Senden de çok bahsediyoruz.”

Hafif bir kahkaha attı.

“Tek kelime bile etmene izin vermedim, ama çıgıllıklar atarak kaçıp gitmediğine göre...” dedim. “Söylediklerimin sana bir şeyler ifade ettiğini umabilir miyim?”

Tırnaklarını inceleyip sonunda, “Düşünmeye ihtiyacım var,” dedi.

Düşünmek istemişti, belki bu tekrar konuşmamızı isteyeceği anlamına geliyordu. Başka hiçbir şey söylemedi, sadece ayağa kalktı.

Ben de onunla birlikte ayağa kalktım. “Evet, olanları düşünmeye ihtiyacın var. Bu kadarını ümit etmek bile benim için yeterli.”

Belki de sınırı aşıyordum fakat kendime engel olamıyordum, ona dokunmak zorundaydım. Ellerini tuttum ve dudaklarıma götürdüm.

“Bu hafta beni arayacak mısın?” diye sordum. “Biraz daha konuşmak istiyorum.” Birlikte olduğumuz zaman boyunca, beni bir kere bile aramamıştı. Bu sefer arayacak mıydı? “Eğer istersen tabii.” Çünkü yine her şey ona bağlıydı. Her şey, bu sefer ona bağlı olacaktı.

“Seni arayacağım,” diye fısıldadı. “Kararım ne olursa olsun.”

Otuz Beşinci Bölüm

Eve dönerken Paul'ü aradım.
“Nasıl geçti?” diye sordu.

Konuştuklarımızı düşünerek, “Bence iyiydi,” dedim.
“O konuştu ben dinledim. Ben konuştum o dinledi. Beni arayacağını söyledi. Umarım arar.”

“Abby ile ilgili anlattıklarına bakılırsa, ararım dediyse arayacaktır.”

Otobana girip eve doğru giderken trafiğin farkında bile değildim.

“Arayacak,” dedim. “Ama umuyorum ki...”

Birkaç saniye sonra, “Ne?” diye sordu.

“Hiç sadece...” Kendimi doğruyu kabul etmeye zorladım. “Hepsini istiyorum, onu akşam yemeğine götürmek istiyorum, en sevdiği yemeğin ne olduğunu sormak istiyorum, on iki yaşındayken Noel’de ne istediğini. Onu yatağıma götürüp bütün gece orada tutmak istiyorum.” Duraksadım. “Ve Tanrı yardımcım olsun, Paul onu oyun odamda da istiyorum.”

Sessizce güldü. “Hepsini planladın, öyle değil mi?”

“Birçoğu ona bağılı.”

“Hepsi ona bağılı.” diye düzeltti. “Şu andan sonraki her adım ona bağılı olmalı. Acele etme. Birbirinizi tanıyın. Onu hazırla...”

“Bana güven. Biliyorum. Biliyorum. Bana anlattın.”

“Sadece dinlediğinden emin olmak istedim.”

“Dinledim.”

“Güzel,” dedi. “Çünkü oyun odası konusunu hemen açarsan, onu korkutursun. Ve oyun odasına dönmeyi düşünmeden bile önce...”

Sözünü keserek, “Konuşmalıyız,” dedim. “Güvenli kelimeler, yeni anlaşmamız. Bunun üzerinden sayısız kere geçtik.”

“Biliyorum. Sadece bu sefer ikiniz için konuşmanın ne kadar önemli olduğunu bilmelisin.”

“Bu sefer,” diye alay ettim. “Sanki olacakmış gibi söylüyorsun.”

“Bence olacak,” dedi. “Eninde sonunda olacak. Ben müzmin iyimserim, unuttun mu?”

“Of.”

Telefonunun sonunda bir bebeğin ağlama sesi geldi.

“Tüh,” dedi. “Uyku vakti bitti. Christine dışarıda alışverişte. Kızım ile ilgilenme zamanım, anlıyor musun?” Ağlaması daha da artınca, “Abby ile konuştuktan sonra beni ara,” dedi.

Telefonu kapatınca, eve varana kadar Abby ile konuştuklarımızı düşünerek sessizce araba kullandım. Ne

zaman arayacaktı? Tekrar buluşmak mı isteyecekti onu rahat bırakmamı mı?

Ama elini öpmeme izin vermişti, onu rahat bırakmamı söylemeyi planlamış olsa, elbette bunu yapmama izin vermezdi.

Kokusu elime sinmiş olabilir diye elimi burnuma götürdüm. Belki.

Bu sefer, sessizlik düşmanım değildi. Düşünüp taşınmama izin veren bir arkadaştı. Elim bir kez daha kokladım, kesinlikle onun kokusunu duyuyordum ve Paul'un iyimserliği konusunda düşünüp taşınabilirdim.

Eve vardığımda, girişe gelir gelmez Apollo üzerime doğru koşup her yanıma kokladı. Çömelince mızımızlanarak yüzümü yaladı. Ara ara sanki Abby'nin kapıdan girmesini bekliyormuş gibi kapıya doğru baktı.

"Biliyorum. Biliyorum onu özledin."

Tekrar mızımızlandı ve bana patisini uzattı.

Her ikimiz için de haklı olduğumu umarak, "Belki yakında," dedim.

Abby pazartesi günü aramadı. Bütün günü ofisimde, masamdaki cep telefonumun çalmasını bekleyerek geçirdim ve Sara'ya Abby aradığı anda bana haber vermesi konusunda kesin talimat verdim.

Kendi kendime sorun olmadığını, sadece zamana ihtiyacı olduğunu söyledim. Düşünmesi gerekiyordu.

Kyle aradı ve gelecek hafta sonu için rol alacağı tiyatro oyununa beni davet etti. Gitmeyi kabul ettikten sonra kafamda defalarca Abby'ye benimle gelmesini sormamın uygun olup olmayacağını düşündüm.

Evet. Hayır. Belki.

O gece huzursuz uyudum.

Salı günü de pek farklı değildi. O öğlen kendimi keyifsiz hissederek eve gittim. Her geçen günün aramayacağı anlamına geldiğini ya da aradığında beni etrafında istemediğini söyleyeceğini biliyordum.

Akşam yemeği için bir şeyler atıştırdıktan sonra tam Apollo'yu dışarıya çıkarmak için hazırlanıyordum ki telefon çaldı.

Telefonun ekranında "Abby King" yazıyordu.

Kalbim deli gibi atmaya başladı ve konuşma düğmesine titreyen parmaklarımla bastım.

"Merhaba," dedim.

"Nathaniel," dedi, sesi canlı ve sakindi. "Benim."

Biliyorum, çığlık atmak istiyordum. Biliyorum, güven bana.

Onun yerine, "Abby," dedim. Salı gecesi araması iyiydi, öyle değil mi? Bu iyi bir işaretti. Salı, perşembeden hatta çarşambadan bile iyi olabilirdi.

"Kütüphanenin ilerisinde bir suşi restoranı var," dedi. "Yarın öğle yemeğinde benimle orada buluşur musun?"

"Elbette," dedim. Buluşmak, konuşmak ve öğle yemeği yemek istiyor. Bu iyi bir şey olmalıydı. "Ne zaman?"

"Öğlen."

“Bunun için sabırsızlanıyorum.”

Kesinleşmişti; salı haftanın en sevdiğim günüydü.

Restorana on ikiye beş kala gittim ve boş bir masa aradım. Sonra en muhteşem sürprizle karşılaştım. Abby oradaydı, bir masaya oturmuş, beni bekliyordu.

Beni bekliyordu.

Kravatımı düzelterip ona doğru yürüdüm. Bu zaman süresince gözleriyle beni takip etti. Bana gülümsediğinde kalbim çarpmaya başladı.

Kahrolası şanslı piç.

Karşısına oturup, “Abby,” dedim.

Dudaklarına hoş bir gülümseme yayıldı. “Nathaniel.”

Daha da keyifle gülümsedim. Buraya kadar her şey iyiydi.

Garson masamıza gelip siparişlerimizi aldı. Abby tam olarak ne istediğini biliyordu ve siparişini kendisinden emin bir tavırla verdi.

Garsona menümü verdikten sonra derin bir nefes aldım ve ona baktım. “Güzel bir bahar olacağı benziyor.”

“Kiraz ağaçlarının çiçeklenmesini sabırsızlıkla bekliyorum. En sevdiğim şeydir.”

Gördün mü, dedim, kendi kendime. Günlük sohbetler açabilirsin.

“Bahçede birkaç tane var. Çiçekleri dökülünce Apollo etrafında dönmeye bayılıyor.”

Güldü, “O halini hayal edebiliyorum.”

“Görölmeye değır,” dedim fakat Apollo’đan bahsetmiyordum. Ondan bahsediyordum. Karşımda oturmasından, rahatça sohbet etmesinden, gülmesinden.

Güzel görünüyor.

“Apollo türünün tek örneği.”

“Evet öyle.”

“İş nasıl?”

“Global ekonomiyi kurtarmak için payıma düşeni yapıyorum. Kütüphane nasıl? Heyecan verici şeyler oluyor mu?”

Oturuşunu düzeltti. “Bir şiir okuma organizasyonu yapıyorum. Klasikler; Dickinson, Cummings, Frost. Bilirsin, şu kimsenin okumak istemeyeceği sıkıcı şeyler.”

Bana takılıyordu.

Hoşuma gitti.

“Böylece önemli şiirlerin hayatta kalmasını sağlayarak New Yorklulara büyük bir hizmette bulunuyorsun.”

“Ben olsam öyle söylemezdim ama gerçekten eğlenceli.”

Hiçbir zaman bir şiir dinletisinde yer almayan biri olarak, “Hepsini aynı oturumda mı okuyorsun?” diye sordum.

“Bazen,” dedi. “Fakat bu sefer bölmeyi düşünüyorum. Her şaire kendi okumasında yer vereceğiz, önümüzdeki birkaç hafta içinde. İlk Dickinson’ınki olacak, önümüzdeki çarşamba. Bu sefer Felicia’yı da yanımda sürüklemeyi düşünüyorum.”

“Felicia,” dedim. “Jackson bir şey söylemedi. O nasıl?”

“İyi. Partide o şarkıyı çalarak beni utandırmasına rağmen hayatını bağışladım.”

“Çok merhametlisin.”

“Buna karşın,” dedi ve gülümserken gözleri parladı, “yüzlerce insanın önünde ismimi söyleyen de o değildi.”

Hâlâ bana takılıyordu.

“O zaman,” dedim. “Bir kez daha samimiyetini takdir ediyorum. Bu sefer hayatımı yoluna sokmamı sağladığın için.”

“Önemli değil. Aksine bunu yapmana memnun oldum. Sonuçta işe yaradı.”

Sesindeki şakacı tavır gitmişti. Artık daha ciddi şeyler konuşmanın zamanıydı.

“Diğer konulara girmeden önce sana bir şey söylemem gerek.” dedim.

Temkinli bir şekilde, “Tamam,” dedi.

“Bağlanma sorunlarımı çözmek ve duygusal sağlığımı korumak için terapi görüyorum. Cinsel tercihlerim hakkında değil.”

Doktorum, Paul ve belli bir dereceye kadar Todd, yaşam tarzımı tamamıyla kabul edilebilir olarak görmeme yardımcı olmuşlardı. Bu desteğe neden ihtiyaç duydum bilmiyorum ama buna kavuşunca kendimi daha iyi hissetmeye başladım.

“Ben bir hâkimim,” dedim. “Ve daima bir hâkim olacağım. Bu özelliğimden asla ödün vermem, veremem. Bu diğer şeylerden... farklı tatlardan zevk almayacağım anlamına gelmez. Tam tersine, diğer şeyler çeşitlilik katar.” Bu farklılığı onunla yaşamak istiyordum. “Anladın mı?”

“Evet. O yanından vazgeçmeni asla bekleyemem. Bu senin benliğini inkâr etmek olur.”

Anlamıştı, kavramıştı.

“Tıpkı benim itaatkâr doğamı inkâr edemeyeceğim gibi.”

Gerçekten anlamıştı.

Gülümsedim, “Kesinlikle.”

Garson çaylarımızı vermek için konuşmamızı kısa süreliğine böldü. Bu yanıma onunla paylaştığım ve ikimizin de aynı fikirde olduğu için kendimi daha iyi hissettim, böylece tekrar beraber olursak kendisini neyin beklediğini artık biliyordu. Ama hâlâ yapbozun bir parçası eksikti...

“Hep merak ediyordum. Bana söylemek zorunda değilsin,” dedim, “ama ilk başta beni nasıl buldun?”

Başını eğip çayına baktı.

Ne? Mantıklı bir soruydu bu, öyle değil mi?

Birden bana baktı ve elini salladı. “Hadi yapma ama, Nathaniel West’i herkes tanır.”

Bana anlatmak istemiyordu. Belki de anlatmasını başka şekilde sağlamalıydım. “Belki,” dedim. “Ama kadınları yatağına bağlayıp onları kırbaçladığını bilmez.”

Çay boğazına kaçtı.

“Bunu sen istedin,” dedim.

“Evet, tabii ki.” Ağzını sildi.

Hazır cevaplılığım gerilimi azaltmıştı fakat soru havada asılı kalmıştı.

“Cevap verecek misin?” diye sordum.

Derin bir nefes aldı. “Seni ilk kez annemin evini kurtardığın zaman fark ettim.”

Böylelikle yaptıklarımın fark edildiğini görüyordum. Oldukça iyi hissetmiştim.

“O zamana kadar sadece sosyete sayfalarında okuduğum herhangi bir adamdın,” diye devam etti. “Ünlü biri. Ama sonra daha gerçek oldun.”

Garson yemeğimizi getirince, konuşmamızın bölünmesine sinirlenmiştim. Abby yıllardır beni tanıdığını ve gazetelerden takip ettiğini daha yeni itiraf etmişti. Ondan daha fazlasını öğrenmeye, detayları bilmeye ihtiyacım vardı. Duyduğum şey beni çok şaşırtmıştı. Neredeyse benim onu beklediğim kadar uzun süredir onun da beni bekliyor olması mümkün müydü?

Konuşurken soya sosunu hazırladı. “Ondan bir süre sonra fotoğrafını gazetelerde gördüm. Şimdi tam olarak ne olduğunu hatırlamıyorum.”

Fotoğraflarımın ne için gazetede olduğu kimin umurunda? Her zaman gazetede fotoğraflarım vardır zaten. Benim ve yaşam tarzım hakkındaki detayları nereden öğrenmişti?

“Her neyse,” dedi. “Arkadaşım Samantha ben gazete okurken uğradı. Senin ne kadar iyi görüldüğünle ilgili bir yorum yaptım ve gerçekte neye benzediğini merak ettiğimi söyledim.”

Bunu mu merak etmişti? Hem de gazetede bir fotoğraf yüzünden.

“Birden tuhaf davranmaya başladı,” dedi.

“Samantha mı?” diye sordum. Hızlıca düşündüm, ama bizim topluluktan Samantha diye birini hatırlayamadım.

“Eski bir arkadaşım. Yıllardır onunla konuşmamıştım.”

Hafızamı yeniden gözden geçirdim ama yine de Samantha'yı çıkartamadım. Beni nereden duymuştu?

“Erkek arkadaşıyla birlikte hâkimler ve itaatkârlara özel bir partiye ya da bir çeşit etkinliğe gitmiş – tam olarak ona ne dendiğini bilmiyorum. Onlar da hâkim-itaatkâr ilişkisiyle ilgileniyorlarmış.”

Elbette, bir oyun partisi.

“Hımm,” dedim. “Tabii ben de oradaydım.”

Samantha benim kim olduğumu bildiğine göre, büyük ihtimalle gittiği yerde katılımcı ya da eğitmen olmuş olmalıydım. Görünen o ki Abby'nin bizim gibilerin arasına girmesini istememiş ve bunu o kadar güçlü hissetmiş ki gizliliği ihlal etmişti. Normalde bu haberler beni sinirlendirirdi ama bu şartlar altında sanırım ona teşekkür borçluydum.

“Evet,” diye doğruladı, “ve bana senin bir hâkim olduğun söyledi. Bunu bana anlatmaması gerektiğini belirtti ve bunu kimseye söylememem için bana yemin ettirdi, ben de kimseye anlatmadım – tabii Felicia dışında ama ona anlatmam şarttı. Ama Samantha, benim senin Sindirella'n olduğum bir beyaz atlı prens fantezisine kapılıp gitmemi istememişti.”

Boşa geçen onca yıl. Abby'yi arzuladığım o yıllar boyunca ne büyük bir mucize ki meğer o da beni arzuluyormuş.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Benimle ilgili tam olarak ne düşündüğünü bilmek isteyerek, “kapılıp gittin mi peki?” diye sordum.

Düşünmeden ağzından, “Hayır,” lafı çıktı. “Hayır, ama seni beni yatağa bağlayıp kırbaçlarken hayal ettim.”

Tanrım, lanet olsun.

Şimdi çayı boğazına kaçırın bendim.

Masum bir ifadeyle bana baktı. “Bunu sen istedin.”

Güldüm. Abby beni istiyordu. Beni yıllardır istiyordu.

Ve bu konuda bana takılıyordu.

“Evet,” dedim. “Kesinlikle.”

Tamamıyla ve yüzde yüz ben istemiştim.

“Uzun zaman boyunca hayal kurmaktan başka bir şey yapmadım,” dedi.

Kahretsin. Yıllarca benimle ilgili fantezi kurmuştu. Aklım bir türlü almıyordu.

Bakışlarını tabağa indirdi.

“Sonra etrafa sormaya başladım. Samantha’nın birkaç arkadaşı hâlâ o alanda aktif, bu yüzden de Bay Godwin’i bulmam zor olmadı. Bu konuda bir şey yapmadan önce aylar geçmesi gerekti.”

Zamanlama harika olmuştu. Eğer daha önce Godwin ile konuşmuş olsaydı, o dönem Melanie ile birlikte olduğum için başvurusunu dikkate almazdım. Hiçbir zaman görüşememe ihtimaline ne kadar yakınlaşmış olduğumuzun farkına vararak derin bir nefes aldım.

Omuzlarını silkti. “Nihayet onu aramam gerektiğine karar verdim, her şey bundan iyiydi...”

Yine Melanie’yi düşünerek, “Tatmin etmeyen seksten,” dedim.

“Ya da benim durumumda tatmin edilmeyen.” Sanki güvenmek istiyormuş gibi bana baktı. “Birisiyle normal bir ilişki yaşayamazdım. Ben sadece... yapamazdım işte.”

Elbette tam olarak ne demek istediğini biliyordum. Neyse ki, Paul ile yaptığım konuşmalar sayesinde ona yardım edebilirdim.

“Bence ‘normal’in de dereceleri var, Abby,” dedim. “Hem zaten kim ‘normal’in ne olduğunu gerçekten tanımlayabilir ki?”

Bir daha asla kimsenin beni bir kalıba sokmasına izin vermeyecektim, kendimin bile. Abby’nin benim uzun süre mücadele ettiğim şüpheleri yaşamasına izin veremezdim.

“Gerçekten,” dedi. “Herkesin gözünde normal olan şeyi yaptım ve korkunç sıkıcıydı.”

“Farklı tatlar doğru insanla tadıldığında hepsi de lezzetli olabilir.” *Ben bütün bunları seninle tatmak istiyorum.* “Aslında birisi için normal olanı onun doğal eğilimleri tanımlar.”

“Sen bir kere sözde normal bir ilişki denemiştin. Melanie ile.”

Evet, eğer bir ilişkimiz olacaksa, Melanie hakkında konuşmalıydım.

“Evet.” Ağzıma bir lokma suşi aldım ve düşünce düşünce çiğnedim. “Melanie ile denedim. Korkunç bir hataydı.” Melanie’yi nasıl incittiğimi hatırlayınca içim bir tuhaf oldu.

Ama Abby’yi incitmemden daha kötü olamazdı. “Birkaç sebepten dolayı yürütemedik: Melanie aslında bir itaatkâr değildi, ben de baskın doğamı bastıramadım.” Aklım beni oyun odamda bulduğu geceye gitti. “Ama o yürütemediğimizi kabul etmek istemedi. Onu asla anlamadım.”

Todd ve Elaina'ya neden gidip ağladığını ve nişan partisinde Abby'ye anlatmak istediklerimi neden engellemeye çalıştığını hiçbir zaman anlayamamıştım.

“Bu senin için önemli mi bilmiyorum ama,” dedi Abby, “seni unutmuş gibi görünüyor.”

Yine de partide ikisinin ne hakkında konuştuğunu merak ediyordum. Ama Abby Melanie'nin beni atlattığını söylüyorsa önemi yoktu.

“Çok şükür,” dedim.

Kendimi toparladım ve “Peki sen?” diye sordum.

Gözlerinde arzuların en güzeli ile bana baktı. “Hayır.”

Bir anda içime bir rahatlama, heyecan, beklenti ve umut hissi yayıldı.

Sadece, “Çok şükür,” diyebildim.

Masanın karşı tarafına uzanıp elini tuttum. “Ben de seni unutamadım,” dedim. Sadece nasıl hissettiğini bilmek benim için yeterli değildi, aynı zamanda ona karşı dürüst de olmalıydım. Nasıl hissettiğimi bilmesini istedim.

Gözlerimiz buluştuğunda geçmişime ait zincirlerin gevşemeye başladığını hissediyordum. Buraya kadar getirdiğimize göre, biraz daha ileri gidebilirdik.

“Senin güvenini geri kazanmak için ne gerekirse yapacağım, Abby,” dedim. “Ne kadar uzun sürerse sürsün.” Derin bir nefes aldım ve ellerimi kollarında gezdirirken sıradaki sorum için kendimi topladım. “Bana izin verir misin?”

“Evet.”

Masanın üzerine çıkıp zıplamak istedim. Onun yerine elini sıkıp bıraktım. “Teşekkür ederim.”

Bunu yapacaktık. Birlikte bir yol bulacaktık, ikimiz.

Onunla saatlerce konuşmak istiyordum.

Kahrolası garson masaya geri geldi.

Abby, “Hiç suşi yaptın mı?” diye sordu.

Tamam, suşi hakkında konuşabilirdik.

“Hayır, hiç yapmadım ama her zaman öğrenmek istemişimdir.”

Garson bardağımı alıp yeniden doldurdu. “Ders de veriyoruz. Gelecek perşembe akşamı saat yedide.”

Abby bana bakıp gözleriyle, *gidelim mi*, diye sordu.

Flört eder gibi mi? Olağan bir buluşma gibi? Birbirimizi tanımak için?

Evet, elbette. Onun yanında olmamı sağlayacak her şeye vardım. Neredeyse daha fazlasını söyleyecektim ki kafamın içinde Paul’ün sesini duydum: Buradan itibaren atılacak tüm adımları ona bırak.

Bir kaşımı kaldırdım. *Patron sensin. Sen karar ver.*

“Hadi deneyelim,” dedi.

Kabul etmişti. Denemek istiyordu. Sonra cumartesi günü oyuna onu davet etmeye karar verdim.

Restorandan ayrılırken bir fırsatım oldu.

Paltosunu giymesine yardım ederken, “Abby,” dedim. “Kyle okul tiyatrosunda oynuyor. Cumartesi akşamı galası var ve beni de davet etti. Benimle gelir misin?”

Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım, fakat ne düşündüğünü anlayamadım.

“Saat kaçta?”

“Seni beşte alabilirim,” dedim. “Belki oyundan önce yemek de yeriz.”

Bugüne kadar onu evden almamı ya da evinde buluşmamızı istememişti. Konuşmalarımız ve itiraflarımız bunu değiştirmiş miydi? “Beş iyi.”

Ayrıldıktan sonra Sara’yı arayıp ona öğleden sonra evden çalışacağımı söyledim. Evime tek bir amaç için gidiyordum. Apollo’nun meraklı koklamalarıyla uğraşıp onu dışarı saldıktan sonra koridorda yürüdüm. Çift kanatlı kapının dışında durup gözlerimi kapattım. Zamanı gelmişti. Çok uzun zaman olmuştu. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve bugün son kez onu arkamda bırakacaktım.

Derin bir nefes aldım, kapıları açıp haftalar sonra ilk kez kütüphaneye adım attım.

Hayatımın en uzun günleri sona ermiş, sonunda cumartesi gelmişti. Felicia’nın etrafta olup olmayacağını merak ediyordum. Jackson akşam evinde olacağını söylemişti.

Onun “Ben sana demiştim,” tavrını umursamadım.

Abby ile randevumuz daha güzel geçemezdi. Çok güzel, çok çekici ve oldukça hoş sohbetti. Beni Dickinson’ın okuma gününe davet ettiğinde düşünmeden hemen kabul ettim.

Bu arada, en sevdiği yemek soslu kuzu bacağıydı ve on iki yaşındayken Noel Baba’dan bir bisiklet istemişti.

Kyle’in oyunda büyük bir rolü olmadığını biliyordum ama koro üyesi olarak ilk kez sahneye çıkıp da beni seyir-

ciler arasında gördüğünde... Duyduğum gururu anlatmaya hiçbir kelime yetmez. Uzun zaman önce tanıştığım o hasta çocukla ilgisi yoktu artık. Sosyal bir hayatı olması için çok çalışmıştı.

Bütün gece Abby'ye yanlışlıkla dokunmamak veya ona sürtünmemek için elimden geleni yaptım. Paul'ün söylediklerini dinleyerek fiziksel ilişkimizde ne olacağına onun karar vermesini sağlamak istiyordum. Tek kararsız kaldığım an, onu evine bıraktığım andı. Onu öpmeye çalışmalı mıydım?

Kapısının önüne geldiğimizde, "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Gerçekten güzel vakit geçirdim."

"Benimle birlikte olmandan çok mutlu oldum. Sensiz bu kadar güzel olmazdı." Kendimi durduramadım ve elini tuttum. "Seninle perşembe akşamı görüşürüz."

Gözlerinin içine baktım ve, *seni öpebilir miyim*, diye sormak istedim.

Henüz değil. İlk adımı atmasını beklemeliyim.

Peki ya yapmazsa?

Yapmadı.

Gülümsedim ve ayrılmak için arkamı döndüm.

Birkaç adım attıktan sonra "Nathaniel," diye seslendi.

Kalbim hızla çarpmaya başlayarak arkamı döndüm. Bana doğru yürürken, olduğum yerde bekledim. Bana doğru yaklaşan hayalden gözlerimi alamıyordum. İstiyor muydu? Yapacak mıydı?

Sonra önümde durdu ve yüzüme dokundu. Bir tane riçanın dokunuşu, parmaklarını çenemde dolaştırması ve

saçlarımın arasında gezdirmesi... Onun dokunuşu olmadan nasıl yaşamışım?

Yaşamamışım.

“Öp beni,” dedi. “Hissederek öp beni.”

Ve hisset. Bana nasıl hissettiğini göster ve geçmişi unut.

Artık ona olan duygularımı asla inkâr etmeyecektim.

“Ah, Abby,” dedim. Üç yüz yıl yaşasam, beni neden bağışladığını anlayamayacaktım. Elimle çenesi kavradım ve başını kaldırdım. Dudaklarımı dudaklarına götürdüğümde gözlerim kapandı. Dudaklarımız birbirine değdiği anda onun da istediğini hissettim. Onun da arzuladığını görüyordum. Nasıl da incelikle denge sağlıyor ve bana kendi hissettiklerimi yansıtıyordu. Hiç acele etmiyordum. Onu hissetmeye çalışıyor, yumuşaklığının tadını çıkararak benimle birlikte hareket etmesini izliyordum.

Daha da yakınlaşıncı, ben de ona sokuldum. Beni daha da şehvetli öpmeye başlayınca dudaklarımı dudaklarına sıkıca yerleştirdim.

Bu öpüşmeyle ona her şeyi anlatmıştım. Bu sefer kendimi hiç tutmadım. Onun kendisini bana teslim ettiğini hissettim. O benim hak etmediğim bir hediyeydi ve bana izin verdiği sürece değerini bilecektim. Onun değerini bilecektim. Onun, istendiğini, ihtiyaç duyulduğunu ve sevildiğini hissetmesini sağlayacaktım.

Bana yaklaşıp dokunduğunda bedenim kıpraşmaya başlayınca kendimi geri çektim. Bu geceden bir şey beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Onu öpmeme izin vermesi bile yeterliydi benim için.

Dudaklarına bakıp iç çektim. “Teşekkürler.”

Kabul ettiğin için, bağışlayıcılığın ve beni hayatına tekrar kabul ettiğin için. Ben bile vazgeçmiş olduğum halde benden, bizden vazgeçmediğin için teşekkür ederim.

Hâlâ kollarımdayken bana bakıp, “Rica ederim,” dedi.

Otuz Altıncı Bölüm

A bby, Emily Dickinson oturumunu yönetirken, odanın en sonundaki sıraya oturarak izledim onu. Okudukça beni büyülüyordu, ölüm, kayıp ve hayat hakkındaki şiirlerdi. Özellikle “Yavaş gel, cennet!” dizelerinde beni neredeyse transa geçirdi. En son mısrayı, sessiz ve ihtiraslı bir sesle, bana bakarak okudu.

*“Yavaş gel cennet!
Senin için kullanılmayan dudaklar
Utangaç, yaseminlerini yudumluyor
Baygın arılar gibi,*

*Çiçeğine geç ulaşan,
Peteğinin etrafında vızıldar,
Özünü sayar –girer,
Ve kokunun içinde kaybolur!”*

Şiirin bir insanı bu kadar baştan çıkaracağı kimin aklına gelirdi ki?

Okuma bittiğinde yerimi değiştirdim. Planım, Abby'ye fiziksel yakınlaşmamızın hata olmadığını hissettirmekti ama karşıma bunun gibi şeylerle çıkmaya devam ettiği sürece bu planı daha ne kadar sürdürebileceğimden emin değildim.

Akşamın sonunda onu eve bıraktığımda ona verdiğim tek şey yine yumuşak ve ihtiraslı bir öpücük oldu.

Bir sonraki gece suşi yapmayı öğrendik. Onun yanında durarak yeni bir şey öğrenmek çok hoşuma gitmişti. Bana çok yakın durduğu için, onun o Abby'ye özgü hafif kokusunu alabiliyordum. Ama daha fazlası, birimiz yüzüne gözüne bulaştırınca gülüp doğru yapınca da sevinerek birlikte olmaktan keyif alıyorduk

O geceki öpüşmemiz çok tutkuluydu. Jackson, önümüzdeki hafta sonu Felicia ve onunla olup olamayacağımızı sorduğunda tereddütsüz kabul ettik. Dördümüz birlikte çok eğlendik. Felicia benimle çok içten konuştu. Birkaç kez Abby'ye kendini beğenmiş bakışlar attığını gördüm. Beni bakarken yakaladığında Abby hemen gözlerini yuvarladı.

Abby ile buluşmalarımdan sonra her eve dönüşümde, Apollo daha fazla heyecanlanıyordu. Onu deli gibi evime davet etmek istiyordum ama kendisinden fiziksel bir şeyler beklediğimi düşünmesinden endişeleniyordum. Sonunda, Kyle'in oyunundan yaklaşık üç hafta kadar sonra bir perşembe öğleden sonra, kütüphaneye uğradım. Perşembeyi beklemiştim çünkü bir çarşamba günü gitmiş olmak istemiyordum, bu ikimiz için de çok fazla şey çağırıyordu.

Kütüphaneden içeriye girdiğimde gözleri parladı. "Nathaniel!"

Masanın üzerine doğru eğilip ona hızlı bir öpücük kondurdum. “Günün nasıl geçiyor?”

“Güzel. Seninki?”

“Şimdi daha iyi.”

Kendime engel olamayıp hafifçe pembeleşen yanaklarını görünce gülümsedim. Boğazımı temizleyerek, “Bir sakıncası yoksa seni akşam yemeği için evime davet etmek isterim,” dedim.

Hiçbir şey söylemedi.

“Apollo’yu görmeyi için,” diye ekledim. “Seni özleyor ve üstümdeki kokunu alınca...”

Elini kaldırdı. “Anlıyorum. Akşam yemeğine gelmeyi ve Apollo’yu görmeyi çok isterim. Onu özledim.”

“Teşekkür ederim.” Onu evime davet etmemle ilgili olumsuz bir şey düşünmemiş, teklifimi kabul etmişti. Apollo çok mutlu olacaktı.

Tabii benim mutlu olduğum kadar değil.

Apollo hissediyordu, bundan emindim. Bir sonraki gece içeride kalmayı reddetti. Onun yerine dışarıda heyecan içinde oynayarak bekledi. Abby, Felicia’nın arabasıyla yanaştığında daireler çizerek dönmeye başladı.

Ön pencereden bakmayı bırakıp hızla dışarı çıktım. “Apollo, lütfen,” dedim. Heyecan içinde her tarafını yalarken neredeyse onu devirecekti.

“Onun kusuruna bakma, Abby. Bütün gün heyecanla bekledi.”

Başını okşadı. Abby merdivenleri çıkarken Apollo yanından ayrılmadı. “Ben de aynı durumdayım.”

Bana doğru uzanınca onu öptüm.

Sonra elimdeki havluyu çekti. “Ne pişiriyorsun?”

“Ballı bademli tavuk,” dedim. “İlk gün pişirdiğim gibi.”

“Hımm. En sevdiğimden.”

Hatırladım.

Kapıyı açtım. “İçeri gel. Neredeyse hazır.”

Yemeği yemek odasındaki masada yedik. Sadece onun tekrar evimde olmasının bana nasıl doğru olan şey gibi geldiğini ve karanlık, ruhsuz yerlere nasıl hayat verdiği düşüncesine konsantre olmamaya çalıştım. Onun gidişine izin vermenin en iyisi olduğuna nasıl karar verebildiğimi tekrar düşündüm ve bağışlayıcılığı için içimden ona teşekkür ettim.

Tabii Apollo da tüm yemek boyunca ayaklarının üzerinde oturdu.

Sanki geçmiş, son birkaç haftadır ikimizin de zar zor inşa etmeye çalıştıklarını çalıp götürecek diye, masada yemenin biraz rahatsız edici olabileceğini düşünüyordum. Öyle olmadı aslında. Tüm yemek boyunca bir an bile sustuğumuzdan emin değilim, hatta bir şey yiyip yemediğimizi bile hatırlamıyorum.

Asıl şaşırtıcı olan, o bir parça sosu yakalayabilmek için dudaklarını yaladığında, ben hâlâ konuşmaya devam edebiliyordum. Ne düşünüyordum? Onun evime, benim dünyama dönmesini kolaylaştırmak istiyordum, tüm yemeği onun dudaklarını düşünerek geçirmek istemiyordum.

Bir film izlemenin iyi olacağını düşündüm. Evet, bir film izleyebilirdik. Birlikte kanepede otururduk, belki ona sarılırdım. O da yanıma sokulurdu...

Yemeği bitirdikten sonra masayı temizlemek için fırladım.

Bana katılmak için, "Sana yardım edeyim," dedi.

"Ben yapabilirim."

"Ama benim için sorun değil."

Bulaşıkları lavaboya koydum. "Ben yıkayayım ve sen de kurula?"

Başını salladı ve bir havlu aldı.

Birlikte çalışırken birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu fark ettim. Bulaşıkları yıkamak gibi dünyevi şeyleri yaparken bile. Biz bir takımdık. Birbirimize aittik. Kesinlikle, o da bunu biliyordu.

Ama onun her şeyi bildiğini varsayamazdım. Ona ben anlatmalıydım.

Hâlâ kendimle tartışıyordum.

Filmden sonra söylemelisin. Eğer daha önce söylersen, seks istediğini düşünebilir.

Hayır, filmden sonra seks istediğini düşünebilir. Önce söyle.

Sonrası daha iyi olabilir.

Sonrası sadece ertelemek olur.

Ona son tabağı verirken elim titredi. Çabucak kurulayıp yerine koydu, sonra da havluyu lavabonun yanındaki yerine asmak için geri döndü.

Şimdi West.

Derin bir nefes aldım. "Abby..."

O da aynı zamanda, "Nathaniel..." dedi.

Birkaç saniyeliğine bakışlarımız kilitlendi ve ikimiz de güldük.

“Önce sen,” dedi.

Elini tuttum. “Sadece bu gece geldiğin için teşekkür etmek istedim. Apollo aylardır bu kadar sakin durmamıştı.”

Kahretsin. Asıl söylemek istediğimi söyleyememiştim.

“Evet. Apollo için mutluyum.” Elimini kibarca sıktı. “Ama bu akşam buraya gelmemin tek sebebi o değil.”

Biliyorum. Teşekkür ederim.

Düşünmeyi bırak, söyle.

Kollarını ovuşturarak yumuşak ellerini okşadım. “Biliyorum.”

Dudaklarının kenarıyla hafifçe gülümsedi. “Güven bana. Ben oldukça bencil bir yaratığım.”

Bencil mi? Abby mi? Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

Parmaklarımı dudaklarının kenarında dolaştırdım.

“Hayır değilsin. Sen nazik, sevgi dolu, affedici ve...”

“Nathaniel.”

Ona söylemek istiyordum. Söylemeliydim. Şimdi.

Dudaklarının üzerine bir parmağımı koydum. “Sus. Bitirmeme izin ver.”

Hiçbir şey söylemedi.

İri, derin gözlerine bakıp nazikçe yüzünü tuttum. “Hayatıma çok fazla güzellik getirdin. Beni tamamladın.”

Bu sözlerle ihtiyacı var. Ona söyle. “Seni seviyorum, Abby.”

Nefesini içine çekti.

“Nathaniel”. Yanağını avucumun içine yasladı. “Ben de seni seviyorum.”

Kesinlikle kalbimin yerinden fırlayacağını hissettim.
Beni seviyordu.

Beni seviyordu.

O.

Beni.

Seviyordu.

Onu kollarıma doğru çekip öperken, “Abby,” diye iç çektim. Bu, duygularımı gösterebilmem için bildiğim tek yoldu. Dudaklarını dudaklarıma yerleştirdi.

Ah, Tanrım. Onun tadı.

Beni daha da yakınına çekip şehvetle öperken parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi.

Filmi izlemekten vazgeç, onu istiyordum.

Bırak o yönlendirsin.

Dudaklarımı kulağına götürerek öpüşmeyi kestim. “Bana durmamı söylersen, Abby,” *lütfeñ durmamı söyleme*, “bana durmamı söylersen dururum.”

Dururdum da, istemesem de yapardım. Bu noktadan sonra her şey ona bağlıydı.

“Hayır,” dedi.

Kahretsin. Durmamı istiyor.

“Durma,” dedi.

Evet.

Parmaklarım kollarının üzerinde gezindi. Emin olduğunu bilmek istiyordum. “Seni bu yüzden buraya getirdiğimi düşünmeni istemiyorum.” Kendimi geri çekemeyerek kulağının tadına baktım. “Seni zorladığımı düşünmeni istemiyorum.”

Her ne kadar benim aletim aynı fikirde olmasa da kanepede sarılıp film izlemek iyi olurdu.

Kendini çekip gülümsedi.

“Benimle gel,” dedi ve elini uzattı.

Ne? Onu takip etmek mi? Onun peşinden her yere gidebilirdim.

Beni mutfaktan çıkarıp koridora ve antreye doğru sürükledi. Hâlâ ne yaptığı konusunda bir fikrim yoktu.

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Tanrım. Beni üst kata, yatak odamın bulunduğu koridora götürüyordu. Şu ana kadar hâlâ adım atmaya cesaret edemediğim yere.

Beni yatağın ayakucuna götürdüğünde, şaşkınlıkla kalakaldım.

Yanağını tuttum. “Abby. Benim güzel, muhteşem Abby’ciğim. Başımı eğip onu tekrar öptüm. Nefes alışının değiştiğini fark edince tekrar, daha yakınima çekip boynunu öptüm ve tenine fısıldayarak, “Seni sevmeme izin ver,” dedim.

Bu gece sadece onun içindi; onun her zerresiyle sevişmek için.

Onu yatağa taşıyıp sırtüstü yatırdım. “Dudaklarından başlayacağım.”

Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar boyunca, ofisime geldiği ilk günden beri, onu öpmeyerek ikimizi kandırmıştım. Sonraki dakikalar içinde küçük ısırmalarla ve nazik tatlı öpücüklerle ikimizi de tahrik ederek bunu telafi etmek için elimden geleni yaptım.

Sonunda yine kendimi daha fazla tutamadım. Yüzünü ellerimin arasına alıp uzun, yavaş, derin ve olabildiğince tutkuyla öptüm. Göğsünü bana sürterek geriye kıvrılmasıyla kendimi çektim. “Saatlerce dudaklarının tadından hiç bıkmadan seni öpebilirim,” dedim yatağıma uzanmış vücuduna bakarken, “ama geri kalanın inanılmaz lezzetli.”

Yaptığım şeyin farkına varmasını isteyerek yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini çözdüm. Ona hâlâ vazgeçebilmesi için şans vermek istiyordum. Ama yataktan kıpırdamadı. Gömleğini çıkarırken gözleriyle beni izledi.

“Kalp atışlarını hissedebiliyorum.” Parmaklarını kolunun üzerinde gezdirip elini elimin içine aldım. Onu heyecanla çarpan kalbimin üzerine koyarken, “Benimkini hisset,” dedim.

Elini elimin içinden çekip gömleğimi başımın üzerinden çıkardı. Ellerini göğsümde ve kollarımda gezdirirken iç çekişini duyuyordum.

Ne kadar muhteşem duygular hissettiğimi anlatmam imkânsızdı. Cennet gibiydi. Daha bitirmeme çok vardı. Dudaklarımla aşağıya doğru indim; köprücük kemiğinin üstüne, omuzlarının arasına.

“En çok ihmal edilen vücut bölgesi işte tam burada,” dedim ve kolunu aldım, “dirsek içleri.” Tam orasından öptüm. “Bu narin lezzeti kaçırmak affedilemez bir günah olurdu.” Yaladığımda çok lezzetliydi, küçük bir ısırık aldım.

“Aman Tanrım,” diye inledi.

Başımı kaldırdım. “Daha yeni başladım,” dedim, onun diğer yerlerini de tatmalıydım, tatlı göğüslerinden başlayarak tabii. Öpüp yalayarak göğüslerine doğru ilerledim.

Teninin tenime dokunması için sabırsızlanarak hemen sutyenini çıkardım.

Eğilip de göğüs uçlarının göğsüme sürtündüğünü hissedince bir inilti koparmamak için kendimi zor tuttum. Bir göğsünü avuçladım.” Göğüslerin çok güzel. Tam olması gereken boyutta. Ve bunu yapınca,” dedim bir göğüs ucunu iki parmağımın arasına alıp hafifçe parmaklarımın arasında döndürürken, “bedenin arzuyla titriyor.”

Titremeye başladı.

Mükemmel.

Onu tekrar ağzıma almanın sabırsızlığı içinde ikimizi de tahrik ederek, “Göğüslerinin ne kadar lezzetli olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

“Hayır.”

“Gerçekten yazık.” Onu ağzıma aldım. Evet. Onun tadı. Hatırladığımdan çok daha güzeldi. Kendime engel olamayarak daha da derine aldım ve sevdiğini bildiğim şekilde ısırdım. Beni inleyerek ödüllendirdi. Ağzımdan çıkarıp göğüs ucunun sertleşmesini izleyerek diğer göğsüne doğru süzıldüm. Teni hemen tepki veriyordu. Hiç acele etmeden, usulca diğer göğsünün tadına baktım. Ağırlığını elimle tarttım. Mükemmeldi.

“Ya bu?” dedim. “En az diğeri kadar tatlı.” Dudaklarımı yalayıp tadına baktım.

Elleri saçlarımın arasına dalıp ben vücudunu keşfetmeye devam ederken beni daha yakınına çekti. Kollarımda mükemmeldi. Onu çılgın bir hazzın içine sürükleme arzusuyla

hiç acele etmiyor, tadını çıkarıyordum. Bütün gece bizimdi ve her saniyesinden zevk almayı planlıyordum.

Elleri sırtımda dans ederken, sabırsızlanmaya başladı. Daha derin ve sert öpücüklerle beni kendisine çekti.

Kahretsin. Bu kadından hiçbir zaman bıkmayacaktım.

Dairesel hareketlerle kalçamı ararken poposu havaya kalktı.

“Bekle,” dedim, öpüşmeyi keserek. Bu aklıma bir şey getirmişti. “En güzel kısımlara gelmedim.”

Ellerimi aşağıya doğru kaydırıp göbeğini okşayarak ona istediğini verdim. Parmaklarımı kotunun kemerine geçirip elimden geldiğince yavaşça indirdim.

“İşte bir başka gözden kaçmış vücut bölgesi,” dedim, göbek deliğini yalamadan önce.

Güçlkle nefes alarak saçlarıma daha sıkı yapıştı.

“Burada kaç tane sinir ucu var biliyor musun?” diye sordum. Biraz geriye çekilip onun üzerimde olmanın dilimden ıslanmış vücudunda nasıl tepkilere yol açtığını seyrettim.

Çok güzel.

Kotunun kopçalarını tutup açtım. Yavaşça kalçalarından aşağı indirirken başparmaklarım hafifçe tenine değiyordu. Onu soyduktan sonra giydiği minicik külotu açığa çıkararak geriye çekildim. Penisim zevkten dimdik olmuştu ama kendi ihtiyaçlarımı arka plana atıp ona odaklandım.

Onun başka planları vardı. Kotunu yataktan fırlatır fırlatmaz, beni sırtımın üstüne ittirdi. “Benim sıram.”

Ellerini vücudumun her yerinde gezdirerek pantolonumu ve donumu aynı anda çıkararak beni soydu.

Elleri çok zevk veriyordu.

“Abby,” diye inledim elleri penisimi okşarken.

“Arkanı dön,” dediğinde yüzüstü döndüm.

Kalçalarım oturma ellerini önce omuzlarımdan sonra da kaburgalarımdan üzerinde gezindi. Sonra dudaklarıyla devam ederek kuyruk sokumuma kadar yaladı. Çaresizce kalçamı yatağa bastırdım.

Lanet olsun. Tekrar ona odaklanmalıydım. Onu yakalayıp döndürerek altına aldım.

Gözlerimi vücudunda gezdirerek, “Nerede kaldığımı unuttum,” dedim. “Şimdi baştan başlamak zorunda kalacağım.”

Tekrar başlamak hem sakinleşmemi sağlayacak hem de onu yine zevkin zirvesine çıkarmak için bana zaman kazandıracaktı. Dudaklarını dilimle ayırıp tadını alarak onu öptüm.

“Dudakların hakkında konuşmuştuk,” dedim ikimiz de soluk soluğa kalırken. “Ve boynun hakkında,” dedim, narin tenini okşayarak. “Gözden kaçan dirseklerini ve göbek deliğinin hakkında da.” Önce bir göğüs ucunu sonra da diğerini dudaklarımdan arasında döndürüp dilimin ucuyla gıcıklayarak göğüslerini öptüm.

“Ah, evet,” dedim, vücudu altımda titrerken. “Şimdi hatırladım.” Onu tamamen çıldırtmanın zamanı gelmişti, artık sırada neresinin olduğunu biliyordu. Vücudunun alt taraflarına doğru kaydım. “Evet işte, tam burası,” dedim iki bacağının arasına sokularak. Gerçekte ne istediğini bilmezden gelerek dizini tuttum. Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Birçok insan için diz erojen bir bölgedir,” dedim.

Başı tekrar yatağa düştü. Diziyle oynadım, öptüm ve şefkatle okşadım. Nazikçe kaldırıp diğer bacağına geçmeden önce dizinin arkasının tadına baktım.

“Nathaniel. Daha yukarıya.”

Biliyorum. Ben de istiyorum.

Ama aksine, daha aşağıya ayaklarına doğru kaydım. Birini elime alıp kıvrımlarını inceledim. Sonra bileğinin içini öpüp ayaklarının altına yumuşak birer öpücük kondurdum.

O gerçekten bir tanrıçaydı.

Ve daha fazla azdırılması gerekiyordu

“Şimdi,” dedim, başımı kaldırarak. “Bir şey unutmuş gibi hissediyorum. Neydi acaba?”

Tabii beni ne kadar şehvetli bir şekilde tahrik edebileceğini unutmuştum.

“Sen akıllı bir adamsın.” Bacakları kalkıp hafifçe aralandı. Bana ipeksi vajinasının harika manzarasını sundu. “Eminim bulursun.”

Boğazımdan bir hırıltı geldi, eğer bu şekilde istiyorsa, ben zaten hazırdım. Sürünerek ona doğru gittim, hedefimle aramda duran ipek külotu yırtıp attım. İki bacağına da kaldırıp altına doğru kaydım. İlk seferinde onun ne kadar çekingen davrandığını hatırlayarak nazikçe yaladım. Artık çekingen değildi, daha yakın olmak için kalçalarını kaldırdı.

“İşte, tam burası önemli bir nokta,” dedim. “Çünkü bu...” kelimelerimin arasında dilimi tekrar tekrar gezdirdim, “saf, katıksız, Abby.”

“Aman Tanrım.”

Sen bele bir dur bak daba neler yapacağımı benim féttan sevgilim.

“Seni saatlerce öptüğüm gibi,” dedim. Parmaklarımla onu aralayınca ıslaklığı her yanıma kapladı. “Senin bu tatlı,” dedim ve dilimi içine soktum, “ıslak,” tekrar yaladım, “amımı öpüp yalayarak saatler geçirebilirim.”

Dudaklarımı yerleştirip dilimi içeri soktum. Klitorisini nazikçe emerek dilimi daha da derine ittim. Hafif bir soluk verip beni daha sıkı kavradı. Orgazmı yatışınca, hassasiyetini kaybetmemesi için onu öpmeye, kıvrımlarını okşamaya devam ettim. Bunun onu ikinci kez boşaltacağını biliyordum. Bedeni rahatlayınca, altından çıkıp bacaklarını yatağa uzattım.

“Şimdi,” dedim ve üzerine çıktım, “devam edelim.”

Ağırlığımı üzerine vermeye başlayınca altımda esnedi. Bacaklarını dizlerimle açıp ıslaklığına sürtünerek penisimi yerleştirdim. Bu sefer derin ve duygusal bir birleşme istiyordum. Bu yüzden ellerini tutup parmaklarımızı kenetledim.

“Abby,” dedim. Gözleri kapalıydı, ben onları açıp beni izlemesini istiyordum. Gözlerini açtığında içlerinden yansıyan aşk ve merak nefesimi kesti.

“Benim, Nathaniel,” dedim. Sözlerimin ve hareketlerimin doğruluğunu bilmesini ve hissetmesini isteyerek hafifçe içine girdim. “Ve sen, Abby.” Daha derine kaydım. “Başka hiçbir şey yok.” Rol yok. Kandırmaca yok. Aldatma yok. Sadece biz varız.

“Nathaniel,” dedi.

Sadece aşk var.

Vücudumun daha derinlerine girerken, ellerimizi başının üzerine yerleştirip onu uzun uzun ve derinden öptüm. Altımda inledikçe, kalçamı her açıdan içeriye kayacak şekilde oynattım. Onunla birlikte hareket etmeye başlarken tekrar gözlerine baktım. Birbirine dokunan tenlerimizin her milimini hissetmemizi isteyerek ve birleşirken en küçük zevk zerresinin bile tadına varmaya çalışarak vuruşlarımı bilerek yavaşlattım. Sırtını kavislendirerek daha fazla, daha hızlı isteyerek kendini bana doğru yükseltti. Benim vücudum da aynı şey için yalvarıyordu ama kontrolü kaybetmemek ve bu anı korumak için kendimi zorladım.

“Nathaniel. Lütfen.”

İkimize de istediğimiz zevki verebilmek için biraz daha hızlanmak zorunda hissettim. Hâlâ yeterince hızlı değildim. Kendimi ittikçe o da ayaklarını ve kollarını bana doladı. Yavaş ve düzenli tempomu koruyordum.

“Lanet olsun, Nathaniel. Becer beni.” Kulak mememi ısırıldı. Söyledikleri beni daha da tahrik etmişti. Artık kontrollü olmak istemiyordum. Hissetmek istedim. Bedenimin istediklerini almasını arzuluyordum. Geri çekildim, kendimi daha hızlı ve daha derin iterek yeni bir ritme başladım.

Kalçalarını tutup yukarı kaldırdım. Böylece içinde daha derine vurdum.

“Nathaniel!”

Lanet olsun. Evet. İsmimi söyle.

Daha önce de fark ettiğim gibi, o ne kadar benimse ben de o kadar onundum. Onu hissetmek, altımda olması, beni sarması, bunun kanıtıydı.

“Aman Tanrım, Abby!”

Yanımda gerilmeye başladı. Her vuruşta klitorisine dokunduğumdan emin olarak, rahatlamak için ellerimi indirdim.

“Ben... ben... ben...” dedi.

Haydi. Kendini bana bırak.

Orgazm olurken çığlık attı. Daha fazlasını istediğini bilerek aynı ritimde devam ettim. Bir dakika sonra vücuduna başka bir kasılma daha gelirken artık kendimi daha fazla tutamayacağımı biliyordum. Kendimi tekrar iterek içinde iyice derinlere gittim. İçine boşaldığım sırada kaslarının üçüncü kez kasıldığını hissettim.

Ona ezmemeye çalışarak, ikimizi yana yuvarladım ama gitmesini henüz istemediğim için nefesimiz yavaşlayana kadar ona sarılı kaldım. Başımı kaldırıp onu öptüm. Onu kollarımda tuttuğum sürece ne istediğimi biliyordum. Bütün gece benimle kalmasını istiyordum. Yatak odama döndüğüm ilk gecem ancak yanımda o yatarsa anlamlı olurdu. Muhtemelen beni reddedecekti ama yine de sormalıydim.

Elbette, kalmayacak olsa bile henüz gitmesi gerekmiyordu. Kollarının arasından sıyrılıp komodine doğru yürüdüm. Üst çekmecedен bir avuç dolusu mum alıp giderken hepsini yaktım. Yatağa döndüğümde sırtüstü dönmüştü. Onu kollarımın arasına aldım. Sadece anın tadını çıkararak birkaç dakika sessizce oturduk. Omuzlarından tutup alından öptüm.

“Bu akşam böyle bir şey olmasını planlamamıştım,” dedim. Başını kaldırdı ve usulca dudaklarından öptüm. “Gerçekten, yapmadım.”

“Böyle olmasından mutluyum,” diye fısıldayarak burnunu göğsümde gezdirdi. “Hem de çok.”

Sessizlik içinde otururken bütün gece onun vücudunu ne kadar yanımda istediğimi düşündüm.

Sor ona.

Yutkundum. “Abby? Yanında hiçbir şey getirmediğini biliyorum ama bu gece benimle kalır mısın?” Geri çekilince gözleriyle karşılaştım. “Burada, benim yatağında?”

Yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü.

“Lütfen.” Gözyaşını başparmağımla sildim. “Burada uyu. Benimle.”

Kollarımın arasından çıktı. Şaşırarak ona baktım. Gitmeyecekti, öyle değil mi?

“Evet,” dedi ve beni öptü. “Evet, kalırım.”

Daha ona ne kadar mutlu olduğumu söylemeden beni sırtüstü yatırıp üzerime çıktı. “Ama uyumak gibi dünyevi bir şeyi düşünmemize daha saatler var. O halde şimdilik,” derken bir parmağı dudaklarımda geziniyordu, “dudaklarından başlayayım.”

Bütün gece kollarımda Abby’yle uyudum. Son seferkinden farklı olarak bu kez sadece mutluluk ve huzur hissettim; ikimizin dünyasında her şey çok güzeldi. Uyanık kalmaya

bile çalışmadım. Abby kendi rüyalarına teslim olduktan kısa bir süre sonra ben de uykuya daldım.

Elbette, her zamanki gibi saat beş buçukta uyandım. Yanımda olduğunu hissederek, vücudunun bana nasıl yakıştığını, başının göğsümde nasıl dinlendiğini ve üstüme savrulan saçlarını düşünerek öylece uzandım. İki saat sonra yanımda tembelce gerinerek uyandı. Sırtını okşadım, başını kaldırıp gülümsedi.

“Günaydın,” dedim.

“Günaydın.”

“Sana kahve ya da kahvaltı hazırlamaya gidecektim ama yanından kalkmak istemedim.”

Elimin üzerinde sırtını doğrulttu. “Kahvaltı ve kahve bekleyebilir.”

Bundan daha fazla aynı fikirde olamazdım. “İyi uydun mu?”

“Hem de nasıl. Şimdiye kadarki en iyi uykumdu.”

Alnından öptüm. “Kaldığın için teşekkür ederim.”

Benim yatağında, tüm gece benimle kalması benim için çok anlamlıydı. Yaşadıklarımızı, yapacaklarımızı ve geleceğimizi teyit eden küçük bir adımdı.

“Bana sorduğun için teşekkür ederim.”

“Ah, hayır. O zevk bana ait.”

“Hepsinin sana ait olduğundan emin değilim,” diyerek kıkırdadı. Uzanıp çenemden tutarak beni öpünceye kadar birlikte güldük. Geri çekilip doğruldu. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

“Bütün o öpmeme kuralı,” dedi. “O bütün itaatkârların için mi yoksa sadece benim için mi?”

Sabah kalkar kalkmaz yapmayı hayal ettiğim bir konuşma değildi. Ama yine de ona karşı dürüst olmalıyım.

“Sadece senin içindi, Abby,” dedim saçını okşayarak.

“Sadece ben mi? Neden?”

Dürüst. Dürüst olmalısın.

“Kendime mesafe koymanın bir yoluydu,” dedim. “Seni öpmezsem, bu kadar fazla şey hissetmem diye düşünüyordum.” *Aptal. Ne ummuştun ki?* “Kendime senin sadece dominantın olduğumu hatırlatabilmeliydim.”

Yavaşça geri çekildi. “Diğer itaatkârlarını öptün mü?” dedi nefes verirken.

Kahretsin.

“Evet,” dedim. Ne olursa olsun, Paul bana dürüst olmamı söylemişti.

“Ama beni öpmedin,” dedi. Kırılgan bir ifadeyle gözleri düştü.

Bunu nasıl düzeltebilirdim? Ne yapabiliirdim? Onu geçmişimizin geçmişte kaldığını ve geleceğimizin çok farklı olacağına nasıl ikna edebilirdim?

Ne söyleyeceğime karar veremedim, “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?” diye sordu.

Konuşmanın nereye gideceğinden emin olmayarak, “Hayır,” dedim. Bana doğru geldi ve kulağıma fısıldadı, “Telafi etmen gereken çok şey olacak.”

Tamam. Bununla başa çıkabilirdim. Onu usulca öptüm. “Çok fazla mı?”

“Evet,” dedi. Onu tekrar öptüm. “Faiziyle.”

Ah, yine beni tahrik ediyordu. Gülümsedim. “Faiz mi?”

“Yüksek bir faiz,” dedi, o fettan sesiyle. “Başlasan iyi olur.”

Söyledikleri penisimi hareketlendirdi. “Ah, Abby,” dedim. “Ben her zaman borçlarımı öderim.”

O pazar öğleden sonra, “Nathaniel,” diye bana seslendi. Onun evinde, kanepede gazeteyi paylaşarak birlikte oturuyorduk. Elimdeki gazeteyi bıraktım. Gergin görünüyordu.

“Evet,” dedim.

“Düşünüyordum da...” Başka hiçbir şey söylemeyince endişelenmeye başladım. Hemen ona yaklaştım. “Ters bir şey mi var?”

Başını salladı. “Hiçbir şeyi farz etmek istemiyorum.” Yastıktaki bir iple oynuyordu. “Sadece... merak ediyorum.” Bana baktı. “Bana ne zaman tekrar tasma takacaksın? Demek istediğim, takacaksın, öyle değil mi?”

Elimi yüzünün yan tarafına koyup çenesini okşadım. “İstedğin bu mu?”

Başını salladı. “Seni tümüyle istiyorum. Her parçanı.”

Başparmağım dudaklarının üzerinde gezindi. “Ben de senin bana vereceğin her parçanı istiyorum.”

Gerdanlık konusunu ilk onun açmasını istemiştım Yine de konuyu bu kadar çabuk açmasını hiç beklemiyordum.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışarak, “Bilmelisin...” diye başladım. “Bir sevgili ve bir dominant oldum ama daha önce hiç ikisi birden olmadım.” O çok dürüst olmuştu. Ben de

öyle olmalıydım. “Bunu nasıl yapacağımı, senin için nasıl her ikisi birden olacağımı bilmiyorum. Her şeyi berbat edeceğimden çok korkuyorum.” Bir şey söylemeye başladı ama ben onu susturdum. “Her şeyi berbat edeceğim, Abby. Biliyorum.”

Elini elimin üzerine koydu. “Her konuda uzman olmak zorunda değilsin.”

Güzel gözlerinin içine baktım. “Seni incitirsem asla kendimi affetmem.”

“Beni incitmeyeceksin.”

“Sadece fiziksel anlamdan bahsetmiyorum. Yine duygusal olarak seni üzersem...” Başımı salladım ve devam edemedim.

“Birlikte yapacağız.” Kollarını boynuma doladı. “Sen ve ben. Biz başaracağız. Birlikte.” Dudaklarını kulağımda gezdirdi. “Seni istiyorum. Sevgilim ve sahibim olarak. Bunu başarabiliriz.”

“Ama eğer...”

“Daha önce de söyledim, çok fazla düşünüyorsun. Hâlâ öylesin. Buna bir son verersen çok mutlu olabiliriz.”

Konuşmasını duyduktan sonra güvenimin daha da arttığını hissederek ona yaklaştım. “Sen akıllı bir kadınsın, Abby King. Seni daha sık dinlemeliyim.”

Sessiz ve seksi bir gülücük attı, dudakları dudaklarıma çok yakındı. “Bunu sana hatırlatacağım.”

“İyi edersin.”

Ellerini gömleğimin içine soktu. “Endişelenme. Yapacağım.”

“Bir şey yapmadan önce konuşmalıyız.”

“Daha sonra,” dedi, düğmelerimi çözerken. “Felicia iki saat içinde yemeğe gelecek.”

“Yarın akşam,” dedim öpücüklerin arasında. “Evimde. Mutfak masasında.”

“Tam şu anda. Benim evimde. Yatakta.”

Onu hızlıca kollarımın arasına aldım ve koridora taşıdım.

Otuz Yedinci Bölüm

Bir sonraki gece, önüne kâğıtları koyduğumda şaşırarak baktı.

“Bu nedir?” diye sordu.

Ona bir tükenmez kalem verdim, kendi kâğıtlarımı aldım ve masanın karşı tarafına oturdum. “Listemizi tekrar hazırlamamızı istiyorum.”

“Listemizi mi?” Gözleri muzipçe dans ederek gülümsedi. “Neden? Seninkiler değişti mi?”

Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim. “Beninkiler ne mi? Çok fazla değil ama seninkilerin en az bir ya da ikisinin değişmiş olabileceğini düşünüyorum.”

Kalemi aldı ve başlığı doldurdu. “Birkaç şeyi daha artık denenmiş olarak işaretleyebilirim.”

Listemdeki ilk birkaç maddeyi kontrol ettim. “Sanırım yapabilirsin.”

“Eğer uzun süreli cinsel mahrumiyetin benimle mümkün olabileceğini düşünüyorsan bunu aklından çıkar.”

Kıkırdayarak güldüm. “Sadece listeyi doldur, Abby.”

Sonraki dakikalarda mutfakta yalnızca kalemlerin ve yazılan kâğıtların sesi duyuldu.

“Biliyorsun,” dedi. “Öpüşmenin listende yasak olduğunu sanmıyorum.”

Kahretsin. Bunu daha önce konuştuğumuzu düşünüyordum. Onu duymamış gibi yaptım. “Efendim?”

“Eğer bana gerdanlık taktıktan sonra listene bakmış olsaydım, bazı açıklamalar yapman gerekirdi.”

Sözlerimin doğruluğunu anlasın diye yüzüne baktım. “Bana herhangi bir soru sorsaydın açıklamam gereken çok fazla şey olurdu.”

“Sen dominantsın; seni sorgulamak benim haddime düşmez.”

Kalemi bırakıp elini tuttum, onun da bunun ne anlama geldiğini bilmesini istiyordum. “Ben hatalıydım, Abby. Ve evet beni sorgulamak senin haddine düşer. Mutfak masasında rahatça konuşmanı neden istedim sanıyorsun? Kütüphaneyi sana neden verdim sanıyorsun? Gelecekte o yerlerde ne hissettiğini lütfen bana söyle, tamam mı?” Anlamış bir ifadeyle gözleri büyüdü. “Bilmek istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var. Konuşmazsak hiçbir zaman ilerleyemeyiz.”

Başparmağıyla parmağımın eklem yerini okşadı. “Tamam,” dedi fakat konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyordum.

“Şimdi listemizi bitirelim. Daha çok konuşacağız.” Listemi çabucak bitirdim ve kendisinininkini doldururken onu izledim. Sık sık bir şeyi işaretlemeye başlarken alt dudağını ısıırıyordu ve bir karar vermeden önce kalemini

masanın üzerine koyuyordu. Çok tecrübesizdi. *Bunu yine berhat edemezsin.*

“Tamam,” dedi nihayet. “Bitirdim.”

Listeleri değiştirdik. Daha önce doldurmuş olduğu listeyle şimdiki listesini kafamda karşılaştırarak gözden geçirdim. Bazı limitleri değişmiş bazıları değişmemişti. Ona baktığımda bir parmağıyla listemi takip ediyordu, muhtemelen kendisinininkiyle karşılaştırıyordu.

“Sorun var mı?” diye sordum.

“Nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Önce ben başlayabilir miyim?” diye sordum. Onaylınca devam ettim. “Bilmelisin ki senin kırmızı çizgilerini asla çiğnemeyeceğim ve onları değiştirmeye çalışmayacağım. Ama sormak zorundayım, değneklerle sorunun ne?”

Listeme baktı. “Listende ‘çok hoşlanırım’ diye işaretlendiği için mi soruyorsun?”

“Evet ve diğer hiçbir şey değil de neden değneklerin sınırın olduğunu bilmek istiyorum.”

“Bir seferinde Singapur’da yaşanan bir olayı okumuştum. Orada insanların değnekle dövüldüğünü biliyor muydun?” Cevaplamamı beklemeden devam etti. “Cezalandırmak için. Kulağa korkunç geliyor. Kanıyor ve iz bırakıyor.”

Şaşkın bir şekilde ona baktım. “Seni kanatana kadar dövüp vücudunda izler bıraktıktan sonra bundan zevk alacağımı mı düşünüyorsun?”

“Hayır.” Başını salladı. “Sadece... bunu denemek istemiyorum.”

“İstemiyor musun?” diye sordum.

“Önce konu hakkında daha fazla şey bilmeliyim.”

“Tamam. Şimdilik onu kırmızı çizgin olarak bırakalım. Sana daha fazlasını öğretmenin bir yolunu bulmaya çalışalım.”

Kahretsin. Onu o şekilde kullanabileceğimi düşüncesinden dolayı altüst oldum. Ona değneğin bu kadar korkutucu olmadığını anlatmanın bir yolunu bulmalıyım.

“Nefes oyunu mu?” Listeme bakarak sordu. “Bu kesinlikle yapmayacağın bir şey mi?”

“Evet. Her zaman öyleydi. Öyle kalacak.” Yıllar içinde kesin limitlerim değişirken, birisinin nefes alma kabiliyetini kontrol etmek, onu boğmak hiç yapmayacağım bir şey olarak kalmaya devam etti.

“Sadece nasıl bir şey olduğunu merak ettim.”

“Çok tehlikeli. Böyle bir şey yaparken kendimi rahat hissetmem.” Fakat dahası vardı ve bu benim dürüstlüğüme göstermem ve konuşmam için iyi bir fırsattı. “Beth nefes oyununu denemek istemişti, bu yüzden onunla ilgili araştırma yaptım, birkaç dominantla konuştum, bir sahne bile izledim.” Yüzüne bakıp gözlerini yakaladım. “Sınırlarımı biliyorum, sadece yapamam... Böyle bir riski alamam. Üzgünüm, Abby.”

Omuz silkti. “Önemli değil.”

“Önemli,” diye karşı çıktım. “Melanie ile olan fiyaskomdan sonra...”

“Bir dakika.” Bir elini kaldırdı. “Melanie ile olanlarla bunun ne ilgisi var?”

“Onu yarı yolda bıraktım. Onun istediği şey olamadım.”

“Yüzüme bak, Nathaniel,” dedi. Gözleri öfkeden kudurmuş gibiydi. “Melanie’yi yarı yolda bırakmadın. Neden bunun sadece seninle ilgili olduğunu düşünüyorsun? Hayır, asıl o senin istediğin şey olamadı.”

“Eğer daha fazla deneseydim.”

“Bugüne kadar ikiniz de mutsuz olurdunuz,” dedi ve gözlerindeki o muzip parıltı geri döndü. “O zaman da ben hayatında değil kim bilir nerede olurdum.”

Dudağımın bir köşesi kalktı. “Nerede olurdun, gerçekten?”

“Melanie’yi yarı yolda bırakma konusundan daha fazla konuşmayalım,” dedi kâğıtları toplayıp istifleyerek. “Şimdi, nerede kalmıştık?” Tekrar listeye baktı. “Ah, evet. Nefes oyunu. Hiçbir zaman olmayacak. Benim listemle ilgili başka sorun var mı?”

Birkaç konuyu daha gözden geçirdik, çok fazla değişiklik yapmadan bazı belirgin şeylerin yönteminde daha iyi anlaştık. Sınırlarımla sebeplerini açıkladım, o da denemek istediği şeyleri anlattı. Daha konuşacak çok şey vardı ama liste bittikten sonra. Onu kucaklayıp film izlemek için oturma odasına götürdüm.

Tuhaf bir histi.

Garip bir histi.

Güzel bir histi.

Bir sonraki akşam ilişkimizin ne zaman, nasıl gelişeceğini konuşmak için yine masada oturmuştuk. İşe haftanın yedi

günü itaatkâr olmasını istemediğimi anlatmakla başladım. Onu daha çok sevgilim olarak görmek istiyordum.

“Yine hafta sonu uygulaması yapabilir miyiz?” diye sordu. Bu denemek istediğim bir şeydi ve onun teklif etmesi beni rahatlatmıştı.

“Bence bu harika bir fikir.”

“Hafta boyunca yine Nathaniel ve Abby oluruz.”

“Bunu sevdim ama zor olabilir. Nathaniel ve Abby’den dominant ve itaatkâra geçmek. “Günün erken saatlerinde Paul’le konuşurken Christine ile onun bunu nasıl yaptığını sordum. “Bence en iyisi başlangıç ve bitiş zamanı belirlemek ve seni tasmaladığım ve gerdanlığı çıkardığım zamanlar için ritüeller koymak.”

“Tasmalamak ve çıkarmak? Neden gerdanlığımı çıkaracaksın?”

“Çünkü hafta boyunca sadece biz olacağız,” dedim sözlerini tekrar ederek. “Seni her cuma tasmalayacağım, saat altıda diyelim ve pazar üçte çıkaracağım.”

“Geçen sefer her gün takıyordum.”

“Ama şimdi durum değişti.”

“Tamam olabilir ama onu her gün takarak aramızdaki bağı daima koruyabilirim.”

Söylediklerinden çok mutlu olmuşum ama tüm hafta boyunca tasmayı takması iyi bir fikir olmayabilirdi. Gerdanlığı taktığında nasıl davrandığına tanık olmuşum ve onun tüm hafta boyunca öyle davranmasını istemiyordum.

Sesimi alçalttım. “Gerdanlığımı neden bütün hafta boyunca takmak istediğini anlıyorum ama senden daha tecrübeli birinden biraz akıl alamaz mısın?”

Kaşları çatıldı. “Bu tecrübe kozunu sık sık kullanacak mısın?” Gülüşümü tuttum. On yıldan fazla zamandır dominant hayatı yaşıyordum ve o bana böyle bir şey soruyordu.

“Evet,” dedim sadece.

Yüzünü asıp oturdu.

“Abby, dinle. Kabul et ya da etme, gerdanlık seni belli bir kalıbın içine sokuyor ve hafta içi bu kalıbın içinde olmanı istemiyorum.” Daha önce onun tüm hafta boyunca böyle olmasını istemiştım ama bu sefer durum değışikti. “Sana salı akşamı yemekte bezelye mi havuç mu istersin diye sorduğumda cevabı Abby’den, sevgilimden almak isterim, itaatkârım olan Abigail’den değil.”

“Biliyorum, ama...” Onu anlamıştım. Bunu gözlerinde görebiliyordum. “Sana beslenme planı ya da egzersiz düzeni ya da uyku şart koşmuyorum, ya da...”

“Çok şükür ki evet, çünkü sekiz saat uyumamda ısrar etmen hafta içi faaliyetlerimizi ciddi şekilde sınırlardı.”

Kahretsin evet, öyle olurdu ve benim planladığım birçok günlük aktivite vardı.

“Tamam kabul ediyorum,” dedim. “Ama söylemek istediğim şeye geri dönecek olursak, mesela ben çarşamba günü seks yapmak istersem ve sen havanda değilsen bunu rahatça söylemeni istiyorum. Gerdanlık seni kısıtlar. Sen öyle olacağını düşünmesen de.”

“Tamam, yalnızca hafta sonları.” Koltuğunda öne doğru eğildi. “Ee, ritüellerle ilgili ne diyordun?”

Ona bir ritüelimiz olmasının cuma gecesi o ruh haline girmemiz ve pazar öğleden sonraları günlük hayatımıza geri dönmemize nasıl yardım edebileceğini anlattım. Yeterince tekrar edildiğinde, Paul’ün dediğine göre bu, karşılık vermeyi öğreneceğimiz bir işaret halini alacaktı.

“Tüm hafta sonu boyunca oyun oynamak istediğine emin misin?” diye sordum zamanlar ve ritüeller konusunda karar verdikten sonra. Ona seçenek sunmak istedim.

“Belki de hafta sonu boyunca birkaç ayrı sefer oynamalıyız. Böylece hafta sonunun tamamında bana hizmet etmek zorunda kalmazsın.”

“Yemek pişirmek ve senin isteklerini yerine getirmekten mi bahsediyorsun?”

“Doğru, Eğer bunları yapmak istemezsen....”

Deneyecektim. Şimdiye kadar itaatkârlarımla yaşadıklarımın tamamen farklı olacaktı, ama deneyecektim. Onun için.

“Bilemiyorum,” dedi. “Senin için bir şeyler yapmayı tercih ederim. Bu başlı başına bir heyecan.”

Söyledikleri karşısında sertleştim. “Gerçekten mi?”

“Hı hı,” diye cevapladı.

Tamam öyleyse. Eğer istiyorsa ve bu onu heyecanlandırıyorsa, yapacaktık.... Bunu nasıl halledeceğim konusuna biraz kafa yormam gerekecekti.

Tabii sonra. Bu gece konuşacak çok şeyimiz var.

“Güvenli kelimeler belirlemeliyiz,” dedim. Geçmişte her zaman sarıyı ve kırmızıyı kullandım ve bence bunlar senin için de iyi seçimler. Ne zaman...”

“İki mi? Bana iki güvenli kelime mi veriyorsun?”

“Bu genelde kullanılan bir sistem.”

“Ama geçen sefer...”

“Geçen sefer kuralları koyarken hata yaptığımı zaten açıkladım, Abby. Tekrar beni terk etmene izin vermeyeceğim.”

Elimi tuttu. “Terk etmiyorum. Sadece neden iki tane güvenli kelime olması gerektiğini bilmek istedim.”

“Çünkü sınırlarını zorlayacağız,” dedim denemek istediği şeyleri düşünerek. “Eğer ‘sarı’ dersin bileceğim ki seni zorluyorum ama devam edebilirim. ‘Kırmızı’ tamamen dur anlamına gelir.”

“Ama daha önce hiçbir itaatkârın güvenli kelimesini kullanmamıştı.”

“Artık kullandı,” elini öptüm. “Ve benimle olduğunda rahat ve güvende hissetmeni istiyorum. Seni zorladığımda bile.”

“Sarı ve kırmızı.” Onlar üzerinde şöyle bir düşündü. “Trafik lambası gibi.”

“Kesinlikle,” dedim. “Ve senin sınırlarını zorlayacağıma göre anahtar sözcükler bana da yardımcı olacak.”

“Sana mı?”

“Eğer yavaşlamam gerekirse senin sarıyı kullanacağını bilerek devam edebilirim,” diye açıkladım. “Sen bana güveneceksin, ben de karşılığında, hızlı ya da sert davrandığımda

senin güvenli kelimeleri kullanacağına güveneceğim. Bu sayede aklım rahat olacak.”

“Senin güvende olmaya ihtiyacın olduğunu hiç düşünmedim.”

“Biliyorum. Bu sefer her şeyi doğru planlamak istiyorum.” Söylenecek daha fazla şey olduğunu düşünerek bir saniye duraksadım. “Seni cezalandırdığım için de hatalıydım.”

Şaşkınlık içinde baktı. “Sadece seni cezalandırdığım için değil, aynı zamanda sonrasında sana bakım yapmadığım için de.”

“Bakım mı?”

“O gece odana gelmeliydim. Konuşmalıyım. Sana destek olmalıyım. İyi olduğundan emin olmalıyım. Teneini kontrol etmeliydim. Ertesi gün öğle yemeğine kadar beklemek yerine, sabah oturtmalıyım. Herhangi bir şey yapsam olurdu.”

“Ya...”

“Kendi duygularıma o kadar odaklanmışım ki ihtiyacın olan ilgiyi sana veremedim.” Onun bakışını yakaladım. “Bir daha olmayacak.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Eğer seni tekrar cezalandırmam gerekirse, daha doğrusu seni cezalandırmam gerektiğinde,” diye düzelttim. Bu kaçınılmazdı, muhakkak olacaktı. “Farklı olacağını anlamayı istiyorum.”

Bakım hakkında ve benden ne beklemesi gerektiği konusunda biraz daha konuştuk. Hangi hataların kamçılama cezasıyla sonuçlanacağından ve diğer ceza türlerinin neler

olabileceğinden bahsettik. Daha fazla soru sormayınca başka bir akşam devam etmek üzere konuşmayı bitirdim. Apollo'yu yürüyüş için dışarıya çıkardık. Ona kiraz ağaçlarını ve yeni çiçeklerin ekileceği yerleri gösterdim. Yürürken elini tuttum, parmaklarımız kenetlendi.

Telefonum alçak sesle iki kez çaldı.

“Evet Sara?” Saatime bakıp gülümsedim. Beş kırk beşti. Erken geleceğini tahmin etmeliydim.

“Bayan King burada, efendim.”

“Teşekkür ederim. Altıyı beş gece içeriye gönder. O içeri girdikten sonra sen çıkabilirsin.”

“Tamam, efendim,” dedi ve kapattı.

Cuma gecesiydi. Abby bana başvurusunu Bay Godwin'e yeniden vermek istediğini ve daha sonra bir görüşme için ofisime geleceğini söylemişti. Şimdiye kadar duyduğum en çılgınca fikir olduğunu düşünerek hayır dediysem de o ısrar etti. Birkaç konuşmadan sonra onun bakış açısını anladım; bu her şeyi daha resmileştirecekti ve Godwin ona verdiğim talimatları nasıl uygulayacağını artık daha iyi biliyordu.

“Benden sadece Abigail King'in başvurusunu iletmemi mi istiyorsunuz?” diye sordu. “Başka kimseninkini değil yani?”

“Evet doğru. Yalnızca onunkini.”

“Burada yeni biri var. Umut vadediyor. Sizi istedi.”

“İlgilenmiyorum. Ara ve müsait olmadığımı söyle. Hiçbir zaman. Ve başka soran olursa, onlara da aynısını söyle.”

Abby o hafta sonu tasmaşını tekrar takmamı istemişti. Zaman dilimleri hakkında detaylı konuştuk. Ona aceleye gerek olmadığını anlattım, o sabah duştayken bu konu ile ilgili düşündüm, ama ısrarlıydı. Tekrar saatime baktım.

Altıyı üç geçe, bilgisayarıma dönüp yazmaya başladım.

Kahrolası şanslı piç.

Kapı açıldı ve kapandı. Abigail (Paul bana hafta sonları onu Abigail diye çağırmamın rolümü sürdürebilmemi kolaylaştıracağını söylemişti) yürüdü ve odanın ortasında durdu. Başımı kaldırıp ona baktım; başı eğik, kolları yanlarındaydı.

Bu güzel yaratığa sahip olmayı hak edebilecek ne yaptığımı bilmiyorum, diye yazdım.

Kahrolası şanslı piç.

Ofisine geri geliyor ve onun dominantı olabilmen için sana ikinci bir şans veriyor.

Bir pislik olmana rağmen seni seviyor.

En önemlisi; seni seviyor.

Kahrolası şanslı piç.

Tüm kahrolası şanslı piçler içinde, West, sen en şanslı kahrolası şanslı piçsin. Şimdi, git ve ona ikinizin de istediğini ver.

Yazmayı kestim.

“Abigail King.” Hareket etmedi. Tepki vermedi.

Masamdan kalktım ve arkasına yürüdüm. Bir saniyelğine durup onu kokladım. Nefisti. Saçlarını elime aldım ve elimde döndürdüm.

“Geçen sefer seni çok zorlamadım,” dedim, çünkü gerçekten de olan buydu ve o da bunu biliyordu. Aynı zamanda bu sefer yumuşak olmayacağımı da biliyordu.

Saçını çekince başını aşağıda tutmaya çalıştı. Mükemmel. Henüz bana bakmasına izin vermemiştim.

“Bir keresinde bana fiziksel olarak yaptığım her şeyi kaldırabileceğini söylemiştin,” dedim. “Hatırlıyor musun?” Konuşmadı, çünkü bunu yapmasına izin vermemiştim.

Saçını çektim. “Bu teori doğru mu diye bir bakacağım, Abigail. Ne kadarıyla başa çıkabileceğini göreceğiz.”

Saçını bırakıp önüne doğru yürüdüm. “Seni eğiteceğim. Her ihtiyacımı, her tutkumu ve her isteğimi karşılayan için seni eğiteceğim. Bundan böyle sana emir verdiğimde hemen ve sorgulamadan yerine getirmeni bekliyorum. Herhangi bir tereddüt ya da itaatsizliğin hemen oracıkta icabına bakılacak. Anlaşıldı mı?”

Hâlâ sessizdi.

“Bana bak ve cevap ver,” dedim. “Anlıyor musun?”

Başını kaldırdınca gözleri benimkilerle buluştu. “Evet, efendim.”

‘Evet, efendim’ mi? Ona daha gerdanlık takmadan bana ‘efendim’ diye mi hitap edecekti?

Yine mi?

“Vah, vah, vah.” İşleri karıştıracaklarını biliyordum. Bunu bekliyordum da. Ama ofisimde olacağını düşünmemiştim. “Geçen sefer öğrenmiş olduğunu sanıyordum.” Çok şaşırmış gibi görünüyordu.

“Sana tasmayı takana kadar bana nasıl hitap edecektin?” diye sordum.

“Evet, bayım.”

“Bu hatayı daha önce mazur görmüştüm,” dedim ve masama yürüdüm. Bunu yapabilir miydim? “Ama daha önce söylediğim gibi, bu sefer önceki gibi anlayışlı olmayacağım.”

Geçen sefer onu zorlamadığımı söylediğimde ciddi olduğumu bilmesi için bunu yapmak zorundaydım.

“Eteğini kaldır ve ellerini masamın üstüne koy,” dedim.

Benim cezalarım, uygunsuz durumlarda ihlalin ne olduğuna, ne zaman ve nasıl yapıldığına bağlıydı. Ama ona gerdanlığı takmadan önce isimle hitap etme hatası için belli bir cezam yoktu.

Pozisyonu alınca “Üç şaplak,” dedim. “Say.”

İlk şaplağım sağ kalçasının etli yerine geldi.

“Bir.”

İkincisi sol tarafa geldi.

“İki.”

Şaplaklarım poposunu kızartacak kadar (onun hissedeceği kadar) güçlüydü fakat kalıcı iz bırakacak kadar sert değildi. Sonuncusu onun o tatlı noktasına denk geldi.

“Üç.”

Böylece, bitmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum. Daha iyi olacaktık. Ellerimden çekinip utanmadığını fark ederek onu hafifçe okşadım. Eteğini aşağıya doğru çekip düzelttim. “Git az önce durduğun yerde dur.”

Zarif hareketlerle ofisimin ortasındaki noktasına gitti.

“Güvenli kelimelerini hatırlıyor musun?” diye sordum.

“Evet, bayım. Güvenli kelimeleri hatırlıyorum.”

“Güzel.” Çekmecemi açıp içindeki kutuyu çıkardım. Gerdanlığı içinden aldım. “Hazır mısın, Abigail?”

Yüzü bir gülücükle aydınlandı. “Evet, bayım.”

Elimde tasma ile yanına gidip önünde durdum.

“Eğil.”

Dizlerinin üzerine çöktüğünde gerdanlığı boynuna taktım.

Benimsin.

“Bunu her cuma saat altıda sana takacağım,” dedim, kararlaştırdığımız gibi, “ve pazar öğleden sonraları üçte çıkaracağım.”

Gerdanlık ona çok yakışıyordu.

Şimdi beni ağzına alacaktı, ritüel olarak kararlaştırdığımız sıradaki adım buydu, fakat ondan önce bir şey yapmam gerekiyordu....

“Kalk,” dedim.

Her ne kadar anlamadığını bilsem de itaat ederek ayağa kalktı.

Geçmişte ona her tasma taktığımda içimi ona sahip olma duygusu kaplardı. Onu tasmamın içinde görme mutluluğu, içimde yarattığı katışıksız hayvani içgüdü şaşırtıcıydı. Her seferinde önce onu öpmek istemiştim.

“Kahretsin, benim gerdanlığımı taktığında ne kadar güzel duruyorsun.”

Bu sefer yapacaktım.

Bir elimi çenesinin altına koyup dudaklarını benimkilerin altında ezerek onu kendime doğru çektim. Ona boynunda tasmamla beni ne kadar etkilediğini öpücüğümle gösterdim. Başlangıçta çekingen yaklaşıp da ısrarıma dayanamadı.

Sonunda öpmeyi kesip omuzlarından bastırdım. “Dizlerinin üstüne çök.”

Pozisyonunu alırken dudaklarını yaladı. “Lütfen, efendim, seni ağzıma alabilir miyim?” diye sordu kararlaştırdığımız gibi. Ben ona gerdanlığımı takacaktım o da karşılığında bana hizmet etmek için izin alacaktı.

“Alabilirsin.”

Pantolonumun düğmesini ve fermuarını açarken gözlerimi kapattım. Son birkaç haftadır bana oral seks yapıyordu ama hiçbirisi dizlerinin üzerinde olmamıştı. Diz çökerek yaptığı oral seksi tasmaşını tekrar taktığım zamana saklamasını istemiştim.

Saçlarını ellerime aldım. O aletimi ağzında yatıştır-maya çalışırken kendimi içeri ittim. Ona kontrolün bende olduğunu göstermek istiyordum O bana aitti. Her yeri. Ve ağzını arzu ettiğim gibi kullanabilirdim.

Çünkü bu onun bana verdiği ve benim de kabul ettiğim bir hediyeydi.

Ağzının içine girip çıkarken o da diliyle zevk vermeye çalışıyordu. Dilini penisimde gezdirerek derinlemesine emiyordu. Boğazının arkasına kadar dayanmıştım. Sevdiğimi bildiği şekilde dişlerini kullanarak tamamını alabiliyordu.

“Kahretsin,” diye inledim.

Saçlarını daha sıkı kavrayıp kendimi daha sert ittim. Lanet olsun, çok zevkliydi. Hayalarım gerildi, daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum. Boşalmaya yakın olduğumu hissederek beklenti içinde kalçalarımaya yapıştı. Penisimi tekrar boğazının arkasına itip ağzını doldururken inledim.

Gözlerimin içine bakarak yutkundu ve yaptıkça beni daha da derinlere çekti.

Ağzından sıyrılarak yavaşça saçlarını bıraktım. Kafa derisinde herhangi bir acı hissetmişse yatıştırmayı umarak parmaklarımla başının üstünü sıvazladım.

“Pantolonumu ilikle, Abigail.”

Hemen itaat ederek giysilerimi düzeltti. Ona ayağa kalkmasını söyledim.

Çenesini kavrayıp yüzünü kaldırıncaya bana baktı. “Bu gece seni zorlayacağım. Seni zevkin eşiğine getirip öylece havada bırakacağım. Ben sana izin vermeden rahatlayamayacaksın ve bu izin konusunda da son derece inatçı olacağım. Anladın mı?”

Sessiz kaldı.

“Cevap ver.”

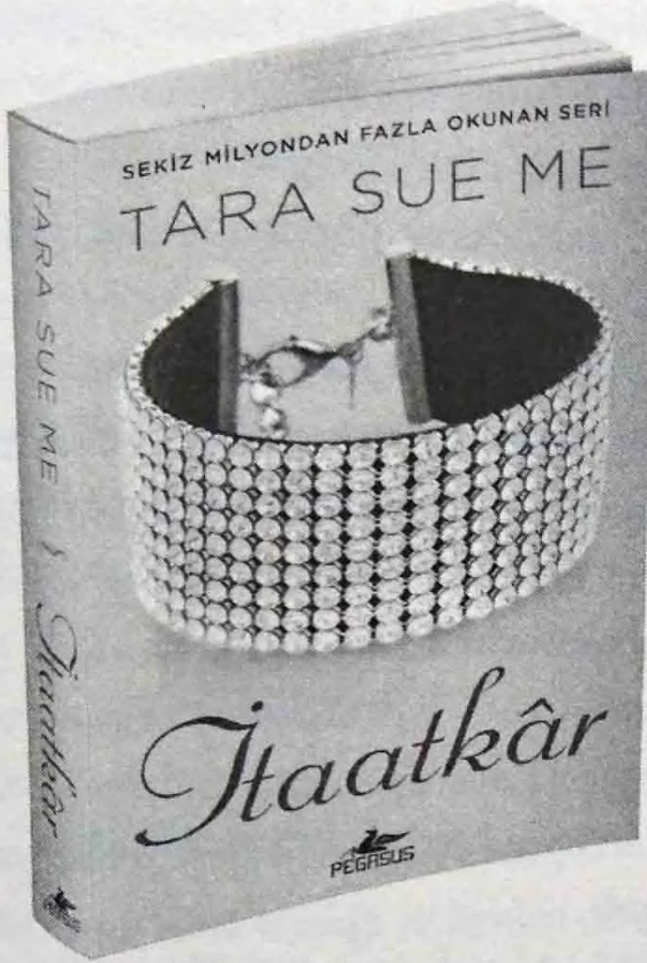
Gözleri arzuyla karardı. “Evet, efendim.”

Çok güzel.

“Bir saat içinde evde olacağım. Seni soyunmuş ve hazır halde oyun odasında istiyorum.”

Devam edecek...

Aşk en renkli fantezidir.

“İnsanı etkisi altına alan, zeki ve gerçek kahramanları ile ateşli aşk sahneleri olan bir roman. Çok başarılı bir aşk hikâyesi.”

Christina Lauren, *Harika* serisinin yazarı

“Bu kitap size *Grinin Elli Tonu*’nu unutturacak. Tara Sue Me çok yaratıcı ve *İtaatkâr* sizi esir alacak.”

Southern Fiction Review

“Yeni bir erotik seriye seksi ve davetkâr bir başlangıç.

İtaatkâr’ı kaçırmayın.”

Romance Reviews Today